

Dinah Jefferies

DAMEN TANGO

De la autoarea bestsellerurilor
Soția plantatorului de ceai
și *Fiica negustorului de mătase*

Văduva de safir

NEMIRA

„Louisa rămase nemișcată un moment. În timp ce un stol de fluturi zbură deasupra ei, aroma copacilor și magia umbroasă a locului îi ridicară moralul.

Aici, pe plantația de scorțișoară, exista sentimentul veșniciei, ba chiar al unei alte lumi, care, chiar dacă nu-i alină îngrijorările, o ajută să se simtă ciudat de liniștită.

Dar apoi, într-un mic luminiș,

Louisa dădu peste

o femeie roșcată rezemată

de trunchiul unui copac imens;

avea ochii închiși și chipul umflat, ca și cum plânsese până atunci.“

Dinah Jefferies s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult, însă a rămas foarte atașată de Asia de Sud.

Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist.

În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation*.

Soția plantatorului de ceai este al doilea volum pe care l-a publicat, urmat de

Fîica negustorului de mătase (Nemira, 2018). Cel mai recent roman al autoarei se numește

The Missing Sister (2019).

În prezent locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul.

Dinah Jefferies
Văduva
de safir

Traducere din limba engleză

EDITH NEGULICI

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFERIES, DINAH

Văduva de safir / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Edith Negulici. -

București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0547-3

I. Negulici, Edith (trad.)

821.111

Dinah Jefferies

THE SAPPHIRE WIDOW

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2018

Text copyright © Dinah Jefferies, 2018

The author has asserted her moral rights. All rights reserved.

© Nemira, 2019

Redactor: Monica ANDRONESCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0547-3

CEYLON, 1935

O plantație de scorțișoară

Având în vedere statura lui delicată, e dificil să-i ghicești vârsta, dar, stând sub ramurile înclinate ale banianului¹, pare singur, iar lumina soarelui ce se strecoară printre frunzele lucioase îi dansează pe membrele subțiri. Băiatul, care pare mai mult un spiriduș al pădurii decât un copil în carne și oase, este genul de copil pe care orice mamă și-ar dori să-l îmbrățișeze. Își alege câte o pietricică și, încruntându-se, se concentrează și o aruncă, pentru a vedea unde nimereste. Satisfăcut că piatra a zburat mai departe decât cea dinainte, copilul sare în picioare și țopăie în jurul tufei mici de rododendron proaspăt tăiate, aflată lângă el, târșâindu-și sandalele printre crengile și frunzele care trosnesc și i se sfărâmă sub tălpi.

Copilul ascultă bufnițele care-și înfoaie penele și zboară printre copaci, urmărește o veveriță dungată, sărind grăbită pe trunchiul

¹ O varietate de smochin; reprezintă arborele național al Indiei (n. tr.).

copacului și apoi adu-mecă aerul parfumat – miroase aroma lămâilor, a pământului ars și a scorțișoarei, însoțită de izul sărat al oceanului, căruia aproape că-i simte gustul. Alege o floare albă de cais și își îngroapă nasul în parfumul ei dulce, fructat. Floarea asta e pentru mama lui.

Privește o libelulă stacojie care zboară de pe o frunză pe alta și-și dorește să-și fi adus manualul de entomologie. E prima dată când vede această insectă în realitate, până acum a mai admirat-o doar în planșele albumului ilustrat, alături de alte libelule, zigoptere și fluturi. Știe că există mii de asemenea insecte în Ceylon – locul pe care mama lui îl numește „perlă“.

Pe măsură ce briza proaspătă adie, copilul o simte pe brațe și pielea i se înfioară. Aici este cel mai frumos loc din lume, cu pădurea strălucitoare scaldată de razele soarelui, și el așteaptă cu nerăbdare plimbarea cu mama sa, în răcoarea serii. Mama lui consideră căldura zilei obositoare, dar el știe toate locurile umbroase și întotdeauna găsește vreun ungher răcoros unde să se ascundă. Dar apoi intervine o schimbare în atitudinea lui și o umbră de tristețe îi întunecă fața. Deși se mulțumește să se joace singur, ceva din el tânjește după mai mult și se cutremură din cauza unui sentiment incomod de vinovăție.

Momentul trece.

Atunci când se plimbă cu mama lui, copilul e învăluit de parfumul ei și-i place să-i spună tot felul de nume de păsări exotice pentru ca ea să râdă și să se prefacă surprinsă de vastele lui cunoștințe. Mama lui nu râde destul, deși nu este deloc surprinzător, crede el, date fiind circumstanțele. Aceasta este fraza pe care copilul o aude tot timpul: „Dată fiind situația în care ne aflăm“, probabil nu este o idee prea bună. Sau: „Având în vedere situația noastră“, poate ar fi mai bine să nu...

Băiețelul a urcat acum până aproape de vârful dealului, în spațiul larg-deschis preferat de el. De aici poate vedea la câțiva

kilometri distanță și, dacă-și închide ochii pe jumătate, aproape simte oceanul. El își imaginează răcoarea valurilor stropindu-i pielea încinsă. Se vede alergând pe plajă cât poate de repede, cu vântul jucându-i-se prin plete. Își imaginează pescari seara, de vreme, înainte de apusul soarelui, înainte ca cerul să se coloreze în roz și oceanul să capete nuanțe violet.

Copilul tresare brusc din cauza unui foșnet care vine dintre copaci și pe care se oprește să-l asculte nemișcat. Este probabil o maimuță macac, se gândește, sau una dintre maimuțele languri cu cozile foarte lungi. Nu trebuie să încerci să te împrietenești cu ele sau să le hrănești, îi spune mama lui. Dacă le dai mâncare, vor crede că le ești subordonat. Adică te vor considera mai mic decât ele. Subordonatul lor. Și asta n-ar fi bine. Nimeni nu vrea să fie mai puțin important decât este cu adevărat, nu-i așa?

CEYLON, 23 DECEMBRIE 1935

Galle¹, orașul fortificat, cu o vechime de 300 de ani

Orașul Galle se sufocase toată ziua din cauza căldurii înăbușitoare, cu temperaturi medii de 28°C în timpul zilei și, chiar și acum, la ora șapte seara, continua să fie zăpușeală, erau cel puțin 23°C. Louisa Reeve poartă o rochie de mătase argintie, satinată, cu o croială în linii simple, creată în Colombo și imitând modelul rochiei pe care o admirase în revista americană *Vogue*. Până când

¹ Unul dintre cele mai frumoase orașe din sud-vestul Sri Lankăi, Galle se află la 120 de kilometri distanță de capitala Colombo și reușește să cucerească orice turist cu edificiile sale istorice interesante. Amprenta cea mai importantă asupra istoriei orașului este legată de sosirea portughezilor, în secolul al XV-lea, când ei au înființat aici unul dintre cele mai importante porturi ale insulei. Astăzi, Galle este considerat unul dintre cele mai bune exemple de oraș fortificat de portughezi în sud-estul Asiei, unde clădirile încă reflectă stilul arhitectural colonial cu influențe din arhitectura tradițională asiatică. Fortul, protejat de UNESCO, este apreciat drept cea mai mare fortăreață construită de europeni în Asia, ce a trecut proba timpului (n. tr.).

revista ajunsese la ea, rochia nu mai era de mult la modă, totuși, s-a făcut tot posibilul. Croitorii din Galle, deși demni de încredere, nu erau moderni și toate obiectele vestimentare create de ei păstrau într-o câtva un aer singhalez¹, dar în Colombo există croitori care ar putea copia orice. La statura ei impozantă de 1,75 m, eleganța grațioasă a stilului feminin îi venea bine și, cu siguranță, reprezenta o schimbare evidentă față de cămașa de in și pantalonii confortabili pe care îi purta de obicei la plimbările cu bicicleta.

Elliot a venit prin spatele ei și a îmbrățișat-o.

– Fericită? îi șopti la ureche, înainte să-și treacă degetele prin părul ei.

– Mi-am dedicat mult timp acestui proiect! îi răspunse ea netezindu-și buclele blonde, prinse într-o parte cu o agrafă împodobită cu imitație de safir.

– Te simți bine? o întrebă Elliot, privind-o grav și îngrijorat.

Ea a întins mâna spre el.

– Mă simt bine, deși mai devreme mă gândeam la Julia.

– Serios?

Femeia a dat din cap.

– Sunt în regulă.

– Bine. O să fie un Crăciun minunat și arăți încântător.

Elliot s-a întors, cu intenția să plece.

– Dacă ești sigură că te simți bine... mă duc să mă ocup de vin.

– Tot te mai pregătești să pleci pe mare de Ziua Boxului?²

– Așa cred. Doar câteva ore. Sper că nu te superi? Jeremy are o șalupă nou-nouță și vrem să testăm echipamentul naval ultra-modern cu hamuri în formă de trapez. I le-a executat un localnic, după planurile trimise din Anglia. Șalupa este perfectă pentru curse, așa mi s-a spus.

¹ Popor de religie budistă, care s-a constituit ca națiune în Sri Lanka (n. tr.).

² Sărbătoare care are loc a doua zi de Crăciun (n. tr.).

Trecu pe lângă ea îndreptându-se spre ușă și ea surprinse parfumul de cedru pe pielea lui, îi zâmbi și-l privi în oglinda din spate cum se îndepărtează. Chiar și după doisprezece ani de căsătorie, încă îl considera un bărbat cu adevărat atrăgător, șaten cu păr scurt și cărlionțat, ochi verzi, energici și un farmec care cucerea întreaga lume. Nici nu trebuia să depună prea mari eforturi. Se împrietenea repede și cu ușurință și întotdeauna stârnea admirație în preajma lui. Și ea avea prieteni, deși ei îi lua mai mult timp până să cunoască oamenii și nu avea felul direct de-a fi al lui Elliot. Și totuși, îi plăcea să înțeleagă motivele comportamentului oamenilor, încercând să deslușească ce anume îi motiva sau ce-i determina să se comporte într-un anumit fel și, pentru ea, odată ce se împrietenea cu cineva, era de obicei o prietenie pe viață.

Se aplecă pe fereastra de la ultimul etaj și contemplă albastrul cerului senin și marea în nuanțe de turcoaz strălucitoare, care înconjură orașul Galle. Prezentul alunecă în trecut și își aminti momentul în care-i dăduse fiicei ei numele Julia. Chiar în acest loc, o ținuse în brațe timp de o oră prețioasă, până când ochii i se umpluseră de lacrimi. Când murise? Înainte sau în timpul nașterii? Să te naști fără viață. Ce însemna asta? Iată întrebările care încă o bântuiau. Dacă ar mai fi trăit o zi, Julia ar fi fost botezată la Biserica Anglicană a tuturor Sfinților – locul unde ea și Elliot se căsătoriseră și unde ea însăși fusese botezată.

Chiar și acum, când trecuseră doi ani, trecutul o acaparase iar și, copleșită de vinovăție, simți că trebuie să mai fi fost ceva ce ar fi putut face. Închise ochii și-și imagină o zi minunată, scăldată în soare. Julia jucându-se pe bancă împreună cu câinii, Tommy, Bouncer și Zip, cățelușul pipernicit din litieră, toți trei acoperiți de nisip strălucitor, cu blana udă de apa mării și mirosind a sare și fetița ei râzând în hohote. O fotografiase pe plajă culegând scoici și alergând, alergând, alergând și împiedicându-se de propriile picioare, grăbită, înnebunită să se laude cu recompensa ei

prețioasă, doar ca să uite de ea câteva momente mai târziu. Și apoi, totul era încă atât de real, își imagina cum își strângea fiica în brațe, după baie, simțindu-i în plete aroma șamponului pentru copii, mirosind toată a măr și a mentă.

Femeia respiră adânc, lăsă visul să se destrame și se întoarse la prezent.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se asigure că angajații lucrează și că nicio floare nu se ofilise. Ieși pe verandă, luă un chibrit și apoi aprinse lămpile cu petrol și lumânările cu aromă de lămâie, care țineau țânțarii la distanță. Pășind în vârful degetelor, ea verifică un abajur unde privighetoarea roșcată își făcuse cuib și se asigură că becul fusese îndepărtat. Auzi trilurile muzicale ale privighetorii, pe măsură ce continuă să o privească.

– E în regulă, micuțo, îi șopti ea. Becul nu va fi înlocuit până când puii tăi nu își vor lua zborul departe.

Veranda era înconjurată de grădină, unde florile de hibiscus roz se împrăstiau în adierea brizei și ei îi plăcea să stea și să asculte refrenul zorilor, în timp ce totul strălucea în lumina matinală a soarelui.

Se întoarse în living, privind grinzile de lemn din secolul al XVIII-lea ale vilei coloniale, unde lămpile discrete răspândeau sclipiri de aur. Ea însăși pictase camera în portocaliu, iar cadrul ușii în turcoaz: o viziune originală, care-i surprinsese pe unii, obișnuiți cu pereții coloniali de culoare crem, banală, dar ei îi plăcea strălucirea. Pe tavan, două ventilatoare de lemn închise la culoare răcoreau aerul și, așezat într-un colț, un palmier de interior trimeea umbre pe peretele înalt. Melodia *I Only Have Eyes For You* se auzea la gramofon.

Apartamentul lor aflat la parter găzduia bucătăria, camera menajerei care lucra cu jumătate de normă, principalele spații de locuit și birourile. Camerele de oaspeți și cele două băi erau situate la etajul superior, împreună cu salonul de cusut al Louisei. Apoi, la ultimul etaj, se aflau dormitorul ei și al lui Elliot, baia lor și, în

plus, un salon spațios, liniștit, plin de soare, care dădea spre terasa de pe acoperiș. În spatele grădinii se afla o altă clădire - apartamentul slujitorilor, deși unii dintre ei locuiau chiar în Galle.

Puțin mai târziu, până ce au ajuns și ultimii oaspeți, Louisa și Elliot au rămas împreună în holul de la intrare pentru a-i întâmpina. Louisa a aruncat o privire spre lucarna prin care lumina generoasă a soarelui strălucea în timpul zilei. Obloanele vilei situate pe terasamentul ferestrelor din fața casei fuseseră lăsate deschise, deși ferestrele rămăseseră închise împotriva insectelor. Spera că din afară luminile strălucitoare răspândeau o căldură primitoare. Își dorea ca toți oaspeții lor să fie fericiți de această seară splendidă, strălucitoare și simțea un val de emoție.

Sosi unul dintre prietenii lui Elliot. Jeremy Pike era fiul unui prosper plantator de arbore de cauciuc și îl cunoscuse pe Elliot în Colombo. Era un bărbat bine îmbrăcat, îngrijit, cu mustață, care petrecuse de multe ori câteva zile la reședința de vară a familiei din Galle, iar el și Elliot navigau deseori împreună, deși Louisa nu ajunsese niciodată să-l cunoască prea bine. Era ceea ce se chema un bărbat care se simte mai bine în compania bărbaților decât a femeilor. După el sosi un cuplu în vârstă, prieteni ai tatălui ei, care începuseră să se plângă de căldura apăsătoare când, în spatele lor, văzu un cuplu de tineri plantatori de ceai, ieșind dintr-un Daimler.

- Ce bine! A venit familia Hooper! exclamă Elliot.

Louisa se uita la figura delicată a unei brunete îmbrăcate în rochie violet, apropiindu-se încet de ușă, însoțită de soțul ei înalt. Femeia era foarte drăguță, cu părul ondulat în bucle naturale și ochii albaștri, sortați perfect cu nuanța rochiei. Ținea în brațe un copil înfășurat într-un șal de dantelă și când se împiedică ușor, bătrâna doică din spatele ei îi întinse mâna s-o sprijine. Bărbatul își lăsă brațul pe umerii femeii și Louisa se gândi cât de protector părea. Elliot făcu un pas înainte, să-i întâmpine, zâmbind larg.

- Laurence și Gwendolyn, e minunat c-ați reușit să ajungeți!

Louise îi întinse mâna bărbatului și apoi soția lui îi încredință bebelușul bonei și veni s-o sărute pe Louise pe obraz.

- Mă bucur nespus să vă revăd.

Louise îi zâmbi.

- Au trecut luni de bune când ne-am întâlnit în Colombo.

- Am luat ceaiul la Galle Face Hotel, nu-i așa? Mi-a plăcut să privesc oceanul și să-mi imaginez orașul Galle la orizont. Și acum, iată-ne aici!

- Nici nu aveai copilul atunci.

Gwen aprobă din cap.

- Dumnezeuule, nu. Într-adevăr, a trecut prea mult timp de la ultima noastră întâlnire.

- Ei bine, sunt mai mult decât fericită că acum ești aici. Cum ți se pare Galle?

- Îmi place la nebunie. Am mai fost odată aici, când m-am mutat prima dată în Ceylon, dar a trecut mult timp de-atunci. Orașul e atât de adormit, încât mâine-dimineață de abia aștept să-l descopăr!

- Vrei să-ți arăt împrejurimile?

Gwen încuviință dând din cap.

- Dacă ai timp?

- Am tot timpul și cunosc orașul ca pe buzunarul meu.

- Ai trăit aici toată viața, nu-i așa?

- Da, în afară de anii petrecuți în Anglia, la internat. În cea mai mare parte a timpului, îmi place să mă plimb cu bicicleta. Așa cum probabil ai observat, suntem pe un promontoriu și suntem înconjurați pe trei laturi de ocean, deci este foarte sigur.

- Mi-ar plăcea să văd orașul așa cum se cuvine.

- Deci rămâne stabilit. Probabil stai la New Oriental Hotel?

Gwen o aprobă.

- Atunci te sun. Să spunem, pe la ora opt? Dimineța devreme e cel mai bun moment pentru a vizita orașul, pe urmă, din cauza caniculei totul în jur o să fie umed.

- Minunat! Înseamnă că amândouă vom avea un moment de respiro. Mama mea a revenit din Anglia și are ea grijă de fiul nostru, Hugh, dar o să ne întoarcem la timp acasă pentru cina de Crăciun.

Louisa îi zâmbi soțului ei, care tocmai se pregătea să intervină, dar Elliot îl întrerupse.

- Ce zici, Laurence...? N-ai bea un pahar bun de whisky?

În timp ce Laurence își manifesta interesul, Elliot îl bătu amical pe umăr.

- Să le lăsăm pe soțiile noastre să converseze în voie, îi spuse Elliot lui Laurence, făcându-i cu ochiul și atinse fugitiv mâna Louisei.

- E în regulă?

Louise îi răspunse printr-o privire pe care ceilalți n-au sesizat-o, sperând că el nu va bea prea mult. Dar nu, Elliot sigur renunțase de mult la poker și la bețiile de altădată. Apoi ea se întoarse și-i zâmbi lui Gwen:

- Cum o cheamă pe micuța ta? o întrebă.

- Alice. Astăzi împlinește șase săptămâni, era prea mică să o las acasă.

Gwen aruncă o privire în jur.

- Hai să-ți arăt camera unde ai putea să o lași pe Alice să doarmă!

Cât timp Gwen și doica îl instalau pe bebeluș, Louise se plimbă prin casă. În timp ce socializa cu oaspeții ei, adulmecă aerul amestecat cu aromă de lămâie și cu parfumul proaspăt al salcâmului înflorit din grădină. Din ramurile lui înflorite, ar fi creat ghirlande răspândite prin toată casa, așezate în amfore mari de ceramică. Înflorite prea devreme în acest an, florile mici și delicate, de un violet-pal, erau printre preferatele ei.

La petrecere îi invitasă pe câțiva dintre prietenii tatălui ei, precum și pe câțiva prietenii de-ai ei, inclusiv pe mulți dintre comercianții

din apropierea orașului Galle. Câțiva erau acum pe verandă, purtând cele mai bune haine, reuniți pe lângă lumânările cu aromă de lămâie. Hohotele lor de răs reverberau pe hol. În Galle asta era frumos: că măcar unii dintre britanici se amestecau cu musulmani, budiști sau hinduși. Galle era un loc cu adevărat multinațional, multiconfesional. În plus, erau și multe alte lucruri minunate, cum ar fi încântătorul labirint al străzilor clandestine, drepte și înguste, iar Louisa cunoștea numele tuturor locuitorilor, îi plăcea să savureze aroma ghimbirului proaspăt sau a ceaiului de mentă într-o dimineață strălucitoare, dar și peisajul turmelor de capre, al cirezilor de vaci și numeroasele șopârle pe care le întâlnea în plimbările ei. Avea să-i facă plăcere să-i arate lui Gwen toate aceste minunății ale orașului.

Plantația de ceai era situată la o distanță destul de mare de Galle, așadar faptul că soții Hooper veniseră la petrecere era o surpriză minunată. Din moment ce Louise cunoștea deja pe toată lumea în Galle, revederea cu Gwen îi oferi dulcea promisiune a bucuriei. Avea să fie distractiv. O mai întâlneau de câteva ori ocazional și o plăcuse încă de la început.

În timp ce se îndepărta, îl văzu pe tatăl ei, un văduv înalt, subțire, cu sprâncene și barbă stufoasă. Purta ochelari și era puțin cam vehement dacă nu-l cunoștea dinainte. Această observație îi susținea punctul de vedere, pentru că un om mai generos decât Jonathan Hardcastle, ar fi fost greu de găsit. Mereu în căutarea dreptății, el își trata angajații impecabil, deși spiritul său de pionierat nu fusese întotdeauna bine văzut de autorități.

Jonathan se îndreptă spre ea, cu brațele larg deschise.

– Iubito! Ai organizat o petrecere frumoasă, ca de obicei.

Se îmbrățișară și Louise îi zâmbi.

– Mereu spui asta.

– Și întotdeauna menționez că mama ta ar fi fost mândră de tine.

Se priviră. Soția lui murise când Louisa avea doar șapte ani și, deși de-abia și-o amintea pe mama ei, știa că tatăl ei nu o va uita niciodată.

Avea aceiași ochi căprui, cu străluciri aurii, ca ai mamei ei, și tatăl ei remarca adesea cât de mult semănau. El nu se recăsătorise niciodată, ceea ce însemnase că Louisa crescuse cu o doică ce îi permisesse o mai mare libertate decât cea pe care i-ar fi acordat-o mama ei. Deci de la o vârstă fragedă Louise a mers pe bicicletă și s-a plimbat de la o persoană la alta, dintr-un loc într-altul și, așa cum îi plăcea ei să spună, s-a bucurat de simplitatea vieții ei. Nu a durat mult până ce a străbătut cu bicicleta vechiul fort și astfel s-a obișnuit să se plimbe zilnic, iar oamenilor părea să le placă faptul că ea se oprea să le vorbească.

- Mergem împreună? o întrebă tatăl ei.

- Ia-o tu înainte! Vreau să-l anunț pe Ashan că poate să-i dea drumul. Cred că e momentul să fie servită masa.

- Pot să fac eu asta.

- Nu te mai preocupa, tată!

Louise îi strânse mâna.

- Seară frumoasă, papa!

În timp ce traversa holul mic din spate, care ducea la bucătărie, Louisa trecu pe lângă ușa deschisă a biroului lui Elliot și, oprindu-se, văzu că soțul ei era acolo cu un bărbat pe care îl recunoștea vag. Un tip brunet, cu sprâncene rebele și o figură impasibilă, unul din descendenții primilor portughezi care descoperiseră orașul Galle. Era surprinsă că Elliot nu-i spusese că l-a invitat la petrecere, așa că făcu un pas înainte pentru a se prezenta. Elliot o văzu și se încruntă. Ceva din privirea lui iritată o tulbură, dar înainte să apuce să vorbească, o mișcare bruscă îi atrase atenția și ea observă o maimuță langur cu fața roșie, care intra în bucătărie. Trebuia să discute imediat serios cu angajații. Anumite ferestre și uși nu trebuiau să rămână deschise. Maimuțele erau inteligente și, dacă le dădeai un deget, îți luau toată mâna. Louisa de-abia îndrăzni să-și amintească cum tatăl ei îi spusese cândva ceva asemănător despre Elliot.

În dimineața de Crăciun, Louisa ieși din casa ei situată pe Church Street și-și continuă drumul, traversă Middle Street și se duse să o sune pe Gwen, așa cum stabilise. Trebuia să se întâlnească în holul stil Regency din New Oriental Hotel, impunător datorită pereților săi de gresie, de trei metri grosime. Louisa ridică privirea spre plafonul înalt, din lemn. Hotelul fusese construit de olandezi în 1684, ca o cazarmă, pentru a găzdui ofițerii din armată, iar acum era sediul plantatorilor și al comercianților veniți în vizită la Galle, precum și al afluxului constant de turiști din prezent. Impresionantul hol de la intrare, aglomerat cu scaune și canapele fine, din abanos, cu doar câteva fotolii din împletitură de ratan între ei, era deja ocupat.

Ceara de albine și fumul de țigară impregnaseră pereții, împreună cu cea mai proastă aromă de whisky vechi și un pin imens, devenit o constelație strălucitoare, era împodobit cu bibelouri și lumânările în suport. Deși frumos, era un permanent pericol de incendiu, iar lumânările, odată aprinse, trebuiau permanent supravegheate de unul dintre servitori. Anul trecut, unul dintre ei fusese prins dormind și fusese cât pe ce să fie învinuit pentru incendiul iscat.

Louisei îi plăcea hotelul cu clădirea celebră și impunătoare, în fața portului, și chiar îl desenase la un moment dat, împreună cu majoritatea clădirilor orașului Galle. Întotdeauna îi plăcuse la nebunie să deseneze și-și dorise să devină arhitect, dar în Ceylon nu exista niciun loc potrivit, care să-i permită unei femei să studieze. Ar fi putut pleca în Europa sau în America, dar nu voia să-și lase tatăl singur și astfel, încântată de arhitectură și clădiri, interioarele deveniseră pasiunea ei. De multe ori, Louisa stătea așezată la frumosul ei birou de mahon, din camera unde se găsea mașina de cusut Singer, cosând perdele sau făcând huse de perne până târziu în noapte. Sau, dacă nu, crea desene complexe și picta peisaje în acuarelă ale clădirilor din Galle, pentru a le expune pe pereți. Își strica ochii, cum spunea Irene, mama lui Elliot.

Atitudinea de snobism suburban și pretențiile Irenei erau tipice pentru anumiți europeni, iar Louisa de-abia dacă îndrăznea să recunoască față de ea cât de ușurată se simțise să afle că anul ăsta soacra ei nu avea să vină în vizită de Crăciun. Membrii familiei Reeve, Irene și Harold – funcționar public – fuseseră invitați de Crăciun la prietenii lor din Colombo, așa că mai rămâneau doar Elliot, Louisa și tatăl ei.

Un moment mai târziu, Gwen apăru purtând o pălărie mare de soare și o rochie diafană de bumbac, lungă până la jumătatea gambei.

– Bună dimineața! spuse ea și o sărută pe Louisa pe obraz, înainte de a-și răsuci borurile pălăriei.

– Nu e prea în spiritul Crăciunului, nu-i așa? Trebuie s-o port tot timpul. Am tenul sensibil, se arde destul de repede.

Louisa se uită la pielea ei bronzată.

– Din fericire, eu n-am problema asta. Îm place să mă plimb cu bicicleta atât de mult, încât arăt întotdeauna ca și cum aș fi fost lăsată la soare.

– Măcar bronzul e la modă zilele astea.

- Deci, zise Louisa în timp ce se plimbau pe străzile pietruite, trecând pe lângă bungalouri de dimensiuni reduse, cu ornamente superficiale deasupra ușilor principale și a acoperișurilor de teracotă susținute de șiruri de coloane care asigurau umbră verandelor. Spune-mi cum ați intrat în posesia acelei plantații de ceai!

- Ei bine, noi suntem destul de retrași, nu prea socializăm... Mai facem doar câte o excursie mai puțin obișnuită la Colombo sau la Nuwara Eliya, la vreun bal. Deși odată am călătorit până la New York, unde am stat o lună.

- Presupun că fost distractiv.

- A fost, un timp... Pe atunci eram ocupați să transformăm Hooper's Tea într-o marcă potrivită.

- A avut succes?

- Destul de mult, deși nu sunt chiar implicată în afacere. În principal, eu prepar brânza.

- Serios?

- Dacă o să vii vreodată în vizită, trebuie să o guști. E delicioasă, dacă pot să mă laud...

Gwen îi zâmbi, iar ochii ei strălucitori reflectară lumina soarelui.

Toate casele pe lângă care treceau aveau obloane, deschise sau închise; copacii răsuciți de frangipan creșteau prin pasaje și maimuțele mormăiau, în timp ce se legănau pe crengile lor strălucitoare.

Louisa se gândi la momentul în care ea și Elliot de-abia se mutaseră în casa lor, imediat după ce tatăl ei îi încredințase lui Elliot tăierea pietrelor prețioase și dezvoltarea firmei. Tatăl ei trebuise să ducă o muncă de convingere până să-l angajeze pe Elliot, dar în cele din urmă, în ciuda rezervelor evidente ale lui Jonathan, Elliot reușise să se afirme. Era un post important, care presupunea întreaga răspundere și consta în înregistrarea tuturor pietrelor prețioase care le treceau prin mâini.

Cele două femei vorbeau în timp ce se străduiau să treacă pe lângă călugării budiști, precum și bărbați musulmani în alb, cu șaluri de lână pe cap, iar Louisa îi salută pe toți înclinând din cap.

- N-am prea mult timp la dispoziție, spuse Gwen. Trebuie să plecăm mai devreme decât m-am așteptat.

- Hai să ne strecurăm pe aici, bine? Lasă-mă să te conduc pe dig. Elliot și cu mine ne plimbam adesea în dreptul lor, chiar înainte ca acest cer să devină indigo la amurg și apoi să se lase întunericul.

- Ce romantic! Ești o norocoasă. Aici ai tot ce ți-ai putea dori! Louisa zâmbi, dar nu-i răspunse.

- Cred că e un oraș foarte drăguț, de fapt, magic.

Fericite, ele simțiră mirosul de pește înainte de a ajunge în dreptul lui, era atârnat pe tarabă în fața unui magazin și lăsat să se usuce la soare. Același magazin vindea, de asemenea, sos de ton ținut în butoaie mari și picante. Era destul de devreme pentru a-l vedea în magazin pe vânzătorul de pește, care le făcu semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă ele, echilibrând coșurile de pește proaspăt pe fiecare parte a bicicletei, urmat de o mulțime de pisici. Toată lumea o salută pe Louisa.

- Bărbatul livrează pește în tot orașul și le aruncă pisicilor capetele și cozile, a spus ea. După cum vezi, sunt cam grăsuțe.

Trecură pe lângă un copac frangipani enorm, parfumat și, în curând, ajunseră la zidurile vechi, construite din corali, tei și chirpici, de unde contemplară oceanul strălucitor care se întindea cât vedeai cu ochii.

- E așa de frumos! exclamă Gwen. Și îmi place mirosul.

Louisa râse.

- De pește?

- Da, de pește, dar și mirosul minunat, sărat al oceanului. Noi locuim pe malul lacului, dar de multe ori m-am întrebat cum ar fi să locuim aproape de mare.

– Marea se schimbă mereu și asta iubesc la ea. Uneori este argintie și senină și mi se pare liniștitor doar să stau pe malul ei și să o privesc, alteori, ca acum, e smălțată cu stropi de aur.

În timp ce se rezemau de metereze, Louisa se simți mai relaxată, așa cum nu se mai simțise de mult timp. Îi era dor să se confeseze cuiva, dar nu găsisese nici momentul potrivit și nici confidenta. Gwen era prima persoană în care simțise că ar putea avea încredere că nu o va bârfi.

– M-ai întrebat dacă sunt fericită, a spus ea.

– Da.

– Adevărul e că mă străduiesc... Acum două luni, am pierdut o sarcină.

– O, Doamne! Ce îngrozitor!

– Dar nu era prima.

Louise înghiți în sec înainte de a continua discuția. Bebelușul care i se născuse mort și cel pierdut în avortul spontan pentru ea erau oameni, omuleți pe care îi plângea. Copii care ar fi trebuit să-i umple brațele și sufletul. Nu era un lucru ușor de spus și ea nici nu-și dorea să vorbească despre asta, dar constată că nici nu putea să tacă.

– Am născut un bebeluș mort acum mai puțin de doi ani și am mai pierdut încă o sarcină, acum opt ani.

Chipul lui Gwen se întunecă.

– Îmi pare rău... trebuie să fi fost îngrozitor!

Louisa îi mulțumi în șoaptă.

Gwen încuviință încet, ca și cum s-ar fi gândit ce să-i spună în continuare.

– Și eu am pierdut un copil, îi mărturisi în cele din urmă. Încă mi-e greu să vorbesc despre asta. Probabil de asta nu ți-am povestit atunci când ne-am întâlnit la ceai, în Colombo, pur și simplu nu puteam vorbi despre asta.

Louisa își mușcă buzele ca să-și rețină lacrimile.

- E o poveste lungă. Am păstrat-o doar pentru noi. O chema Liyoni, continuă Gwen. Pierderea ei mi-a frânt inima.

Louisa înțelegea.

- Dar acum măcar o ai pe micuța Alice.

Și chiar în timp ce rosti aceste cuvinte, înțelese că sunau greșit.

- O, Doamne, iartă-mi lipsa de tact! Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Gwen o privi.

- Nu-ți face griji. Însă, presupun că știi, nimic nu poate înlocui pierderea...

Louisa dădu din cap.

După aceste confidențe, ceva se schimbă între ele și Louisa simți o afinitate puternică cu Gwen.

- Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise ea.

În timp ce lacrimile îi umpleau ochii, Gwen îi întinse mâna și cele două femei rămaseră împreună în tăcerea care le învăluia.

În seara următoare, după prânzul copios de Crăciun, luat în compania tatălui ei, Louisa și Elliot meraseră să se plimbe pe dig, aproape de locul unde ea fusese cu Gwen în ziua precedentă. Oamenii luau gustări în timp ce se rezemau de metereze, iar Louisa aruncă o privire corbilor care așteptau, pândind cu ochi de vulturi și urmărind să cadă bucăți de mâncare.

- Cred c-am băut prea mult coniac cu bătrânul tău tată, îi spuse Elliot și închise ochii.

- Aerul proaspăt o să-ți facă bine, spuse ea, simțindu-se puțin dezamăgită.

Pe măsură ce temperatura scădea, localnicii începeau să iasă pentru plimbarea de seară.

Recăștigându-și echilibrul, Louise îi zâmbi.

– Petrecerea a fost minunată, nu-i așa? Ce mult mă bucur că i-ai invitat pe Gwen și pe Laurence. Dar de ce nu l-ai invitat să rămână și pe tipul cu care te-am văzut în biroul tău? Burghezul?

– L-am invitat, dar De Vos avea alte treburi.

– Păraai supărat când era să vă întrerup...

– Deloc.

– Și? De ce a venit?

– Niște afaceri.

– Elliot! Fără afaceri de Crăciun, ai promis!

– Îmi pare rău.

Elliot o îmbrățișă.

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să ne bucurăm pur și simplu de seara asta. Suntem fericiți, nu-i așa? Ești bine?

Louise se sprijini de el.

– Da.

Odată ce soarele o porni spre apus, cerul își etală culorile uimitoare de roșu intens și roz, iar apoi auziră venind dinspre moschee chemarea melodioasă la rugăciune. Dintr-odată, toți oamenii îmbrăcați în alb se întoarseră pe călcâie și o rupseră la fugă în acea direcție.

Louisei îi plăcea liniștea aceea vagă, deși uneori atmosfera avea aproape nuanța tristeții. Căci Galle era cu siguranță mai liniștit zilele astea. Tatăl ei își aminti când aici veneau zilnic câte cinci sute de pasageri cu vaporul și vasele încărcate cu mirodenii, aglomerate pe docuri, și flotilele de luptă soseau pentru a-și reînnoi proviziile. Acum, unii europeni cosmopoliți începuseră să trăiască aici, cel puțin pentru o perioadă din an și, deși Galle rămăsese un important centru comercial pentru bijuterii, scorțișoară și cauciuc, o mare parte din comerțul cu ceai se mutase la Colombo.

Între timp, Louisa se bucură de întâlnirea cu negustorii care încă mai veneau din Malaya, India și China. Același succes îl avea și Galle, iar ei îi plăcea să asculte melodioasa chemare islamică la rugăciune în zorii zilei, la amiază, în mijlocul după-amiezii,

imediat după apusul soarelui și două ore mai târziu. Toată viața ascultase acest sunet și, deși acum erau mai puțini musulmani – majoritatea singhalezilor fiind budiști –, ei trăiau în armonie unul cu altul. Louisa știa de izbucnirea lor ocazională împotriva britanicilor, toată lumea procedase la fel, dar acum aceste rebeliuni aveau loc mai rar, deoarece toată lumea avea drept de vot și rămăseseră foarte puțini britanici în Colombo. Da, lucrurile se schimbaseră în Serendip, așa cum era supranumit cândva Ceylon – insula bijuteriilor – și se schimbaseră în bine.

La o săptămână după Crăciun, de Anul Nou, Elliot plecă să facă scufundări în Flag Rock, punctul cel mai sudic al fortăreței Galle. Louisa considera că era o distracție riscantă, dar Elliot era dependent de pericol. De asemenea, soțului ei îi plăcea să conducă prea repede, adora întrecerile cu șalupe și își trăia viața la viteza maximă. Deși încercase, Louisei i se părea greu să țină pasul cu el, dar Elliot nu asimila lucrurile la fel ca ea. Ura tensiunea pe care o vedea pe chipul ei. Louise îi ceruse să-i aducă o surpriză de la piața unde găsisese agrafa cu safir pe care i-o dăruise. Era, desigur, o imitație, și el și-ar fi permis cu ușurință o bijuterie veritabilă, dar amândurora le plăcea să-și ofere cadouri din diferite piețe și bazaruri. Fusesse un obicei de-al lor de-a lungul anilor, deși în ultima vreme Elliot era prea ocupat.

Săptămâna trecută soțul ei fusese plecat la Cinnamon Hills, o plantație cu arbori de scorțișoară, situată în mediul rural, la mai puțin de douăzeci de kilometri de Galle, unde el deținea o parte din afaceri. Elliot spusese că proprietatea respectivă fusese neglijată de foștii proprietari și, din moment ce era nevoie de muncă susținută pentru a o pune iar pe picioare, el se oferise să-i ajute. În ultima lună, el fusese și în Colombo, verificându-și afacerea locală

cu mirodenii și această ocupație era ca și cum ar fi avut un loc de muncă cu normă întreagă la firma tatălui ei.

Ea încercase să nu se lasă pradă depresiei din cauza recentului avort spontan și să rămână pozitivă, dar nu era întotdeauna ușor. Se gândi la întâlnirea cu Gwen Hooper. Era ceva fragil la această femeie, dar, deși pierduse și ea un copil, Gwen rămăsese optimistă. Prin câtă suferință trec femeile, se gândi Louisa. Prin câtă suferință trec ele și cum reușesc, totuși, să mai zâmbescă.

După un mic dejun pe bază de fructe, caș din lapte de bivoliță și coșulețe de dantelă umplute cu biscuiți și câteodată cu ouă fierte – Louisa își luă cei trei cockeri spanieli springer și-și propuse să-i plimbe până la poarta principală a Fortului și de-a lungul canalului din parc. În timp ce trecu pe lângă vânzătorul de flori cocoșat pe vechea lui bicicletă, își aminti cum, la începutul căsătoriei lor, ea și Elliot aveau obiceiul să meargă în parc înainte de micul dejun și apoi reveneau acasă plimbându-se pe Lighthouse Beach. Și-a amintit cum odată își propuseseră să meargă cât mai departe în largul recifului, în timp ce nivelul mării scăzuse și apele se retrăseseră. Simțindu-se ca doi copii care descoperă o lume necunoscută și râzând atât de mult, au alunecat și, ținându-se unul de altul, au căzut și apoi a trebuit să se întoarcă uzi și plini de nisip, furișându-se la etaj, astfel încât slujitorii să nu-i observe. Viața fusese întotdeauna amuzantă în compania lui Elliot.

Tatăl ei era un om mult mai serios și mai profund decât soțul ei. În Ceylon existau patru tipuri de bărbați britanici: ofițeri în armată, plantatori, funcționari publici și oameni de afaceri. Tatăl ei făcea parte din ultima categorie. Probabil pierderea soției îl făcuse să devină mai grav decât alți bărbați. Pe Louisa o întrista că nu-și putea aminti cum fusese tatăl ei înainte de moartea mamei ei.

După plimbare, femeia se întinse pe pat privind ventilatorul din tavan și-și așează palma pe pânțele. „Doar dacă...“, se gândi ea, dar își păstră cumpătul.

Elliot nu-și arătase niciodată tristețea din cauza pierderii Juliei, dar Louisa știa că era rănit. Elliot era făcut să fie tată, mai ales că demult își pierduse un frate mai mic, din cauza holerei. Copilul avea doar cinci ani, iar Elliot șapte, în timp ce sora lor mai mică, Margo, era doar un bebeluș. Tocmai de aceea, în ciuda tuturor evidențelor, Louisei îi era milă de Irene Reeve, deși era evident că pierderea copilului nu era singurul motiv pentru care mama lui Elliot părea permanent nemulțumită. Oftă, simțind aroma de nucă de cocos a mâncării preparate în bucătărie. Irene urma să ajungă de la Colombo la timp pentru cină, așa că era momentul ca Louisa să-și netezească buclele și să-și aranjeze puțin ținuta.

La cină înfiripară o conversație de complezență, reuniți în jurul unei farfurii de orez și curry, tipic singhaleză. Tatăl lui Elliot nu reușise să-și însoțească soția în această vizită prelungită, din cauza serviciului.

– Păcat că Harold nu a reușit să ajungă! spuse Louisa. Speram c-o să vină și el, nu-i așa, Elliot?

Bărbatul dădu din cap.

– Nu-i nimic, mamă. Ne bucurăm să te avem pe tine aici.

– Într-adevăr, Irene, e minunat, spuse Louisa îndatoritoare.

Irene pufni țâfnoasă – chiar și după atâția ani, încă părea să-i displacă atunci când nora ei i se adresa pe numele mic.

– Am făcut tot posibilul, dar știți cum e el. Dacă ar fi avut o funcție de conducere, ar fi putut avea mai multe opțiuni, dar tu, Elliot, îți cunoști tatăl. Nici măcar nu este membru al Clubului din Colombo.

– Sunt sigur că tata face tot ce poate.

Irene îi zâmbi.

– Tu, dragă Elliot, întotdeauna vezi ce e mai bun în oameni, dar știi că tatăl tău ar fi putut fi mai mult. Însă suntem unde

suntem și asta e... Louisa, ești foarte norocoasă că te-ai măritat cu un bărbat ca fiul meu.

Louisa aprobă din cap, dar intenționa să evite această conversație. I se spusese asta de atâtea ori, încât anticipa ceea ce avea să urmeze și prefera să nu fie ea în prim-planul conversației.

Elliot mormăi ceva liniștitor, așa cum era de așteptat și apoi veni un slujitor să strângă masa și familia tăcu. Camille, o servitoare tânără cu ochii de abanos și păr întunecat, le aduse budincă cu lapte de ananas, dar Louisa clătină din cap atunci când i se oferă o porție.

Camille îi servi pe ceilalți și apoi ieși din cameră.

- Știu că nu e treaba mea, spuse Irene. Dar nu crezi că o felie de budincă de lapte te-ar ajuta să mai câștigi puțin în greutate? De ce nu vă luați un bucătar englez sau poate chiar unul francez? Sunt sigură că bucătăria singhaleză nu-ți priește. În afară de budincă, vreau să spun.

- De fapt, avem o servitoare franceză, Camille, care lucrează ca ajutor de bucătar. Tocmai ne-a servit budinca. N-ai observat-o? Deși e franțuzoaică, de obicei poartă sari. Probabil de-asta n-ai remarcat-o.

- Ce neobișnuit! O europeană să lucreze ca umilă servitoare la bucătărie.

- De fapt, e o poveste neobișnuită. Se pare că tânăra franțuzoaică s-a îndrăgostit de marinarul care i-a făcut rost de un loc de muncă la bucătăria vasului pe care el însuși lucra. Dar apoi el a abandonat-o aici, în Galle, fără niciun ban.

- Așa că ai intervenit tu și ai luat-o, pur și simplu, la tine. Ce frumos din partea ta!

Louisa înțelese din privirea dezaprobatoare a Irenei că soacra ei gândea exact pe dos.

- Camille e singură, n-are familie. Am simțit că trebuia să o ajut și oricum, înaintea ei, ne plecase băiatul care lucra la noi în bucătărie.

Irene înclină capul.

- Înțeleg. Ei bine, cu permisiunea ta, desigur, cred că ar fi oportun să mai rămân aici puțin mai mult decât îmi planificasem inițial. Cineva trebuie să se asigure că mănânci cum trebuie.

Louisa gemu în sinea ei.

Louisa se așeză lângă Elliot, gândindu-se la tot felul de lucruri, în timp ce el citea. Era întotdeauna extrem de înțelegător atunci când ea nu se simțea bine și ea se gândea că, probabil, lui îi convine când nu se simte bine, fiindcă ceva din neputința ei îl face să se simtă necesar. Se ghemui lângă el și-l mângâie pe abdomen. E ciudat cât de ușor se strecoară îndoielile, chiar și-n cea mai solidă căsnicie. Dar când el își închise cartea și se întinse spre ea, Louisa renunță imediat la gândurile aiurea și apoi făcură dragoste cu blândețe, pentru prima dată de la avortul ei.

După aceea Elliot adormi.

Însă ea nu reuși. Își simțea pielea iritată și picioarele de plumb. Oricum se așeza, nu reușea să se simtă confortabil și după câteva momente începea să se foiască. Așteptă o vreme, dar după o oră în care se răsucise pe toate părțile, coborî din pat și aprinse o lumânare, ca să nu facă lumina prea puternică și să nu-l trezească pe Elliot. Soțul ei nu suporta să se trezească brusc și, dacă se întâmpla să fie astfel deranjat, rămânea prost dispus tot restul zilei.

În baie, Louisa aprinse lumina. De șapte ani, fusese instalat curentul electric în Galle și, deși lumina electrică le schimbuse viața, Louisei îi era dor de romantismul lămpilor cu petrol și de

strălucirea blândă a lumânărilor din interior. Uneori, nopțile i se păreau insuportabile și atunci petrecea o vreme pe marginea căzii de baie. Se uita în jurul ei, apoi mergea să deschidă fereastra și se apleca peste pervaz, închizând ochii și respirând aerul parfumat al nopții. Umed. Dulce. Sărat. Petrecându-și singură noaptea în acest fel, Louisa avea sentimentul intens al eternității, care îi liniștea imediat mintea răvășită. Ea privi luna plină și grădina strălucitoare scânteind în lumina ei albastră. N-ar fi minunat ca după noaptea asta să rămână iar însărcinată?

Louisa își stropi fața cu apă rece și, după o jumătate de oră, se întoarse în pat să se culce, gândindu-se la copiii ei. În mintea ei, se jucau, alergau și strigau așa cum fac copiii, dar gândurile erau înșelătoare și o durea prea tare că micuții nu erau acolo cu adevărat.

La un moment dat, Elliot se trezi și o cuprinse cu brațele.

– Te iubesc, șopti ea.

– Și eu, murmură el, pe jumătate adormit.

Apoi Louisa reuși să ațipească.

În următoarele săptămâni, viața Louisei continuă firesc. Ea îi lua pe Tommy, Bouncer și Zip în plimbări lungi, își concentra atenția la cusut și ieșea în grădină să-și tundă arbuștii. Serile îi aduceau o consolare în plus – atunci când cerul se transforma brusc în roșu și purpuriu și ea auzea chemarea la rugăciune venind dinspre moschee. Cerul copleșitor și impresionant, întins deasupra oceanului violet până la Polul Sud, o surprindea întotdeauna dându-i un sentiment de venerație. Dar imediat ce totul era armonios și echilibrat și Louisa se simțea fericită cu adevărat, Elliot pleca din nou și petrecea și mai mult timp pe plantația de scorțișoară.

Louisa a continuat să-și plimbe câinii și să aibă grijă de treburile casei, dar într-o dimineață de la începutul lui februarie, după ce Elliot se întorsese acasă, tatăl ei a venit să stea cu ea pe verandă. Era o zi călduroasă, plină de praf, cu musculițe care roiau în jurul

lor și nu le dădeau pace, așa că Louisa se freca mereu la ochi. Li se servi ceaiul pe verandă și înainte să se apuce să citească *Ceylon Times*, el mormăi ușor și îi întinse mâna. Louisa i-o strânse ușor.

- Fetita mea!

Louisa dădu din cap și apoi îi lăsă mâna. Apoi, bătrânul se cufundă în lectura ziarului, dar ea se simțea întotdeauna alinată în prezența lui. Stând așa, contemplând grădina și ascultând păsările care zburau printre ramuri, Louisa simți un fior de plăcere. Era încă devreme, dar dimineața era intensă și aroma iasomiei o făcea fericită. Viața trebuia să continue. Al treilea avort spontan ar fi fost o lovitură, dar avea o casă frumoasă, un soț bun și un tată pe care îl iubea. Nu mulți ar fi putut spune același lucru și, în curând, va începe să strângă iar fonduri pentru copiii de la orfelinatul din Colombo. Probabil un dineu cu tematică franceză ar fi ceva diferit... cu ajutorul Camillei, bineînțeles. Până acum Louise organizase întâlniri matinale la cafea, vânzări caritabile – la care oamenii aduceau obiecte de vânzare și le cumpărau pe cele aduse de alții – și prânzuri extravagante, toate pentru a veni în sprijinul orfelinatului. Elliot glumea de fiecare dată când Louise mergea acolo, așteptându-se ca ea să revină acasă cu doi bebeluși în brațe.

Soțul ei apăru puțin mai târziu și mama lui li se alătură pe verandă. Louisa trebuia să accepte faptul că avea de gând să insiste să o convingă pe Irene să se întoarcă în curând la Colombo. Soacra ei profitase prea mult de ospitalitatea lor și locuia la ei de peste o lună. Louisa se temea că Irene ar putea să rămână la ei până la sfârșitul lunii, când ea și Elliot vor da petrecerea tradițională în cinstea aniversării căsătoriei lor.

- Mai doriți ceai? îi întrebă Louisa și sună clopoțelul.

Ashan, valetul lor micuț, ferchezuit, care purta sarong tradițional bărbătesc înnodat în față, apăru brusc lângă ea. Părul lui lung era strâns într-un coc și prins în creștetul capului cu un pieptene din carapace de broască-țestoasă, suflat cu argint.

- Ți mulțumesc, Ashan, spuse ea. Întotdeauna mă pot baza pe tine.
El îi zâmbi larg.

- Așa sper, doamnă.

Louisa aruncă o privire spre soțul ei. După lumina de pe chipul lui, se părea că Elliot avea vești bune. Pentru câteva clipe, el tăcu, zâmbind cu o privire impenetrabilă.

- Ei bine, ce se întâmplă? Întrebă tatăl ei, privind-l cu atenție.

Spune odată!

Încruntându-se, Louisa se uita curioasă la soțul ei.

- Elliot?

El scoase din buzunar un pachet de țigări Camel și aprinse un chibrit. Apoi făcu o pauză înainte de a vorbi.

- Am cumpărat vechea tipografie.

Se aplecă pe spătarul scaunului, zâmbind satisfăcut și dând din cap categoric.

- O, dragule! E minunat! izbucni Irene, strălucind de mândrie maternă.

Jonathan Hardcastle ridică privirea din ziar, departe de a fi încântat.

- Ce ai făcut?

- Am avut o idee excelentă!

În ciuda atitudinii socrului său, Elliot continua să fie mulțumit de el însuși.

- Ce idee, scumpule? îl întrebă Louisa cu blândețe.

- Mi-a venit din senin, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Spațiul era demult vacant și m-am gândit că l-am putea transforma în cel mai mare magazin de bijuterii și condimente din Ceylon. Va fi cea mai importantă parte a afacerii. Trebuie doar să mai plătesc ultima tranșă.

- Ce a fost în mintea ta? Noi nu suntem bijutieri! protestă Jonathan. Noi suntem negustori de pietre prețioase.

Expresia lui Elliot rămase neschimbată și, privindu-i lumina din ochi, Louisa știu că nimic n-avea să-i umbrească entuziasmul.

- Dar Jonathan, oare nu e momentul să ne extindem? Să ne asumăm riscuri?

Tatăl ei clătină din cap.

- În timp ce suntem atât de strâmtorați financiar? Nu! Categoriec nu!

- Tată, de ce nu vrei să-l asculți pe Elliot?

- Nu vreau s-asculț nimic! Comerțul cu pietre prețioase e riscant din cauza îmbunătățirii tehnologiei imitației pietrelor prețioase și știi prea bine că asta ne omoară.

- Iată un motiv și mai întemeiat să ne extindem afacerea în altă direcție, a spus Elliot.

- Nu. E o nebunie. A trebuit să mă concentrez pe bijuterii de lux, de înaltă calitate și asta blochează sumele mari de capital disponibile în stoc.

Ashan le aduse și mai mult ceai, iar ei încetară să mai vorbească până când el se retrase. Servitorul lucra pentru familia lor de ani buni și era discreția întruchipată, dar, în același timp, Louisa prefera să păstreze confidențiale chestiunile personale.

- Tată, cu siguranță vei găsi bani-gheață, spuse Louisa. Este o idee bună, nu-i așa?

- Nu, nu e. Absolut deloc. Acum nu e momentul potrivit.

- Dar...

Jonathan ridică o mână.

- Nu sunt deloc de acord și ăsta e adevărul. Acum am de lucru. Sper să nu mai aud nimic despre ideea asta stupidă.

Își împături ziarul și, ținându-l sub braț, părăsi veranda vădit nemulțumit.

Dezamăgit, Elliot pufni disprețuitor.

Louisa se simți sfâșiată. Voia să-și susțină soțul, dar își iubea și tatăl.

- Ei bine, spuse Elliot clătinând din cap. A mers ca uns!

- Mă duc să mă întind puțin, spuse Irene simțind pericolul și apoi făcu câțiva pași. Simt că mă apucă migrena. Neînțelegerile nu-i priesc constituției mele delicate.

- Îți aduc niște ceai de mentă, mamă.

După plecarea Irenei, Louisa îl privi pe Elliot. Vrând să găsească o modalitate de a-l susține, oftă.

- Sunt sigură c-o să se răzgândească.

- Tatăl tău greșește, dar știi că nu se va răzgândi.

Elliot bău ultima ceașcă de ceai.

- Nu m-a plăcut niciodată.

- Nu mai fi atât de irascibil. Bineînțeles că te place. Dar poate c-ar fi trebuit să discuți cu mine mai întâi, decât să ne anunți așa brusc, îi răspunse Louisa.

El ridică din umeri.

- Poate. Am vrut să atrag atenția. Am crezut c-o să fii de partea mea.

- Ei, haide, Elliot, știi că sunt de partea ta, dar îl cunoști pe tata. Trebuie să-l convingă cineva.

- Crezi că încă mai poți face asta?

- Pot încerca. Doar promite-mi că ăsta nu e încă unul din planurile tale nebunești.

- Acum ești paznicul meu?

Louisa oftă iar.

- Nu, bineînțeles că nu, dar dacă ai nevoie de ajutorul meu...

- Te-ai gândit vreodată cum mă simt atunci când trebuie să vă cer sprijin financiar?

- Elliot, n-am vrut să...

- Presupun că te referi la momentul când am pariat la cursele de cai?

Louisa zâmbi.

- Ei bine, a fost *jalnic*.

Elliot se ridică și o privi.

- Louisa, zău așa, n-ai să mă lași niciodată să uit? Știu că sunt o dezamăgire pentru tine, dar de data asta e cu totul altceva.

- Liniștește-te! Ce prostie! Nu ești deloc o dezamăgire, întinse ea mâna spre el.

Elliot îi luă mâna și veni să se așeze lângă ea.

- Întâmplător, cred că magazinul ar putea fi o idee bună. Spune-mi cum ai de gând să-l finanțezi!

- Afacerea cu mirodenii a adus mult profit. Asta mi-a permis să mă ocup de achitarea ultimei tranșe. Și încă la un preț bun.

- Ai luat în considerare costurile efective ale renovării?

- Desigur. N-ar trebui să fie prea scump. Locul este în bună stare. Va trebui doar să-l curățăm, apoi să-l redecorăm și să mai facem câteva mici reparații, pe ici, pe colo. Dar totul se poate rezolva.

- Va dura mult?

- Nu și dacă o să găsim oamenii potriviți.

- Mă întreb dacă ne-am putea autofinanța, ca să-i dovedim tatălui meu că magazinul e o idee bună?

Elliot păru să ezite puțin înainte de a-i răspunde.

- Lou, chestia e că acum sunt cam strâmtorat cu banii.

- Nu înțeleg, spuse ea. Tocmai ai zis că totul merge bine.

- Da. Desigur. E doar o problemă temporară, aștept livrarea plății de la un transport mare, aflat în tranzit.

- Și asta e tot?

- Absolut.

- N-o să te întorci la vechile tale probleme?

Elliot arăta îngrozit și rănit.

- Sigur că nu. În câteva zile, cum se face plata, totul va fi perfect. Doar știi cum merg lucrurile....

Louisa avea încredere în Elliot, desigur, dar se opri să se gândească. Îi era greu să uite și să ierte anumite lucruri și totuși voia să aibă încredere în el. Zâmbetul lui, de o blândețe dezarmantă, o convinse.

- E posibil să fie riscant, spuse ea, dar, pe de altă parte, tatăl meu s-ar putea înșela.

- Așa cred.

- Ei bine, hai să vedem, și dacă e o afacere solidă, sunt sigură c-o să reușesc să găesc o modalitate să achit ultima tranșă pentru tipografie. Mi-ar prinde bine un nou proiect.

- Nu vreau să te cerți cu Jonathan.

Ea clătină din cap.

- Sunt acțiunile mele și suntem o echipă, nu uita! Vreau să văd și eu locul, iar pe urmă vând repede câteva acțiuni, ca să putem încheia afacerea.

- Ce fată bună! Știam eu că pot conta pe tine.

- Și, între timp, o să mă asigur că ai destui bani în cont cât să acopere renovarea. Doar până când îți reglezi conturile.

- Minunat.

- Și apoi facem planurile împreună. Îmi place să mă ocup de acest proiect.

Era adevărat. Un proiect putea fi exact ceea ce avea nevoie.

- Ce-ai zice să zugrăvim pereții în alb strălucitor, pentru a contrasta cu tejghelele de abanos? Întunericul în contrast cu lumina merge atât de bine, iar abanosul de Ceylon este și mai închis la culoare. O să fie grozav!

- Speram c-o să vrei să te ocupi de asta.

- Ai cumpărat spațiul pentru mine?

- Ei bine, nu chiar. Dar m-am gândit că un nou început te-ar ajuta.

- Și odată ce tata va vedea cât de bine va arăta magazinul și cât de mulți bijutieri vor fi interesați să-și expună acolo produsele, se va răzgândi, sunt sigură.

- Sunt atât de norocos că te am!

Ea zâmbi și-i strânse mâna.

- Amândoi suntem norocoși.

- Uite! spuse el. Dacă tot te simți mai fericită acum, trebuie să-ți spun că e nevoie de mine pe plantația de scorțișoară.

Inspirând adânc, Louisa încercă să nu-i arate cât de distrusă se simțea pe dinăuntru.

- Iar? Credeam c-o să facem planuri pentru magazin.

- Asta mai poate aștepta. Dar sunt multe lucruri de făcut urgent pe plantație.

- Ca de exemplu?

- Până acum nu te-a interesat deloc.

- Ei bine, mă interesează acum.

Elliot nu păru încântat să fie luat la întrebări, așa din scurt, și-și cântări cu atenție cuvintele înainte de a-i răspunde.

- Ei bine, dacă trebuie neapărat să știi, caut noi modalități de a crește productivitatea plantației de scorțișoară. Elimin jungla de pe teren. Chestii de genul ăsta.

- Poate data viitoare vin și eu cu tine. Facem o excursie de parte, doar noi doi.

Elliot nu-i răspunse.

În liniștea care creștea în jurul lor, totul părea suspendat în așteptare.

Peste două zile, când se întoarse de pe plantația de scorțișoară, Elliot avea o stare de spirit foarte bună. De fapt, radia. Louisa îi propusese din nou să-l însoțească la următoarea lui vizită, dar la început el nu fusese prea încântat, susținând că plantația era oarecum primitivă și că ei n-o să-i placă. Ea, totuși, stăruise, iar acum, câteva zile mai târziu, erau pe drum. El insistase că trebuiau să vadă plantația de scorțișoară neapărat în ziua aceea, fără a-i explica de ce, dar cel puțin mergeau împreună. Era doar o vizită scurtă, plecau și se întorceau în aceeași zi, pentru că Hardcastle Gems avea pietre prețioase noi și Elliot trebuia să supravegheze registrele.

Drumul spre Cinnamon Hills îi scoase din Galle, ocoliră docuri și scripeți unde cauciucul și alte bunuri fuseseră depozitate înainte de a fi încărcate pe nave și unde Louisa își ținu respirația: în cazul transportului de cauciuc, mirosul era îngrozitor. Ocoliră apele calme ale golfului Galle, unde se aflau ancorate vase mai mari, și capătul sudic al dealului Rumassala, cunoscut sub denumirea de Watering Point, locul unde cândva navele își încărcau apă proaspătă în rezervor. Și de acolo se vedeau cele două recife stâncoase, unde se sfărâmaseră atât de multe corăbii în timpul musonului sud-vestic.

- Priveliștea e minunată din vârful dealului Rumassala, nu-
așa? întrebă Louisa. Ar trebui să mergem acolo din nou.

Trecură de micul cimitir, locul de veci al funcționarilor publici
britanici și al marinarilor, iar după aceea, Louisa deschise fereastra,
bucurându-se de aerul proaspăt.

- Îmi place legenda lui Rumassala.

Ramayana, străvechea epopee sanscrită povestea despre vre-
murile când Hanuman, zeul indian războinic al maimuțelor, avea
nevoie de ierburi pentru a-și trata răniții din armata lui, în timpul
luptei împotriva regelui demonic Ravana din Ceylon. Dar aici nu
erau plante medicinale, așa că Hanuman se întorsese în India și
revenise cu o bucată din Himalaya unde creșteau plantele medici-
nale de care el avea nevoie, dar o scăpase din greșeală la Rumassala.
Louisa știa că populația locală credea în această legendă, pentru că
în zonă se găseau plante medicinale rare.

- Mă gândesc să încerc tratamente naturiste, spuse ea. Să vedem
dacă o să mă ajute.

- Doctorul Russell va fi îngrozit.

- Nu trebuie să știe și merită să încerc. Localnicii jură că au
efect și totul depinde de mine, nu-i așa?

Peste o jumătate de oră, când ajunseră, Louisei îi plăcu singu-
rătatea austeră de pe plantația de scorțișoară. Sus, la jumătatea
dealului era o casă veche, sau *walauwa*, un bungalow situat în
mijlocul unei pajiști înverzite și înconjurat de copaci în care orhi-
deele dese pline de fluturi decorau grădina. Dincolo de drumul
care ducea spre casă, razele firave de lumină arătau cât de adâncă
și întunecată era pădurea. Un loc în care să te pierzi, se gândi ea.
Unde nimeni nu-ți va vedea mișcările din umbră și unde orice s-ar
putea întâmpla.

În timp ce se îndreptau spre drumul principal, Louisa întrezări
o altă clădire mai sus, chiar în vârful dealului, o casă modernă,
spectaculos amplasată chiar deasupra plantației. Și atunci când în

sfârșit ajunseră la casă și coborâră din mașina, Louisa privi în jos și admiră cea mai spectaculoasă priveliște a oceanului, apoi își întoarse privirea pe uscat pentru a contempla dealurile violete înfășurate în ceață, care se contopeau cu cerul.

– Aici lumina se schimbă permanent, de la răsărit până la apus.

Îți place?

– E absolut impresionant.

– Să văd dacă Leo McNairn e înăuntru. El administrează plantația.

Elliot urcă până la ușa principală, servitorul îi deschise și-i răspunse că Leo era plecat în Colombo.

Se întoarse la locul unde Louisa încă mai contempla oceanul.

– Leo e plecat, dar nimic nu ne oprește să ne petrecem timpul cât mai plăcut aici. Haide să-ți arăt niște arbori de scorțișoară!

– Îmi place parfumul, spuse ea. E doar scorțișoară?

– Cred că și lămâie.

– Nu e de mirare că-ți place să vii aici atât de des! Data viitoare, rămân aici câteva zile, de-abia aștept.

– Ei bine, așa cum spuneam, plantația lui Leo este destul de primitivă. Dar când vin aici, nimic nu mai contează.

– Nici pe mine nu mă deranjează aspectul primitiv. Sigur știi asta.

– Vrei să vedem împrejurimile?

Louisa îl urmă pe Elliot pe o cărare sinuoasă, străjuită de arbuști mici și orhidee, dincolo de care arborii întunecați înalți ademenau încrezători întunericul. Le simțea elanul, deși Dumnezeu știe ce puteau ascunde.

– Ai grijă la șerpi, spuse el, întrerupându-i gândurile.

– Sunt veninoși?

– Krait, alb și negru.

– Șerpii doar noaptea reprezintă o problemă, nu-i așa?

Louisa privi în jurul ei.

– Mi-ar plăcea să știu cum se fabrică scorțișoara.

– Procesul e cam anost.

- Totuși...

- Ei bine, arborii de scorțișoară sunt de obicei tăiați după aproximativ trei ani. Atunci dau și mai mare randament, dar, în același timp, păstrează aspectul natural și recoltarea e mai ușoară.

- Cum se face recoltarea?

- Este un proces ceva mai laborios, dar în principiu scoarța se descojește și apoi este prelucrată atent.

După câteva minute de mers pe jos, Louisa auzi un sunet în spatele ei. Se uită în direcția aceea, dar la început nu văzu nimic. Merse mai departe, dar ar fi putut jura că a auzit pași și se răsuci să mai privească o dată. De data asta i se păru că a surprins o scântie roșie ca de aramă. Rămase nemișcată și, pentru o clipă, i se păru că femeia roșcată o privea de la distanță. Louisa alergă și-l strigă pe Elliot, dar când se uită în urma ei, femeia dispăruse.

- Ce este? o întrebă Elliot. S-a întâmplat ceva?

- Mi s-a părut c-am văzut o femeie care mă privea.

- Probabil vreo localnică.

- Da. N-am distins-o clar. Dar cred că i-am văzut pletele roșcate.

- Puțin probabil o roșcată aici. Probabil purta o eșarfă. Aș spune mai degrabă că era una dintre soțiile celor care descojesc scoarța arborilor de scorțișoară.

- Da. Poate ai dreptate. Hai să urcăm în vârful dealului și să mai contemplăm odată peisajul!

Pe măsură ce urcau din nou dealul, Louisa observă o pereche de granguri cu cap negru, păsări cu penaj negru și galben strălucitor, cântând triluri frumoase, melodioase. Tocmai se pregătea să i le arate lui Elliot, dar el păru distras, surprins, în mod evident, să vadă o motocicletă Royal Enfield parcată lângă mașina lor.

- Cred că e timpul să mă întorc la birou, spuse el și Louisa observă fruntea încruntată din cauza tensiunii neașteptate.

Apoi, un bărbat înalt și slab ieși cu pași mari din casă. Lumina puternică a soarelui cădea pieziș prin copaci și proiecta umbre pe

obrajii lui. El purta pantaloni scurți, o cămașă descheiată la gât și era foarte bronzat. Louisa se holbă la chipul lui frumos și colțuros, la maxilarul nebărbierit, la părul castaniu roșcat și se întrebă dacă pe el îl văzuse mai devreme. Cât de ciudat era să revadă părul roșcat atât de repede, se gândi ea, dar nu, nu pe el îl văzuse mai devreme printre copaci. Din moment ce Elliot nu spunea nimic, Louisa îi întinse mâna.

– Bună, sunt Louisa Reeve. Elliot îmi arăta împrejurimile.

Bărbatul se încruntă ușor și se scărpină în cap.

– Înțeleg.

– Așadar..., spuse ea.

– Iartă-mă... Leo McNairn, îi răspuse el.

Louisa observă că arăta înfierbântat și ușor transpirat.

Se lăsă un moment de tăcere, timp în care ea îl privi intens. Ceva din intensitatea ochilor săi negri o tulbura profund. Se aștepta ca Leo să-i zâmbească, dar el îi susținu privirea tăcut. Sentimentul de a fi ținută sub observație și imposibilitatea de a-și dezlipi privirea de el o jenau. Momentul păru să se prelungească prea mult, dar apoi sclipirea bruscă a soarelui aproape o orbi. Louisa clipi imediat, înainte de a-și muta ochii în altă parte. Apoi, el vorbi din nou.

– Tocmai am tăiat niște copaci bătrâni, spuse el. În partea cealaltă a plantației.

– Bine, îi replică Elliot. Noi plecăm. Hai, Louisa!

El se întoarse spre Leo.

– Mi-a părut bine să te revăd. Soția mea a vrut să viziteze plantația de scorțișoară. Servitorul tău ne-a spus că ești plecat la Colombo.

Leo își miji ochii.

– Așa e.

– Dar te-ai întors devreme.

– Am avut probleme cu motocicletă.

Încruntându-se iar, Leo privi în depărtare, iar Louisa simți că el se exprimase cam dezinvolt.

Elliot își lăsă un braț în jurul ei și se pregătiră de plecare.

- Bine, la revedere! Îi aruncă el peste umăr.

Atunci când bărbatul încuviință din cap și Elliot o conduse spre mașină, pe Louisa o cuprinse un sentiment ciudat de neliniște.

- Ei bine, spuse ea când ajunseră la poalele dealului. Leo nu este cel mai vorbăreț om din lume. M-am simțit destul de incomod. Așa e mereu?

- Probabil îl preocupa ceva.

- De ce nu ne-a invitat înăuntru? Mi s-a părut foarte ciudat.

- E un bărbat taciturn.

- Evident, dar păcat că pare atât de neprietenos.

După o vreme, ea renunță la gândurile negre.

- Oricum, îmi place locul ăsta superb, dulce-amăru.

- Dulce-amăru?

- Da. Nu ți se pare?

Elliot se încruntă.

- E ceva special aici. Chiar e. Dar în același timp, puțin angoasant. Totuși, aș fi preferat să nu fim nevoiți să plecăm așa în grabă. Am avut sentimentul că l-am mai întâlnit pe Leo sau, cel puțin, că l-am mai văzut pe undeva.

- Probabil l-ai văzut în Colombo. Cu un păr așa roșcat, e ușor de remarcat.

În dimineața următoare, Louisa se pregătea să meargă la băcănie, exact când Irene intră în hol. Louisa o salută dând din cap, își luă sacoșa de cumpărături și se îndreptă spre ușă.

- Unde pleci? o întrebă Irene.

- Să cumpăr câte ceva.

Soacra ei se încruntă.

- Cu siguranță nu-ți faci singură cumpărăturile.

Louisa zâmbi.

- Doar câteva mărunțișuri. Îmi place să ies.

- Atunci, m-aș bucura să te însoțesc.

- Serios? Dar nu e nevoie.

- Și totuși... O mică ieșire? Doar noi două. Ce zici?

În timp ce Irene își aranja pălăria și continua să susțină că nu era nevoie să-și facă ele cumpărăturile – în fond, pentru asta aveau servitori –, nu se putu abține să nu adopte atitudinea superioară care o deranja atât de mult pe Louisa. Încă din copilărie, Jonathan o educase să respecte toți oamenii, indiferent de culoare sau religie. Irenei, însă, i se părea într-adevăr greu de înțeles bucuria Louisei de a se amesteca printre localnici și considera cu ardoare că

britanicii ar trebui să rămână în lumea lor și să nu se asocieze niciodată cu oamenii simpli din gloată.

- Îmi place să ies singură și să văd oameni, spuse Louisa. Vreau să cumpăr doar câteva lumânări, așa că n-o să dureze mult. Putem lua ricșa, dacă vrei.

Irene ridică din umeri.

- Aș prefera să mă plimb.

- Margo n-ar trebui să apară în curând? întrebă Louisa. Presupun c-o să vrei să te întorci mai repede acasă.

Margo, fiica Irenei, lucra ca asistentă medicală în Anglia și acum se hotărâse să se întoarcă în Ceylon, deși nimeni nu știa de ce.

- Da. Foarte curând. Deși, pentru numele lui Dumnezeu, ți-o poți imagina lucrând într-un spital de aici? A avut un loc de muncă excelent la Spitalul din Londra. Mi se pare foarte neobișnuit pentru Margo să renunțe așa, pur și simplu, la o asemenea ocazie. De obicei, ea e atât de înțeleaptă.

Louisa se întreba în secret dacă Margo nu se săturase să fie întotdeauna atât de rațională și nu se putu abține să nu se gândească la faptul că probabil Margo crescuse așa, numai ca să fie în antiteză cu personalitatea de un curaj nesăbuit a lui Elliot.

Afară, pe stradă, Louisa aruncă o privire spre nord, unde pădurile joase crescuseră pe o culme împodobită cu tufe de liliac, cât vezi cu ochii. Niciodată nu se plictisea de acest peisaj, nici de sunetele familiare ale valurilor din fundal, care se izbeau de stânci, de țipetele pescărușilor care zburau pe deasupra și de sirenele vapoarelor care sunau pe măsură ce soseau sau plecau din port. Îi plăcea să asculte dangătul clopotelor bisericii și ciripitul păsărilor din copaci. Astfel de lucruri simple îi sporeau sentimentul apartenenței. În exteriorul caselor, o abundență de cârciumărese și canna împodobeau fermecător o mulțime de ghivece, iar florile bougainvillea mov-purpurii se revărsau peste ziduri.

Femeile simțiră aroma de scorțișoară, cuișoare și cafea chiar dinainte de a ajunge la magazin. Din fericire, azi nu era niciun pește uscat agățat la taraba din fața magazinului alimentar. Doar dacă îl atingeai ușor, și toată ziua miroseai a pește.

În interiorul întunecat al prăvăliei, Janesha, o singhaleză îmbrăcată într-un sari verde cu albastru, stătea în spatele tejghelei. Părul ei negru ca pana corbului era strâns într-un coc și răspândea o aromă de ulei de nucă de cocos și lemn de santal. Și pe cât de imaculată era ea, la fel ținea toate mărfurile din magazin, într-o ordine perfectă. Borcane de sirop și ananas, saci de orez și pungi de condimente într-o parte, și banane coapte, papaya și mango, în altă parte, deși Louisa habar n-avea cine ar fi cumpărat fructe conservate, când insula era plină de fructe proaspete.

Deși Louisa putea vorbi limba singhaleză destul de bine, știa că Janesha vorbea limba engleză, așa că, după o scurtă conversație despre lumânări, Louisa o întrebă pe femeie ce mai făcea fiul ei.

– Numai probleme îmi face. Cred că ți-am mai spus despre raportul școlar.

– Da, mi-ai povestit.

– Era un elev promițător, dar, de când a împlinit 13 ani, nu-l mai interesează învățătura.

– Îmi pare rău să aud asta. Ce spune soțul tău?

– Soțul meu e prea ocupat cu pescuitul ca să mai observe asta.

Mereu lasă totul în seama mea. Dar tu, ce mai faci?

Louisa zâmbi.

– Sunt bine, mulțumesc.

Janesha își arată îngrijorarea.

– Lucrurile astea au nevoie de timp.

– Cred că sunt cât se poate de bine...

– Cel puțin, ți-a revenit culoarea în obraji. Eu...

- Ce tot pălăvrăgiți voi acolo? le întrerupse Irene, reducând-o imediat la tăcere pe Janesha. Are un accent atât de puternic, încât de-abia dacă înțeleg o vorbă.

- Irene, te rog, Janesha înțelege perfect tot ce spui despre ea.

Louisa se întoarse spre femeie:

- Îmi pare rău, Janesha, cred c-ar trebui să plec.

Femeia încuviință din cap.

Se întoarseră acasă pe drumul cel mai lung, chiar în timp ce nisipul era purtat de briză. Asta se întâmpla în mod regulat și trebuia doar să închizi ochii, ca să nu-ți intre nisip în ochi. Cu ochii închiși, meraseră amândouă pe jos, iar Irene rămase tăcută tot drumul.

Când ajunseră acasă, intrară în grădină pe poarta din spate și, în timp ce traversau grădina, o familie de șopârle fugi și se ascunse pe sub pietre la vederea lor. În bucătărie, Louisa zâmbi auzind cum bucătarul își blestema boilerul, și-și lăsă jos cumpărăturile, dându-i-le lui să se ocupe de ele, înainte de a intra printr-un coridor mic din spatele casei.

În timp ce treceau de biroul lui Elliot, Irene se uită prudentă și apoi, întorcându-se, îi făcu semn Louisei.

- Știi cine e bărbatul de acolo?

Louisa înaintă câțiva pași pentru a arunca o privire în birou și văzu că era același tip cu care îl surprinsese pe Elliot vorbind, la petrecerea lor de Crăciun.

- E doar un partener de afaceri al lui Elliot. Să ne întoarcem în grădină!

Traversară sala principală și apoi ieșiră pe ușile de sticlă din camera de zi, care dădeau înspre partea umbroasă a grădinii. Louisa îi ceru lui Ashan două sucuri proaspete de mango și apoi își luă foarfeca de grădină.

Irene își luă o revistă, o ediție americană mai veche *Vogue*, și o răsfoi cu nepăsare, până când, după câteva minute, Elliot ieși în grădină.

- Hristoase, ce căldură! exclamă el și-și descheie primul nasture de la gulerul cămășii.

- Ei, fiule, cum mai merg lucrurile? întrebă Irene, privindu-l. Elliot ridică din umeri.

- În general, sunt foarte ocupat cu munca.

- Îți aduci acasă problemele de la birou, nu-i așa?

El se încruntă.

- Să înțeleg că l-ai văzut pe De Vos?

- Întotdeauna am considerat că munca și familia ar trebui să fie separate. Un bărbat trebuie să se relaxeze. Și tatălui tău îi spun același lucru.

Elliot o privi supărat.

- Afacerile mele chiar nu te privesc, nu-i așa, mamă?

Irene păru uimită.

- Doar îmi făceam griji pentru tine.

- N-am nevoie să fii îngrijorată din cauza mea, izbucni el și-și mai descheie un nasture la cămașă.

- Acum serios, Elliot, spuse Louisa. Mama ta doar...

Elliot i-o retează scurt.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe și tu! Ești la fel de rea ca ea.

Replica o atinse dureros.

- Elliot! Nu e nevoie să fii atât de morocănos.

Urmă o tăcere scurtă și tensionată.

- Trebuie să plec la Colombo să mă întâlnesc cu un nou client pentru mirodenii. Presupun că am permisiunea ta.

Louisa se încruntă auzindu-i tonul.

- În cazul ăsta, probabil c-o să-ți faci plăcere s-o iei și pe Irene cu tine. Margo trebuie să apară dintr-un moment în altul, iar Irene ar trebui să fie înapoi acasă.

- De fapt, spuse Irene, Margo n-o să vină deocamdată și aș prefera să rămân aici să te ajut.

- Nu, Irene. Nu te mai pot reține aici. Harold o să-ți simtă lipsa.

Elliot păru deranjat, dar încuviință oricum. Louisa știa că ceva îl preocupa - probabil doar stresul de la muncă - dar mai știa și că, dacă soțul ei hotăra să-și țină ascunse problemele, atunci trebuia să accepte situația. Când Elliot era într-o anumită stare de spirit, nu putea fi forțat.

În timp ce soțul ei era plecat, Louisa își petrecu timpul răsfoind cataloage cu semințe și începu să coasă o cuvertură nouă. Urma să fie o cuvertură mozaic din petice, ceva ce făcea pentru prima dată și pentru care folosea o combinație de decupaje de mătase și material de sari, pe care le tăiasse ea însăși. De îndată ce începu să coasă, intră într-o altă lume, un loc în care mintea ei putea colinda netulburată, în timp ce ea se concentra pe lucrul manual. Louisa nu-și permitea adesea luxul de a mai spera, știind că speranța s-ar putea risipi la fel de repede cum apăruse, dar își lăsase un spațiu în mintea ei, pentru a se gândi la viitor. Ce voia ea? Un copil, desigur, asta era de la sine înțeles. Și altceva? Ceva mai puțin riscant decât asta, probabil?

Elliot era la Colombo de două zile și, când se întoarse acasă în cea de-a treia seară, părea într-o dispoziție mult mai bună. În timp ce Louisa se afla la mașina ei de cusut, cu cei trei cockeri cuibăriți la picioare, el urcă scările în fugă și intră în salonul de cusut, cu brațele pline de flori.

- Ce tablou de familie minunat! spuse Elliot și o sărută pe frunte. Iubito, îmi pare rău că alaltăieri am fost așa arțagos. Căldura îmi mai vine de hac, uneori. Florile astea sunt pentru tine.

- Ai muștrări de conștiință, spuse Louisa și Elliot izbucni în râs.

Ea termină de cusut tivul și se ridică în picioare să ia florile. Probabil că vrea să dea vina pe căldură, își spuse ea, dar eu știu că-i

vorba de altceva. Și totuși, acum dispăruse orice problemă care l-ar fi făcut să aibă o izbucnire nervoasă. Deci cu atât mai bine. Uneori, Elliot putea fi dificil, dar ea își spunea că era felul lui de-a fi...

- Ai avut dreptate în legătură cu Margo, recunosc eu el. Ieri-seară a ajuns acasă, dar în curând va veni să ne viziteze.

- Minunat, zâmbi Louisa.

O plăcea pe Margo și era întotdeauna surprinsă cât de liniștitor era calmul cumnatei ei, atât de diferit de ostilitatea Irenei.

- Ce mai face Margo?

- E puțin cam tăcută.

- De ce s-a întors tocmai acum?

Elliot își ridică sprâncenele și se scărpină în cap.

- Habar n-am. Dar cred că ar putea avea legătură cu o poveste de dragoste eşuată. Soră-mea n-a avut încredere în mine să-mi dea detalii și sunt destul de sigur că nu vrea să afle mama, dar sunt convins că tu o s-o descoși.

- Crezi?

- Oamenii au încredere în tine, nu-i așa? Și acum, ce-ai zice să-ți pregătesc o baie relaxantă cu câteva picături de lavandă și apă de trandafir? O să te-ajute să adormi și probabil mâine vom reîncepe să facem planuri în legătură cu vechea tipografie?

- Minunat! Oricum, am terminat aici.

- Ar fi bine să adormi devreme, dragostea mea.

Louisa lăsă cu grijă florile pe masă.

- O să-l chem pe unul din servitori să le pună în apă, spuse Elliot.

- Vii și tu la culcare?

- Nu, cred că am nevoie să beau ceva, după cât am condus. Starea drumului de pe coastă pare să se înrăutățească pe zi ce trece.

- Nu sta până târziu, bine?

- Doar vreo două pahare.

După baie, Louisa își desfăcu părul și, închizând plasa pentru țânțari, se așază confortabil în pat, sperând să adoarmă, în timp ce simțea adierea aromei de iasomie care intra pe fereastră. Întotdeauna adormea cu fereastra deschisă și nu era nicio problemă, oricum aveau o plasă care-i proteja de țânțari. Deși se simțea mult mai bine, somnul era deocamdată singurul lucru care-i lipsea. În întunericul complet al nopții, își amintea de sarcinile pierdute. Toți copiii păreau să-i vorbească și ea se trezea că le răspunde și-i imagina trăind, gândindu-se cât de diferită ar fi fost viața ei, dacă ar fi avut copii. Îi privea alergând împreună prin grădină și jucându-se de-a v-ați ascunselea cu cockerii. Louisa își vedea apoi copiii îmbrăcați în uniforme școlare, în prima zi de școală, arătând sfioși și mândri în același timp. Apoi, alergând și trecând dincolo de cocotierul înalt, lângă meterezele cetății, topăind bucuroși. Îi privea adormiți în pătuțurile lor, cu genele lor lungi tremurând legănate de vise.

În timpul zilei, Louisa era destul de bine, desigur, dar întunericul nopții îi reamintea ceea ce reușise să uite atunci când soarele strălucea. Ar trebui să mă concentrez pe lucrurile bune din viața mea, își spunea ea deseori, căci atunci când gândea pozitiv, se simțea întotdeauna mai bine. Probabil cel puțin jumătate din problema cu Irene era din cauză că soacra ei se simțea singură și n-avea mare lucru de făcut? Louisei i se păru ciudat. Întotdeauna era ceva de făcut în Galle, dar Irene tot insistă să i se acorde respectul cuvenit.

Louisa era pe jumătate adormită când auzi murmurul de voci. Întrebându-se ce anume se întâmplă, bâjbâi până găsi întrerupătorul, aprinse lumina și apoi se uită la ceas. Era ora unu și jumătate noaptea și Elliot încă nu venise la culcare. Louisa coborî din pat, își luă halatul agățat în spatele ușii, se îmbracă, ieși din dormitor și apoi rămase în capul scărilor să asculte. Vocile de jos urcau până la ea. Era ciudat că Elliot nu-i spusese că urma să-și invite prietenii în seara asta.

Chiar în seara următoare, Elliot spuse că merge să se vadă cu Jeremy Pike – se făcuse deja miezul nopții și soțul ei încă nu se întorsese acasă. Și nici nu-și respectase promisiunea ca ei doi să reînceapă să facă împreună planuri pentru viitorul lor magazin de pietre prețioase și mirodenii, dar în schimb plecase să navigheze toată ziua, tot cu Jeremy, dând buzna la lăsatul serii doar cât să mănânce ceva pe fugă.

Louisa se hotărî să-l aștepte, iar pe la ora șapte și jumătate auzi o bufnitură puternică pe hol. Sări și alergă să vadă despre ce e vorba. Îngrozită, descoperi suportul pentru pălărie trântit pe jos și pe Elliot, sprijinit de perete, arătând răvășit: avea părul ciufulit și cravata desfăcută.

– Ai întârziat, spuse ea, deși simțise mirosul de whisky și știa că nu va scoate mare lucru de la el.

– Ei și?! De ce nu te-ai culcat?

Nu pronunță cu dificultate cuvintele, dar Louisa văzu în ochii lui ceva care o tulbură. Irișii verzi i se întunecaseră și simți în vocea lui ceva periculos, pe muchie de cuțit.

– Te așteptam, îi răspunse ea.

– Ca să ne amărâm și mai tare, evident!

Ea coborî la parter să ridice suportul, dar lăsă pălăriile căzute pe jos.

- Ai spus că n-o să lipsești mult. Voiam doar să petrecem puțin timp împreună, atât.

El închise ochii și nu-i răspunse.

- Ai fost plecat toată ziua.

Elliot ridică din umeri.

- Deci, întrebă Louisa pierzându-și răbdarea. Unde naiba ai fost în tot acest timp?

- A, îngrijorarea tipică soției...

- Elliot, nu te mai purta așa. Am dreptul să știu.

- Ai dreptul?

- Da. Deci vreau să-mi spui.

Soțul ei oftă.

- Dacă vrei musai să știi, am jucat câteva partide de poker cu băieții.

Louisa respiră adânc.

- Câte?

Elliot râse.

- Ei bine, de fapt au fost mai multe...

- Pentru numele lui Dumnezeu!

Soțul ei o împinse din drum și se împiedică în sufragerie. Venind după el, Louisa observă că-și toarnă un pahar de whisky și apoi se prăbușește pe canapea.

- Nu crezi c-ai băut destul?

El își scoase cravata, lăsând-o să cadă pe podea și apoi, după ce așeză neîndemânatic paharul pe marginea canapelei, își deschise larg brațele.

- Ei bine, nu vrei să-i dai un pupic soțului tău adorat?

Louisa își îngustă pleoapele.

- Nu în timp ce miroși a băutură.

- Ia-ți și tu ceva de băut! Așa n-o să mai observi diferența.

Elliot gesticulă, atingând din greșeală paharul de whisky, care căzu pe podea și se transformă în cioburi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Elliot, e prea mult!

Louisa se duse în bucătărie, de unde reveni cu o cârpă, un fâraș și o perie.

- Întotdeauna ai fost o soțioară bună, spuse el.

Ei deja îi ajunsese totul până peste cap - lăsând jos ce avea în mână, respiră adânc și se ridică în picioare.

- Vii acasă târziu, miroși a băutură și-mi spui c-ai jucat poker.

Mi-ai promis c-o să renunți la obiceiurile astea.

Elliot ridică din umeri și respiră zgomotos.

- Mi-ai promis. Am avut *încredere* în tine. Și nu mai pot continua să te salvez mereu.

- N-am nevoie să mă salvezi.

- Deci... cât ai pierdut de data asta?

- Destul. Dar ai tu resurse financiare, așa că ce mai contează, tati ne va veni întotdeauna în ajutor.

- Dar tocmai îmi spuneai că n-ai nevoie de ajutor. Promite-mi că asta a fost o excepție, că nu se va mai repeta.

El sări în picioare și se apropie de ea, amenințând-o cu degetul.

- Profesoară demodată și pedantă ce ești! N-ai să-mi spui tu mie ce am voie și ce n-am voie să fac.

Louisa făcu un pas înapoi.

- Seara asta a fost o excepție?

Elliot clătină din cap și rânji malițios.

- Nu chiar. Și acum mă duc să mă culc.

Îi întoarse spatele, dar apoi privi în urma lui.

- Nu-ți face griji! o să dorm în camera de oaspeți.

Louisa îl privi cum iese pe ușă și apoi intră în hol, îi ascultă pașii pe scări, apoi se așeză pe canapea luându-se cu mâinile de cap. Nu din nou. Te rog, *nu din nou!* Aveau deja destule probleme - Elliot

îi provocase atât de multă durere cu câțiva ani în urmă și ea nu mai suporta să se gândească că o vor lua de la capăt.

De-abia dacă închise un ochi toată noaptea și se trezi dimineața devreme ascultând cântecul matinal al cocoșilor din Fort Galle și zgomotul valurilor oceanului izbindu-se de stânci. Se dădu jos din pat, își luă halatul pe ea și se duse să vadă dacă Elliot mai dormea, dar descoperi că și el se trezise deja. I-ar fi prins bine să mai doarmă puțin și, totuși, el putea funcționa cum trebuie, în timp ce pe ea lipsa somnului o făcea să se simtă leneșă și somnoroasă, cel puțin până își bea cafeaua. Louisa se simțea mahmură, deși nu băuse, dar se forță să se spele și să se îmbrace cu o pereche de pantaloni și o cămașă albă, largă. După aceea, se duse să-l caute pe Elliot și să-și ia o cafea.

Camille tocmai le aducea un ibric de cafea proaspătă în sufragerie, acolo unde Louisa îl găsi pe Elliot așezat în fața unui bloc mare de desen, având alături câteva creioane.

Elliot își ridică privirea și-i zâmbi.

- M-am gândit că începem să facem planuri, spuse el. Bineînțeles, de îndată ce-ți bei cafeaua. Ce spui?

Louisa nu-i zâmbi.

- Nu poți ascunde sub covor toată mizeria de aseară.

- Și dacă îți spun că într-adevăr îmi pare rău?

Louisa îl privi în ochi.

- Aseară ai recunoscut, mai mult sau mai puțin, că băutura și recentele partide de poker n-au fost o excepție. Era adevărat?

- Nu. Sigur că nu. Eram beat și m-am comportat ca un tâmpit. Îmi pare rău, iubito, știi ce pătesc după ce beau prea mult. Crede-mă, martor mi-e Dumnezeu, aseară a fost doar o excepție și nu se va repeta.

Louisa expiră încet - poate chiar fusese doar o prostie.

- Iubito, s-a întâmplat doar într-o seară. N-o transforma în ceva ce nu e.

- Chiar a fost neplăcut. M-a durut, Elliot - nu vreau să mai trec prin acele momente îngrozitoare.

Soțul ei se ridică în picioare.

- Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Haide, vino aici!

Louisa făcu câțiva pași spre el și Elliot o strânse în brațe. Și apoi îi șopti la ureche:

- Îți jur pe viața mea că nu se va mai întâmpla niciodată. Îmi pare foarte rău. Sincer. Hai să ne gândim la viitor! Nu-i așa că avem un proiect nou și minunat asupra căruia să ne concentrăm atenția?

Elliot avea dreptate. Chiar aveau un proiect nou, interesant. Nu faptul că soțul ei băuse o deranja atât de mult pe Louisa, ci pokerul, mai ales acum, când își asumase conducerea viitorului lor magazin de pietre prețioase și mirodenii și ea era cea care până la urmă acceptase să plătească ultima tranșă pentru a-l cumpăra.

Louise bău două cești de cafea neagră, tare, cu două cuburi de zahăr și, în ciuda senzației de supărare, decise să vadă ce făcuse Elliot până acum. Ar fi trebuit să aibă încredere în soțul ei și să lase trecutul în urmă.

- Uite, spuse el. Mă gândesc să avem în centrul magazinului un spațiu polivalent, înconjurat de o galerie la primul etaj. Vezi? Știu că desenul meu e inutil, dar ai înțeles ideea?

Ea încuviință.

- Și toate sălile de la parter vor avea arcade deschise. Dacă reușim să convingem cât mai mulți bijutieri să facă aici comerț, vom avea succes încă de la început, în timp ce ne înființăm propria afacere cu pietre prețioase.

- Te gândești la cineva anume?

- Da. O să analizez asta azi mai târziu, ca să putem discuta. Deci ce părere ai?

Louisa încă se simțea nesigură pe el, dar dacă urmau să meargă mai departe în această afacere, ce sens mai avea să insiste pe ceea ce se întâmplase deja? Trebuia doar să spere că soțul ei regreta sincer. Și, de asemenea, trebuia să-și păstreze ochii larg deschiși.

- Păi, spuse ea. Cred c-ar trebui să facem magazinul în stil Art Deco, ceva cu adevărat simplu și elegant. Și probabil c-am avea nevoie și de un salon unde s-ar vinde tablouri. Sunt atât de mulți artiști extraordinari în Colombo.

- Ba chiar acolo ți-ai putea expune și vinde câteva dintre propriile tale desene.

- În plus, magazinul ar fi locul perfect unde plantatorii arborilor de cauciuc și-ar aduce soțiile, atunci când vin în oraș. Am putea servi și ceai...

- Da, în loc să dăm doar petreceri și reuniuni sociale, ca la New Oriental Hotel, magazinul nostru le-ar inspira oamenilor gustul pentru frumos, pentru cultură.

Louisa încuviință.

- Sunt sigură că soțiile ar fi tentate să ne cumpere produsele, dar nu cred că ar trebui să vindem doar bijuterii și artă, cred că obiectele de ceramică și cele *handmade* ar avea succes.

- Atunci de unde începem cu desenele?

- Las' pe mine! Sunt sigură c-o să-mi vină o idee.

Elliot se ridică în picioare.

- Deci acum ești mai fericită?

Louisa încuviință din nou, deși simți un fior și o mică parte din ea încă nu putea crede, în ciuda asigurărilor soțului ei, că incidentul din seara trecută nu se va repeta. Își aminti cum fusese ultima oară - scandaluri și acuzații - și simți că i se face rău.

- Voiam să te întreb ceva, spuse ea și Elliot se așază brusc la loc. Cu o noapte înainte, am auzit zgomote din sufragerie, după ce adormisem. N-a fost o partidă de poker, nu-i așa?

El se încruntă.

- Întotdeauna trebuie să faci asta?

- Ce anume?

- Să mă tratezi ca pe un copil.

- Nu, Elliot, nu fac asta. Dar cred că vezi că sunt îngrijorată.

O clipă, el privi fix în podea, cu maxilarul tremurând încordat, apoi se ridică și se apropie de ea, măcinat de regrete.

- Desigur. Ai tot dreptul din lume să mă întrebi. Și nu, nu era poker, pe cuvântul meu.

Se așeză pe canapea lângă Louisa și îi întinse mâna. Ea își lăsă mâna într-a lui și el i-o strânse ușor.

După plecarea lui, Louisa își petrecu ziua în grădină, schimbându-și ținuta elegantă cu o cămașă veche și o perechi de pantaloni scurți, zdrențuiți. Munca în grădină o liniștea întotdeauna, așa că mai întâi vopsi una dintre cele două bănci, într-o nuanță de verde intens. Era o bancă veche, de fontă, pe care mama ei o iubise și Louise spera că vopseaua îi va prelungi viața. Apoi plantă semințe de năsturei în vase de teracotă, așezate de-o parte și de alta a băncii și se gândi iar la mama ei, în timp ce bătătorea pământul roșu. Tăie o ramură de bambus ușoară ca un fulg, care crescuse prea înaltă, și tunse tufele de trandafiri, ridicându-și capul când auzi lătrături, dar constată imediat că nu era vreunul dintre cockerii ei spaniel. Probabil era un câine vagabond înfometat, se gândi ea și aruncă o privire spre o cioară cu penaj cafeniu, care vâna melci. Apoi se așeză pe cealaltă bancă, întinzându-și picioarele și bucurându-se de mângâierea caldă a razelor soarelui, făcând tot posibilul să-și înlătore gândurile negre.

A doua zi parcurseră împreună distanța scurtă până la vechea tipografie. Bătrâna clădire situată în colțul Pedlar Street fusese un depozit înainte de a deveni tipografie și din exterior arăta relativ uzată, deși avea ferestre frumoase, semicirculare, în formă de

evantai. Era nevoie doar de un strat nou de vopsea și de câteva reparații, apoi va fi ca nouă, se gândi Louisa. Înăuntru era întunecat, așa că Elliot deschise obloanele vechii clădiri.

- Unele dintre ele au nevoie de reparații, dar în esență, toate sunt intacte, spuse Elliot.

- Le-am putea vopsi crem, ca ale noastre. Nu-mi place maro închis. Tot spațiul ar trebui să fie mai luminos.

- Poate vom pune candelabre.

- Da.

Louisa își ridică privirea.

- Uite, avem o cupolă de sticlă minunată. Deocamdată este acoperită cu frunze și Dumnezeu mai știe ce, dar, dacă o curățăm, lumina pur și simplu o să inunde încăperea și o să poți pune candelabrele în saloanele alăturate.

Amândoi se uitau la haosul din jur. Atunci când tipografia se închisese, proprietarii lăsaseră foi de hârtie împrăștiate pe podea și își abandonaseră una sau două tiparnițe vechi.

Elliot se scărpină în cap.

- Am putea lustrui una dintre aceste tiparnițe și s-o folosim ca piesă de rezistență. Dar primul lucru pe trebuie să-l facem e să vedem ce se ascunde în spatele acestor uși.

Elliot o luă înainte și deschise larg patru uși mari, una după alta, și intrară în saloane spațioase, aerisite. Doar zona centrală avea un al doilea etaj, potrivit pentru amplasarea galeriei. Celelalte saloane aveau doar un singur etaj și erau perfecte pentru etalarea mărfurilor. Într-unul dintre saloane, mai era o ușă. Louisa încercă mânerul, dar nu se clinti.

- Lasă-mă pe mine, îi spuse Elliot. Probabil e doar înțepenită. El răsuci mânerul și se propti cu umărul în ușă. Nimic.

- Nu-i nimic. Probabil există o cheie aruncată pe undeva.

- Dar nu ți se pare ciudat? Toate celelalte uși sunt larg deschise și atunci, asta de ce e încuiată?

- Probabil că dincolo țin un cadavru îmbălsămat, îi răspunse el râzând.

Se întoarseră în salonul principal și Elliot își aprinse o țigară.

- Deci ce părere ai? Nu-i așa că vopsit în alb, cu tejghele superbe de abanos, așa cum ai sugerat, va fi un magazin minunat? Mai sunt multe alte cămăruțe în spate, pe care le-am putea elibera și transforma în ateliere, până când o să avem noi înșine nevoie de ele.

Simțindu-se mai veselă, Louisa îi zâmbi.

- Ți place? Mergem înainte?

- Cred că e perfect. O să vorbesc la bancă să-mi vândă acțiunile și curând vei avea banii în cont. Slavă Domnului că lucrurile s-au îmbunătățit de la marea criză economică.

Soții Reeve părăsiră clădirea și făcură o plimbare până la bijutier, trecură pe lângă far, stropiți de spuma valurilor.

- Îmi place să cred că farul își trimite lumina cenușie până în îndepărtata Antarctică, spuse Louisa. E minunat!

- Mă îndoiesc că cei de acolo pot vedea lumina de la distanța asta - dincolo de uriașa întindere de apă.

Elliot se cutremură.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu știu. Uneori un ocean pare atât de nesfârșit.

Ea încuviință.

- Și noi suntem atât de mici și neînsemnați.

- Exact.

- E înfiorător, spuse ea. Ascultă, Elliot, oare nu ne-am putea plimba pe Lighthouse Beach? Ți amintești cum ne plimbam pe vremuri?

- Nivelul oceanului este în creștere. Poate altă dată.

- Îmi place să simt nisipul între degetele de la picioare. Hai să vedem plaja!

Se întoarseră, trecură dincolo de far și se îndreptară spre fâșia mică de nisip acoperit cu scoici. Louisa se descălță și strigă de bucurie atunci când simți cum apa îi urca până la glezne.

– Haide, Elliot! Vino și tu! Pun pariu că nu poți să mă prinzi!
Și o rupse la fugă.

Simțea vântul în părul ei și nisipul umed între degetele de la picioare. De asta avea ea nevoie, asta îi plăcea. Da, se certaseră și da, soțul ei jucase poker toată noaptea, dar le era bine împreună, nu-i așa? Se uită în urma ei și-l văzu ținându-și pantofii în mână și alergând după ea.

Elliot o prinse din urmă și-și aruncă pantofii pe mal, apoi o luă pe sus și se prefăcu gata să-i dea drumul.

– Lasă-mă jos!!! strigă ea, dar sfârși prin a râde în hohote.

Începu și el să râdă și Louisa înțelese că buna dispoziție era cea mai bună metodă pentru a îndrepta lucrurile.

După ce-și șterseră nisipul umed de pe picioare și se încălțară, cei doi se plimbară pe plajă contemplând valurile.

– De fapt, spuse ea după ce se întoarseră pe Hospital Street, în timp ce tu te duci la magazinul de bijuterii, eu o iau prin piața Square Court. Am o idee despre ceva ce-am putea vinde la magazin. Ne vedem acasă.

– Foarte bine. Pe curând!

Louisei îi plăceau piața prăfuită și varietatea ei fantastică de mărfuri viu colorate – un caleidoscop ciudat de arome și zgomote, cu articole de vânzare frumos brodate, cu bijuterii și ornamente create de artizanii orașului și cu elefanți de abanos sculptați migălos. Astăzi piața era animată, plină de capre obișnuite care se hrănesc cu frunze de palmier roșu, câini vagabonzi adormiți, femei care veniseră să cumpere diverse și vânzătorii ambulante care-și prezentau marfa strigând. Un grup de oameni stăteau în apropiere, absorbiți de sunetul melodios al flautului, și Louisa îi aruncă muzicianului câteva monede, oprindu-se o clipă să-i asculte

cântecul. Apoi se uită cu atenție la o tarabă unde erau etalate fețe de masă și dantelă de vânzare, în caz că vreuna ar fi bună pentru magazinul lor.

Vânzătoarea care se ocupa de taraba respectivă avea o față ca-fenie și părea prea bătrână ca să mai muncească din greu. Provenea dintr-o familie de fabricanți de dantelă, care adesea erau văzuți pe terasa casei lor, lucrând intens, dar acum bătrâna doar vindea bunurile. Louisa pipăi cu degetele dantelele delicate timp de câteva minute, apoi îi spuse femeii că va reveni altă dată – azi o interesa o altă tarabă: una la care se vindeau casete împodobite cu flori și animale sculptate. Tânărul comerciant era singhalez și o primi călduros. Îi arătă o casetă, apoi ea alese alta și se îndrăgosti de capacul ei, care se deschidea pentru a dezvălui un compartiment secret. Louisa deschise și alte casete, pentru a le descoperi interioarele și mai mici. Aceste casete de mahon erau la modă și s-ar vinde bine, s-a gândit. Folosite în mod tradițional pentru a ascunde pietre prețioase, înăuntrul lor puteai păstra orice obiect mic și prețios. O cheie, o scrisoare împăturită, poate o șuviță din părul bebelușului tău. Louisa suspină. Nu, asta nu!

Ea întrebă câte casete ar putea produce familia tânărului negustor și apoi, mai mult pentru plăcerea lui, cumpără una. I-o va oferi cadou lui Elliot. Probabil atunci când va găsi cheia camerei încuiate, soțul ei o va păstra în cutie. Ar fi o amintire frumoasă a primei lor vizite împreună la tipografie.

Două zile mai târziu, Margo sosi cu autobuzul din Colombo, după o călătorie lungă și obositoare care durase o zi întreagă, cu toate opririle și întârzierile inerente. A doua zi, în absența lui Elliot, cele două femei merseră la o plimbare cu bicicleta în jurul Fortului.

Margo era o tânără pragmatică, sportivă, care avea aceleași bucle întunecate ca Elliot, aceiași ochi verzi și un zâmbet cald care te învăluia blând. Era ușor să ți-o imaginezi la casa ei, înconjurată de o grămadă de copii de care se ocupa cu pricepere și calm. Dar, de fapt, ea nu era nici căsătorită, nici mamă. E ciudat cum, în timp, oamenii nu se ridică la înălțimea așteptărilor, se gândi Louisa. Atunci când i se oferise șansa să fie asistentă medicală la Londra, Margo profitase de ocazie. Acum se întorsese, dar nu renunțase la planurile ei și, desigur, asta trezise curiozitatea tuturor.

– Deci, zise Louisa în timp ce pedaleau pe biciclete una lângă alta prin Sun Bastion, în paralel cu linia meterezelor care flancau portul.

Intrară, evitând șopârlele care treceau din când în când cu viteză mare pe stradă și câinii aproape sălbatici care păzeau intrările caselor sau ale magazinelor.

– Ne spui ce vânt te aduce acasă? Sau e secret?

– Era timpul să mă întorc acasă.

Louisa încuviință în timp ce se plimbau agale pe o alee și trecură pe lângă o maimuță macac care-și ținea puiul în brațe.

- Și vrei să rămâi aici permanent?

- Încă nu m-am hotărât.

- Bine... Și n-ai de gând să ne spui nimic altceva?

- Nu e un mare secret. Pur și simplu m-am încurcat cu persoana nepotrivită și aveam nevoie de o pauză, ca să-mi limpezesc gândurile.

- Ce fel de persoană nepotrivită?

- Louisa!

- Iartă-mă!

După câteva momente de tăcere, Margo se opri brusc și-i vorbi deschis.

- Ei bine, dacă vrei neapărat să știi... el e însurat. Dar rămâne între noi. Nu sunt mândră de asta.

Louisa simți un fior de neliniște pentru cumnata ei și se apropie de ea.

- Îl iubești?

- Așa credeam înainte.

- Și acum?

Margo clătină din cap.

- Ei bine, nu-și va părăsi soția prea curând. Deși într-un fel, îmi pare bine că s-a întâmplat așa. Aveam muștrări de conștiință îngrozitoare.

- Îmi pare atât de rău. Ai știut de la început că e însurat?

- M-am prefăcut că nu știu...

- O, Margo!

- Dar mi-e rușine să recunosc că am știut. Nu m-a păcălit.

- N-am vrut să te răscolesc.

Lui Margo îi tremură buza.

- Doar eu sunt de vină.

- Și acum nu ai de ales decât să lași totul în urmă.

- Exact. Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel, dar nu sunt. Eu sunt femeia păcătoasă și trebuie să accept acest lucru.

- Dar căsnicia lor...

- Ei bine, el spune că n-au o căsnicie fericită... Oricum, am vorbit destul despre mine. Hai să mergem!

Louisa se apropie din nou de ea și o luă de mână.

- Dacă îți vei dori vreodată să vorbim, să știi că sunt aici.

Își continuară plimbarea și trecură pe lângă un canal deschis, unde se afla un varan uriaș care părea că doarme.

- Nu-mi plac șopârlele, spuse Margo, arătându-i-l.

- Ai stat prea mult la Londra! Nu-ți face niciun rău, deși...

Louisa făcu o pauză plină de suspans.

- Am auzit o poveste, probabil apocrifă, despre un bebeluș răpit de o șopârlă...

Margo zâmbi și-și ridică o sprânceană.

Când ajunseră pe treptele bibliotecii, Louisa opri bicicleta și Margo îi urmă exemplul.

- Luăm o pauză? întrebă Louisa. Să citim ziarele?

Femeile intrară într-o clădire întunecată, cu o podea de beton lustruit, a cărei cameră principală adăpostea biblioteca. De-a lungul pereților se aflau înșirate dulapuri înalte cu uși de sticlă, ale căror rafturi erau ticsite cu șiruri de cărți în coperte legate în piele. Lămpi mici de masă îi ajutau pe cititorii să vadă mai bine, după ce își alegeau cartea.

Locul mirosea puțin a praf, mucegai și aer închis, iar bibliotecarul, un bătrân musulman cu părul alb, stătea așezat într-un colț, înconjurat de teancuri de cărți. Cândva, el fusese profesor, dar profitase de ocazie ca să-și petreacă ultimii ani printre cărțile pe care le iubea atât de mult.

- Ce mai faci, draga mea? o întrebă el pe Louisa, ridicându-se din colțul lui, îndreptându-se spre ea și înclinându-se ceremonios.

- Eu sunt bine, mulțumesc, domnule Bashar.

- Cauți ceva anume?

- Cred că o să răsfoim câteva ziare.

- Cele mai recente, și cele locale, și cele din Colombo, sunt acolo pe masă. Dacă te interesează informații clasificate, acolo în sertare găsești ziare mai vechi, aranjate în funcție de data apariției.

Louisa se făcu comodă și începu să citească ziarurile.

- Te interesează vreun articol, în mod special? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap.

- Nu chiar. Dar m-a fascinat plantația de scorțișoară pe care am fost să o vedem alaltăieri și mi-ar plăcea să înțeleg mai multe despre producția de scorțișoară din zonă. Margo, ar fi trebuit s-o vezi! Peisajele sunt uimitoare, iar aerul este îmbibat cu o aromă minunată.

- Nu e de mirare că Elliot a investit în plantația de scorțișoară și-i place să lucreze acolo.

- Și totuși, ceva nu era cum trebuie...

Margo nu contrazise îndoielile cumnatei sale.

- Sigur aici găsim o mulțime de articole despre scorțișoară.

Împreună au petrecut o oră plăcută în răcoarea vechii clădiri a bibliotecii, răsfoind ziare și reviste. Brusc, Louisa se opri din lectură.

- Dumnezeule! Nu mă așteptam la asta! Iată un articol despre Cinammon Hills. Este chiar plantația de scorțișoară pe care am vizitat-o noi. De fapt, chiar acum Elliot e acolo și-ar trebui să se întoarcă în cursul zilei de azi. În ultimul timp, e plecat destul de des de acasă, adăugă Louisa, cu tristețe.

- Poate că îi dai prea multă libertate.

Louisa ridică din umeri și se uită în josul paginii la articolul vechi de un an, publicat în *Ceylon Times*.

- Aici scrie că Leo McNairn a preluat conducerea Cinnamon Hills acum câțiva ani, după moartea bunicului său. Plantația ajunsese destul de părăginită și Leo a readus-o la viață. Și mai scrie că Leo locuiește acolo cu verișoara lui. L-am întâlnit pe Leo când eram acolo - dar nu și pe ea și nu sunt sigură de ce, dar bănuiesc

că ea e puțin mai retrasă. În ziar apare fotografia lui Leo, dar nici una cu ea. Uite!

Louise ridică ziarul, demonstrativ.

- Ooo... Leo e o partidă bună, nu-i așa?!

Louisa râse.

- N-am de unde să știu.

- Hai, termină! Știu că îi ești fidelă lui Elliot, dar asta nu înseamnă că nu te mai poți uita după alți bărbați.

- Ei bine, dacă îți plac bărbații virili și transpirați, atunci da...

- Și ce-mi mai plac!

Louisa râse.

- Serios?

- De ce nu? Au o înfățișare mai masculină.

- Iubitul tău din Londra era...

- Macho?

- Da.

Margo îi făcu cu ochiul.

- Arăta trăsnet! William era grădinar peisagist și lucra mai ales în Kent. Oricum, dacă ai găsit ce voiai, hai să ne oprim. M-am săturat să fiu închisă aici.

Elliot se întorsese la timp pentru cină, iar cei trei își beau cafeaua la sfârșitul mesei. Avuseseră în meniu friptură de capră care trecuse drept miel, urmată de mousse de mango. Luminile erau aprinse și seara era calmă.

- Zău așa, Elliot, spuse Margo. Crezi că e bine s-o lași pe Louisa singură atât de multă vreme? Ești așa de des plecat ori cu afaceri, ori navighezi.

- Pe Louisa n-o deranjează.

- Da, dar...

- Haide, Margo, știi doar că am treburi de care trebuie să mă ocup. Nu pot să stau numai acasă și să mă joc de-a infirmiera.

- Louisa încă nu și-a revenit complet, nu e în apele ei. Femeile care... știi tu.

Elliot își ridică mâna pentru a o reduce la tăcere.

- Nimeni nu cunoaște situația mai bine decât mine. Louisa e bine. Este o femeie puternică și independentă. Uneori prea independentă.

Louisa își ridică o sprânceană.

- Dar tot trebuie să stai mai mult pe acasă, lângă ea, continuă Margo.

Elliot clătină din cap.

- Louisa îl are aproape pe tatăl ei și mama a stat cu noi până de curând, iar acum ești tu aici.

- Nu cred că despre mama e vorba... Probabil Irene nu vrea să fie nepoliticoasă, dar sunt surprinsă c-ai încurajat-o să rămână aici atât de mult. Oricum, Louisa de tine are nevoie.

Elliot se încruntă.

- S-a plâns?

- Știi că n-o va face niciodată.

Louisa interveni.

- Pentru numele lui Dumnezeu, *sunt aici* de față. Vă rog pe amândoi să nu vă mai ciondăniți. Margo, pot avea și singură grijă de mine. N-am nevoie să fiu dădăcită.

- Dar eu tot cred..., continuă Margo.

Louisa își împinse scaunul și le zâmbi, în timp ce se ridica de la masă. Ea mai văzuse și înainte asemenea confruntări între Elliot și Margo.

- Ei bine, eu vă las să vă certați în continuare. În seara asta vreau să mă culc mai devreme. Elliot, nu uita că mâine trebuie să ne ocupăm de ultimele pregătiri pentru petrecerea de aniversare a căsătoriei noastre.

Pe 26 februarie, în dimineața aniversării căsătoriei, Elliot îi aduse micul dejun în pat, însoțit de cel mai frumos trandafir roșu, așezat într-o vază mică de sticlă. Fusese plecat în ultimele zile, dar acum se întorsese acasă și părea mulțumit de el însuși.

- Mă răsfeti, îi spuse ea.

- Ridică-te puțin, ca să-ți pun tava în poală!

Louisa se ridică în capul oaselor.

- Ești foarte frumoasă dimineața, spuse Elliot și-și trecu degetele prin buclele ei blonde. Sunt un bărbat norocos.

- Pentru că las fire de păr peste tot?

El îi zâmbi.

- Nu. Pentru că ești atât de bună cu mine. Sper că și eu sunt la fel pentru tine.

Ea turnă cafea pentru amândoi și, după ce o băură, Elliot îi luă tava din poală și o așeză pe podea.

- Am pentru tine ceva mai bun decât micul dejun.

Și-a scos halatul și ea a văzut că era gol. Se strecură în pat lângă ea și o sărută apăsător pe buze. Louisei îi plăcea să-l simtă aproape și-l îmbrățișă strâns.

- Te iubesc, spuse ea încet.

- Și eu. Ești pregătită? Îi șopti el la ureche.

Ea dădu din cap.

- Desigur. Dar nu este prima oară de când...

- Știu, dar îmi place să fiu sigur.

Și-i mângâie bucelele.

Louisa tânjise după această intimitate și acum, fiind împreună, simți legătura dintre ei din ce în ce mai puternică. Întotdeauna avuseseră o viață sexuală satisfăcătoare, deși de-a lungul timpului, ea începuse să aprecieze cel mai mult prietenia lor. Îi plăcea cum soțul ei o tachina și apoi râdea, până când o făcea și pe ea să râdă, înțelegând că fusese o glumă. Și dacă, uneori, Elliot nu era chiar perfect, ei bine asta se întâmpla în orice relație, nu-i așa? Și ea greșea. Probabil uneori era prea detașată – probabil prea absorbită de gândurile ei. Întotdeauna se bucura să fie singură și nimic nu-i plăcea mai mult decât să-și lase gândurile să hoinărească în pacea și liniștea din căminul ei. Poate că ea însăși nu era o femeie alături de care era ușor de trăit, așa cum sperase că va fi?

Elliot era blând acum, o mângâia acolo unde-și dorea și-l simțea cum se predă fiorului de plăcere. Louisa îi răspunse cu mai multă pasiune decât și-ar fi imaginat vreodată. După aceea, rămaseră întinși unul lângă celălalt, cu picioarele împletite sub așternuturi.

- Ești bine? o întrebă el în timp ce-i ridica mâna și-i săruta vârful degetelor.

Louisa zâmbi.

- Crezi că am putea avea un alt copil?

- Scumpa mea! Poate... În orice caz, vom încerca din nou până vom reuși. Să sperăm că așteptarea nu va dura prea mult.

- Și dacă-l pierd iar?

- Hai să nu-i provocăm pe zei. Orice se va întâmpla, vom înfrunța împreună.

- Știu.

Louisa tăcu, gândindu-se la ziua care-i aștepta.

- Cred că e timpul să mă ridic din pat. Mai sunt o groază de lucruri de făcut pentru petrecerea de diseară.

- N-ai uitat că azi merg împreună cu Jeremy Pike să navigăm? Facem o cursă cu cea mai modernă șalupă pe care a primit-o el din Anglia. Voi fi comandantul echipajului. Voi încerca iar tehnica hamurilor în formă de trapez. Data trecută nu ne-a prea ieșit.

- Să ai grijă de tine! Bate vântul cam tare.

- Totul va fi bine, îi răspunse Elliot. Vântul o să mai stea. Și nu te mai îngrijora pentru petrecerea din seara asta, lasă-i pe servitori să-și facă treaba. Și o să ne dea și Margo o mână de ajutor. Totul este sub control.

Louisa își petrecu întreaga zi verificând că totul era pregătit pentru petrecerea din seara aceea. Ea și Margo împodobiră fațada casei cu ghirlande ornamentale de hârtie colorată și așezară buchete de flori de lotus, iasomie și nuferi în fiecare cameră. Menajera se oferise să se ocupe de aranjamentele florale, dar Louisei îi plăcea să le creeze ea însăși. Aprinse, de asemenea, bețișoare parfumate cu arome de scorțișoară și lemn de santal care să îndulcească aerul din grădină, sperând că vântul nu va stinge lumânările parfumate cu aromă de lămâie.

Toată ziua, bucătăria a fost ca un stup zumzăind de activitate, iar bucătarul se enervă din cauza unui servitor, în timp ce Camille, franțuzoaica, se ținu la distanță de pericol. Ashan, cu felul lui de-a fi calm și blând, era singurul care știa cum să-l calmeze pe bucătar, dar astăzi până și el păstră distanța.

Când veni momentul, Louisa făcu o baie relaxantă cu spumă și apoi se îmbracă într-o rochie lungă, argintie, împodobită cu un colier de perle și o pereche de cercei asortați. La ora șase auzi chemarea melodioasă la rugăciune și văzând că Elliot nu se întorsese încă, începu să se îngrijoreze. O să ajungă la limită, asta dacă reușește să-și termine cursa înainte de ora șapte, când începe petrecerea.

Se auzi o bătaie la ușă și Margo veni înăuntru. Purta o rochie roșie, lungă până la jumătatea gambei, croită dintr-o țesătură strălucitoare, de satin, care-i punea în evidență ochii verzi și părul de abanos.

- M-am gândit că ai nevoie să-ți prind părul, spuse ea.

- Mulțumesc. Cum încerc să-mi aranjez bucele, cum îmi alunecă agrafele.

- Dacă lăsăm în față câteva bucle și restul le strângem la spate, va arăta minunat.

În timp ce Margo o coafa, Louisa își făcea griji în continuare.

- Sunt cam agitată că Elliot nu s-a întors încă.

- O să apară pe la ora unsprezece. Așa face mereu. O să dea buzna cu cinci minute înainte, se schimbă repede, se aranjează puțin și își face apariția la petrecere arătând ca un star de la Hollywood.

Louisa suspină. Margo avea dreptate, dar asta nu o liniștea deloc. Elliot nu era întotdeauna demn de încredere, însă măcar de data asta ar fi putut încerca să ajungă la timp.

Cele două femei traversară bucătăria; bucătarul le turnă o cupă de șampanie și pe la ora șapte seara erau deja mai vesele.

- De-acum ar cam trebui să merg în holul de la intrare, murmură Louisa, dar tare aș vrea ca Elliot să se grăbească. E păcat!

Primii oaspeți sosiți erau doi plantatori de arbori de cauciuc, împreună cu soțiile lor. Louisa își petrecu timpul vorbind despre prețul cauciucului, apoi mai apărură câteva cupluri. Și așa mai trecu o jumătate de oră. Dar niciun semn de viață de la Elliot. Louisa angajase un cvartet de coarde și, pe măsură ce invitații socializau, muzicienii începeau să cânte. Gwen și soțul ei nu veniseră, deși Louisa nici nu se așteptase. Ar fi avut de făcut o călătorie prea lungă de la plantația lor de ceai.

Câțiva localnici îi onorau cu prezența. Avocatul, domnul Derek Muller și soția sa; domnul Bashar, bătrânul bibliotecar; și

Edward Russell, medicul lor de familie. Bineînțeles, tatăl ei ajunsese deja la petrecere și încă alți câțiva prieteni.

Puțin mai târziu, casa era plină. Margo o văzu pe Louisa uitându-se la ceas neliniștită.

- E timpul să servim mâncarea, nu crezi? spuse Margo.

Louisa încuviință.

- Frumoasă aniversare a căsătoriei... Dar da, spune-i, te rog, lui Ashan să servească masa. Voi face doar un scurt anunț.

Louisa ceru cvartetului de coarde să se oprească puțin și sună clopoțelul. În salon se așternu tăcerea și toți invitații care ieșiseră pe verandă reveniră curioși să vadă ce se întâmpla.

- Vreau să vă mulțumesc pentru că ați venit. Din păcate, soțul meu întârzie, dar vă rog, mâncați, beți și simțiți-vă bine!

Apoi făcu semn cvartetului să cânte din nou și muzica amestecată cu murmurul glasurilor invitaților umplu salonul.

La ora nouă se auzi o bătaie la ușa de la intrare. Ashan deschise și acum Louisa, alarmată de-a dreptul, privi din pragul ușii salonului cum inspectorul de poliție Roberts, însoțit de un câine mops galben roșcat, intră în hol. Expresia sumbră de pe chipul lui sugera că vine de la sediul biroului principal din sudul orașului ca să aducă vești proaste. Louisa simți cum i se usucă gura și se agăță cu degetele crispate de tocul ușii.

Margo făcu un pas înainte.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Inspectorul de poliție se uită la Margo, dar apoi își îndreptă atenția asupra Louisei.

- Doamnă Reeve.

Louisa se apropie de el.

- Am putea merge undeva unde să discutăm în liniște? o întrebă el.

- Spuneți-mi doar! Elliot este bine?

Margo o luă de braț.

- Louisa, hai să mergem în camera ta de cusut.

Cei trei urcară în camera de cusut, Louisa luând-o înaintea lor, în timp ce în minte i se învâlmășeau toate scenariile posibile și neliniștea îi apăsa inima. De-abia aștepta ca inspectorul să spună ce are de spus.

- Acum, spuse Louisa, simțindu-se din ce în ce mai îngrijorată.

Vă rog!

El își drese glasul.

- Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar soțul dumneavoastră, domnul Elliot Reeve, a suferit în această după-amiază un accident fatal.

Margo și Louisa se uitau una la alta nevenindu-le să creadă. Dinaintea Louisei parcă se căscase o prăpastie.

- Ce vreți să spuneți? îl întrebă Margo.

- Elliot a murit, domnișoară. Îmi pare teribil de rău. Sincerele mele condoleanțe.

Louisa simți o furie năvalnică. Ce Dumnezeu spunea acolo? Auzea vocea inspectorului de poliție, dar nu înțelegea niciun cuvânt.

- Puteți repeta, vă rog?

- Soțul dumneavoastră a murit în după-amiaza asta.

Nu. Era imposibil. Deși era cald afară, Louisa simți cum începe să tremure.

- Elliot a murit? Cum? Cum a putut să moară?

- Un accident pe mare? întrebă Margo cu vocea contorsionată.

Asta vreți să spuneți?

Roberts clătină din cap în semn că nu.

- Dar azi s-a dus să navigheze împreună cu prietenul lui, Jeremy Pike, nu-i așa, Louisa?

În timp ce Louisa încuviința, inspectorul de poliție continuă:

- Mă tem că a murit într-un accident de mașină, în drum spre Colombo.

Louisa clătină din cap.

- Nu. E imposibil! Azi nu mergea la Colombo!

- Îmi pare rău, doamnă. Mașina lui, un Vauxhall din 1928, a fost făcută praf.

- Dar aceea nici măcar nu e mașina noastră! Noi avem un Triumph Dolomite nou-nouț. Sunteți sigur că e vorba de soțul meu?

- Trupul lui neînsuflețit a fost identificat.

- Eu..., începu Louisa, dar cuvintele îi înghețară pe buze.

- Dacă vă pot ajuta cu ceva..., spuse inspectorul de poliție.

- Trebuie să știu dacă e Elliot, zise Louisa în cele din urmă, înfiorându-se.

Era un coșmar. Cu siguranță în câteva momente se va trezi și va descoperi că nimic nu era adevărat. Nu putea fi adevărat! Elliot nu putea muri atât de tânăr. Era prea plin de viață. Nu, era imposibil! Ea și Margo se holbau una la alta, ca și cum ar fi implorat un final diferit. *Nu. Vă rog. Asta nu!*

- Când îl pot vedea? întrebă Louisa, încercând să păstreze situația sub control. Trebuie să fie o greșală.

- Nu v-aș sfătui în seara asta. V-aș fi, vă rog, recunoscător dacă l-ați putea identifica mâine. Dumneavoastră sau, poate, domnul Hardcastle. Este desfigurat și trupul lui neînsuflețit... ei bine... arată înfiorător după accident. Lăsați medicul legist să se ocupe de el.

- Nu vreau să se ocupe de el!

Louisa ridică brusc tonul.

- Vreau să-mi văd soțul *acum!* Unde este?

- La morgă, doamnă.

- Sigur.

Ea se întoarse spre Margo și fața ei se contorsionă de durere.

- Margo, te rog, spune-mi că nu e adevărat!

În timp ce Margo respiră adânc, Louisa se întoarse, auzindu-l pe tatăl ei intrând în cameră. Jonathan Hardcastle se încruntă și-l privi pe polițist.

- Domnule, mi-e teamă că a avut loc un accident mortal, îi spuse inspectorul.

- E vorba de Elliot, tată. Mi se spune că...

Jonathan se duse direct spre fiica lui și încercă să o îmbrățișeze, dar Louisa se retrase clătănând din cap. Nu-i putea permite să o țină în brațe și să o consoleze. Nu acum. Avea nevoie de putere pentru a accepta tragedia. Ea încercă să-i explice motivele, bâlbâindu-se, dar cuvintele amestecate o sufocau. Tot ce putea face era să refuze să fie compătimită. O parte din ea ar fi vrut să se prăbușească în brațele tatălui ei, dar o altă parte știa că va trebui să înfrunte singură durerea. Sau, altfel, probabil nu va putea sta niciodată pe propriile-i picioare.

Deși în exterior părea calmă, înăuntru se auzea urlând. Elliot mort. *Elliot mort*. Dintr-odată începu să tremure. Se agăță de Margo, care era albă la față și o ciupi de braț.

- Margo, vii cu mine, nu-i așa?

Margo înghiți cu greu, vizibil zdruncinată.

- Ești sigură? Nu știu dacă sunt în stare. Am putea aștepta până mâine, așa cum ne-a sfătuit inspectorul.

Louisa izbucni în lacrimi. Și le șterse furioasă de pe obraji. Nu avea să creadă toată povestea asta până când nu-l vedea cu ochii ei.

- Nu. Trebuie să mergem acum!

- O să-l rog pe Ashan să aibă grijă de oaspeți, spuse tatăl ei. El va ști ce trebuie să le spună. Draga mea, vin și eu cu tine.

- Nu. Te rog, rămâi aici! Spune-i lui Ashan să nu spună nimă-nui ce s-a întâmplat decât dacă va trebui neapărat.

Tatăl ei o privi.

- Louisa...

- Serios, tată, aș prefera să rămâi aici.

Inspectorul de poliție le conduse la morgă. Acolo, așteptară într-o cameră în timp ce trupul neînsufletit era depus la capelă. Pe Louisa o cuprinse sentimentul îngrozitor al anticipării și apoi groaza teribilului accident neașteptat care i-ar putea schimba viața

pentru totdeauna. Era îngrozită, deși ce era mai înspăimântător se întâmplase deja. Cu siguranță, nimic n-o mai putea speria vreodată. Nu va mai exista teama, doar o nesfârșită linie dreaptă prin viață, o viață monotonă fără suișuri și coborâșuri, fără răsturnări de situație. Nimic. O viață fără Elliot.

Înainte să li se dea voie să intre, inima Louisei bătea atât de tare, mai să-i sară din piept. Și apoi, după ce intră, îl văzu pe Elliot așezat pe o targă, sub un cearșaf alb, care-i acoperea tot corpul, mai puțin fața. O auzi pe Margo icnind și ea însăși înghețată în timp ce încasa șocul în stomac. Oare cum suporta să privească figura neînsuflețită a soțului ei?

După câteva momente, Louisa își adună tot curajul și se apropie de el. Se uită la fața lui. Nu arăta bine deloc, avea consistență moale și o paloare alb-cenușie. Aproape că nu mai respira, dar se forță să-i atingă fruntea. N-avea nicio zgârietură pe frunte, dar când Louisa trase cearșaful în jos, observă cum gâtul îi fusese retezat și sângele se coagulase în jurul rănii. Simți un val de căldură și o senzație intensă de greață. Închise ochii, dorind să reziste mai departe. Imediat după criză, deschise ochii, se uită iar la el, dar nu reuși să-și învingă durerea. Să-l vadă așa distrus, când Elliot fusese atât de întreg, atât de frumos, atât de plin de viață! Oare cum reușesc oamenii să facă față unei asemenea pierderi?

- Spune-mi, Elliot, șopti ea. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că e doar un vis urât.

Se întoarse și-l privi pe inspector.

- Cum? Cum a fost posibil așa ceva?

- Mașina pe care o conducea a intrat într-un copac de pe marginea drumului. Se presupune că depășise limita de viteză.

- Elliot era un șofer priceput.

Inspectorul se mută de pe un picior pe altul.

- Eu... Trebuie să mă așez, spuse Louisa.

Roberts îi aduse un scaun și-l apropie de targa pe care era întins cadavrul. Louisa se așeză și se aplecă înainte, sprijinindu-și capul de marginea târgii. Margo stătea lângă ea și Louisa o simți crispată.

- Va trebui să te părăsesc, spuse Margo făcând o pauză scurtă, cu vocea înecată de lacrimi. Îmi pare rău, nu pot... Cred că am nevoie de aer.

Louisa încuviință și o auzi pe Margo repezindu-se pe ușă.

În timp ce inspectorul și Margo părăseau încăperea, Louisa închise ochii. Cum se putuse întâmpla asta? Într-o clipă Elliot era Elliot - și în clipa imediat următoare era... așa?! În tăcerea nefirească de la morgă, Louisa își reprimă suspinul și acoperi cu cearșaful imaginea îngrozitoare a corpului decapitat. Acum înțelegea de ce inspectorul o rugase să mai aștepte.

Se mai uită o dată la fața lui Elliot. Cât va trăi nu va uita niciodată această imagine. Și nici faptul că, în ciuda părului său brunet, cârlionțat, care arăta la fel ca de obicei, Elliot părea un impostor și tot salonul de la morgă semăna cu un platou de filmare. Nu avea nimic real. Nimic. Își dori ca el să deschidă ochii, pentru ca ea să-l mai vadă o dată în viață și să-și ia la revedere cum se cuvine. Dar, desigur, asta nu avea cum să se întâmple. Elliot nu clipi; nu-și va mai deschide ochii niciodată. Era un gând imposibil. Apoi Louisa se ridică în picioare, îi șterse de pe frunte o pată de ulei de mașină și-i mângâie părul.

- Dragul meu! îi șopti. Cum voi putea trăi fără tine?

Și, în timp ce se uită la el, Louisa simți cum o atrage ceva ce nu mai simțise niciodată. Se văzu stând chiar pe marginea unei fântâni, știind că va fi târâtă inexorabil în adâncimile ei. Era inutil să se mai lupte.

Louisa nu dormi deloc, deși Margo rămase cu ea. Toată noaptea o chinură imagini cu Elliot. Contrastul dintre ființa lui când trăia, atât de plin de energie, și trupul său neînsuflețit era prea mult pentru ea. Tot aștepta să se ridice brusc de pe targă și să-i spună că a fost o glumă.

- Uite, Lou, te-am păcălit. Ha, ha, ha!

Louisa se simți prizonieră în interiorul ei și, chiar dacă și-ar fi dorit să plângă, simți că i se punea un nod în gât. Lacrimile nu veneau și nu se mai întâmpla nimic altceva. Avea doar un sentiment oribil de totală neîncredere și convingerea că urma să trăiască o viață întreagă fără dragoste.

Inspectorul Roberts le promisese c-o să vină la ora zece dimineața, să le ofere detalii complete despre accident. Până atunci, Louisa trebuia să se organizeze. Să se spele. Să-și pieptene părul. Să bea o cafea. Între timp, Margo avea chipul un ocean de lacrimi și-și cerea întruna scuze pentru asta. În afară de hohotele de plâns ale lui Margo, casa era cufundată într-o liniște nefirească, de parcă cimentul și cărămizile ar fi absorbit șocul și totul se rezuma la a ține situația sub control. Pașii ușori ai servitorilor nu se mai auzeau deloc și chiar și bucătarul, care avea obiceiul să ridice tonul, acum vorbea în șoaptă. Până la urmă, veștile tot se răspândiseră în seara dinainte, la petrecere – veștile proaste circulă repede – dar Ashan și tatăl ei reușiră cu diplomație să se ocupe de invitați.

Dimineața, când Margo o sună pe Irene în Colombo, mama ei deveni complet isterică. Niciuna dintre femei nu-i putu explica de ce așteptaseră până dimineață, dar era ca și cum amândouă simțiseră nevoia să se împace cu pierderea lui Elliot, înainte de a avea de-a face cu Irene. Nu știau când și dacă ea va veni, era în stare de șoc.

Jonathan rămase peste noapte și acum era o prezență liniștită și plină de solitudine, gata să ofere consolare. Cu noaptea în cap, soneria începuse să sune – oamenii se interesau de familia Reeve și-i transmiteau Louisei condoleanțe. Deși Jonathan îi sugerase fiicei sale să-l lase pe el să le vorbească în locul ei, Louisa credea că trebuie să se ocupe ea însăși de asta, dar îl rugă să o însoțească. Și apoi interveni, le servi ceaiul și le răspunse politicos vizitatorilor, în timp ce privea dincolo de ei pe fereastră, urmărind cum norii alunecau peste soare. Venise domnul Bashar, bibliotecarul, și la fel

și Janesha, vânzătoarea de la magazinul alimentar și în plus vizitatori mai puțin bine-veniți, cum ar fi Elspeth Markham, responsabilă cu buchetele funerare de la biserică, o snoabă și o bârfitoare renumită. Louisa reuși să le răspundă oamenilor la întrebări. *Cum te descurci, draga mea?* Bine, mulțumesc. *Dacă te pot ajuta cu ceva...* Vă voi anunța, bineînțeles. *Dacă ai nevoie de ajutor, de orice...* Louisa doar le mulțumea și-i întreba ce mai fac, ei și familiile lor; le asculta vocile, dar fără să mai audă cuvintele. Și în tot acest timp era ca și cum ea nici măcar n-ar fi fost acolo. În mintea ei, Louisa era cu Elliot, oriunde s-ar fi dus el. Trupul acela neînsuflețit, palid și în-sângerat, nu era soțul ei. Ea și-l dorea pe adevăratul Elliot și nu putea înțelege că nu-i va mai simți niciodată atingerea.

Fluxul constant de vizitatori începea să o obosească, așa că în cele din urmă Louisa acceptă să-l lase pe tatăl ei să se ocupe și, detașată de realitatea morții lui Elliot, intră în grădină cu un pahar mare de gin tonic, fără gheață. Cui îi mai păsa dacă băutura se încălzise? Ea avea nevoie de alcool. Doar alcoolul o ajuta să continue să suporte această stare aproape catatonică. Doar alcoolul ar putea ține la distanță orice părea să se apropie prea mult. Se gândi vag la înmormântare. Dar înmormântarea părea doar o umbră extrem de puțin probabilă, în comparație cu petrecerile pe care îi plăcea să le organizeze. Incapabilă să plângă, Louisa se învinovăți pentru lipsa de emoție. Oare nu trebuia să plângă și să urle de durere, să leșine, să-l blesteme pe Dumnezeu, să se prăbușească sub un munte de suspine? Oare nu trebuia să facă ceva? Orice? Îi era foame, dar în același timp se simțea ca și cum s-ar fi despărțit de trupul ei; era o foame care n-ar fi putut fi niciodată potolită cu mâncare. Toată atenția ei era concentrată pe o singură întrebare: cum putea lumea să continue să meargă mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum puteau oamenii să-și continue viața de zi cu zi, plângându-se din diverse motive, când tot ceea ce conta era viața însăși?

Imediat după ora zece, când inspectorul sosi împreună cu medicul local, Louisa fu cuprinsă de un val inexplicabil de căldură și-și simți palmele umede de transpirație, în timp ce se străduia să-și înăbușe panica din ce în ce mai mare.

Margo îi pofti pe cei doi în sala de mese, în timp ce în sufragerie, Jonathan continua să primească condoleanțe. Margo tocmai terminase de vorbit la telefon cu mama ei. Elliot fusese lumina ochilor Irenei, băiatul ei scump, cel mai bun lucru din viața ei care acum se transformase cumva în cea mai mare dezamăgire a vieții ei. Louisa o privi pe Margo plină de compasiune și cumnata ei îi răspunse printr-un zâmbet generos.

Cele două femei se așezară împreună pe canapea, în fața autorităților locale.

- Cred că ar fi bine să ne spuneți, interveni Margo.

- După cum știți, există curbe pe șoseaua ce duce spre Colombo. Domnul Reeve a traversat podul de deasupra golfului lacului Rathgama și imediat după aceea un pescar a văzut mașina care se apropia în viteză și apoi a ieșit de pe carosabil și s-a izbit în plin de un copac. Probabil a virat pentru a evita impactul cu un elefant sau o căruță. Martorul nu era sigur, dar a tras imediat semnalul de alarma. Din păcate, până când au venit ajutoarele, era deja prea târziu. Îmi pare tare rău. Încă n-am reușit să stabilim a cui era mașina pe care o conducea soțul dumneavoastră, dar el era singurul pasager.

O clipă Louisa își lăsă capul în pământ, apoi și-l ridică.

- Dar de ce conducea Elliot mașina altcuiva? Îmi puteți spune?

Câteva zile mai târziu, înmormântarea avusese loc deja. Căldura de la tropice era insuportabilă, organismele se descompuneau imediat. Ca într-un fel de transă, Louisa reușise să organizeze totul, de la slujba de înmormântare până la aranjamentele florale funerare de hibiscus, în timp ce Margo fusese cea care îi anunțase pe prietenii lui Elliot de pe plantații și din Colombo. Irene plânsese teribil, în timp ce Harold rămăsese calm, intenționând să-și sprijine soția. Louisa îl văzuse îmbrățișând-o pe Irene, șoptindu-i la ureche. Socrul ei avea un chip care trăda resemnare permanentă și tot își ștergea ochelarii cu batista, ca și cum astfel ar fi putut șterge și durerea pe care încerca – fără speranță – s-o ascundă. Nici Margo, nici Louisa nu mai aveau lacrimi. La sfârșitul slujbei de înmormântare, în timp ce stăteau cu Jonathan în pragul ușii de la biserică, au strâns mâna prietenilor și le-au primit condoleanțele.

Era o imensă răsturnare de situație. Iată rezultatul morții premature, se gândi Louisa, oricine ar fi murit. Dar adevărul era că Elliot fusese popular; cu un zâmbet și un fel de-a fi cuceritor, oamenii fuseseră atrași de el. Louisa își aminti de vremurile când eternul optimism al lui Elliot era cam greu de suportat și apoi se simți imediat vinovată că se gândise la așa ceva, mai ales astăzi.

Singura absență notabilă era Jeremy Pike, partenerul de navigație al lui Elliot. Louisa crezuse întotdeauna că acesta prețuise prietenia lui Elliot și petrecuseră atât de mult timp împreună. Cel puțin Leo McNairn de la Cinnamon Hills venise să-și prezinte condoleanțele. Îi ținuse mâinile în palmele lui mari și o privise în ochi. Compasiunea din ei o zdruncinase pe Louisa.

- Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, îi spusese el și, deși Louisa încercase să poarte masca demnității calme, simțise că îi dau lacrimile.

„Nu plânge aici“, își spusese. „Nu în fața tuturor!“

Leo se retrăsese și până când a terminat de mulțumit tuturor, deja se simțea epuizată.

Înapoi acasă, când adevărul a ceea ce se întâmplase o lovi din plin, Louisa o sună pe Gwen la plantația de ceai. Avea nevoie să povestească totul cuiva și, totuși, nu dorea să vorbească nimănui de aici din Galle. Cu o voce nesigură, ezitantă, îi mărturisi lui Gwen tot ce se întâmplase cu Elliot și, deși îi era greu să pronunțe cuvintele, odată spuse, ele o ajutară să simtă totul mai real.

- Dacă te ajută cu ceva, îi răspunse Gwen, ești bine-venită să stai un timp aici. Suntem într-un loc foarte liniștit, care te-ar salva de la obligația de a socializa, atâta timp cât te simți vulnerabilă.

- E foarte amabil din partea ta, Gwen. Pot să mă mai gândesc și să te sun?

- Desigur. Îmi pare atât de rău.

Louisa își înăbuși un suspin și închise telefonul. Durerea cruntă a pierderii Juliei nu o părăsise niciodată. Și niciodată nu avea să o părăsească. Și acum și moartea lui Elliot. Și atunci începu să plângă. Toată lumea fusese așa amabilă, iar ea, atât de hotărâtă să nu creadă adevărul pe care-l vedea cu ochii ei, până acum când în sfârșit înțeleșese că soțul ei nu se va mai întoarce niciodată. Abia acum Louisa își permise să simtă întreaga suferință a pierderii lui. Se duse în dormitor, trase draperiile și se ghemui în pat,

îmbrățișându-și perna și plânse până când își simți pleoapele umflate și chipul descompus. Își plânse pierderea suferită, dar îl plânse și pe Elliot. Să mori atât de tânăr, fără să mai ai vreodată șansa să te bucuri de propriii copii! Nimic din toate acestea nu era corect. Și când, în cele din urmă, Louisa se liniști, după toată emoțiile epuizante, atunci îi auzi vocea. Îl văzu vorbind, râzând, făcând dragoste. Elliot nu era mort. Nu era mort deloc.

Lumea în care trăia acum o șoca, la fel ca și faptul că, în mod inexplicabil, ea continua cumva să supraviețuiască în timp ce el nu mai era, așa că Louisa încercă să-i vorbească. Dar el plecă din nou și absența lui se dovedea cumplită și atât de înspăimântătoare, încât ea încă nu o putea înțelege. Cum era posibil să fii și apoi să nu mai fii? Dar, în mod ciudat, absența nu era un spațiu gol. Era plină de imagini, amintiri și sentimente pentru Elliot, precum și sentimente inspirate de faptul că de acum încolo nu vor mai exista amintiri. Louisa îi vorbi soțului ei cu voce tare. *Unde ești, Elliot? Unde ai plecat?* Dar nu primi niciun răspuns. Și când îl întrebă de ce o mințise că pleacă pe mare, în timp ce el mergea, de fapt, la Colombo și mai și conducea mașina altcuiva, tăcerea îi îngheță sângele în vene. Și în acea tăcere, Louisa își imaginează lucruri îngrozitoare.

Transferul banilor provenind din vânzarea acțiunilor Louisei – o sumă considerabilă – în contul lui Elliot avusese loc cu doar câteva zile înainte ca el să moară. Și acum, la doar două săptămâni după deces, Louisa se întâlnește cu contabilul ei și cu avocatul care întocmise testamentul lui Elliot. Bineînțeles, ea știa deja conținutul, dar trebuia să treacă prin acest proces și era extrem de important să preia controlul financiar al noii sale vieți.

Avocatul era un singhalez inteligent pe care-l chema Silva, nepotul fostului avocat al familiei lor, care acum se pensionase. Un bărbat prezentabil, subțire și sobru, Silva era tânăr, dar părea foarte inteligent. Louisa îl autorizase să meargă la banca din Colombo să-i aducă situația încasărilor care rezumau sumele rămase în contul ei și în contul lui Elliot, ca să știe cum stă. În mod normal, ar fi trebuit să se ducă ea însăși la bancă, însă, în această situație, directorul băncii, un vechi prieten de familie, acceptase să-i elibereze extrasele de cont.

Pe Bob Withington, contabilul lor, îl cunoșteau de ani de zile și acum toți trei stăteau împreună la biroul care fusese al lui Elliot. La început, când programaseră întâlnirea, acest spațiu părusese o idee bună, dar acum, înconjurată de lucrurile lui Elliot, Louisa

și-ar fi dorit să fi acceptat prima lor sugestie și să fi convocat întrevederea la Colombo.

După citirea testamentului, Margo le servi cafea și făcu schimb de amabilități cu cei doi bărbați. În principiu, Elliot îi lăsase totul Louisei, mai puțin un cont separat, care îi revenea lui Leo McNairn.

– E doar o sumă neînsemnată, dar oare știți de ce soțul dumneavoastră ar fi dorit în mod special să lase banii acestui beneficiar? o întreabă contabilul.

– Nu știu. Leo se ocupă de plantația Cinnamon Hills și Elliot deținea acțiuni în acea afacere, deci probabil intenționa să cumpere mai multe?

– Nu mi-am dat seama de asta, spuse Silva. Știți unde sunt pachetele de acțiuni?

– Cu siguranță Elliot vi le-a lăsat dumneavoastră?

– Mi-e teamă că nu.

– Ei bine, atunci ar trebui să fie probabil pe aici pe undeva.

Louisa arată spre biroul de mahon plin cu dosare.

– În curând, îmi fac timp să mă ocup de asta.

– Și acum, doamnă Reeve – Louisa, zise contabilul. Vestea proastă este că principalul cont al soțului dumneavoastră era practic gol.

Louisa se încruntă.

– Nu se poate. Tocmai îi transferasem recent o sumă mare de bani.

– Da, văd tranzacția.

– Cu jumătate din acești bani urma să plătească o sumă restantă pentru achiziționarea tipografiei, așa că nu sunt surprinsă că au dispărut. Aștept să primesc acțiunile prin poștă de pe o zi pe alta. Însă cealaltă jumătate de bani ar fi trebuit, totuși, să fie în contul lui Elliot.

Avocatul clătină din cap.

– Atunci unde au dispărut banii?

– Se pare că soțul dumneavoastră i-ar fi retras în numerar.

- Atunci ar trebuie să fie pe aici pe undeva.

Louisa gesticulă vag, arătându-le biroul lui Elliot.

- Deși nu cunosc motivul pentru care Elliot ar fi retras banii atât de curând.

- Domnul Reeve mai avea un contract obligatoriu din punct de vedere juridic pentru un împrumut pe care îl făcuse, dar care a rămas neplătit, spuse avocatul.

- Nu înțeleg.

- Domnul Elliot Reeves a împrumutat bani de la bancă și suma este în continuare neplătită. Va trebui achitată din bunurile lui.

Louisa fu din nou surprinsă și se luptă cu impulsul de a ieși din birou pur și simplu.

- Vă simțiți bine, doamnă Reeve? o întrebă Withington.

Nu. Nu mi-e bine deloc, se gândi ea.

Mintea Louisei o luă la goană și, în timp ce-și imagina cum degetele lui Elliot îi mângâie bucelele și buzele lui îi sărută pielea, simți un fior.

Irene și Harold se întorseseră la Colombo, dar Margo rămăsese să o ajute, deși Louisa credea că, de fapt, pentru cumnata ei era mai puțin chinuitor să se ocupe de ea, decât de mama ei. Louisa se gândi la Harold, cu părul lui rar și cu mustața stil periută. Expresia lui de om învins nu-l împiedicase să reușească cumva să rămână cumsecade. Probabil în tinerețe fusese frumos, la fel ca Elliot, dar acum era un om veștejit și Louisei îi era milă de el de câte ori îl întâlnea. Încercările lui constante de a îmblânzi comentariile aspre ale soției erau deseori ignorate, dar asta nu îl oprea să încerce în continuare. Nu exista nicio îndoială că o iubea pe Irene, în ciuda tuturor greșelilor ei. Louisa era sigură că, datorită lui Harold, Margo și Elliot învățaseră să fie la fel de amabili. Dar biata Margo, care la început plânsese foarte mult, acum părea să

fi adoptat un fel de a fi mai pragmatic. Louisa spera doar ca Margo să nu-și înăbușe sentimentele.

În timpul întrevederii din biroul lui Elliot, cumnata ei așteptase în grădină, cât timp ea discutase cu avocatul și contabilul. Apoi, după plecarea lor, Louisa ieșise imediat în grădină, să i se alăture.

- Cerule! spuse Margo. Ești palidă.

- Poți să-mi aduci, te rog, un coniac?

În timp ce Margo se duse înăuntru, Louisa se așeză și privi în gol, ascultând foșnetul vântului prin frunzele de deasupra capului ei, gândindu-se la ceea ce tocmai i se spusese. Un miros puternic de iasomie plutea dinspre gardul viu și crinii străluceau aprins în flăcări de galben și roșu intens.

Margo se întoarse și-i oferi paharul de coniac, pe care Louisa îl sorbi recunoscătoare pentru căldura blândă de chihlimbar. Se simți nesigură, voia să-i spună totul lui Margo, dar, în același timp, se simțea neloyală față de Elliot. Trebuie să fi existat motive întemeiate pentru care soțul ei retrăsese banii din cont, făcuse un împrumut și nu trimisese pachetul de acțiuni avocatului, așa cum se procedea de obicei. Dar oricare ar fi fost motivele, Elliot nu o implicase și pe ea. În cele din urmă, Louisa hotărî să-i spună lui Margo.

- Probabil răspunsul e simplu, dar am nevoie de ajutorul tău.

- Desigur, orice.

- Se pare că Elliot și-a golit întregul cont înainte să moară.

Trebuie să caut banii în biroul lui.

- O, Doamne! Foarte bine. Te ajut.

- Și în plus, trebuie să găsesc pachetul de acțiuni pentru Cinnamon Hills. Credeam că sunt la avocat, dar Silva nu știa nimic despre asta, așa că trebuie să fie tot acolo, în biroul lui Elliot.

Când se întoarse în biroul lui Elliot, Louisa deschise seiful și-l găsi gol, cu excepția câtorva bancnote și a bijuteriilor ei. Apoi se uită în jur. Locul era departe de a fi ordonat. Pe biroul lui erau

împrăștiate hârtii și scrisori, așa că, în timp ce Margo le studia cu atenție, Louisa începu munca migăloasă de a răsfoi dosarele din sertarele biroului. Găsi în două sertare duplicatele tranzacțiilor de la firma lor de pietre prețioase și doar sertarul de sus conținea acte personale. Se așteptase să găsească o poliță de asigurare de viață, dar, până acum, nu era nicăieri. Descoperi în schimb câteva scrisori vechi de la Irene, dar lipseau pachetul de acțiuni și banii gheață. Pe unul dintre rafturile biroului erau mai multe cutii de carton, pe care Margo și Louisa și le împărțiră și începură să scoțoească înăuntru, dar nu găsiră nimic, în afară de mai multe încasări de la firma de pietre prețioase.

Margo căută prin toate sertarele biroului, dar, din nou, în ele nu era nimic.

- Unde altundeva și-ar fi putut ascunde Elliot certificatele de acționar? Întrebă ea.

- Îmi pare rău să te rog asta, dar crezi c-ai putea să-i verifici sertarele din dormitor? Eu deocamdată nu m-am simțit în stare să-i ating obiectele personale.

În timp ce Margo dispăru în dormitor, Louisa încercă să facă ordine în birou, în urma lor. Dacă nu va găsi nimic nici în dormitor, atunci singurul loc unde ar mai putea căuta rămânea Hardcastle Gems, deși, din câte știa ea, Elliot nu păstrase niciodată acolo lucruri personale. Dar unde dispăruseră banii? Louisa era gata să tragă concluzia că tot ce căutau ele trebuia să fie în dormitor, când Margo se întoarse trasă la față, clătînând din cap.

- Doamne, a fost groaznic, mărturisi ea.

- N-ar fi trebuit să te rog să faci asta.

- E-n regulă.

Louisa se prăbuși pe fotoliul lui Elliot.

- Hai, Lou! Nu dispera. Banii trebuie să fie pe undeva, nu-ți face griji! Sunt sigură c-o să-i găsim. Și pe ei, și acțiunile.

Louisa își ridică privirea.

- Aș vrea doar ca Elliot să fi vorbit cu mine despre ceea ce se întâmplă și să-mi fi explicat unde sunt toate lucrurile.

Scurtă tăcere.

- Ce este? Întrebă Louisa când văzu cum cumnata ei se încruntă și se simte cam nelalocul ei.

- Îmi pare rău, știu că nu e momentul, dar mâine trebuie să mă întorc la Colombo. M-a sunat tata mai devreme. Mama nu se simte prea bine și el nu face față situației singur. Are nevoie de mine.

- Înțeleg.

- Îmi pare rău. Dar mă întorc imediat ce se calmează mama.

Louisa clătină din cap.

- Stai acolo cât e nevoie. Eu mă descurc. Grija mea cea mai mare în momentul de față e să găsesc banii sau pachetul de acțiuni. Eu primesc moștenirea, într-adevăr, dar întâi va trebui returnat băncii împrumutul din averea lui Elliot. Cu alte cuvinte, din banii gheață, investiții, proprietăți sau posesiuni pe care le-a lăsat.

- Un împrumut?

- Mă tem că da. Are o datorie mare la bancă. Dumnezeu știe ce-o să spună tata când o să afle!

- Și tu nu știai nimic despre asta?

- Dumnezeule, nu! Absolut nimic!

Apoi apăru Ashan cu o figură îngrijorată și îi șopti Louisei că inspectorul de poliție Roberts vrea să discute cu ea. Ea oftă și-l urmă în living.

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut Louisei a doua zi – o dimineață frumoasă și însorită, la scurt timp după ce Margo plecase în zorii zilei la Colombo – era să se urce în mașina lor Triumph Dolomite, să plece din Fortul Galle și să conducă până la Cinnamon Hills. Spera să-și amintească traseul.

În timp ce conducea, Louisei îi veni în minte veștile pe care i le adusese inspectorul de poliție. Se pare că mașina pe care o conducea Elliot în momentul impactului îi aparținea partenerului său de navigație, Jeremy Pike, cel alături de care ar fi trebuit să iasă în larg, în ziua în care murise. Inspectorul nu știa de ce Elliot conducea altă mașină, dar aceasta îi aparținea în mod sigur lui Pike. Lucrul fusese confirmat de menajera lui Pike – el însuși era plecat cu afaceri. Louisa nu mai înțelegea nimic. Dacă Elliot ar fi vrut să meargă la Colombo, de ce nu-i spusese așa? Și de ce nu luase mașina lor?

Gândurile astea nu-i dădeau pace și continuă să se frământa în timp ce conducea.

Din fericire, azi nu era niciun transport de arbori de cauciuc, deci trebuia să înfrunte doar aroma insuportabilă a aerului sărat și, pe măsură ce conducea pe lângă crestele Golfului Galle, trecând

de mici insule pustii, privi bărcile mai mari, ancorate la capătul sudic al Rumassala Hill. După câțiva kilometri de drum de coastă, viră la stânga și începu să urce spre casa din vârful Cinnamon Hills, care avea piesaje spectaculoase. Era un drum plin de gropi, mai degrabă un traseu decât o șosea și Louisa spera să reușească să conducă mai departe fără probleme.

Își coborî geamul de la mașină, bucurându-se să respire profund aerul cu aromă intensă de scorțișoară și parfumul dulce de orhidee și rododendroni. Nu avea cum să nege forța de seducție a acestui loc. Auzi voci, un strigăt probabil de copil și apoi un adult răspunzându-i, dar Louise nu-i dădu nicio atenție. N-avea nimic de-a face cu ea.

Merse mai departe și suspină pe măsură ce golul mistuitor o copleși. Cum va mai găsi puterea să se trezească, să trăiască, să respire? Și totuși, oamenii continuau să trăiască și să respire automat, fără permisiunea ei. Acum ar fi trebuit să fiu aici împreună cu Elliot, se gândi, n-ar trebui să fiu doar eu, pe cont propriu, și în loc de fericire, simți doar teamă și singurătate. Dacă cineva atât de tânăr și de sănătos ca Elliot murise, atunci cât de fragilă era lumea ei? Cât de fragilă era viața însăși?

Pentru o clipă se gândi să se întoarcă, dar trebuia să afle dacă pachetul cu acțiuni al soțului ei era aici, pe plantația de scorțișoară. Louisa era sigură că aici trebuie să fie – în fond, nu mai avea unde să caute în altă parte. Dacă reușea să rezolve această problemă, probabil cu celelalte îi va fi mai ușor. Și totuși, motivul pentru care Elliot nu-i spusese că mergea la Colombo în ziua în care murise încă o nedumerea. Oare avea ceva de ascuns?

În vârful dealului, Louisa opri mașina și observă motocicletă lui Leo McNairn parcată în același loc ca data trecută. Simți o îndoială de moment, dar, când ieși din mașină și-l văzu apărând în cadrul ușii, își aminti că Leo venise la înmormântarea lui Elliot și fusese amabil cu ea.

- Doamnă Reeve, spuse el, și ea-i observă șuvițele de culoare deschisă din părul castaniu cu reflexe roșcate. Ce mai faceți?

Ea ridică din umeri.

- Ce să fac... Dar, te rog, spune-mi Louisa!

- Îmi pare foarte rău pentru soțul tău. Cred că ți-e tare greu.

Te pot ajuta cu ceva?

Ea șovăi o clipă.

- Cred că da. Trebuie să te întreb ceva.

Leo îi zâmbi și ochii lui exprimau o căldură sinceră.

- Desigur. Dar vino înăuntru! Afară e prea umed ca să putem sta de vorbă.

Urcară scara, traversară camera de zi, trecură de ușa metalică și se opriră pe verandă. Veranda avea un acoperiș de grinzi de lemn închis la culoare, pereți vopsiți în ocră, podea din dale de teracotă și dădea înspre o pădure de palmieri. De plafon atârnavă coșuri cu ferigi de un verde pal, iar priveliștea din spatele lor era senzațională.

- E minunat, spuse ea, privind peste vârful palmierilor până în golful cu apă limpede și albastră.

Leo o invită să ia loc.

Împinse un șezlong decolorat la un capăt al verandei, împreună cu mai multe scaune și o măsuță joasă de cafea, acoperită de cărți. După ce Leo îi ceru servitorului să elibereze masa și să le aducă ceai, amândoi se făcură comozi, așezându-se pe două fotolii uzate de ratan.

- Acum e al naibii de cald și nici briza nu adie.

- Dar nu poate fi întotdeauna așa de rău. Aici sus, vreau să spun.

El încuviință.

- Ai dreptate. Totul depinde de momentul zilei. Pentru muncitorii de pe plantație e mult mai bine înainte de căderea nopții și imediat după răsăritul soarelui. Atunci atmosfera e mai plăcută și, probabil cel mai important, mult mai productivă.

Louisa își întoarse privirea o clipă, pentru a asculta zgomotul care venea dinspre vegetația luxuriantă, din spatele casei.

- Maimuțe, răspuse el, remarcându-i curiozitatea. În nord este încă junglă.

Ea se așază mai bine pe pernă și făcu un semn spre ocean.

- Cred că-ți place aici.

- Îmi place, deși inițial am avut rezerve dacă să accept Cinnamon Hills.

- De ce?

Leo își trecu mâna prin barbă și-și clătină ușor capul.

- E o responsabilitate uriașă.

- Dar peisajul este foarte odihnitor, nu crezi?

Louisa îi privi chipul frumos, bronzat și ochii negri ce păreau să reflecte ceva din paradis. Îmbrăcat casual, în pantaloni scurți și o cămașă veche, Leo McNairn nu dădea doi bani pe aparențe, și nici nu vorbea prea mult. Într-un moment de tăcere, Louisa deveni conștientă că o încercau sentimente contradictorii. Leo era imposibil de trecut cu vederea și ea era surprinsă de cât de mult își dorea să se bucure de confortul neașteptat pe care-l simțea în prezența lui. La fel fusese și la înmormântare, când el îi prezentase sincere condoleanțe și Louisei aproape că-i dăduseră lacrimile.

Servitorul veni aducându-le ceaiul și zgomotul serviciului de ceai așezat pe masă spulberă tăcerea.

Leo îi turnă ceai și apoi, sprijinindu-se pe spătarul fotoliului, cu brațele odihnindu-se pe margini, se uită la ea.

- Deci spune-mi! Ce pot face pentru tine?

Louisa respiră adânc, întrebându-se cât de mult să-i mărturisească și se uită în ochii lui, care o urmăreau cu atenție, în timp ce Leo aștepta răspunsul.

- Ei bine... Este puțin ciudat, dar mă întrebam dacă nu cumva pachetul de acțiuni al lui Elliot e aici. Se pare că nu-l găsesc nicăieri.

- Pachetul de acțiuni?

- Da. Îmi pare rău, dar cred că va trebui să vând.

Leo se încruntă.

- Mă refer la pachetul de acțiuni ale plantației de scorțișoară deținute de Elliot. Are acțiuni aici, nu-i așa?

Leo clătină din cap și, surprins de ezitarea lui, Louisa îl urmărește cu atenție în timp ce el scrută veranda și apoi privi fix în podea, înainte de a se uita la ea.

- Nu înțeleg, eu...

Ea se opri.

- Elliot mi-a spus despre ele. De-asta tot venea aici, nu-i așa? Să planifice întâlniri de afaceri. Să repună plantația pe picioare.

- Îmi pare rău, Louisa, dar Elliot nu a deținut niciodată acțiuni aici. Șocată de aceste vești absolut neașteptate, Louisa nu-l crezu.

- Ce vrei să spui?

Leo părea la fel de confuz ca ea și, în timp ce se scărpină în barbă, se încruntă.

Neștiind cum să reacționeze în această situație, Louisa speră cel puțin să-și ascundă șocul, dar se simți atât de dezorientată, de parcă totul se învârtea în jurul ei. Elliot îi spusese despre acțiuni. Soțul ei îi explicase totul. Când mâinile începură să-i tremure în poală, se ridică din fotoliu și se duse să se sprijine de balustrada de lemn, apăsându-și palmele pe parapet.

Înghiți cu greu și încercă să vorbească, dar nu reuși să articuleze cuvintele și scoase doar un sunet strangulat, ceva între geamăt și tuse. Se simți de parcă toate părțile corpului ei fuseseră spulberate și habar n-avea cum să le aducă din nou împreună. La fel ca Humpty Dumpty, se gândi ea. Dar el măcar avea toți oamenii și toți caii regelui. Se întoarse spre Leo.

- Nu se poate. Ești sigur?

- Mă tem că da. Dețin plantația în totalitate. Nu există acțiuni. Pentru câteva clipe, Louisa rămase neclintită.

- Elliot ți-a depus niște bani în cont. De ce ți-ar fi lăsat bani?

El privi în altă parte înainte să-i răspundă, dar Louisa avu impresia clară că el ar fi vrut să-i mărturisească ceva, însă apoi se gândise că era mai bine să tacă. Acum, atmosfera dintre ei se schimbase – cumva, devenise mai tensionată.

– Nu știu, îi răspunse Leo.

Louisa se încruntă.

– Nu mai înțeleg nimic. Și atunci de ce venea Elliot aici atât de des? Dar oare chiar venea aici? De ce mi-ar fi spus că are acțiuni?

Leo clătină din cap.

În scurta tăcere care urmă, Louisa se uită în jos, la picioarele ei.

– Bine. Ar trebui să plec. Banii pe care ți i-a lăsat Elliot nu sunt prea mulți, dar voi avea grijă să-i primești.

Răspunsurile lui Leo n-o ajutaseră pe Louisa să înțeleagă unde se ducea în realitate Elliot atunci când spunea că mergea la Cinnamon Hills și voia să afle de ce o mințise. Moartea bruscă a lui Elliot o zdrobise și acum descoperirea că bărbatul pe care-l iubise atât de mult, în care avusese încredere totală, o mințise – și nu doar în legătură cu navigatul pe mare în ziua aceea. Simți un val de căldură și apoi o panică din ce în ce mai mare. Dacă nu putea avea încredere în ceea ce crezuse că au avut împreună, dacă nu putea avea încredere în adevărul trecutului lor, atunci în ce mai putea avea încredere?

Louisa îl privi pe Leo.

– Unde este verișoara ta?

– Locuiește în vechiul bungalou, pe deal în jos. Este artistă.

Se ridică în picioare.

– Louisa, îmi pare rău.

Ea respiră adânc, dar nu spuse nimic.

Leo se apropie de ea.

– Haide, te conduc, dar te rog – și se întoarce să o privească –, spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Ea îl urmă și, la jumătatea scării, Leo îi întinse mâna.

După ce îi strânse mâna, Louisa îl mai privi o dată, apoi se așeză la volan și mașina porni pe deal în jos. După câteva minute, opri mașina și ieși dornică să vadă mai bine plantația de scorțișoară. Călcând cu grijă, străbătu o cărare întortocheată printre arbori de scorțișoară sau tufișuri – așa cum păreau să fie –, și în curând ajunse chiar în mijlocul dealului. Pe drum întâlni un mușuroi de furnici care arătau periculos și văzu o veveriță dungată alergând pe trunchiul unui copac. Tresărind la auzul unui zgomot puternic, Louisa privi în jurul ei. Nu văzu din ce cauză se produsese acest zgomot puternic, dar își imagina că trebuie să fie elefanții, obișnuiți să curețe terenul dezrădăcinând copacii și apoi mutând buștenii. Louisa rămase nemișcată un moment. În timp ce un stol de fluturi zbură deasupra ei, aroma copacilor și magia umbroasă a locului îi ridicară moralul. Aici, pe plantația de scorțișoară, exista sentimentul veșniciei, ba chiar al unei alte lumi, care, chiar dacă nu-i alină îngrijorările, o ajută să se simtă ciudat de liniștită. Dar apoi, într-un mic luminiș, Louisa dădu peste o femeie roșcată rezemată de trunchiul unui copac imens; avea ochii închiși și chipul umflat, ca și cum plânsese până atunci.

Louisa își dori să fi fost invizibilă și nu știu dacă ar fi trebuit să se retragă în vârful picioarelor sau să vorbească. Femeia avea în mod evident o problemă – arăta ca și cum nici nu și-ar fi pieptănat părul roșu, ciufulit, iar hainele stăteau neglijent pe ea. Louisa nici măcar nu era sigură că femeia poartă haine de zi, căci era îmbrăcată într-o mantie care ar fi putut fi, probabil, o cămașă de noapte.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Louisa și se apropie puțin.

Femeia deschise ochii larg.

– Tu cine ești?

– Louisa Reeve.

Femeia își fixă picioarele cu privirea.

– Iar tu trebuie să fii verișoara lui Leo. Trăiești într-un loc minunat! Și te cheamă...

Dar femeia se răsuci pe călcâie și începu să-și croiască drum prin pădure, îndepărtându-se de luminiș. În timp ce Louisa se întorcea la mașina ei, un stol de cel puțin douăzeci de papagali verzi cu ciocuri roșii și gulere roz zburară dintr-un copac într-altul. Epuizată de atâtea emoții, ea îi privi. Și, deși se întrebă de ce femeia era atât de tristă într-un asemenea peisaj idilic, simți din nou acea senzație dulce-amăruie. De ce? Ce anume avea locul ăsta de o fermeca? Louisa își aminti cuvintele lui Leo: Elliot nu avea acțiuni. Elliot nu avea acțiuni. *Nu există acțiuni.* Dar oare Leo spusese adevărul și, dacă nu, cum ar fi putut să afle?

Elliot fusese cel care dăduse o structură existenței ei, Elliot îi dăduse sens vieții. Louisa încă-și mai imagina corpul lui adormit, întins lângă ea și când se trezea dimineța și se uita la patul gol, simțea întotdeauna fiorul dureros al șocului dispariției lui. De la moartea lui, fuseseră momente când Louisa pur și simplu uitase să mai respire și apoi își dădea seama că se sufocă și tânjea după aer. Respiră, își ordona ei însăși, respiră! Dar asta nu o ajuta și, peste câteva minute, se contorsiona de durere, strângându-și brațele la piept și respirând aerul cu nesăț, ca și cum ar fi respirat viața. Chiar dacă Elliot o mințise referitor la acțiuni, sigur trebuie să fi existat un motiv întemeiat.

Pe măsură ce gândurile ei scăpau de sub control, Louisa tânjea să fie cu cineva care trecuse printr-o pierdere similară și apoi reușise să trăiască mai departe. În timp ce prezența tatălui ei o alina și ea știa că el îi înțelegea pierderea suferită, Jonathan rareori vorbea despre moartea mamei ei. Louisa avea nevoie lângă ea de o femeie care simțise aceeași panică, plânsese în aceleași nopți albe, suferise aceeași ruptură dureroasă. Louisa nu știa ce vrea să spună exact – știa doar că își dorește să simtă ușurarea de a putea vorbi cu cineva. Gwen nu-și pierduse soțul, dar își pierduse copilul. Deși

trăiseră experiențe diferite, Gwen părea a fi singura persoană care ar fi putut înțelege cu adevărat cum era să simți pentru totdeauna o piatră pe inimă și să nu-ți mai poți deschide sufletul niciodată. Atunci Louisa își sună prietena să vadă dacă invitația ei la plantația de ceai mai era valabilă. Gwen o asigură că da și astfel, câteva zile mai târziu, Louisa își începu lunga călătorie spre ținutul colinelor acoperite cu arbori de ceai.

Niciodată nu mai condusesese singură atâta drum și, în ciuda indicațiilor rutiere detaliate ale lui Gwen, tot se simțea nesigură, dar acum orice era mai bine decât să stea acasă. După ce ieși din Galle, Louisa conduse prin pădurea tropicală și observă cât de puține marcaje existau prin zonă. Apoi trecu pe lângă Gin Ganga River, unde o mulțime de copii aproape despuiți aruncau cu pietre în fața unei secții de poliție de mari dimensiuni, dar când ajunse la punctul de trecere, ezită. Podul îngust care traversa râul era susținut de stâlpi solizi de beton, dar pe margini avea doar niște balustrade subțiri din oțel inoxidabil.

Atunci când mâinile începură să-i tremure pe volan, Louisa opri mașina și coborî. Se uită în jos în râul învolburat și apoi își ridică privirea în aerul care strălucea de găze și după aceea, auzind zgomotele animalelor din pădure, respiră adânc. Păsările ciripeau deasupra ei și, în afară de câțiva câini fără stăpân, care zăceau obosiți și adormiți la marginea drumului, întregul peisaj era plin de viață. Și totuși, când se gândi că trebuia să se urce din nou la volan, se sperie și se rugă să aibă curajul de a-și continua călătoria.

În timp ce negocia taxa de drum, Louisa strânse volanul, dar totul merse bine și ea continuă să conducă mai departe, ocolind mai multe plantații de arbori de cauciuc, până când intră pe un drum lateral și trecu pe lângă un templu budist. Privind într-acolo, văzu un grup de călugări îmbrăcați în robe galbene, stând pe treptele templului, unul dintre ei fumând o pipă. Puțin mai târziu, ea intră pe un alt drum lateral și, în cele din urmă, după ce trecu de

un al doilea râu, începu să urce printr-o zonă împădurită și deasă. Acolo drumul ducea la o trecătoare din munți. Deși Gwen o avertizase că șofatul era obositor și că va dura toată ziua, Louisa trebui să admită că simțea entuziasm, în ciuda oboselii și a foamei. Totul era atât de nou pentru ea și, spre surprinderea ei, se bucura de fiecare peisaj descoperit. Opri mașina imediat după ce trecu de alt templu, care trebuia să fie la jumătatea drumului și hotărî să ia o pauză și să mănânce sendvișurile pregătite de Camille.

În timp ce mânca, un grup de maimuțe cu fața roșie o privea în tăcere și, deși Louisa înțelegea enormitatea situației, nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Dacă Elliot ar fi văzut-o acum!

După masă, conduse mai departe, urcând numeroasele coline în drumul spre Hatton. Mai viră o dată și, în cele din urmă, ajunse în vârful dealului, de unde contemplă plantația de ceai a familiei Hooper, iar priveliștea îi tăie respirația. Un șir de arbori lalea era aliniat pe autostrada de dedesubt și Louisa văzu casa de pe plantație, construită în forma literei L. Opri mașina și coborî pentru a admira lacul strălucitor de dedesubt. Peisajul era cu adevărat minunat și simți un fior de speranță. Probabil aici era locul potrivit pentru ea?

Parcă mașina puțin mai încolo și chiar când cobora de la volan, Gwen veni alergând în întâmpinarea ei, fluturându-și brațele.

– Louisa, sunt atât de fericită că ai reușit să ajungi! Cum ți s-a părut drumul, absolut îngrozitor? Trebuie să fii epuizată.

Ea clătină din cap.

– Spre surprinderea mea, nu m-am rătăcit deloc.

– Lasă-ți bagajele aici! Unul dintre servitorii noștri o să ți le aducă înăuntru. Te invit pe veranda din spatele casei, la o băutură răcoritoare.

Femeile intrară în casă și apoi ieșiră pe verandă trecând prin ușile elegante de sticlă. Clipind în strălucirea soarelui, Louisa

remarcă zumzetul insectelor și ciripitul păsărilor exotice care înviorau atmosfera.

– Aici se simte în aer ritmul sălbatic al vieții!

– Întotdeauna și mai ales dimineața sau după-amiaza târziu, ca acum.

Sosiră băuturile reci și Louisa atinse paharul în care pluteau cuburi de gheață, recunoscătoare să simtă răcoarea plăcută.

– Probabil vei dori să te odihnești și să te înviorezi puțin, dar m-am gândit să discutăm în liniște câteva minute.

Louisa privi în jos la grădinile înflorite care duceau spre lac, împărțite în trei terase împodobite cu alei, trepte și bănci aranjate între ele, iar lacul scânteia în cea mai minunată nuanță de turcoaz.

– Deci..., o întrebă Gwen. Cum te simți? Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. Trebuie să fii distrusă.

– Nu mi-e ușor. Și, deși îmi face plăcere să-l am pe tata alături, cumnata mea s-a întors la părinții ei în Colombo. Și nimeni altcineva nu știe ce să-mi spună.

– Și mie mi s-a întâmplat la fel după moartea lui Liyoni. Toată lumea mă menaja, până când am simțit nevoia să țip.

– Și cum ai reușit să treci peste?

– Cumva, și acum mi-e greu să-mi amintesc primele zile imediat după moartea ei. M-am simțit ca și cum lumea se sfârșise, dar apoi a trebuit să mă ridic și să merg mai departe, pas cu pas și să continui să fac tot ce mai aveam de făcut. N-a trecut prea mult de atunci, dar a devenit mai ușor de suportat.

– Mă tem că nu mă voi mai simți niciodată normală.

– Ei bine, n-o să te mai simți niciodată ca înainte... Moartea lui te va schimba pentru totdeauna. Trebuie să descoperi cine ești și să te obișnuiești cu asta.

– M-am trezit plângând în cele mai imposibile momente.

– Știu. Și eu.

– Încă mai plângi?

Gwen dădu din cap.

- Și încă mai simt așa o furie...

Louisa încuviință.

- Mă apucă atunci când mă aștept mai puțin și este atât de puternică, încât pur și simplu tremur.

- Mă simțeam ca și cum fusese sfârșitul lumii și într-un fel chiar a fost. Nu m-am mai simțit vie: eram distrusă. Absolut distrusă.

- Îți mulțumesc că ai fost atât de sinceră, răspunse Louisa. Mă bucur mult că am venit.

- Sper c-o să te ajute faptul c-ai venit. Măcar pentru câteva zile. Dacă reușești pur și simplu să mergi mai departe, să trăiești, să-ți încerci să-ți pese, o să descoperi că o să ai inima mai ușoară.

Se lăsă un moment de tăcere.

- Mă tem că în seara asta la cină vom avea un musafir. Am sperat că vom fi doar noi trei, dar Savi Ravasinghe tocmai a venit la Laurence să discute ceva legat de plantație, în numele soției lui, verișoara mea Fran. Ea este acționară. Dar o să-ți placă Savi. E artist și e foarte cumsecade. Te deranjează?

- Nu, desigur.

- Sau, dacă preferi, ți se va servi masa separat, în camera ta.

- Nu. Anturajul o să-mi facă bine. N-am socializat prea mult de la moartea lui Elliot.

- Ei bine, Savi este un om minunat. Poți vorbi cu el despre orice. Haide să-ți arăt camera ta!

Intrară în casă și urcară scara, apoi parcurseră un coridor lung, la capătul căruia se opriră. Gwen deschise ușa unei camere cu ferestre mari și luminoase amplasate pe ambii pereți exteriori.

- Îmi place camera asta pentru că e atât de aerisită. Sper să-ți placă și ție. Baia este alături. Cina se va servi la ora opt.

Louisa se uită în jurul ei.

- Mulțumesc. E absolut minunată.

După plecarea lui Gwen, Louisa se apropie de fereastra cu vedere spre grădini și lac și se aplecă pe pervaz să respire aerul proaspăt. În jurul lacului crescuseră tufe aurii de ceai, așezate în ronduri simetrice, iar culegătoarele de ceai purtau sariuri viu colorate. Un tablou pastelat roz, verde, violet și albastru, care-i transmitea așa o senzație de calm, încât Louisa se relaxă. Plantația de ceai era un loc magic și deja se simți ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă – pentru câteva minute, uită chiar și de Elliot.

Dar nu dură mult. În timp ce se așeză pe pat să se odihnească, Louisa se simți sfâșiată de durerea cauzată de pierderea lui și împovărată de minciunile lui. Cel mai rău lucru era teama că, după doisprezece ani de căsnicie, ea nu știa cine fusese cu adevărat soțul ei. Dacă dragostea din familia lor nu fusese iubirea pe care ea și-o imaginase?

Ascultă ciripitul păsărilor și văzu cerul întunecându-se. Venise momentul să se îmbrace pentru cină și să arboreze masca veseliei. Gwen nu se aștepta la asta, dar ceva din Louisa știa, totuși, ce va face mai departe. Își alege o rochie bleumarin, strânsă în talie, prinsă cu o centură lată, și după ce-și pieptănă buclele blonde, se simți puțin mai bine.

În timp ce intra în salon pentru băuturi înainte de cină, Louisa văzu un ansamblu de ferestre înalte dispuse una lângă alta, pe toată lungimea peretelui. Obloanele lor fuseseră lăsate pe jumătate deschise, astfel încât zări razele lunii luminând grădina exterioară. Salonul era situat chiar în fața lacului argintiu, strălucitor. Pereții fuseseră pictați într-o nuanță delicată de turcoaz și întreaga atmosferă sugera un rafinament aparte, acest tablou elegant fiind completat de fotolii confortabile și două canapele pastelate, împodobite cu perne brodate, reprezentând păsări, elefanți și flori exotice. O piele de leopard acoperea spătarul uneia dintre canapele.

- Vino și așază-te lângă Savi! o invită Gwen, ridicându-se s-o întâmpine.

Un bărbat singhalez elegant se ridicase în același timp. Avea plete, nas ușor coroiat, ochii căprui zâmbitori și sprâncene dese. Îi întinse mâna.

- Tu trebuie să fii Louisa. Eu sunt Savi Ravasinghe.

- Îmi pare bine de cunoștință, spuse Louisa întinzându-i mâna.

- Vrei să iei loc?

- Da, te rog, așază-te lângă Savi, spuse Gwen. Trebuie să verific dacă Ayah are grijă de bebeluș. Laurence coboară și el într-un minut. Louisa, îți place mâncarea singhaleză?

- O, e perfectă, mulțumesc.

- Deci, spuse Savi în timp ce se așezau. Povestește-mi despre tine! Louisa respiră emoționată. Îi era greu să întâlnească oameni noi.

- Nu știu ce știi deja despre mine.

- Știu doar că ți-ai pierdut recent soțul. Îmi pare teribil de rău. Te deranjează că am adus vorba despre el?

- De fapt, îmi face bine.

Savi zâmbi.

- Înțeleg. Știi că și Gwen și-a pierdut fetița?

- Da. De fapt, cred că de-asta m-a invitat aici.

- Și este o femeie foarte caldă. Soția mea o adoră.

- Unde e soția ta?

- E în Anglia, are niște afaceri de rezolvat acolo. De fapt, noi acolo locuim în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când îmi place să mă întorc acasă și să petrec aici câteva luni. Am un apartament în Colombo, la Cinnamon Gardens. Și soția mea, Fran, vine des, dar de data asta n-a reușit să ajungă.

Acum, căsătoriile mixte din Ceylon erau ceva neobișnuit, dar Louisa știa că pe vremuri acest lucru era perfect normal, când englezoaicele erau niște prezențe rare acolo.

- Ați întâmpinat multe dificultăți? Tu și soția ta, vreau să spun.

- Mai mult în Anglia, ca să fiu sincer. Dar majoritatea oamenilor de aici ne acceptă.

- Mă bucur.

- Am auzit că locuiești în Galle.

- M-am născut acolo și n-aș schimba asta pentru nimic în lume, deși aici e minunat, desigur. De curând, a trebuit să merg la o plantație de scorțișoară din Galle. N-am putut să nu mă îndrăgostesc de ea.

- Am cunoscut pe cineva care s-a dus să locuiască pe o plantație de scorțișoară nu prea departe de Galle, sau cel puțin așa era zvonul. Era vorba de o artistă celebră din Colombo, care apoi pur și simplu a dispărut din peisaj. Încerc să-mi amintesc numele ei.

- Serios?

Savi se încruntă.

- Avea un nume neobișnuit, dar nu mi-l amintesc.

Louisa întrebă surprinsă.

- Era cumva roșcată?

- Da! Nu o cunoști, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

- Nu o cunosc, dar cred că e posibil să o fi întâlnit o dată și atunci în trecut.

- Ce mică e lumea!

- Știi cumva de ce a plecat din Colombo?

- Cred că nimeni nu știe. Oricum, din când în când i-am mai văzut unele tablouri scoase la vânzare, deci cred că încă mai pictează.

- Dar n-a mai văzut-o nimeni de atunci?

- Nu. A, uite-l pe Laurence!

Louisa încuviință și-l privi apropiindu-se pe soțul lui Gwen. Era înalt, adus de spate, cu păr scurt castaniu deschis, grizonant la tâmplă și zâmbea larg. Ea își aminti ultima dată când îl întâlnise, la petrecerea lor de Crăciun, atunci când totul părea minunat. De atunci, era ca și cum un vânt rece suflase peste inima ei. Cât de rapid se poate schimba viața! Cât de dramatic e posibil să dispară totul.

A doua zi de dimineață când se trezi, imediat după răsăritul soarelui, Louisa coborî din pat, alergă la fereastră și se bucură să admire priveliștea lacului liniștit. O ceață perlată plutea deasupra apei, iar aerul era proaspăt și pur. Va fi o zi frumoasă, își spuse ea. Hugh, fiul lui Gwen, urma să se întoarcă acasă de la școala din Nuwara Eliya și toți se pregăteau de un picnic pe malul lacului, deși Savi Ravashinghe urma să plece la prima oră a dimineții. Înainte de a coborî la micul dejun, Louisa se spală și se îmbracă într-o rochie de muselină verde pal, cu mâneci scurte, apoi își strânse părul.

Laurence purta pantaloni scurți și era deja la masă cu o farfurie în mână, luându-și micul dejun, atunci când Louisa intră în încăpere.

- Bună dimineața. Nu vrei să-mi ții companie pe verandă?

Louisa aruncă o privire spre locul indicat de el, prin ușile de sticlă deschise din fața grădinii.

- Întotdeauna micul dejun are gust mai bun când e servit în aer liber, adăugă el. Nu crezi?

Ea zâmbi și privi spre masa pe care se afla un platou acoperit cu capac rotund, argintiu.

- Kedgerree¹, spuse el. Dacă vrei altceva, sună clopoțelul. Bucătăreasa face ouă fierte foarte bune. Ceaiul și cafeaua vor fi servite afară, cu pâine prăjită. Ne vedem pe verandă!

Louisa văzu un castron cu lapte bătut de bivoliță acoperit de o pânză fină și coșuri de fructe: mango, fructul pasiunii, mere și banane. Își luă un castron cu lapte bătut în care turnă și câteva picături de miere.

Până când se așeză la masa din fier forjat de pe verandă, aburul de deasupra lacului se ridicase. Începea o zi extraordinară, cu soarele strălucind pe suprafața lacului și adierea blândă a brizei răcoitoare. Louisa urmări roiul de fluturi viu colorați plutind deasupra nufurilor albi, crescuți în oale așezate pe marginea verandei.

- Sper că ai dormit bine, îi spuse Laurence zâmbind.

- Foarte bine, mulțumesc.

- E de la aerul nostru proaspăt de la țară.

Louisa încuviință și-l privi în ochi.

- Așa cred. Mă bucur să fiu aici. Gwen a fost tare drăguță să mă invite.

- Condoleanțe pentru Elliot. Aseară n-am avut ocazia să vorbim între patru ochi.

- Mulțumesc. Într-adevăr, n-am avut ocazia.

Laurence făcu o scurtă pauză și Louisa îi observă maxilarul încordat.

- Probabil știi că prima mea soție a murit...

- Mi-a spus Savi Ravasinghe. Îmi pare rău.

- A trecut mult timp de-atunci.

¹ Preparat anglo-indian, devenit deja tradițional, care constă în orez, pește afumat, ouă fierte, pătrunjel și mirodenii. Se poate servi cald sau rece, la oricare masă a zilei (n. tr.).

Louisa se întrebă ce s-a întâmplat și dacă îi era permis să ceară detalii. Oare ar fi fost nepoliticos din partea ei? Dar fiind încă extrem de marcată din cauza decesului lui Elliot, simți că trebuia să-l întrebe.

- Te deranjează dacă-mi spui ce s-a întâmplat?

Laurence oftă.

- S-a sinucis.

Louisa gemu.

- O, Doamne! Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb.

- Așa cum spuneam, s-a întâmplat demult.

Laurence făcu încă o pauză.

- Oricum, ajunge cu trecutul. Azi doar prezentul contează. Și picnicul va fi încântător. Sunt sigur c-o să-ți facă bine.

- Deja mă simt mai bine doar fiindcă sunt departe de casă.

- Atunci când schimbi peisajul îți schimbi automat starea de spirit și uiți de toate problemele și de gândurile negre care te chinuie. Chiar dacă e doar temporar.

Câteva ore mai târziu, când Hugh urma să sosească acasă, Gwen și Louisa se aflau în salon împreună cu Alice. Gwen o întrebă pe Louisa dacă nu vrea s-o țină în brațe pe micuță cât timp ea se ocupa de ultimele pregătiri pentru picnic. La început Louisa se simți emoționată, dar apoi, după ce Alice îi adormi în brațe, ea îi privi genele fluturând și-i mângâie delicat obrăjorii roz, cu vârful degetelor. Se aplecă să-i miroasă părul bebelușului și atunci când o copleși un sentiment de liniște, îi fu profund recunoscătoare lui Gwen. O îmbrățișă pe Alice și zgomotul gândurilor din mintea ei se estompă. Venirea aici fusese un lucru bun.

Câteva clipe mai târziu, un băiat cu părul ciufulit se repezi în salon urmat de Gwen.

- Hugh, salută-o pe doamna Reeve!

- Bună, Hugh, zâmbi Louisa. Spune-mi Louisa! Tocmai te-ai întors de la școală, nu-i așa?

Hugh dădu din cap.

- Și câți ani ai acum?

Băiețelul îi zâmbi larg și-i răspunse mândru:

- Am zece ani.

- Ce băiat mare ești! Și, de abia așteapți picnicul?

- Bineînțeles! Pot s-o văd pe Alice?

- Desigur.

Hugh traversă salonul, veni lângă Louisa și îngenunche la picioarele ei.

- E foarte mică, nu-i așa? Vrei să o ții și tu în brațe?

Băiețelul se ridică în picioare.

- Nu. Mami spune că acum ar trebui să-mi schimb hainele.

Îi zâmbi.

- Vii să înotăm împreună?

- O, nu mi-am adus costumul de baie.

- Am eu unul de rezervă, interveni Gwen.

Gwen și Louisa rămaseră în salon încă o jumătate de oră și apoi, când Hugh reveni alergând, Gwen o așeză pe Alice în coșuleț și-și chemă servitorul, să-l roage s-o ducă la lac. După aceea, îl luă pe Laurence din birou și coborâră cu toții pe malul lacului. Câțiva servitori aduseră coșul de nuiele, câteva genți de plajă și pături. De asemenea, scoaseră trei șezlonguri de la debarcaderul de pe marginea lacului. Laurence, Gwen și Louisa se întinseră pe șezlonguri, sub privirile unei perechi de macaci cu cozi lungi, așezați la poalele unui copac din apropiere.

Gwen purta o rochie albastră de bumbac cadrilat, cu mâneci largi, trei sferturi, și-și deschise o umbrelă mare și albă de soare, atașată de șezlongul ei, special concepută pentru a-i proteja tenul delicat.

Hugh alergă la Gwen, care îi dădu slipul și prosopul de plajă. Apoi se îndreptă spre debarcader să se schimbe. Louisa privi tot tabloul de familie cu sentimentul anticipării. Era un loc extraordinar și cerul era atât de albastru, încât nu puteai fi cu adevărat trist. Se uită spre colinele unde creșteau tufe de ceai verde și le văzu pe

femeile care culegeau ceai – „culegătoarele“ cum știa că se numesc. Afară părea prea cald pentru ca ele să muncească din greu, deși aici, desigur, era mai răcoare decât în Galle. O șuviță de păr îi intră în ochi, de la vânt, și-i dădură lacrimile. În timp ce-și ștergea ochii și-și potrivea buclele pe după urechi, Gwen se aplecă spre ea.

- Ești bine?

- Da. Îmi lăcrimează puțin ochii, de la vânt.

- Bine. După ce se schimbă Hugh, nu vrei să te duci la debarcader? Uite costumul meu de baie de rezervă și un prosop. Mie mi-a fost întotdeauna mare, dar tu ești mai înaltă și-ar trebui să-ți vină bine.

Îi dădu Louisei o geantă de plajă.

- Mulțumesc.

În timp ce rafalele de vânt se intensificau, Louisa se ridică în picioare, lăsându-și pletele în adierea brizei calde. Deasupra lacului strălucitor, cerul de cobalt se întindea dincolo de orizont. Închise ochii din cauza strălucirii intense a soarelui galben, incandescent, orbitor, care se reflecta în valuri și recunoscu ce bine era să se simtă, momentan, eliberată.

Până când se schimbă și se apropie de marginea lacului, Hugh și Laurence erau deja în apă, stropindu-se unul pe altul și chiuind de bucurie.

Gwen coborî pe mal.

- Acum trebuie s-o hrănesc pe Alice, dar distrează-te cu ei. Însă ai grijă la lipitorile de la mal.

Louisa se uită pe malul lacului și se aventură puțin mai departe.

- E rece. Ce bine e! spuse ea.

- Întotdeauna mi se pare reconfortant, îi răspunse Gwen, apoi se întoarse și se îndreptă spre debarcader.

Odată intrată în lac, deși apa era mai adâncă decât se așteptase, Louisa se simți ușurată atunci când reuși să atingă fundul stâncos. Laurence și Hugh erau de acum în larg și înotau spre o insuliță.

Necunoscând îndeajuns de bine lacul, Louisa se hotărî să rămână la mal și în timp ce se bălăcea, se bucura de un sentiment minunat de exaltare. Se simțea din ce în ce mai ușoară, când corpul ei plutea la suprafața apei și părea să se reconecteze cu sine într-un anumit fel: bucurându-se de o plăcere simplă, dar vitală. Asta înseamnă să continui să-ți trăiești viața. Nu doar să te lupți să supraviețuiești de pe-o zi pe alta, ci și să experimentezi din plin ceea ce însemna să fii viu. Louisa tânjise după sentimentul ăsta mai mult decât își dădea seama.

După un timp, ieși din apă și se așeză la soare, ștergându-și părul cu prosopul. Îi vedea pe Laurence și pe Hugh cum se relaxau puțin pe insulă și pe Gwen, care se întorsese pe șezlongul ei, sub umbrela mare de soare, ținându-și bebelușul acum adormit în brațe.

Louisa se întinse lângă ea.

– A fost absolut minunat!

– De multe ori înot cu Laurence, îi răspunse Gwen. Fiica noastră adora apa.

– Cred că ți-e foarte dor de ea.

– Da, dar era complicat. Ea suferea de cașexie¹.

– Îmi pare atât de rău.

– Oricum, tu ești cea despre care ar trebui să vorbim acum.

Cum te mai simți?

Louisa făcu o grimasă.

– Destul de bine astăzi și toate astea mă ajută atât de mult, dar... vezi tu, am descoperit anumite lucruri despre soțul meu despre care habar n-aveam...

– Anumite lucruri? Vrei să vorbim despre ele?

Louisa suspină.

¹ Stare generală proastă a organismului, comună mai multor boli, care se manifestă prin tulburarea funcțiilor organismului, prin slăbire și anemie extremă, prin scăderea temperaturii corpului etc. (n. tr.).

- Pur și simplu nu mai știu ce să cred. Te rog să nu mai spui nimănui, dar am aflat că Elliot m-a mințit că deținea acțiuni la o plantație de scorțișoară.

- E chiar așa de rău?

- Ei bine, se pare că Elliot petrecea mult timp acolo. Acum nici măcar nu știu unde se ducea el, de fapt. În plus, avea datorii despre care habar n-aveam. Deși a negat, sunt îngrijorată că în realitate era dependent de jocurile de noroc. Este atât de groaznic să mă confrunt cu ideea că nici măcar nu știam ce făcea soțul meu.

- Bărbații par să aibă această capacitate de a-și împărți viața în diverse sectoare.

- Cu siguranță nu și Laurence?

Gwen clătină din cap.

- A durat mult până am aflat adevărul despre moartea primei lui soții.

- Mi-a spus că s-a sinucis.

- Asta demonstrează ce progres a făcut! La început, când ne-am căsătorit, Laurence a refuzat să discute despre asta. Își înăbușise acest secret dureros atât de mult timp, încât nici el nu mai știa cum să se elibereze de povară.

Gwen făcu o mică pauză.

- Nu știu ce să spun, dar poate că Elliot a avut probleme și le-a păstrat pentru el, ca să te protejeze.

- Probabil. Dar cum putea să mă protejeze faptul că m-a mințit că avea acțiuni?

- Nu știu. Este ciudat.

- Și asta-mi dă impresia că sunt lovită de ceva ce nu înțeleg. Vreau să-l plâng pe el și să plâng după viața noastră frumoasă care s-a sfârșit, dar toate astea mă fac să-mi fie mult mai greu. Casa pare bântuită.

- Înțeleg... Uite, nu știu cum să te întreb asta, dar Elliot te mai iubea?

- Eu așa credeam.

- Și tu îl mai iubeai?

Louisa dădu din cap.

- Foarte mult, chiar și după doisprezece ani de căsnicie. Nu mă înțelege greșit, soțul meu nu era perfect, avea defectele lui.

Gwen râse.

- Dar oare nu le avem cu toții?

Rămaseră tăcute o vreme, privind lacul, iar Louisa se gândi la cuvintele lui Gwen. După un timp, renunță să se mai frământa și-și dădu voie să fie pur și simplu prezentă pe malul acestui lac superb, bucurându-se de soare alături de o femeie care se dovedise a fi o bună prietenă și confidentă.

- O țin eu pe Alice, dacă vrei să te duci să înoți, spuse Louisa în cele din urmă.

- Nu te deranjează?

- Deloc. Dă-mi-o mie și du-te și schimbă-te!

Gwen se ridică în picioare, iar Louisa veni în locul ei sub umbrelă și apoi îi aranjă lui Alice pe cap pălărioara cu volănașe.

Louisa îi privi pe Gwen, Laurence și Hugh înotând, stropindu-se cu apă și râzând. O sorbi din priviri pe micuța adormită în brațele ei și apoi contemplă iar mica familie de pe lac. Cât de fericiți arată, se gândi ea. Și, deși părea puțin probabil, spera că și ea va fi cândva în locul lor și va regăsi o asemenea fericire. Trecutul nu-l putea schimba, dar nici nu putea să-l lase să-i afecteze viitorul, așa cum nici nu putea permite ca moartea lui Elliot să fie singurul lucru care o definea. Totul era să găsească o cale pentru a preveni asta. Peste câteva clipe, Alice se trezi și o privi în ochi, fără să dea niciun semn de nemulțumire că nu se trezise în brațele mamei ei. Louisa o ajută pe micuță să se ridice și amândouă priviră grupul vesel care se juca în apă.

- Vrei să mergem să vedem ce fac mami, tati și Hugh? îi șopti Louisa, apoi se ridică din șezlong și, în timp ce se apropia cu Alice în brațe de malul lacului, admirând îndeaproape minunatul tablou de familie, fredonă încetisor o melodie.

Louisa mai rămase la plantația de ceai câteva zile, dar apoi simți că trebuie să se întoarcă acasă. Și pentru a reuși să se ierte pe sine fiindcă ea trăia, în timp ce Elliot murise, hotărî că trebuie să facă ceva cu viața ei. La urma urmei, era genul de persoană activă care simțea nevoia să facă tot timpul ceva ca să se simtă plină de energie și încă avea tipografia la care să se gândească. Știa că singura modalitate de a supraviețui era să meargă mai departe, până când asta îi va deveni a doua natură. Să mai trăiască o oră și apoi încă una și încă una, până la sfârșitul zilei. Și apoi, a doua zi de dimineață, să o ia de la capăt. În cele din urmă, fericirea pe care o redescoperise alături de Gwen pe malul lacului avea să devină o stare obișnuită.

Louisa se odihnea în grădină, cu foarfeca ei de grădinărit pe masă, cu Tommy și Bouncer luptându-se să-i câștige atenția, în timp ce ea mângâia urechile moi ale lui Zip, lungit în poala ei, când Camille o anunță că venise un bărbat care voia să discute cu ea.

– Cine este? Întrebă ea.

– Nu-i cunosc numele, doamnă. Dar l-am mai văzut pe aici și înainte.

Louisa se încruntă.

– Nu l-ai întrebat?

- A spus doar că vrea să vă vadă.

- Unde e Ashan?

- E afară. M-a rugat pe mine să deschid ușa.

- Atunci presupun c-ar trebui să inviți musafirul înăuntru. Dar nu în casă, ci aici în grădină. Și adă-ne te rog ceva rece de băut!

Louisa se ridică în picioare, îndepărtă foarfeca de grădinărit, având grijă să se ferească de viperele Russell, pe care le mai descoperea uneori în șopronul din grădină. Dar era obișnuită să fie prudentă și știa că, dacă lăsa viperele în pace, nici ele nu o atacau. Astăzi nu văzuse niciun șarpe.

Când se așeză din nou, Louisa își îndreptă spatele și apoi se întoarse spre intrare, în timp ce musafirul se apropia.

Bărbatul era mic și îndesat, brunet și ușor negricios. Ea îl recunoscuse imediat ca fiind individul pe care îl văzuse în biroul lui Elliot la petrecerea de Crăciun și apoi din nou, câteva săptămâni mai târziu.

El se apropie de ea și se aplecă ușor.

- Pieter De Vos, la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

- Luați loc! spuse ea și-i întinse mâna.

Câinii începură să latre.

- Liniște, băieți! spuse ea și ridică mâna să-l mângâie pe unul dintre ei, dar Tommy o luă înapoi. Bouncer și Zip rămaseră lângă ea. Se întinse și-l mângâie pe Bouncer pe creștet, iar acesta mârâi a avertisment și-și plecă urechile ciulite.

- Îmi cer scuze. Uneori pot fi exagerat de protectori.

- Nicio problemă. Și eu am un câine, răspuse el.

Era un om serios, care vorbea pe un ton scăzut și Louisa trebui să se întindă spre el ca să-l audă mai bine.

Și apoi el se așeză pe un scaun aflat la câțiva metri distanță de ea. Briza adia în grădină. Louisa privi cum frunzele copacilor freamătă, păsărelele își iau zborul de pe ramuri înspre cerul albastru, nescârșit, și simți valuri de căldură cum se ridicau din pământ.

- Îmi pare rău să vă deranjez într-un moment atât de trist, spuse Pieter De Vos. Dar m-am gândit să mă prezint.

- Da, v-am văzut cu Elliot, dar de fapt, noi nu ne-am întâlnit niciodată, nu-i așa?

El încuviință.

- Da, asta s-a întâmplat demult.

- Foarte frumos din partea dumneavoastră că ați venit.

- Plăcerea îmi aparține.

Louisa făcu o pauză și așteptă să iasă Camille.

- Doriți limonadă cu mentă și suc de lămâie?

El încuviință din cap și apoi se uită la ea cu o privire consolatoare.

- Sper că reușiți să faceți față situației. Trebuie să vă fie foarte greu.

Louisa tăcu din nou, își ținu mâinile strânse în poală și se uită la grădină. De obicei, era bine întreținută, dar, de la un timp, o neglijase. Tufişurile de iasomie crescuseră mari și sălbatice.

- Deci, spuse el, înclinându-și capul și zâmbind. Probabil știți deja că soțul dumneavoastră și cu mine aveam niște afaceri comune.

- Elliot mi-a pomenit ceva.

- Vreau doar să știți că au mai rămas câteva probleme nerezolvate.

- Ce fel de probleme?

- Nu e nevoie să intru acum în detalii. O să avem mai mult timp pentru asta la momentul potrivit.

De Vos făcu o pauză.

- Soțul dumneavoastră era un om minunat. Trebuie să vă fie îngrozitor de dor de el.

- Îmi este.

Louisa își șterse mâinile umede pe cămașă și-l privi în timp ce el sorbea din limondă.

- Ei bine, spuse el. A fost o plăcere să vă cunosc. Voiam doar să-mi prezint sincere condoleanțe. Dar dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să-mi spuneți. Orice.

- Mulțumesc.

Amândoi se ridicară.

- O să mai stăm de vorbă, doamnă Reeve.

- Desigur.

Louisa și-ar fi dorit să-l aibă pe Elliot în fața ei și să-l întrebe exact ce anume făcuse și de ce nu existau acțiuni la Cinnamon Hills. Mai mult decât orice, își dorea să lase amintirile despre el undeva departe, undeva unde acestea să fie în siguranță, necontaminate de îndoială. Numai Elliot ar fi putut face asta. Cu siguranță, i-ar fi spus că totul era o încurcătură și că n-avea de ce să-și facă griji. Era doar o neînțelegere.

Dar, deocamdată, trebuia să meargă mai departe. Tatăl ei urma să revină dintr-o călătorie de afaceri și, deși Louisa voia atât de mult să-i mărturisească, nu putea suporta ca Jonathan să-i afle temerile.

Rămasă încă în grădină, Louisa privi cum cerul se colora în nuanțe de roz, apoi intră în casă să se pregătească de cină. Zăbovi în baie, privindu-se în oglindă. Pentru o clipă, doar văzându-și privirea pierdută îi veni să plângă. Dar își reveni și, în loc să plângă, se spală, se îmbracă, pulveriză câțiva stropi de parfum în spatele urechilor și apoi se așeză la măsuta de toaletă ca să-și prindă colierul de perle; un cadou aniversar de la Elliot, perle veritabile. Cel puțin, așa îi spusese Elliot. Louisa își puse pe buze o perlă și-și trecu dinții din față pe suprafața ei. Da, simți o suprafață ușor poroasă, nisipoasă ceea ce însemna că perlele erau autentice. Se simți rușinată că se îndoise de el.

Când auzi ușa de la intrare și apoi vocea tatălui ei, Louisa se pregăti să fie tare și-și ascunse suferința. Deja alesese subiectul conversației. Era momentul să decidă ce va face cu tipografia.

Ieși pe hol în întâmpinarea lui Jonathan și îl salută.

- Scuze pentru întârziere, dar am fost reținut la firmă.

- Ai desemnat un responsabil acolo?

Jonathan Hardcastle clătină din cap.

- Încă nu. Deocamdată mă ocup eu singur de întreaga afacere cu pietre prețioase.

- Mergem la masă?

Odată așezat la un capăt al mesei, el își privi fiica.

- Așadar, spuse el, în timp ce Louisa se juca distrată cu mâncarea în farfurie. Sper că te simți mai bine după excursie. Cred că lucrurile care te distrag ajută.

Ea își mușcă buzele în timp ce se întreba cum să-i răspundă.

- Asta ai făcut și tu? De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre mama?

- Nu chiar. Eu am fost mereu ocupat. Aveam un copil mic de îngrijit și o afacere de condus. Nu m-ar fi ajutat dacă aș fi pierdut timpul și aș fi hoinărit.

- *Hoinărit?* Asta crezi tu că fac?

- Tu și cu mine suntem diferiți. Eu sunt un om practic, dar tu te concentrezi mai mult pe probleme domestice. Voiam doar să spun că trebuie să te fi ajutat timpul petrecut cu Gwen Hooper. Și faptul că ați discutat despre ce te frământă.

- Da, m-a ajutat... Mă descurc, îmi caut un drum în viață.

- Mai este ceva?

Louisa încuviință.

- Voiam să discutăm despre ceva anume.

- Da?

- Tipografia.

- Acum este o piatră de moară, nu-i așa?

- Ce vrei să spui?

- Ideea cu magazinul. Doar nu vrei să continui cu chestia asta?

Louisa clătină din cap din cauza gândurilor contradictorii care-i treceau prin minte, apoi respiră adânc și răspunse:

- Ba da, cred că vreau să continui. Și exact despre asta vreau să-ți vorbesc.

- E vorba de bani? Ai nevoie să te susțin?

Louisa îi zâmbi.

- Ar fi minunat dacă ai putea. Dar așa putea vinde și eu restul acțiunilor rămase, deși o să fiu cam strâmtorată.

- Nu pot să te las să faci asta. Din ce-o să trăiești?

- O să supraviețuiesc eu.

- Nu. Orice vei hotărî să faci cu magazinul, venitul tău o să provină din propriile investiții și din asigurarea de viață pe care ți-a lăsat-o Elliot.

Louisa își coborî privirea.

- Ce este, draga mea?

Ea lăsa privirea în jos, spre masă.

- Nu-mi spune că nu există poliță de asigurare de viață!

Se uită spre el și văzu o expresie de iritare pe fața lui.

- Nu am găsit asigurarea de viață. Eu...

Vocea i se frânse.

- Ei bine, dintre toate lucrurile iresponsabile!... Ai vorbit cu avocatul?

Ea încuviință cu tristețe.

- Foarte bine, dacă ești hotărâtă să te agăți de tipografie, o să găsească resurse să te susțin, deși nu pot să nu mă gândesc că s-o vinzi ar fi cea mai bună soluție.

- Am nevoie să fac ceva cu viața mea.

- Înțeleg.

- Oare?

Jonathan dădu din cap, îngăduitor.

- Eu așa sper. Așa cum am mai spus, să te distrezi sau, cel puțin, să te menții ocupat ajută.

- O s-o iau razna dacă n-am niciun proiect de care să mă agăț.

- Ei bine, asta nu ne putem permite. Deci se pare că avem motive să sărbătorim. Semnele arată că vom fi parteneri de afaceri. Ai șampanie prin casă?

- Desigur.

În timp ce Louisa îi zâmbi tatălui ei, un sentiment nou de entuziasm pune stăpânire pe ea. Părea că tipografia e proiectul menit să o salveze. Dacă reușea să se concentreze în direcția potrivită, această afacere i-ar oferi pur și simplu șansa de care avea nevoie.

A doua zi, Margo reveni la Galle. Acum, în dimineața următoare, cele două femei vorbeau în fața micului dejun copios, compus din ceai, lapte de bivoliță, pâine prăjită și fructe exotice. Era încă devreme și deși cântecul din zori încetase, păsările încă mai ciripeau în grădină. Louisa deschisese ușile de sticlă, ca să se bucure de trilul lor.

- Doamne, mor de foame! spuse Margo căscând și se întinse. Îmi pare rău că n-am putut vorbi aseară. Eram epuizată după călătoria cu autobuzul și, trebuie să recunosc, după momentele petrecute cu mama.

- Cum se simte? o întrebă Louisa în timp ce turnă ceaiul.

Margo făcu o pauză și Louisa văzu chipul marcat de oboseală al cumnatei ei, în special cearcănele vineții de sub pleoape. Nu-i plăcea s-o vadă atât de dărâmată. Margo se luă cu mâinile de cap și făcu o grimasă:

- Nu e bine. Problema e că nu reușesc s-o consolez. Nimic din tot ce fac sau spun nu e bine, deși nici nu cred c-ar exista cineva care s-o poată consola acum. Am făcut tot posibilul și nu vreau să-i fiu neloiială, dar simțeam că-mi vine să urlu și pur și simplu trebuia să plec de acasă!

Louisa, ascultând zumzetul insectelor din grădină, înțelegea prea bine că Margo avea nevoie să petreacă un timp departe de mama ei.

- Trebuie să-i fie foarte greu, spuse ea și-i dădu lui Margo o ceașcă de ceai. O înțeleg.

- O să mă întorc acasă când o să consider că pot să-i fiu de folos. Urăsc să o las singură, dar pentru moment cred că îi e mai bine așa. Din fericire, tata e ocupat cu afaceri, deci asta îl va ține departe de casă. Doamne, sper că n-a sunat aiurea rău.

- Nu, deloc. Știm cu toții că Irene poate fi obositoare.

- Mama poate fi îngrozitor de dificilă, dar *îmi fac griji* pentru ea. Gândește-te! În definitiv, a pierdut doi fii.

Louisa încuviință.

- Da, desigur. E greu de cuprins cu mintea.

Se lăsă o tăcere scurtă.

- Lasă asta! Spune-mi tu cum ești?

- Sincer? Nu știu. În unele zile mă simt amorțită. Ca și cum totul ar fi departe de mine. Sau ca și cum nici măcar eu nu mai sunt eu însămi. Dar, vezi tu, acum totul se complică. Până la urmă, am descoperit că Elliot n-avea deloc acțiuni la Cinnamon Hills.

- Nu se poate!

Louisa dădu din cap.

- Sau, cel puțin, așa spunea Leo.

- Ai încredere în el?

- Și eu m-am gândit la asta. Dar mi-a plăcut omul și ce interes ar avea să mintă?

- Ar avea avantajul să dețină controlul absolut asupra afacerii lui, nu-i așa?

- Presupun că da. Oricum, habar n-am unde au dispărut banii și nici unde se ducea de fapt Elliot când îmi spunea că merge pe plantația de scortişoară.

Louisa făcu o pauză, nesigură cum să se exprime.

- Mă doare să simt că nu mi-am cunoscut soțul.

- Biata de tine. Dar ce ciudat!

- Nu-i așa? Oricum, Elliot a cumpărat vechea tipografie cu puțin înainte să te întorci tu de la Londra. Nici n-a avut ocazia să ți-o arate. Plănuiserăm s-o renovăm și s-o transformăm într-un magazin de bijuterii și decorațiuni artizanale.

- Ești sigură că te descurci? E nevoie de multă energie.

- Nu știu.

Louisa oftă adânc.

- Tristețea e teribil de epuizantă, dar trebuie să fac ceva!

- Magazinul ar fi un lucru asupra căruia te-ai putea concentra.

- Asta-i și părerea mea.

Louisa observă că Margo tăcea și, pentru o clipă, expresia feței i se schimbă.

- Dar tu cum mai ești, Margo? Nu mă refer doar la Elliot, ci și la iubitul tău din Londra. William, nu-i așa?

Margo respiră adânc înainte să vorbească.

- Numai de-ar fi al meu. Dar mi-e îngrozitor de dor de el. Deși nu sunt o sentimentală, nu-i așa?

- E tot o pierdere.

- Da. Desigur că pierderea lui Elliot este mult mai gravă. Mie încă nu-mi vine să cred cu adevărat.

- Știu. În fiecare zi mă aștept să-l văd venind acasă.

Femeile își băură ceaiul în tăcere, îndepărtând gâzele care voiau să li se așeze în păr. Margo închise ochii și păru dusă pe gânduri. Și apoi, când îi deschise, zâmbi.

- Și acum, cred c-avem nevoie să ne înveselim. Întrebarea este ce facem în restul zilei?

Louisa oftă.

- Ei bine, trebuie să mă ocup de tipografie.

- Las-o să mai aștepte puțin! Hai mai bine să plecăm din Galle și să mergem pe o plajă de pe coasta sudică. Am chef să înot, de parte de ochii curioșilor.

Conduseră pe drumul întins de-a lungul coastei, trecând de câmpuri de zambile sălbatice și de plantații de mangrove, iar apoi de cocotierii amplasați în fața țărmului auriu și, în cele din urmă, virară și se opriră pe una dintre plaje, la poalele plantației Cinnamon Hills.

În timp ce parca mașina, Louisa nu se putu abține să nu se gândească la Leo. O parte din ea voia să năvălească în casa lui de pe deal și să insiste să-i spună adevărul despre acțiuni. Probabil o mințea? În fond, Margo avea dreptate, ar fi motive să ascundă acțiunile deținute de Elliot. Dar trebuia să mai aștepte. Când avea să retragă banii din contul separat al lui Elliot, va avea un pretext bun să-l întâlnească.

Privi în jurul ei la coasta oceanului împodobită cu palmieri și la plaja cu nisip fin, plină de scoici și apoi, dincolo de nivelul mai scăzut al apei, la recifele de corali. Bărci mici de pescuit, vopsite în nuanțe colorate, fremătau pe apa albastră adâncă, dar, din fericire, plaja era goală, deci o aveau pe toată la dispoziția lor.

- Te întrec! Ajung prima în apă! spuse Margo în timp ce se dezbracă de haine într-o secundă și rămase în costum de baie.

- Avantaj nedrept. Eu trebuie să mă schimb!

- Am câștigat! strigă Margo în timp ce alerga pe nisipul argintiu până la ocean. După ce plonjă în valuri și începu să înoate, Louisa își puse costumul de baie și o urmă în larg, tremurând și înfiorându-se, simțind răcoarea apei pe piele. Era minunat să plutească din nou în apă, după experiența de pe lac. Probabil asta ar fi răspunsul - să înoate zilnic pentru a se elibera de tensiunea acumulată în zona cefei și a umerilor.

Începu să înoate după Margo, dar nu reuși s-o ajungă. Margo era o înotătoare excelentă și, deși Louisa știa să înoate destul de bine, totuși nu avea rezistența cumnatei ei. După o vreme, Louisa făcu pluta și își ridică puțin capul ca să se uite la palmieri, înainte de a contempla din nou oceanul.

Soarele răsfrângea scânteii aurii pe toată suprafața apei și cerul senin strălucea armonios într-o nuanță bleu-pal. Totul era cufundat în liniște, în afară de clipocitul valurilor blânde și, din când în când, de țipetele pescărușilor. Dacă viața ar putea fi întotdeauna așa, se gândi Louisa și începu să înoate înapoi spre țărm. Se opri într-o zonă unde apa era mai mică, lăsând valurile să-i mângâie picioarele, apoi își ridică brațele spre cer.

– Mulțumesc pentru asta, șopti. *Mulțumesc!*

Și când își aminti cât de îndrăgostită era de Elliot atunci când se uitau împreună la broaștele-țeptoase care așteptau să-și depună ouăle chiar pe plaja asta, nu se mai simți tristă. Rămase așa câteva minute și de-abia treptat deveni conștientă de sunetul din spatele ei. Își scutură părul și se întoarse.

– O, spuse ea atunci când îl văzu în costum de baie. Bună!

– Înot aici, spuse Leo, dându-și părul din ochi. Sper că nu te superi?

Deși puțin mai devreme Louisa se gândise să năvălească la el acasă și să-i ceară să-i spună adevărul, reuși să-i zâmbescă.

– Nu. Sigur că nu.

În timp ce Leo plonja în apă, ea observă cât era de suplu. Văzându-i trupul armonios, atât de bine definit, ai fi putut spune că lucra pe plantație, și nu la birou. Îl privi cum înota perfect printre valuri. Când termină, Leo ieși să se usuce.

– Am venit cu Margo, cumnata mea, spuse Louisa. Probabil tocmai ai văzut-o acolo în larg.

El își duse mâna streășină la ochi în timp ce scruta orizontul.

– A, da.

– Pare neobosită, dar sper să nu se aventureze prea departe.

- Tu cum mai ești? Te descurci?

Louisa dădu din cap.

- Aici e minunat, nu-i așa?

Niciunul dintre ei nu vorbi, se așternu o tăcere prelungită și ea deveni conștientă de prezența lui, așa cum stătea atât de aproape de ea și ea purta doar un costum de baie ud.

- Înotul este o formă excelentă de eliberare, spuse Leo în cele din urmă, în timp ce se întinse pe plajă lângă ea. Viața e destul de tensionată pe plantație. Și eu ajung să mă implic prea tare.

- Probabil ai nevoie de viață socială.

- Probabil.

- Dar verișoara ta... Vă vedeți des?

- Zinnia? Da, ne vedem destul de des.

- Nu-i știam numele, dar cred că am văzut-o ultima oară când am fost acolo.

Leo privi oceanul și Louisei i se păru ușor tulburat. Nu știa exact de ce i se pare că se simte nelalocul lui. Poate de vină erau maxilarul încordat și felul în care el îi evita privirea.

- Părea tristă, adăugă ea, sperând ca Leo să-i spună mai multe.

El încuviință și apoi se ridică prea repede, atingând-o din greșeală cu brațul. Louisa simți un fior straniu și nu se putu împiedica să se gândească o clipă că, de fapt, se oprise din a-i mărturisi ceva.

Își înghiți gândul și se uită în sus spre el, zicându-i:

- În legătură cu acele acțiuni... Ești sigur că Elliot nu avea acțiuni pe plantație? Pentru că, dacă avea, trebuie să existe registre pe undeva.

Leo se uită la ea.

- Louisa, îmi dau seama că trebuie să-ți fie greu, dar îți jur: Elliot chiar nu avea acțiuni aici.

Ea îi întâlni privirea și apoi dădu din cap.

- Cred că e timpul să mă întorc.

- Da.

- Ei bine... Sper să te mai văd pe aici?

- Da, repetă ea, pentru că, în ciuda a tot și a toate, își dorea ca Leo să mai rămână puțin lângă ea.

- Ai grijă de tine!

Apoi se întoarse și porni cu pași mari spre drum.

O clipă mai târziu, Louisa se uită spre ocean să vadă cum înoată Margo, dar își dădu seama că are probleme. Cumnata ei încerca din răspuțeri să înoate înapoi spre țărm, în timp ce-și flutura brațul cu disperare, dar orice ar fi făcut, părea să rămână blocată acolo.

- Leo! Ajutor! strigă Louisa sărind în picioare și alergând să plonjeze adânc în ocean.

Îi auzi pașii pe nisip, alergând s-o ajungă din urmă.

- Te rog, hai să înotăm până la Margo! Nu știi ce e cu ea. Pare ceva în neregulă.

Louisa începu să înoate, dar Leo i-o luă imediat înaintea și ajunse la Margo, care acum vorbea nedeslușit și gâfâia după aer. O luă în brațe și ținând-o cu o mână lipită la pieptul lui, înotă pe spate până când ajunseră acolo unde apa nu era adâncă. O lăsă jos și Margo cu greu se clătină spre Louisa, care tocmai ieșea din apă.

- Te-ai dus prea departe, îi spuse Louisa.

Margo respiră adânc și își frecă piciorul.

- Acum sunt bine.

- Margo, serios! Trebuie să fii mai atentă.

- N-am mai avut niciodată cărcei.

Se întoarse spre Leo.

- Îți mulțumesc c-ai fost cavalerul meu în armură strălucitoare.

El își înclină capul.

- Mă bucur că ești în siguranță. Apropo, eu sunt Leo, Leo McNairn. Proprietarul Cinnamon Hills.

- Îți mulțumesc mult, îi răspunse Margo zâmbind și continuă să-și frece mușchiul gambei. Am citit despre tine, nu-i așa, Louisa?

Leo zâmbi.

- Serios? Unde anume?

Margo se uită la Louisa.

- La bibliotecă, nu-i așa?

Louisa dădu din cap și se simți jenată, ca și cum ar fi fost surprinsă într-o ipostază indiscretă.

- Oricum, îți mulțumesc încă o dată pentru felul eroic în care m-ai salvat, continuă Margo.

El o ajută pe Margo să meargă până când toți trei ajunseră pe plajă în siguranță și se așezară acolo. Leo o privi pe Louisa. Incapabilă să-și dea seama la ce se gândea el, ea se uită în altă parte și apoi în spatele ei, la cocotieri și apoi și mai departe, spre colibe pescarilor. După o clipă, își întoarse privirea spre ocean și în timp ce contempla păsările marine - egrete, bătlani, fluierari și pescăruși albaștri - se gândi la ceea ce-i spusese Leo. *Nu existau acțiuni.*

După un timp, el i se adresă lui Margo.

- Te simți mai bine?

Margo dădu din cap.

În drum spre acasă, Margo își arată atât de mult entuziasmul legat de Leo și de purtarea lui cavalierească, încât Louisa aproape că începu să regrete excursia lor la plajă. Și totuși, nu reușea să-și reprime bucuria că-l revăzuse. Era ceva în legătură cu el care o făcea să simtă că lucrurile s-ar putea să nu stea chiar atât de rău. Că până la urmă, s-ar putea să nu se lase întunericul și c-ar fi posibil ca ea să nu mai alunece de pe marginea prăpastiei.

- Cred că te-ai amoretat, îi spuse ea lui Margo, ridicându-și sprânceana.

- Mă poți învinovăți? E superb! Îmi plac bărbații aparent fragili, dar cu ținută athletică. Deci... despre ce ați discutat voi doi în timp ce eu eram ocupată să mă înec?

- Despre nimic. L-am întrebat încă o dată despre acțiuni, dar Leo mi-a repetat că ele nu există.

Louisa mersese la tipografie cu Margo și schițase câteva planuri. Tot nu găsisese cheia camerei încuiate și a decis ca, la un moment dat, să apeleze la un lăcătuș, să forțeze broasca.

Margo fusese plecată într-o plimbare cu bicicleta, în timp ce Louisa studia planurile care se aflau acum întinse pe o măsuță de cafea, în livingul de la parter. Spera să construiască patru saloane sau raioane diferite. La acestea se adăuga o teighea circulară pe care urma să fie expuse spre vânzare unele dintre cele mai scumpe bijuterii de safir. Arcadele se vor deschide înspre spații personalizate, primul dintre ele va fi destinat bijuteriilor la prețuri accesibile, al doilea va adăposti obiecte artizanale de lemn sculptate manual, iar la al treilea se vor vinde produse din mătase. Louisa se gândi că magazinul ar putea avea chiar două saloane de bijuterii, avea să găsească destui bijutieri interesați să participe. Decise să-și numească magazinul *Sapphire*, pentru că Ceylon era renumit în special pentru calitatea safirelor sale frumoase. În curând, va trebui să instaleze sisteme de securitate la scară largă și să se asigure că toate încuietorile și ferestrele erau protejate de grilaje metalice.

Louisa încercă să deseneze din nou exteriorul clădirii, dar hotărî că trebuia să verifice iar, după ce văzuse pe desen ce anume

nu părea în regulă. Dar exact când se concentra, Ashan intră în cameră și-o anunță că venise un domn care voia s-o vadă.

- Ei bine, poștește-l înăuntru! spuse ea mai degrabă iritată, trecându-și o mână prin păr și plictisită de deranj, deși regretă imediat că fusese severă cu Ashan. Întotdeauna el fusese de o loialitate exemplară și Louisa încercase mereu să îl trateze cu respect. Surprinsă să-l vadă pe Leo intrând în salon, ea se ridică imediat și-i întinse mâna.

Leo îi strânse mâna în treacăt.

- Mă tem că încă n-am ajuns în Colombo să scot de la bancă banii pe care Elliot ți i-a lăsat moștenire.

- Nu-i vorba de asta, îi răspunse el ținându-și strâns în mâini pălăria de piele, jucându-se într-una cu borul ei rotund și arătând atât de rigid și de ciudat, încât Louisa nu se putu împiedica să nu se gândească că Leo ar fi preferat să fie în altă parte.

- Vrei puțin ceai?

Cu o privire gravă, el clătină din cap.

- Nu.

Făcu o scurtă pauză.

- Putem să discutăm în grădină?

- Desigur. Doar să-mi iau pălăria de soare.

Louisa se strecură pe hol să-și ia pălăria de paie, apoi trecură prin ușile de sticlă și ieșiră. Grădina liniștită strălucea în lumina soarelui și briza ușoară făcea frunzele să foșnească. Cei trei câini îi urmară afară și se tolăniră la umbră, cu limbile scoase de căldură. Louisa le umplu castroanele cu apă rece de la un robinet exterior și le lăsă jos în fața lor.

- Deci..., spuse ea în timp ce se plimbau.

Îl văzu cum înghite agitat - părea că-și adună tot curajul.

- E vorba de verișoara mea, Zinnia.

- A, da?

- Mă tem că e bolnavă și nu are cine să aibă grijă de fiul ei, Conor.

- Nu știam că are un fiu.

- Are șapte ani. Un copilăș dulce care trăiește în lumea lui imaginară. Zinnia a preferat să nu-l înscrie la școală și să-i predea acasă, astfel încât Conor rareori se întâlnește cu alți copii. Eu fac tot ce pot să-l ajut.

Leo respiră adânc.

- Zinnia are o prietenă divorțată, înțelegi, care-și aduce fiica la noi din când în când, dar cam atât. Cred că simte că ea și Zinnia sunt *outsideri*, fiind un pic rupte de societatea „obișnuită”. Sincer să fiu, lucrurile sunt departe de a fi cum trebuie. Conor o ia razna chiar și-n cele mai bune momente, dar acum...

Louisa nu-l mai auzise niciodată spunând atât de multe într-o singură frază și se simți surprinsă.

- Îmi pare rău pentru tot, dar de ce-mi spui mie toate astea?

- Ei bine, asta e partea dificilă.

Leo se opri brusc și făcu o pauză ciudată.

Ea nu spuse nimic. Orice ar fi, ar trebui să-și urmeze cursul, se gândi ea.

Leo reîncepu să-i vorbească.

- După ce te-am văzut pe plajă, am simțit că trebuie să-ți vorbesc deschis.

- Să mergem la umbră, spuse Louisa. Mi-e foarte cald.

Se mutară în zona umbroasă și se așezară pe o bancă. Grădina părea oarecum deprimant de liniștită și Louisa simți că era ceva ciudat că Leo venise așa în vizită.

- Deci?

- Cred că banii pe care mi i-a lăsat soțul tău erau, de fapt, pentru Zinnia.

Louisa simți un fior rece pe șira spinării, în ciuda căldurii zilei și îl privi lung, cu atenție. Încremenită locului, așteptă ca el să vorbească din nou.

- Nu mi-e ușor să-ți spun asta...

- Continuă!

- Conor este fiul lui Elliot.

Louisa gemu și clipi repede de mai multe ori. Grădina păru să se cutremure și acum își dădu seama că inima îi bătea în piept atât de tare, încât era surprinsă că Leo nu i-o auzea.

El clătină din cap și-și pironi privirea în pământ.

- Știi că trebuie să-ți fie greu să auzi asta.

O tăcere lungă, inconfortabilă, se adânci, iar Louisa căzu pe gânduri. Tulburată de imaginea chipului lui Elliot, clară încă în mintea ei, și de privirea din ochii lui, de căldura lui, de dragostea lui, îi era imposibil să accepte așa ceva.

- De-asta venea Elliot la plantație atât de des, spuse Leo în cele din urmă, ridicându-și privirea spre ea.

- Conor e fiul lui Elliot? Asta încerci să-mi spui?

Louisa se simți copleșită de zeci de emoții ciocnindu-se în interiorul ei și o cuprinse un val de căldură, încât era cât pe ce să leșine.

- Da.

Nu putea fi adevărat! Elliot n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Și auzind vocea lui Elliot în capul ei, refuză să-l creadă.

- Doar nu vorbești serios.

- Îmi pare rău.

- Cum poți să mă minți așa? De ce faci asta?

Leo se uită la ea.

- M-am gândit că ai dreptul să știi.

- Nu! Mai întâi îmi spui că nu există acțiuni, ceva ce încă mi se pare greu de crezut. Și acum... asta.

Se lăsă din nou o tăcere profundă. Cuvintele pe care Louisa dorea să le spună deveneau vâscoase și refuzau să i se mai prelingă pe buze. Se simțea ca și cum nu va mai putea respira niciodată.

- Louisa, eu...

- Nu, ridică ea mâna făcându-i semn să tacă. Nu spune nimic!

Louisa se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la el.

- Te aștepti să cred că Elliot venea la plantație să o vadă pe ea?

Că nu avea acțiuni. Că era vorba doar despre ea?

Leo nu-i răspunse.

- Nu te-ai gândit să-mi spui asta mai devreme?

Se întoarse să-l privească, încercând cu disperare să împiedice senzația de sufocare pe care o simțea în gâtul încordat și implorându-l stăruitor, în tăcere, să-i spună că nu era adevărat.

Leo clătină din cap, simțindu-se îngrozitor.

- N-am vrut să te rănesc, dar e adevărat că Elliot venea să-l vadă pe Conor. Și pe Zinnia, desigur.

Louisa simți cum lacrimile îi ardeau genele, dar continuă să-l privească fix. Timpul părea să curgă accelerat în sens invers, și revăzu ochii zâmbitori ai lui Elliot, în timp ce îi dădea ultimul buchet de flori. Acum, Louisa simți că primise acele flori din cauza muștrărilor lui de conștiință. Ca și cum florile ar fi putut șterge tot! Își promise că nu va plânge în fața lui Leo și stătu și mai dreaptă, strângându-și brațele în jurul ei. Își mușcă buzele până la sânge, privindu-l în tot acest timp.

- De ce-mi spui asta acum?

Leo respiră adânc înainte de a-i răspunde.

- Așa cum spuneam, am simțit că nu era cinstit să te las în întuneric. Nu puteam să continui să mă prefac că nu știu nimic și simțeam că meritai să afli adevărul.

Louisa se încruntă auzindu-i explicația și apoi făcu un pas spre el.

- Vii aici și-mi spui că soțul meu are un copil, un copil nelegitim... un *bastard*!

El se ridică.

- Înțeleg, știu că e un șoc.

Louisa se îndepărtă și privi printre gene lumina puternică a zilei.

- Ai al naibii de multă dreptate!

Leo își lăsă capul în pământ o clipă și apoi privi în sus.

Ea râse cu o voce subțire, isterică.

- E o prostie. Ești nebun? Complet nebun?

- Aș fi vrut să...

- Rămâi pe loc, Leo!

Vocea ei avea un timbru ascuțit și enervant. Înghiți cu greu, îngrozită că-și afișase emoțiile primare. Își dorea să-l blesteme, să țipe la el și să urle că nu era adevărat. Că era o prostie. Elliot n-ar fi trădat-o niciodată!

- Nu știu ce ți-a venit să-mi spui asta, zise Louisa cu voce tare. Acum, te rog să pleci!

- Îmi pare rău, spuse el. Teribil de rău. Dacă te pot ajuta cu ceva...

- Pleacă! Pleacă odată!

Leo se răsuci pe călcâie și dispăru în câteva clipe.

Louisa se prăbuși la loc pe bancă, uitându-se după el, în vreme ce câinii scânceau la picioarele ei. Se luptă cu ceea ce auzise. Ținându-și respirația, făcu eforturi să nu izbucnească în plâns. Îl ridică pe Zip și-l îmbrățișă, respirându-i mirosul de câine ud și simțindu-se goală pe dinăuntru, ca și cum ar fi fost lovită în stomac. La început, încercă să nege spusele lui Leo. Nu putea fi adevărat. Și totuși, Leo n-ar fi avut niciun motiv s-o mintă, nu-i așa? Oare asta avea vreo legătură cu acțiunile? Se încovoie de durere și-și luă capul în mâini. Apoi se îndreptă și-și încleștă pumnii. Sentimentul că avea nevoie să se dezlănțuie deveni și mai intens, iar durerea și furia ajungeau din ce în ce mai greu de suportat. Cum era posibil ca Elliot s-o fi mințit în toți acești ani? Fuseseră căsătoriți timp de doisprezece ani și el avea un fiu de șapte ani.

Nu! Louisa lăsă cuvintele să se scufunde, până când ecoul lor răsună atât de tare, încât se lovi cu mâinile peste urechi. *Un fiu. Un fiu.* Nu. Nu putea fi adevărat. Cum era posibil ca ea să nu fi bănuțit niciodată nimic? Se păcălisese pe sine în tot acest timp? Oare dragostea dintre ea și Elliot nu fusese niciodată adevărată? Întrebările i se rostogoleau în minte, dar nu existau răspunsuri. Și nu aveau să existe niciodată.

Când se întoarse Margo, Louisa încă plângea. Nu se dezlipise de pe bancă și, deși era conștientă de căldura de afară, era ca și cum și-ar fi pierdut capacitatea de a se ridica și a merge mai departe. Tommy și Bouncer se aventuraseră în căutarea umbrei, dar nu înainte de a scânci simțindu-i suferința. Zip rămase în poala ei, deși acum se foia și el.

Margo se lăsă să alunece pe bancă lângă ea și-și lăsă un braț peste corpul ei care tremura zguduit de plâns, așteptând ca suspinele să se potolească, înainte de a vorbi. După ce Louisa se mai calmă puțin, Margo o îmbrățișă și-l alungă cu blândețe pe Zip.

– Draga mea, ar fi mai bine să intrăm în casă. Aici mori de cald! Te conduc în dormitorul de la etaj, îți aduc suc de mango și apoi îmi povestești totul.

În zilele următoare, Louisa se simți golită, ca și cum vestea despre copil îi ajunsese la inimă și i-o zdrobise. Totul, viața ei, căsnicia ei, speranțele ei pentru viitor fuseseră făcute praf. Profund șocată, Louisa își înfipse unghiile în palmă, să alunge greața pe care o simțea. Voia să se gândească la altceva, dar Zinnia și copilul ei îi dominau fiecare gând conștient. Se întinse în pat și-și ascunse capul sub pernă, ca și cum s-ar fi ferit de adevăr. Margo veni să stea cu ea, fără să-i pună întrebări. Louisa era recunoscătoare. Nu putea încă să spună cu voce tare cuvintele îngrozitoare. Uneori vedea chipul îngrijorat al cumnatei sale, dar n-avea nicio putere să-i aline frământările.

Și apoi, într-o după-amiază, Louisa se uită la Margo printre gene și-i împărtăși ceea ce Leo îi mărturisise. Văzu șocul de pe chipul tinerei, felul cum își duse mâna la gură, buzele care începură să-i tremure și ochii măriți de neîncredere. Și apoi Louisa începu să plângă. Gemu îngrozitor, ca și cum durerea se revărsa din ea. Margo începu să plângă și ea și femeile se îmbrățișară suspinând.

În cele din urmă Margo se desprinse.

- Doamne Dumnezeule. Nu-mi vine să cred! Ești sigură că e adevărat?

Louisa ridică din umeri și respiră adânc.

- De ce m-ar fi mințit Leo în legătură cu asta?

- Nu-mi vine să cred așa ceva, nu din partea lui Elliot.

- Știu. Și eu m-am tot gândit, la nesfârșit.

Margo se clătină de durere și Louisa își puse un braț în jurul ei. Rămaseră așa câteva minute, dar după un timp Margo se ridică și-și șterse lacrimile de pe obraji.

- Îmi pare rău. E din cauza șocului. Nu pot accepta așa ceva. Pur și simplu, nu-mi vine să cred că fratele meu ar fi făcut așa ceva.

- Și eu simt la fel.

- Ce ai de gând să faci cu banii pe care Elliot i-a lăsat lui Leo? Probabil erau pentru femeia asta și pentru copilul ei.

Louisa dădu din cap.

- O să merg la bancă, o să retrag banii și trimit pe cineva la Cinnamon Hills să-i dea lui. Nu este o sumă mare, dar Leo îi va da Zinniei. Mai mult de-atât, ce-aș putea face?

Margo clătină din cap.

- Aș vrea ca Elliot să fie aici. Ar pune lucrurile la punct.

- Chiar crezi asta?

Margo ridică din umeri.

- Nu știu.

Tăcură câteva minute.

- Deci ce-ai de gând să faci în continuare? Ești foarte palidă. Te simți în stare să faci baie și să te îmbraci? Nu ai mâncat nimic de zile întregi și tatăl tău te-a sunat azi de două ori. N-am știut ce să-i spun. Crezi c-ai putea mânca niște felii de pâine prăjită?

Louisa încuviință și simți un impuls de energie.

- Dacă n-am de gând să mor, tot va trebui să mă confrunt cu lumea mai devreme sau mai târziu.

- Nimeni nu trebuie să știe.

- Sunt sigură că sunt oameni care știu. Nu înțeleg cum Elliot ar fi putut păstra acest secret atâta timp. Crezi că oamenii mă compătimentează, în tot acel timp în care mă felicitau pentru căsnicia minunată?

- Nimeni n-a suflat niciodată niciun cuvânt. Cred că nimeni de aici nu știe.

- Mă simt complet idioată!

- În locul tău, eu aș fi fost foarte furioasă. De fapt, *sunt* furioasă la culme pe fratele meu!

- Și în tot timpul ăsta când eu am pierdut copiii lui, Elliot avea deja un copil. Mă doare, Margo. Mă doare foarte tare.

Louisa încercă să se convingă că totul era o minciună. Nu știa ce avea Leo de câștigat spunându-i, dar pur și simplu nu putea accepta faptul că Elliot îi fusese necredincios în tot acest timp. El o iubise la fel de mult cum îl iubise și ea, deci cum ar putea fi adevărat că avea un copil? Transpirată, Louisa se plimba cu bicicleta pe străzile din Galle, știind că, dacă se comporta mai puțin prietenos decât de obicei, oamenii o vor pune-o pe seama durerii întârziate provocate de moartea lui Elliot. Orice altceva era o simplă invenție căreia nu-i putea permite s-o distrugă. Și totuși, în timp ce refuza să-l creadă complet pe Leo, îndoiala punea stăpânire pe ea și o chinuia, mai ales noaptea. Și atunci, Louisa se dădea jos din pat și citea o carte sau își studia planurile pentru magazin și apoi contempla singurătatea nopților tăcute, cu fruntea rezemată de fereastră. În general, reușea cu greu să supraviețuiască acestei perioade dificile, îngropându-se în analizarea diverselor mostre de produse pe care magazinul urma să le vândă și dând orice altceva la o parte, cât mai departe, undeva la marginea minții ei. Dar cât de mult tânjea să se întoarcă la viața ei obișnuită!

Într-o dimineață, după o noapte mai ușor de îndurat, Louisa se duse la tipografie însoțită de Margo. Trebuiau să se întâlnească

cu lăcătușul pe care ea îl angajase în cele din urmă. Margo încercă să-i vorbească despre copil, dar Louisa refuză să comenteze. Dacă nu va acorda atenție subiectului, atunci întreaga problemă cu Leo va dispărea. Acesta era modul ei de a rezolva situația delicată. Margo nu insistă.

Pe drum, femeile își propuseseră să invite un bijutier interesat să-și vândă bijuteriile în magazinul lor. Încă prea devreme pentru muson, era o altă zi călduroasă, deși oceanul era puțin mai agitat decât de obicei. Obișnuită cu felul în care vremea afecta oceanul, Louisa îl contempla în tăcere. Chemară două ricșe de lemn pentru a le fi mai ușor și, când ajunseră la bijutier, Louisa făcu semn unui vânzător ambulant pe care-l știa și care trecu pe lângă ele echilibrând nuci de cocos pe bicicletă. În afară de gratiile mari de la ferestre și de ușile înalte de lemn, pictate în galben, magazinul bijutierului arăta ca o casă obișnuită. Dar înăuntru era orice altceva decât o casă obișnuită.

Femeile traversară holul de la intrare, care strălucea de lumină, și traseră de frânghia unui clopot mare. În ușa încadrată de o arcadă impozantă apărură un tânăr și le conduse într-un al doilea salon luminos, care avea tavan înalt. Acolo, înăuntru, două cufere olandeze, vechi erau ținute încuiate și mai multe dulapuri, tot vechi, cu geamuri de sticlă adăposteau în vitrinele lor celelalte comori. Louisa încuviință și-i ceru asistentului să-l vadă pe proprietar, un om înrudit de departe cu celebra familie de bijutieri Macan Markar. Așteptară câteva minute în timp ce admirau oglinzile împodobite de pe perete și apoi apărură un bărbat în vârstă, ușor adus de umeri, coborând scara de dimensiuni impunătoare.

- Doamnă Reeve, spuse el, ce plăcere! Vă invit la un ceai de mentă în grădina de pe acoperiș!

Louisa se uită la Margo, care încuviință, și amândouă îl urmară pe scări în grădina de pe acoperiș, umbrită de vița-de-vie care creștea peste pergola metalică.

- Ce frumos! exclamă Louisa în timp ce privea vârfurile cocotierilor de pe străzile din jurul grădinii și, dincolo de ei, peisajul oceanului albastru, nesfârșit.

Proprietarul le invită să ia loc și femeile se așezară confortabil. Grădina avea gazon, neobișnuit pentru o terasă pe acoperiș, împodobită pe margini cu flori de un roșu intens, strălucitor. Amfore decorate conțineau încă și mai multe flori, și efectul lor în ansamblu era uimitor – strălucitor și de aerisit. Sub ei văzura femeii care-și atârnavă rufe la uscat sus pe acoperișurile roșii și exista perspectiva minunată a bisericii reformate olandeze și a dealului Rumassala.

După ce li se servi ceaiul, Louisa îi explică proprietarului de bijuterii conceptul viitorului ei magazin și-l întrebă dacă ar fi interesat să i se asocieze.

El o ascultă cu atenție și între ei se lăsă o scurtă pauză, în timp ce analiza oferta primită. La sfârșit, el oftă adânc înainte de a-i răspunde:

- Nu cred că am mijloacele să deschid al doilea magazin de bijuterii aici. Să spunem că lucrurile au fost, ei bine, puțin cam complicate. Dar am un văr, tot bijutier, care lucrează în Colombo. Știu că ar vrea să-și extindă colecția de safire. Oare mi-ați permite să-l abordez în numele dumneavoastră?

- Mulțumesc, răspuse Louisa, ridicându-se de pe scaun. Mi-ați fi de mare ajutor. Acum cred că e timpul să plecăm. Trebuie să mă întâlnesc cu un lăcătuș în zece minute!

Proprietarul le conduse la parter.

În timp ce coborau scara, în camera din dos, asistentul îi prezenta unui alt bărbat colecția de pietre prețioase. Louisa rămase surprinsă descoperind că bărbatul era nimeni altul decât De Vos, care o privea acum zâmbindu-i larg. Proprietarul a făcut un pas într-o parte și-n timp ce schimba câteva cuvinte grăbite cu asistentul său, De Vos i se adresă Louisei.

- Doamnă Reeve. Mă bucur să vă revăd. Voiam să vă sun mai târziu în această dimineață. Poate am putea discuta puțin afară.

- Desigur.

Ieșiră pe ușa din față și Louisa îi zâmbi.

- Așadar?

- Ei bine, este un pic cam complicat. După cum știți, soțul dumneavoastră și cu mine ne uniserăm forțele într-o afacere.

- Da.

- Vedeți, chestia ciudată e că mi-a dat un cec pentru a-și acoperi partea din tranzacție - dar, din păcate, când l-am prezentat la bancă, cecul era fără acoperire.

- Înțeleg.

- Știu că soțul dumneavoastră era un om de onoare, așa că m-am întrebat dacă, sau mai degrabă când, îi veți putea achita datoria.

Louisa își păstră calmul înainte să-i răspundă.

- Aveți un contract al afacerii?

De Vos îi zâmbi iar.

- Fără îndoială!

- Și cât de mult vă datora soțul meu?

El scrise o sumă pe o bucată de hârtie și i-o întinse. Louisa încerca să-și ascundă șocul, văzând suma uriașă.

- Lăsați-mă să citesc contractul și vom vedea ce e de făcut.

- Mulțumesc, răspuse el și făcu o scurtă plecăciune înainte de a se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce la magazinul cu bijuterii.

În timp ce dădea să plece, Louisa își simți inima bătând să-i spargă pieptul! Și mai multe datorii!

- Ei bine, o întrebă Margo când plecau. Despre ce era vorba?

Louisa înghiți greu.

- Se pare că Elliot datora bani pentru o tranzacție. Nu știu ce să cred.

- Îi era dator acelui tip?

– Sincer, Margo, suma datorată reprezintă o mică avere, din care cu siguranță ți-ai putea cumpăra o casă sau două... O, Doamne, sper că Elliot n-a împrumutat și banii pentru plata ultimei tranșe a tipografiei? Mie mi-a spus că a folosit profiturile încasate din afacerea lui cu mirodenii.

Margo clătină din cap.

– N-ar fi făcut asta, nu-i așa? Ai vorbit cu tatăl tău?

– Nu încă. Cred că mă descurc.

– Dacă aș fi în locul tău, eu i-aș spune. Doar nu vrei să te descurci singură cu toate problemele.

În timp ce mergeau, la orizont se adunau nori plumburii, de joasă altitudine, împrăștiati de vânt, și părea că va începe ploaia. Când ajunseră la tipografie, Louisa scoase legătura de chei și deschise ușile mari de la intrare. Înăuntru mirosea a lucruri vechi, prăfuite și ea adulmecă aerul.

– Trebuie să pun să se curețe cupola, ca să intre lumina, dar acum hai să deschidem câteva ferestre. Cel puțin o să miroasă mai proaspăt.

– Cine se va ocupa de construcție?

– Probabil Himal, dar mai întâi trebuie să definitivez planurile magazinului.

După ce deschiseră obloanele și apoi ferestrele, Louisa îi arătă lui Margo parterul clădirii. Apoi urcară scara metalică ce ducea la galeria circulară din hol, unde observară o șopârlă verde-cenușie, cățărându-se pe perete și apoi rămânând nemișcată.

– Acum, că cineva a intrat aici, nu putem pleca până nu dispare sau, cel puțin, până nu se ascunde de noi.

– Tu crezi în astfel de superstiții?

Louisa râse.

– Îmi surâde ideea. Ți place aici, sus?

– Foarte mult, spuse Margo.

Louisa zâmbi.

– Și aici m-am gândit să expunem tablourile. Când o să avem o sursă de lumină naturală, picturile vor arăta splendid și oamenii se vor putea plimba pe aici admirându-le, în timp ce vor privi și vitrinele cu bijuterii de la parter.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

– Da, până când am aflat de noua datorie pe care Elliot mi-a lăsat-o moștenire.

Clătină din cap.

– Surprizele neplăcute continuă să apară, nu-i așa?

– Totul va fi bine.

– Oare? Nu știu cum. De câte ori mă gândesc la Zinnia și la copil, mi se face rău.

În timp ce vorbeau, auziră pe cineva care intrase la parter și, privind pe deasupra balustradelor galeriei, Louisa observă un bărbat mic de statură, firav, care se uita de jur împrejur și avea o geantă pe umăr.

– A, da, este lăcătușul.

Louisa coborî, lăsând-o pe Margo sus la galerie.

– Domnule Hassid, spuse ea și-i întinse mâna. Vă mulțumesc mult c-ați venit. Ușa blocată este chiar aici.

Îl conduse printr-o cameră alăturată, spre ușa încuiată.

– Să vă las să lucrați, da?

Lăcătușul încuviință și Louisa reveni în hol.

– Margo! strigă ea. Vino să vezi tiparnițele astea vechi! M-am gândit să curățăm una dintre ele și s-o păstrăm ca piesă de rezistență.

Margo coborî scările și-și trecu palma peste una dintre tiparnițe, care era prinsă parțial cu lanțuri de grinzile suspendate.

– Asta o să ocupe ceva spațiu. Mai bine o folosim pe cea mai mică?

– Ai dreptate.

În acel moment se auzi o bufnitură puternică.

– Cred c-a reușit să deschidă ușa.

Amândouă se îndreptară spre camera care înainte fusese închisă.

Lăcătușul își ridică privirea.

- A trebuit să renunț la tot mecanismul de închidere. Dacă doriți, vă pot instala o broască nouă, dar azi n-am la mine încuietoarea potrivită.

- Nu este nevoie. Încă nu știu ce voi face cu această cameră. Cât vă datorez?

După ce Louisa plăti și omul plecă, amândouă femeile intrară în cameră. Un birou și un scaun rotativ erau singurele elemente de mobilier.

- Aici trebuie să fi fost biroul. Să vedem ce e în sertare.

Louisa deschise sertarul de sus. Gol. Apoi îl deschise pe al doilea, în care erau doar câteva coli de hârtie îngălbenită. Și atunci când deschise și cel de-al treilea sertar, descoperi că era, de asemenea, gol.

- Nu este nimic aici, spuse Louisa.

- Și atunci, mă întreb de ce naiba mai era încuiată camera.

După ce făcu puțină ordine prin tipografie, Louisa se hotărî să facă un duș și să se schimbe pentru cină, în timp ce Margo merse să înoate și să facă scufundări la Flag Rock.

Baia Louisei era acoperită cu plăci de faianță alb-albastre și avea o fereastră – acum deschisă – cu vedere spre grădină. Scoase un prosop alb, curat, din dulapul mare, dădu drumul la apă în cadă, aprinse câteva lumânări parfumate și apoi, în timp ce apa caldă curgea peste ea și își spăla praful și murdăria, Louisa ascultă trilul păsărilor. Își întoarse capul să privească pe fereastră și văzu un stol de papagali exotici luându-și zborul dintr-un copac în altul, dar apoi se cufundă în baie. În afară de ciripitul păsărilor, era liniște și calmul o alină.

Dar, după o clipă, gândurile spontane despre Elliot îi invadară mintea. Așa i se întâmpla de multe ori. Era ocupată să coasă ceva sau să taie tufele de trandafiri și brusc trebuia să se lupte cu panica din ce în ce mai mare când îi auzea vocea atât de limpede, de parcă ar fi fost lângă ea. Nu-i spusese tatălui ei nimic din ce-i dezvăluise Leo despre Zinnia și Conor. Dacă i-ar fi mărturisit, ar fi făcut să pară prea real totul. Dar, în timp ce făcea tot posibilul să nu insiste asupra gândurilor negative, cum ar fi putut evita să nu se întrebe

dacă Leo îi spusese sau nu adevărul? Și, dacă era adevărat, cum reușise, totuși, Elliot să păstreze secret copilul în tot acest timp? Gândul o împiedica să respire și în timp ce se lupta să ia aer, ochii o usturau de la căldură. Ea își acoperi ochii cu palmele, ca să nu izbucnească în lacrimi.

După ce ieși din baie și se uscă, Louisa îmbracă o rochie cambrată în talie și lungă până la glezne, cu motive florale. Era încă una dintre rochiile care-i fuseseră croite pe comandă în Colombo. Își strânse buclele atent într-un coc elegant în vârful capului. În ciuda bronzului, tenul ei păstra un aspect natural, pe care îl evidenție folosind un ruj roz-deschis. De obicei nu se deranja să se aranjeze prea mult, dar ceva îi spunea că seara asta era importantă, chiar dacă aveau să fie doar Margo și tatăl ei la cină.

Puțin mai târziu, în timp ce Louisa cobora scările, auzi, spre surprinderea ei, o bătaie la ușa de la intrare. Era prea târziu să fie doar un oaspete obișnuit, și nu-și imagina cine ar putea fi, dar, când a deschis ușa, a fost surprinsă să-l vadă în prag pe Jeremy Pike, cel alături de care Elliot obișnuia să navigheze și a cărui mașină o făcuse praf.

– M-am gândit că era timpul. Vă datorez o explicație, spuse el.

– Pofțiți, vă rog!

Stăteau împreună în hol și el se uita în jur, ținându-și mâinile la spate.

– E greu de crezut că Elliot a dispărut, nu-i așa?

– Foarte greu. Dar cu ce vă pot fi de folos?

– Am vrut să vă explic ce s-a întâmplat în ziua în care a murit.

Louisa respiră precipitat.

– Doriți să intrați?

– Nu, nu vă rețin mult. În ziua aceea, stabiliserăm să mergem în larg, dar când am văzut că vântul se intensifica, l-am sunat pe soțul dumneavoastră ca să amânăm. Sincer să fiu, Elliot a părut ușurat și m-a întrebat dacă poate să-mi împrumute mașina.

- De ce?

- Nu știu. Dar am fost de acord, bineînțeles – Elliot îmi era un bun prieten. Deși l-am întreat de ce nu o ia pe-a lui.

- Și n-a zis nimic?

- Mi-a zis doar că are o întâlnire privată cu cineva, undeva în drum spre Colombo, o afacere în care era implicat, cred.

- Și asta e tot ce știți?

- Tot.

- Vă mulțumesc că mi-ați spus...

- A trecut mult timp de atunci. Îmi pare rău că n-am putut ajunge la înmormântare. A trebuit să merg la Bombay, așa din scurt. De-abia m-am întors.

- Dar ați dat declarație la poliție?

- Da, puțin mai devreme am dat o declarație la poliție. Confirmă ceea ce le-a spus menajera, în timp ce eram plecat.

- Și mașina? Trebuie să acopăr daunele.

- Nu vă faceți griji. Aveam poliță de asigurare.

Jeremy Pike se întrerupse.

- Acum trebuie să plec. Vă rog să acceptați sincerele mele condoleanțe.

După plecarea lui Pike, Louisa se duse în salon și văzu că tatăl ei era deja acolo, ascultând-o pe Margo cântând Sonatele pentru pian ale lui Liszt. Se așeză pe scaunul ei, se lăsă comod pe spătar ascultând muzica și se gândi la Jeremy Pike.

Deși Margo cânta destul de bine la pian și muzica era un mod plăcut de a petrece prima parte a serii, gândurile Louisei erau în continuare la accidentul de mașină al lui Elliot și la motivul pentru care el se urcase la volan în ziua aceea. Tatăl ei își sorbi băutura și închise ochii, iar Ashan veni și stătu în tăcere până când Margo termină de cântat ultimele acorduri ale melodiei. După aceea, el le întrebă pe femei ce ar vrea să bea și apoi, în timp ce dispăruse în bucătărie să le prepare cocktailurile, Jonathan spuse:

- Așadar, Margo... Ce planuri ai?

Margo oftă.

- Sinceră să fiu, încă nu m-am hotărât. Cred că până la urmă o să mă întorc în Anglia și o să încerc să-mi recapăt vechea slujbă.

- Nu te-ai gândit să rămâi și să fii asistentă medicală aici? Țara plânge după cadre medicale bine pregătite.

- O să iau și asta în calcul, desigur, și-mi place aici, dar mi-am făcut mulți prieteni buni în Anglia.

- Ți-ai putea face noi prieteni aici și i-ai putea vizita și pe vechii tăi prietenii. Gândește-te la asta!

- Poate...

Zâmbind, Ashan le oferi ambelor femei Gin Rickey: un cocktail de gin, lime și sifon.

- Sper să vă placă, spuse el. Eu le-am pregătit.

- Îți mulțumesc, îi răspunse Louisa.

Jonathan se apropie de ea și-i strânse mâna cu afecțiune.

- Nu ți-am spus ce bine arăți în seara asta, Louisa. E o plăcere să te văd.

- Știu că ți-ai făcut griji din cauza mea, dar sunt OK. Și prezența lui Margo m-a ajutat mult.

Margo se ridică de la pian.

- Mă bucur că sunt aici, deși sunt sigură că, în curând, mama va insista să mă întorc acasă.

- Între timp, dacă o poți ajuta pe fiica mea să nu se lase pradă disperării, ne vom bucura în continuare de compania ta, nu-i așa, Louisa?

- De fapt, tată, chiar voiam să vorbesc cu tine, spuse ea, imediat ce Ashan ieși din salon.

Se îndreptă spre el, dar Camille intră spunând că cina e servită și atunci toți se ridicară.

În timpul cinei, Margo vorbi mult despre Irene și Harold și cum se chinuiau după moartea fiului lor și astfel trecu momentul

potrivit în care Louisa intenționa să-i spună lui Jonathan despre Elliot. *Îi voi spune mâine*, se gândi Louisa, deși nu se bucura prea tare de această obligație. Tatăl ei nu-l plăcuse pe Elliot încă de la începutul căsătoriei lor și ea fusese cea care-l convinsese să îi acorde încredere. Și acum se dovedea că Jonathan avusese dreptate tot timpul.

– Așadar, înainte să mergem la firma de pietre prețioase, ai vreo întrebare? zise tatăl ei în timp ce-și punea ghetetele. Ar fi bine dacă ai înțelege mai multe despre afacere. Știi că niciodată nu te-a interesat cine știe ce, dar acum... Elliot a murit și poate ar fi timpul să înveți.

– Știi deja puțin despre afacere.

Surprins, Jonathan își ridică sprâncenele.

– Doar spui că știi...

– Ba nu, chiar știi! Știi că exploatarea pietrelor prețioase provine în cea mai mare măsură din zăcămintul secundar.

– Care produce safire, rubine, ochi de pisică și granat.

– Turmaline, topazuri, cuarțuri, adăugă Louisa.

– Deci, m-ai ascultat cu atenție. Întotdeauna am crezut că discuțiile despre pietre prețioase te plictisesc.

Louisa râse.

– Îmi place verigheta mea frumoasă de safir, dar știi că întotdeauna am preferat clădirile.

– Avem condițiile geologice perfecte.

– Știi, răspuse ea, întrerupându-l. Destul. Ești gata, tată?

Amândoi ieșiră din casă și parcurseră un drum sinuos de-a lungul benzilor de circulație, trecând pe lângă magazinele încărcate cu fructe și legume și pe lângă taraba vânzătorului de pește. La intersecția unui pasaj îngust, o bătrână fără dinți își mătura pragul ușii cu o mătură de nuiele, în timp ce un băiețel stropea cu apă crinii roșii dintr-un ghiveci mare. Jonathan o salută pe bătrână dând din cap, apoi își schimbă direcția de mers, intrând pe alee și se îndreptară spre firma de pietre prețioase. Pe măsură ce se apropiau, Louisa se gândea la afacerea cu bijuterii. Odată ce pietrele erau exploatare, ele trebuiau lucrate cu măiestrie manuală și numai după aceea erau tăiate și lustruite. În acel moment, firma Hardcastle Gems le vindea. Elliot fusese mândru de slujba lui la firma de pietre prețioase, dar, până acum, nu se implicaseră în designul propriu-zis și în producerea bijuteriilor.

Odată ce intrară în holul întunecat al clădirii, Ravinath, administratorul, veni să-i salute. El era un singhalez firav, între două vârste, ușor încovoiat de spate, din cauza anilor petrecuți aplecat deasupra suprafeței pe care se taie pietrele prețioase.

– Deci... totul merge bine azi? îl întrebă Jonathan. Am trecut pe aici doar ca să o conving pe Louisa să se implice în afacere.

– Desigur, îi răspunse bărbatul și ei îl urmară în birou.

Jonathan se așeză confortabil pe un scaun la birou, în timp ce Louisa își trase un alt scaun.

După ce bărbatul se înclină în fața lor și ieși, Jonathan îi întinse registrele cu încasări.

– Elliot ținea atent evidența lor, dar acum trebuie să mă ocup de asta eu însumi.

Louisa își lăsă privirea să rătăcească prin birou. Pe pereți erau înrămate fotografiile cu diverse pietre prețioase, precum și un portret al lui Elliot, zâmbind în fața aparatului de fotografiat, alături de discul de metal cu margine de diamant, cu care se taie pietrele

prețioase. Simți cum o izbește un val de durere și aproape că îi respiră parfumul.

- De fapt, tată, am putea face asta altădată. Acum am nevoie de aer.

Louisa ieși din birou și tatăl ei o urmă în câteva clipe. Când ajunse pe stradă, rămase nemișcată și respiră adânc aroma aerului sărat, încercând să se liniștească. Apoi se întoarse spre tatăl ei și-i întinse mâna. Jonathan îi luă mâna, în timp ce pescărușii dădeau roată pe deasupra lor.

- Îmi pare rău, Louisa.

Ea îi surprinse privirea și-i văzu durerea în ochii înconjurați de riduri, vizibile în lumina soarelui.

I se uscaser gura de emoție, dar știa că trebuia să-i spună tatălui ei totul. Înghiți cu greu înainte de a începe și îi susținu privirea.

- Tată, problema e că sunt câteva lucruri despre Elliot pe care nu ți le-am spus.

- Atunci hai să nu vorbim pe stradă! Să mergem acasă, să bem o cafea bună și nu știu despre tine, dar eu aș vrea și-o prăjitură.

Louisa încuviință. Știa că tatălui ei îi place *bondabalua*, o prăjitură din nucă de cocos și sirop de zahăr, deși ea simțea un nod în stomac și nu prea îi era poftă de nimic.

Acasă își scoase pălăria de soare. Privindu-se în oglinda de pe hol, observă cât de palidă era. Apoi, auzi un zgomot venind din biroul lui Elliot, și se îndreptă într-acolo, în timp ce trecea prin salon să comande cafelele. Iar sunt afurisitele alea de maimuțe, crezu Louisa și se enervă că unul dintre servitori uitase fereastra deschisă.

Louisa descuie ușa biroului și suspină. Hârtii erau împrăștiate peste tot, un scaun fusese răsturnat, iar sertarele biroului erau deschise. Tot conținutul lor zăcea acum împrăștiat pe podea. Și cutiile de carton de pe rafturi erau, de asemenea, goale. Se uită la fereastră și văzu o spărtură, ceea ce însemna că intrusul reușise să deblocheze fereastra și să intre. Flori de iasomie aduse de vânt zăceau răvășite

pe birou și pe podea. De multe ori își spusese că ar trebui să pună grilaje la ferestrele de la parter, din spatele casei și, totuși, niciodată nu rezolvaseră problema asta. Obiectele de valoare le ținuseră în siguranță în seiful din perete, deci nu consideraseră că era un risc prea mare. Louisa formă codul și deschise seiful. Totul arăta cum trebuie. Înăuntru erau doar niște bani gheață pentru administrarea casei și, de obicei, cele mai bune bijuterii ale ei. Verifică totul cu grijă. Nu lipsea nimic. Și atunci, oare ce căutase intrusul?

Louisa îl chemă pe tatăl ei, care clătină din cap văzând ce se întâmplase.

– Cine ar fi putut face asta? Întrebă ea. Biroul a fost întors pe dos! Jonathan îi aruncă rapid o privire conspirativă.

– Cred că ar fi mai bine să vorbim, nu-i așa?

Se așezară pe canapea împreună și cu voce sugrumată de emoție, Louisa îi povesti despre noua datorie pe care aflase că Elliot o avea la De Vos și că Leo îi spusese că soțul ei nu avea acțiuni la Cinnamon Hills. Îi explică și că Elliot avusese un împrumut mare la bancă, pe care ea îl achitase între timp, dar că, în același timp, contul în care ea îi virase banii era gol acum.

– Domnul De Vos îmi spune că există un contract care confirmă faptul că Elliot îi datorează bani.

– Voi verifica amănunțit. Doar nu vrei să plătești în stânga și-n dreapta tuturor celor care pretind bani de la Elliot.

Și, în cele din urmă, plângând și poticnindu-se în alegerea cuvintelor, Louisa îi mărturisi ce-i spusese Leo despre Zinnia și copilul ei.

La sfârșit, Jonathan se ridică și începu să se plimbe agitat, de colo colo, prin birou.

– Dintre toate lucrurile! Un copil ținut ascuns? Mi se pare greu de înțeles și cu atât mai greu de iertat.

– Încă nu știu dacă pot avea încredere în Leo, zise Louisa ridicându-și privirea și simțindu-se supărată pe ea însăși, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

Jonathan se uită la ea.

- Dacă l-aș prinde acum, l-aș omorî cu mâna mea! Elliot a avut totul cu tine. Ce altceva și-ar fi putut dori?

- Copii, tată. Asta e ceea ce și-a dorit, rosti Louisa cu voce înăbușită de durere.

- Draga mea, spuse el.

Și când se așeză la loc pe canapea lângă ea și o îmbrățișă, Louisa nu se putu abține să nu-i plângă la piept, cu chipul acoperit de o cascadă de bucle blonde.

Jonathan a așteptat toată noaptea și a doua zi, după micul dejun, voia să anunțe poliția despre spargere.

- Trebuie să le spunem, insistă el. Mă ocup eu.

Louisa se întreba dacă spargerea avea vreo legătură cu Elliot și simți o înțepătură în inimă. Clipi repede, ca să nu izbucnească în plâns. În ciuda faptului că tatăl ei era acolo, noaptea sentimentul de vulnerabilitate o acaparase iar, dar acum era zi și ea încă se simțea jupuită de vie.

- Dar dacă are vreo legătură cu Elliot? întrebă ea în șoaptă.

Jonathan oftă.

- O să cer poliției să se ocupe discret de anchetă. Dar trebuie să le spun.

- Cum putea să afle cineva că noi nu eram acasă și casa era liniștită? Tatăl ei clătină din cap.

- Cred că am fost puși sub observație.

- Crezi că intrușii căutau bani atunci când i-au răscolit prin birou?

- Bani și alte obiecte de valoare.

- Ce crezi că a făcut Elliot cu banii?

Jonathan ridică din umeri.

- Probabil a ajutat-o pe femeia aia și pe copilul ei.

- Probabil.

- Apropo, îmi pare rău că trebuie să îți spun asta acum, dar chiar intenționez să discut cu tine. Trebuie neapărat să faci ceva cu afacerea lui cu mirodenii din Colombo. Pot s-o preiau eu sau s-o vând, dacă e prea mult pentru tine.

- Nu! O să fac eu un drum la Colombo, la bancă și trec și pe la biroul lui de acolo. Cred că vreau să mă ocup eu de afacere.

Telefonul sună și ei auziră pași și apoi vocea lui Margo. După câteva minute, ea intră în salon.

- Ei bine, spuse ea. Mă cheamă acasă... Știam că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu și e mai bine dacă plec. Sper doar că de data asta să-i pot fi mamei de folos. Oricum, iar trebuie să merg cu blestematul ăla de autobuz.

- Și eu trebuie să plec la Colombo destul de curând, spuse Louisa. Te duc eu cu mașina. Deși nu cred că sunt în stare azi.

Margo își îngustă ochii.

- Ești palidă. Aș vrea să mai pot rămâne.

- Nu. Mama ta are nevoie de tine. Trebuie să te duci. O să fiu bine.

- Nu prea văd cum.

- O să mă țin ocupată, spuse ea, deși în sinea ei, îi dădu dreptate cumnatei sale.

Puțin mai târziu, la tipografie, Louisa luă un bloc de desen și creioane. Conacul din secolul al XVIII-lea era construit în stil caracteristic pentru arhitectura colonială din Galle. Dar Louisa trebuia, totuși, să memoreze cum arată fațada exterioară și apoi să vadă cum vrea s-o schimbe. De fapt, nici nu-și dorea cu adevărat să deseneze, ci doar să se ghemuiască în pat cu un pahar mare de gin și să uite de toate. În schimb, scoase un creion de desen 2B și începu să schițeze uriașele ferestre arcuite cu obloanele lor de lemn, în fața cărora era veranda. Apoi desenă ferestrele mari de la etajul superior unde se afla galeria și, în cele din urmă, acoperișul vechi,

roșu și frumos. În timp ce desena, Louisa se tot gândea la jena și umilința pe care le simțise atunci când îi spusese tatălui ei despre Zinnia și băiat. Și acum, chiar în timp ce încerca să se concentreze asupra desenului, nu putea să nu continue să se gândească la asta.

Ce-ar trebui să facă?

Nu-și putea petrece restul vieții întrebându-se dacă era adevărat. Întrebându-se dacă Elliot fusese îndrăgostit de altcineva. De cineva care fusese în stare să-i facă un copil, în timp ce ea pierduse atâtea sarcini. Deși numai acest gând o făcu să se simtă rău, probabil singura ei opțiune era să stea din nou de vorbă cu Leo.

Ieși din clădire și apoi, pe ușile larg deschise din spate, în grădina din curte. Grădina i se părea locul perfect pentru a-și lua ceaiul sau cafeaua. Se așeză într-un colț și desenă coloanele de susținere ale balconului, unde își imagină balustradele împodobite cu ghirlande de flori. Până acum nu se gândise prea mult la spațiul exterior, dar era un loc idilic unde să stai și să meditezi, așa cum era înconjurat de palmieri de cocos înalți. Și, deși curtea era năpădită de bougainvillea și buruieni, nu i-ar lua prea mult timp s-o aranjeze.

Termină desenul, își strânse trusa și se întoarse acasă. Acolo, ea rămase în grădină, privind tufișurile înflorite și bând ceai de ghimbir. O șopârlă verde cu dungi albe și creastă roșie o făcu să zâmbească, dar atunci când își reaminti de Zinnia și de copil, hotărî că pur și simplu n-avea de ales: va trebui să se întoarcă la Cinnamon Hills.

Peste două zile, după ce Margo, în cele din urmă, plecase acasă cu autobuzul, Louisa își adună tot curajul. Era luna mai, iar vremea devenise puțin mai umedă. Era în continuare caldă, cel puțin treizeci de grade și așa urma să fie toată vara, când musonul le va aduce ploi abundente din iunie și până în septembrie. Pe Louisa nu o deranjau ploile, de fapt de-abia le aștepta pentru că-i plăcea când străzile orașului Galle erau inundate și oceanul devenea

sălbatic. Dar, deocamdată, o ploaie mărunță însemna creșterea umidității și ea își șterse fruntea cu mâna, în timp ce se urca în mașină. Astăzi va fi o călătorie umedă, înăbușitoare, deși Louisa nu știa dacă transpirase din cauza vremii sau din cauza a ceea ce se pregătea să facă. Se îmbracă cu grijă alegând o pereche de pantaloni de culoare deschisă, o bluză simplă de bumbac și-și înnodă în păr o eșarfă ale cărei margini îi coborau pe ceafă. Era prea cald să-și lase părul liber pe umeri. În ultimul moment, își puse cerceii preferați de safir. Odată fuseseră ai mamei ei și aveau ceva special care întotdeauna o ajuta să se simtă mai bine.

Louisa ajunsese curând pe plaja unde înotase cu Margo. Ei și lui Elliot le plăcea să strângă scoici mari împreună, dar, de la moartea lui, ea nu mai adunase scoici. Desculță, merse încet pe malul oceanului, simțind nisipul fierbinte, ars de soare între degetele de la picioare, în timp ce contempla valurile argintii și gândurile i se rostogoleau întruna în minte.

Adună câteva scoici frumoase, apoi se întoarse la mașină, unde își scutură nisipul de pe tălpi, înainte să pornească motorul. Viră la stânga, ieșind de pe drumul principal și începu să urce de acum familiarul Cinnamon Hills – cu inima bătând să-i spargă pieptul, fiindcă habar n-avea cum să-l abordeze pe Leo. Tot ce știa era că trebuia să afle adevărul.

În curând ajunsese la casa din vârful dealului, cu peisaje magnifice. Bătu la ușă, dar îi deschise servitorul și-i spuse că stăpânul lui plecase să aducă un doctor să o consulte pe verișoara lui și se va întoarce în curând. Louisa chibzui: oare era o ocazie să se întoarcă și să plece direct acasă? Făcu câțiva pași spre mașina din parcare, apoi se opri. Dacă nu va face asta, nu va scăpa niciodată de îndoieli. Îndoieli nesfârșite. Trebuia să-l vadă pe Leo.

Louisa se îndreptă spre plantația de scorțișoară, dar nimeri direct într-o plasă de păianjen întinsă pe drumul ce ducea la arborii de scorțișoară. Își curăță firele lipicioase din păr și, iritată că se rătăcise, se întoarce la casă, unde se așeză pe o băncuță, la umbra verandei de la etaj. Apoi, rămase ascultând zumzetele pădurii, în căldura înăbușitoare, așteptându-l pe Leo. Când servitorul îi aduse o limonadă rece, Louisa se simți ușurată și-și astâmpără setea bând repede paharul pe nerăsuflăte, iar apoi îndepărtă musculițele care roiau în jurul lui.

După aproximativ o jumătate de oră de așteptare, îl văzu pe Leo urcând pe cărarea ce ducea către casă. El o văzu și se opri o clipă, apoi se îndreptă direct spre banca de pe verandă. Amintirea ultimei lor întâlniri plutea între ei și, pentru un moment, tăcură amândoi.

În cele din urmă, Leo o salută dând din cap.

- Louisa?

- Leo.

Se uită la el. Purta pantaloni scurți și o cămașă turcoaz cu mâneci scurte, care îi evidenția bronzul închis, strălucitor, deși avea și urme de zgârieturi pe brațe. Louisa așteptă să vorbească el primul, dar văzând că el tace, înțelese că va trebui să înceapă ea dialogul.

- Am vrut să vorbesc cu tine.

- Hai mai bine să mergem înăuntru. Mai devreme m-a mușcat un șarpe, în timp ce tăiam vegetația.

- Ah!

- O treabă al naibii de minunată! Așa m-am ales cu zgârieturile astea.

Louisa se ridică în picioare.

- După tine, spuse el și-i deschise ușa.

Intrară în casă și urcară scara. Louisa rămase nemișcată, privind în jurul ei intimidată. Până acum, amândoi fuseseră politicoși și atenți unul cu altul, dar acum nu se mai simțea în largul ei.

- O să-l rog pe Kamu să ne aducă o bere.

Leo îl strigă pe servitor, și apoi, gândindu-se mai bine, se întoarce spre ea:

- Iartă-mă. Bei bere?

Louisa încuviință și apoi se gândi din nou dacă venirea ei aici era o dovadă de înțelepciune. Așteptându-și berea, inhală aroma de scorțișoară care plutea în jurul lui Leo. Se așeză și el pufnind.

- Kamu ți-a spus unde sunt?

Louisa își înghiți cu greu nodul din gât.

- Că te-ai dus să cauți un doctor pentru verișoara ta.

Leo dădu din cap.

- Zinnia nici măcar n-a vrut să-l vadă.

Băiatul le aduse berile.

În cele din urmă, Louisa își adună curajul să vorbească.

- Voiam să te întreb...

- Da?

- ...dacă tot ce mi-ai spus e adevărat.

Leo făcu o grimasă.

- Din păcate, da. Îmi pare tare rău.

Louisa îl privi fix, în timp ce el evită să se uite în ochii ei și urmări cerul de dincolo de vârfulilor copacilor.

Urmă încă o tăcere lungă și apăsătoare. Ea nu voia să știe și nici măcar să întrebe, dar simți că trebuie.

- Mai spune-mi o dată, câți ani are copilul?

- Șapte.

- Și unde este el acum?

Leo ridică ochii spre ea și apoi privi iar în jurul plantației de scorțișoară.

- Pe aici pe undeva.

- Ce face?

Leo clătină din cap.

- Mama lui n-o să-l lase să meargă la școală din cauza stigmatului de a fi ilegitim. Oamenii știu că ea e necăsătorită.

- Atunci poate îl trimiteți la un internat?

- E prea scump.

- O bonă?

- La vârsta asta, Conor are nevoie de educație, nu de bonă.

- Înțeleg.

- Zinnia se ocupă de el, dar acum nu se simte bine și dacă nu va accepta asistență medicală... ei bine, atunci...

Leo își deschise larg brațele.

Louisa privi la podeaua acoperită de teracotă, apoi își ridică ochii spre el, simțind că i se face rău.

- Îl vedeai pe Elliot când venea aici?

Leo își îngustă ochii, de parcă toată conversația asta l-ar fi oboșit teribil.

- Preferau să rămână singuri, îi răspunse el și o privi cu atâta compasiune, încât Louisa respiră adânc și apoi expiră lent.

- Și Conor știa că Elliot e tatăl lui?

Leo dădu din cap.

- Probabil nu știi, dar eu și Elliot am avut un copil care s-a născut mort. O fețită, căreia i-am pus numele Julia.

Ochii i se îngustară și mai tare, în timp ce se uita la ea, dar ea îi evită privirea, în timp ce amintirile o chinuiau.

- N-am știut, îi răspunse el cu blândețe.

Louisa nu cunoștea sexul celor doi bebeluși pe care-i pierduse, dar credea că fuseseră băieți, cu Julia între ei, unul mai mare decât sora lui și unul mai mic. Fiica ei, care nici măcar nu apucase să respire, era brunetă, ca Elliot.

- Ar fi împlinit trei ani, dacă ar fi trăit.

Nu i-a mai spus c-ar fi avut părul cârlionțat și ochii vii și energici ca ai lui Elliot. Și că întotdeauna i-ar fi rugat să o dea repede în leagăn, din ce în ce mai repede și mai sus, mami! *Mai sus!* Îi era mai greu să-și imagineze fiții, dar credea c-ar fi avut părul blond, ca al ei. Lăsă imaginile să se destrame și apoi se întoarse spre Leo.

- Îmi pare rău, spuse el.

- Am pierdut încă două sarcini, așa că înțelegi de ce să aflu de existența acestui copil e atât de dureros.

- Chiar nu te-aș fi putut minți cu așa ceva.

Louisa clătină din cap.

- Cred c-am știut tot timpul. Numai că n-am vrut să accept.

- Iartă-mă! Poate n-ar fi trebuit să-ți spun.

Louisa clătină din nou din cap. Nu-i putea spune că se simțea ca și cum inima ei ar fi fost smulsă și trebuia să apeleze la toată forța ei să nu se sfărâme în bucăți.

- Nu-mi vine să cred că Elliot a reușit să păstreze secretul atât de mult timp.

Între ei se lăsă linișea și tăcerea persistă. În cele din urmă, Leo vorbește.

- Îmi fac griji pentru Conor. Zinnia este bolnavă și nu poate avea grijă de el. Și nici eu nu mai pot. Cel puțin, nu așa cum trebuie. Din cauza secetei din nord, scorțișoara de pe plantația mea este la mare căutare. Și eu pur și simplu trebuie să mă ocup de ea.

- Te-ai gândit să-l dai spre adopție sau să-l duci la un orfelinat? Temporar, vreau să spun, cât timp Zinnia este bolnavă?

- O, Doamne, nu. N-am putut face asta - știi cum e pe-aici? Iar Zinnia, în mod evident, n-ar fi îngăduit asta!

- Nu, desigur. A fost o idee tâmpită.

- Dacă aș avea bani, l-aș trimite pe Conor la internat la Colombo, dar nu am. Trebuie să găesc o modalitate să distribui scorțișoara la scară mai largă, ca să-mi susțin afacerea cum trebuie.

- M-am gândit...

Louisa ezită pentru un moment și apoi respiră adânc.

- Ar fi posibil să o văd pe verișoara ta?

- Ești sigură?

- Acum nu mai sunt sigură de nimic. De ce e bolnavă?

- Cred că depresie. Mă îndoiesc că te va primi. Nici pe mine nu mă lasă să intru și să-i fac ordine prin cameră. Trăiește într-o dezordine de nedescris.

- Vrei să spui de când Elliot a murit?

Leo dădu din cap.

Louisa își ținu respirația.

- L-a iubit?

- Așa cred.

- Putem merge acolo?

Leo se încruntă în timp ce o privea cu atenție. Louisa respiră iarăși adânc, dar nu mai spuse nimic.

- N-o să te deranjeze? În casă sunt portrete pictate de ea.

- Ale lui Elliot?

- Da.

Louisa îl privi din ce în ce mai hotărâtă.

- Cred că trebuie să văd cu ochii mei.

- Foarte bine.

Leo o conduse afară din casă și apoi în jos pe potecă, dincolo de tufișuri, unde ciripea o mierlă. Ajunși aproape la poalele dealului, se îndreptară spre o clădire mică, un bungalow vechi, aproape ascuns între copaci. Trecură de un șir înalt de plante aromate, plantate în ghivece, apoi Leo o luă înainte și deschise ușa de la intrare. În prag, se întoarse spre ea și-i șopti.

- Încă ne mai putem întoarce.

- Vreau să văd.

Leo o conduse pe Louisa într-o cameră și ea suspină atunci când văzu tablourile atârinate pe pereți. Erau portrete ale femeii roșcate, cu pielea aurie, portretele unui copil la diferite vârste și portretele lui Elliot. Multe, multe portrete ale lui Elliot, fie singur, fie împreună cu băiețelul. Louisa simți cum îi tremură picioarele și se sprijini de Leo. El o susținu, apoi o luă de braț.

- Cine e acolo? Întrebă o voce.

- Eu sunt, Leo, îi răspunse el.
- Pare atât de fragilă, șopti Louisa.
- Este. Din mai multe puncte de vedere.

Brusc, era prea mult. Louisa se întoarse pe călcâie și fugi afară, iar Leo o urmă. Ea își înfășură brațele în jurul corpului, tremurând din cauza trădării lui care i se părea devastatoare. *Nu-l voi ierta niciodată*, își spuse. *Niciodată*.

- Hai, vino! îi spuse Leo. Te conduc înapoi la mașină.

Chiar atunci, un băiețel urcă poteca spre casă, lovind frunzele din drum. Stătea în picioare și o privea, iar Louisa observă imediat părul întunecat al lui Elliot și ochii lui verzi. Nu exista nicio îndoială că era fiul lui Elliot. Văzu zâmbetul lui Elliot, felul lui de a privi pe sub gene; îi remarcă farmecul. Și în mintea ei apărură imaginea din copilărie a lui Elliot, pe care Irene i-o arătase cândva. În tot acest timp, soțul ei fusese tatăl acestui băiat. Louisa îi auzi vocea, și-l imaginează jucându-se cu Conor, îmbrățișându-l noaptea la culcare. O duru mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Auzi zgomotele de pe plantație, ciripitul păsărilor, foșnetul diferitelor insecte pe sub frunze și simți briza care adia printre copaci. În fundal, se auzea chiar și oceanul. Totul părea să se estompeze în acel moment și se simțea ca și cum nu va mai putea ieși niciodată de acolo.

Încuviință cu umilință și apoi clipi repede, pentru a-și stăvili lacrimile de durere. Câteva momente, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Și apoi, Leo rupse tăcerea:

- Conor, salut-o pe doamna...

Băiețelul continua să-și țină ochii în pământ.

Louisa se îndepărtă.

- Nu pot... nu pot face asta.

Leo îi spuse băiețelului să intre în casă și-l anunță că un servitor îi va aduce imediat masa de prânz. Apoi o conduse pe Louisa spre

mașina ei. Stăteau împreună, soarele dogorea, dar Louisa nici măcar nu mai putea vorbi.

- Cred c-ar fi mai bine să intri. Nu prea pari în stare să conduci acum.

- Trebuie să plec...

- Haide, Louisa! Ai nevoie să te așezi și să bei ceva.

Ea tânjea să fie capabilă să scape de durere și de suferință, dar nu mai avea lacrimi. Imaginea picturilor îi străfulgeră mintea și ea se îndepărtă.

- Nu. Trebuie să plec acasă. Am nevoie să fiu acasă.

Se urcă la volan și conduse pe drumul care dădea în șoseaua principală.

Atunci când ajunse la traseul care o conducea înapoi spre plajă, se hotărî să vireze. Parcă mașina, își scoase din buzunar scoicile pe care le adunase mai devreme, merse pe plajă până la malul oceanului. Acolo, Louisa aruncă scoicile în larg, cu toată forța pe care o mai avea; apoi se prăbuși pe nisip ținându-și capul în mâini.

Trădarea lui Elliot o traumatizase profund și Louisa se simțea zdrobită. Doar gândul de a mai avea vreodată încredere în altcineva în afară de tatăl ei o făcea să intre în panică. Își aminti de absențele lui Elliot. Fuseseră atât de multe, dar ea pur și simplu îi acceptase scuzele și-i suportase uneori momentele de proastă dispoziție. Simțea o rușine care o ardea că undeva de-a lungul drumului, se mulțumise cu mai puțin decât merita și preferase să nu vadă adevărul.

Louisa avu impresia că lumea ei se clătina și asta o înspăimântă, astfel încât săptămâna următoare lucră cât putu de mult ca să finalizeze schițele pentru magazin. Și într-o dimineață, când tatăl ei trecu să bea împreună o cafea, iar ceața matinală se împrăștiase pentru a face loc unei zile însorite, ea încercă să-i spună că era prea ocupată și nu putea să se oprească, dar Jonathan o luă de mână și insistă să vină cu el în living.

- Deci, o întrebă el, în timp ce Ashan le turna cafeaua. Ești ferm hotărâtă să mergi înainte cu magazinul?

- Da. Se pare că voi avea și un bijutier alături, iar săptămâna viitoare o să merg la Colombo să-l cunosc și să mai întâlnesc alți câțiva artiști. Mi-ar plăcea să am și o galerie de tablouri de vânzare.

Când eram la plantația de ceai a familiei Hooper, l-am întâlnit pe Savi Ravasinghe, unul dintre artiștii pe care i-aș lua în considerare pentru colaborare. De asemenea, intenționez să vând și casete de bijuterii sculptate în lemn și elefanți de abanos sculptați. Tot la Colombo vreau să mă văd și cu un designer care realizează obiecte vestimentare din mătase. Am văzut deja câteva exemplare. Nu sunt încă sigură dacă vom vinde și materiale textile, dar e o idee. Și...

Jonathan o întrerupse.

- Draga mea, respiră!

Louisa se simți brusc descumpănită și-și lăsă privirea în podea.

- Ce s-a întâmplat? Nu vrei să-mi spui? Nu e nevoie să lucrezi așa de mult.

- Dar trebuie...

- E ceva ce nu mi-ai spus, nu-i așa?

- M-am dus la plantația de scorțișoară, spuse ea categoric, fără să-l privească în ochi.

- Aha!

- Totul este adevărat.

Ea înghiți în sec și continuă să-i evite privirea. A vorbi despre asta era ca și cum totul devenea și mai real. Îi veni în minte din nou părul brunet, cârlionțat, ochii verzi și aspectul general al lui Conor.

- Am văzut copilul. Este al lui Elliot, nu e niciun dubiu.

Jonathan îi întinse mâna. Louisa îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

- Nu e așa de rău dacă mă mențin ocupată.

Trebuia să continue să trăiască, ca și cum totul ar fi fost în ordine. Altfel, cum ar fi putut merge mai departe?

- Poți să dormi?

Adevărul era că atunci când adormea, nu făcea decât să viseze că totul era din nou bine. Că Elliot trăia. Că nu avea datorii și nu exista niciun copil ilegal.

- Numai dacă beau un pahar mare de gin înainte de culcare, îi răspunde Louisa. Atunci pot să dorm. Cu intermitențe.

El oftă.

- Asta nu e bine.

- E mai rău atunci când mă opresc. Nu știu ce să fac cu furia. Mă duc și mă plimb cu bicicleta ca o nebună. Înot. Ba chiar am făcut și scufundări la Flag Rock. Dar tot timpul îmi revine în minte o avalanșă de amintiri. Le îndepărtez. Vreau să știu totul despre Elliot și, în același timp, nu vreau - mi-e teamă de ce-aș mai putea afla.

- Scumpa mea. Trebuie s-o iei mai încet. Să te eliberezi de durere.

- Dar cum? Vreau să strig la Elliot, să țip la el, dar nu pot. Vreau să-l rănesc. Să-l rănesc cu adevărat. Și asta înrăutățește situația.

Dar declarația asta nu exprimă adevărata violență a sentimentelor ei, nici a lucrurilor îngrozitoare pe care-și imagina că i le face.

- Elliot a murit și nu pot face nimic ca să-i arăt cât de mult m-a rănit. Simt că m-a îndepărtat de mine însămi. Înțelegi?

- Mă întreb dacă n-ar trebui să consulți un doctor.

Louisa se gândise la asta. Și, chiar dacă simțea că înnebunește puțin, hrănindu-se permanent cu amintiri și având senzația că era de ajuns să întindă mâna ca să le atingă, totuși nu reușea să-și găsească o cale.

- Nu vreau pastile.

- Vrei să vin cu tine la Colombo?

- Nu. Acolo mă văd cu Margo. O să meargă ea cu mine la întâlniri.

În drum spre capitală, Louisa trecu pe lângă temple și altare budiste obișnuite. Întâlni grupuri de călugări în robe de culoare ocru sau șofran, în timp ce tobele și incantațiile lor puteau fi auzite din satele din apropiere unde avea loc o nuntă sau o altă ceremonie. Își ținu respirația atunci când ajunse la locul unde Elliot

avusese accidentul de mașină, dar nu se putea abține să nu simtă furie. Poate o să văd un diavol dansând acolo, își spuse ea, știind că sălbaticii din jungla tropicală erau celebri pentru adorarea demonilor despre care se credea că trăiesc în copaci. Probabil de asta am nevoie. Un demon. Elliot o dusesse să asiste la unul dintre aceste ritualuri oribile și Louisa văzuse măștile oribile pe care ei le foloseau. O speriasse, și totuși atmosfera fusese electrizantă. Și ceva în legătură cu acea atmosferă se potrivea cu propriile-i sentimente rănite.

Spre deosebire de jungla tropicală, străzile aglomerate din Colombo miroseau a nucă de cocos, scortişoară, pește prăjit și în plus, a arome dulci provenind de la diverse ceaiuri și tarabe cu prăjituri înșirate pe trotuare. Louisa parcă aproape de clădirea elegantă, construită din cărămidă stacojie și crem – *Cargills, magazin universal* –, evitând căruța albastră cu coviltir care gemea și scârțâia în fața ei. Muște și țânțari roiau pretutindeni când se îndreptă spre bazarul chinezesc de pe Chatham Street, trecând pe lângă magazine mici de mătăsuri, două sau trei farmacii cu plante medicinale și mai multe prăvălii care vindeau obiecte lăcuite.

Totul strălucea în căldură și praf.

Mai departe, în aerul mirosind acum a bălegar, fructe și mirodenii, funcționarii publici britanici și doamnele misionare se amestecau cu muncitorii singhalezi și tamili. Ciorile își luară zborul pe deasupra mulțimii, așezându-se acolo de unde puteau observa resturi de mâncare. Louisa trebui să-și croiască drum cu grijă, printre câteva ricșe care-i blocau drumul, până când ajunse în cele din urmă la ceainăria pe care-o căuta și o văzu pe Margo stând la fereastră. Îi făcu semn cu mâna și îi zâmbi larg, iar Louisa făcu un efort să se întărească. Urma să fie o zi de lucru și pur și simplu nu putea ceda emoțiilor. Deschise ușa, auzi zgomotul clopoțelului de la intrare și se apropie de Margo.

– Am comandat ceai pentru amândouă, spuse Margo.

- Minunat.

Louisa se așează și își lăsă geanta pe un scaun liber.

- Ce mai faci? Cum mai ești?

- Eu sunt bine. Mama nu prea. Vrea să vină și să se mute cu tine din nou, dar am încercat s-o conving să renunțe.

- De ce vrea să vină?

- Cred că vrea să fie acolo unde a trăit Elliot.

Louisa clătină din cap. Nu voia să-i spună lui Margo cât de rău se simțise în ultima vreme, dar Irene ar fi fost cu adevărat picătura care umple paharul.

- Sinceră să fiu, e o idee îngrozitoare. Așa cum mă simt acum, l-aș putea ucide pe Elliot. Dacă n-ar fi deja mort...

- Deci este adevărat? Mă refer la copil?

Louisa respiră adânc înainte de a-i răspunde.

- L-am văzut, Margo. E leit Elliot.

- O, draga mea. Îmi pare rău!

Louisa oftă și hotărî să schimbe subiectul. Erau momente când discuțiile nu o ajutau.

- Să nu mai vorbim despre asta. Sunt mult mai interesată de tine.

- De mine? Mă simt ca o proastă c-am acceptat să am o relație cu un bărbat însurat și că m-am prefăcut că totul e normal. El mi-a spus că mariajul lui se terminase și eu am crezut asta pentru că voiam s-o cred.

Louisa se gândi la Elliot și aproape se închise în ea. Dar, de dragul lui Margo, făcu un efort să vorbească.

- Amândouă am crezut ceea ce-am vrut. Probabil te-ai îndrăgostit pur și simplu de William.

- Asta mi-am spus și eu, dar, la un moment dat, a trebuit să fac o alegere. Aș fi putut decide să-i întorc spatele.

- Crezi că așa a simțit și Elliot?

- Că avea de făcut o alegere sau c-ar fi putut să iasă din situația asta?

- Ambele.

- Cine știe? Tot ce știu sigur este că mariajul lui William nu era nici pe departe terminat, așa cum nu era nici al vostru. Mă simt al naibii de vinovată!

- Dar, cel puțin, tu ai pus punct. Elliot nu.

- Așa este.

- Îți mai e dor de William?

- Mi-e dor de cineva în viața mea. Chestia e că William mă făcea să mă simt atât de specială. Era pentru prima dată când mă simțeam și eu specială.

Louisa o mângâie pe mână.

- Pentru mine ești specială!

Margo îi zâmbi.

- La noi acasă, totul se învârtea în jurul lui Elliot. El era cel care primea toată atenția. Pur și simplu ai mei îl considerau perfect, în ciuda tuturor evidențelor. Chiar și cea mai mică realizare a lui era sărbătorită cu prăjituri și alte bunătăți. La școală, de Ziua Sportului, când el câștigase locul trei la cursa de o sută de metri garduri, pentru al treilea an consecutiv, ai fi crezut că a câștigat toate concursurile sportive ale zilei. Orice aș fi făcut, mama abia dacă mă observa. Oricum, s-a terminat totul... Acum ce-ar fi să mănânci o briouă cu frișcă? Arăți prea slabă.

- Draga mea, acum vorbești exact ca mama ta!

Amândouă râseră și tensiunea se mai risipi.

Apoi, Louisa își luă fața de femeie de afaceri și merse să-l cunoască pe vărul bijutierului cu care vorbiseră la Galle. S-a dovedit că omul era dornic să-și extindă afacerea și era încântat să-și vândă colecția de safire la magazin și să aprovizioneze colecția de pietre prețioase pentru a le expune în vitrina din galeria principală. Louisa era mulțumită. După aceea, femeile merse pe o alee îngustă, printre clădirile înalte și descoperiră panoul indicator care semnala atelierul de design. Femeia care confecționa haine de

mătase le invită sus în atelier, un salon imens, luminos, cu ferestre generoase, înalte până la tavan.

Ea crea mai ales eșarfe și caftane, dar toată mătasea era vopsită și pictată manual, sau imprimate cu modele fabuloase, într-o imensitate de culori. Un șir de piese erau expuse pe un rând, pe toată lungimea salonului.

- Sunt puse la uscat, le spuse ea, văzându-le cum le privesc și cum le ating. Apoi vor fi călcate și împachetate.

- Ei bine, așa cum vă spuneam în scrisoare, caut artiști și artiști interesați să folosească magazinul meu ca pe o piață de desfacere pentru bunurile lor. Avem spațiu adecvat care are valoare nominală a chiriei și aș fi fericită să vi-l ofer gratuit în primele trei luni. Dumnevoastră vă veți vinde produsele, iar noi vom încasa un procent din vânzări. Asigurăm toate condițiile pentru vânzare și ne ocupăm și de publicitate. Cum vi se pare oferta?

- Interesantă.

- Pot angaja și personal de încredere, responsabil cu vânzările, dacă nu cumva doriți să-mi recomandați dumneavoastră pe cineva.

- Am o prietenă care trăiește în Galle. Copiii ei tocmai au început școala, așadar probabil va fi interesată de ofertă.

- Ei bine, oricum ar fi, ne-ar plăcea să avem în magazin produsele dumneavoastră frumoase din mătase.

Femeia zâmbi și o vreme discutară despre prețuri, iar apoi, după ce se înțeleseră, își strânseseră mâna.

Următoarea oprire a fost la biroul lui Elliot pentru afacerea cu mirodenii. Din câte știa Louisa, afacerea era profitabilă, vânzările mergeau de la sine, deci asta era mai mult o vizită de curtoazie. Nihil, managerul între două vârste, o aștepta, iar când Louisa veni, el îi transmise condoleanțe pentru pierderea lui Elliot.

- Toți am fost atât de șocați atunci când tatăl dumneavoastră ne-a anunțat ce s-a întâmplat. Mi-a spus să continui ca de obicei și

că dumneavoastră veți veni aici în vizită la un moment dat. Și acum, sunteți aici.

- Vă mulțumesc pentru grijă, spuse Louisa și zâmbi, continuând schimbul de amabilități. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

- Îmi permiteți să vă întreb ce planuri aveți?

Louisa încuviință. Cel puțin aici nu existau amintiri care să o deranjeze.

- Singurul plan pe care îl am este să continui afacerea.

Nihil păru ușurat.

- Chiar m-am întrebat dacă n-o să vreți să vindeți.

- Nu în viitorul apropiat, dar aș vrea să mă uit la încasări.

- Desigur. Vă aduc registrele imediat.

Se duse la un dulap mare, din care scoase două registre contabile.

- Soțul dumneavoastră a transferat o sumă mare, pentru a-și achita o achiziție.

- Pot să văd?

- Da. Pofțiți!

Louisa aruncă o privire asupra cifrelor și își spuse că suma pe care Elliot o scosese din contul de afaceri ar fi putut acoperi avansul pentru tipografie. Dar asta tot nu o lămură ce se întâmplase cu jumătatea lipsă de bani pe care ea i-o transferase în contul personal și care ar fi trebuit să rămână, după ce el ar fi efectuat ultima plată pentru achiziționarea clădirii.

- Dar nu suntem în zona de risc, nu-i așa?

- Nu, absolut deloc. De fapt, cred că suntem în punctul în care ar fi bine să ne extindem.

Louisa își dădea seama că nu era o afacere mare, dar funcționa bine și promise să revină la Colombo o dată pe lună - să se asigure că totul se desfășoară fără probleme - și să facă tot posibilul pentru a crește vânzările.

După aceea, femeile merșeră cu mașina până la Cinnamon Gardens - numită astfel după fosta plantație de scorțișoară care

existase odinioară acolo – unde urmau să-l întâlnească pe Savi Ravasinghe. Pe străzi erau aliniați copaci și vile mari, în stil colonial și el locuia la etajul superior al unei astfel de vile, împărțită în două apartamente. Vila era înconjurată de o grădină amplă, strălucitoare, cu arbori înalți și tufișuri de rododendron. Louisa simți căldura și-și șterse fruntea cu dosul palmei.

- Ție nu ți-e cald? o întrebă pe Margo.
- M-a cam ajuns și pe mine pe ziua de azi.
- De fapt, de-abia aștept ploile.

Louisa nu vorbi și despre faptul că simțea ceva special în legătură cu ploile, cu răpăitul lor, ca sunetele de tobă, care i-ar putea spăla cumva tristețea și îndoiala care o mistuiau. În copilărie, îi plăcea să se strecoare noaptea în grădină, doar în pijama, și să ridice brațele ca să prindă picăturile de ploaie. De obicei, doica o găsea și o târa înapoi în casă, dar Louisei îi plăcea eliberarea sălbatică a expunerii în șuvoaiele ploilor torențiale.

Savi le întâmpină în pragul ușii, arătând la fel de elegant și de exotic ca data trecută.

- E minunat să te revăd, spuse el și îi strânse mâna Louisei.

Ea i-o prezentă pe Margo și amândouă îl însoțiră sus pe scări, unde intrară într-un salon mare, spațios. Lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestre imense, proiectată pe un perete strălucitor, iar pardoseala de gresie era acoperită de covoare splendide – persiane, le spuse el –, iar pe pereții albi erau expuse picturi.

- Nu sunt toate ale tale? îl întrebă Louisa.

- Portretele sunt pictate de mine, dar peisajele sunt realizate de un prieten.

Louisa se uită atentă la tablouri, admirând tonurile subtile ale peisajelor și culorile vii ale portretelor.

- Îmi place că pictezi oameni obișnuiți. Mi-ar plăcea să-ți expun câteva portrete în galeria magazinului meu.

- Mai am câteva portrete expuse aici. Dar nu sunt pictate de mine.

Savi le arată un coridor lung și Louisa îl urmă. Dar când văzu primul portret, i se uscă gura de emoție. În fața ei stătea portretul inconfundabil al lui Elliot, cu brațul în jurul unei roșcate.

- Sunt pictate de o cunoștință, spuse Savi. O cheamă Zinnia. Cred c-am vorbit despre ea prima dată când ne-am întâlnit, deși atunci nu-mi aminteam numele ei. Le-am descoperit de-abia recent, într-un lot dintr-un depozit de vânzări și, din moment ce le-am achiziționat la un preț bun, m-am gândit că le-aș putea vinde. Mi se par excepționale.

Louisa inventă o scuză și-i spuse că prefera să vadă tablourile expuse în salonul principal. Îl anunță că pe acelea ar dori să le expună în magazin, dar Margo o urmă pe coridor și, când Louisa se întoarse, văzu cum cumnata ei rămăsese neclintită, în fața portretului fratelui ei, privindu-l surprinsă.

- Sunt frumoase, nu-i așa? strigă Louisa. Dar vino să le vezi pe astea, Margo!

Se înțeleseră din priviri și Margo reveni în salon, vizibil șocată. Pentru o clipă, Louisa se opri, contemplând lumina care pătrundea prin ferestrele uriașe. Toate culorile din salon începură să se învârtă și să se amestece și ei i se păru iarăși, brusc, extrem de cald. Pentru o clipă îngrozitoare, se gândi c-o să leșine și întinse mâna, ca și cum astfel și-ar fi putut regăsi echilibrul.

- Ești bine? o întrebă Margo și sunetul vocii ei o aduse pe Louisa înapoi.

Respiră adânc de câteva ori și, după ce-și recăpătă autocontrolul, îi spuse lui Savi că va fi încântată să-i expună și portretele, și peisajele, dar că avea să dureze câteva săptămâni înainte ca tipografia să se transforme complet în magazin.

- Mi-ar face plăcere să pictez câteva tablouri special pentru tine. Poate unele mai mici, ușor de transportat? Data viitoare când mă întorc în Ceylon.

- Da, spuse ea, ar fi perfect.

În timp ce părăseau apartamentul, Margo se întoarse spre ea:

- Ești sigură că ești bine?

- Așa cred. Am văzut portrete asemănătoare la Cinnamon Hills.

- Îmi imaginez ce șoc trebuie să fi avut. Cel puțin, așa a fost pentru mine.

- Am văzut doar portrete cu Elliot și copilul, nu și cu ea. Și nu credeam că aceste picturi se vând pe piață... Nu știu de ce, dar îmi imaginam că Zinnia le-a păstrat pe toate. Că le ține cumva ascunse în studioul ei.

- Probabil are nevoie de bani.

- Da. Deși bănuiesc că o parte din datoriile lui Elliot sunt din cauza ei. Nu-mi închipui că el ar fi vrut ca ea să-i vândă portretele. Sinceră să fiu, aș fi vrut să le cumpăr pe toate și să le dau foc!

- Sunt puțin cam prea colorate pentru gustul meu.

- Acum înțeleg și mai bine totul.

Louisa înghiți un nod, apoi șopti:

- Mi s-a părut că arătau fericiți împreună, nu-i așa?

- Și, dacă erau atât de fericiți, de ce nu te-a părăsit?

- De ce iubitul tău căsătorit nu și-a părăsit soția?

Margo ridică din umeri, dar păru să se întristeze.

- Era puțin probabil să se întâmple asta vreodată.

- Presupun că oamenii se îndrăgostesc tot timpul de persoanele nepotrivite.

- Mi s-a întâmplat și mie, dar asta nu-l scuză pe Elliot.

- De ce nu?

Margo oftă.

- Nu pot găsi o justificare pentru ce a făcut el, dar nici pentru ce-am făcut eu.

- Ai încercat să te opui?

- La început, dar apoi a devenit o dorință de nestăpânit. Mi-am dat seama că mă gândeam la William tot timpul și, în cele din urmă, am reluat legătura.

- Nici măcar nu contează că Elliot s-a îndrăgostit de altcineva. Ei bine, contează și asta, bineînțeles, dar trădarea mă doare cel mai tare.

- Să știi că eu nu mă pot ierta. Probabil și Elliot avea regrete?

- Ei bine, Elliot avea toate motivele din lume să rămână cu mine, nu-i așa? Avea o grămadă de bani, o vilă frumoasă, slujba... Tatăl meu cu greu l-ar mai fi acceptat la firmă, dacă m-ar fi părăsit. Am fost așa de fraieră să-mi încredințez inima cuiva care m-a tratat cu atâta nepăsare.

- Elliot a fost întotdeauna cam neglijent față de sentimentele altora, dar pe tine te-a iubit. Sunt sigură.

- Oare?

Louisa se plimba cu pași mari prin dormitor și privea din când în când la dulapul cu sertare al lui Elliot. Își rodea o unghie, dorindu-și să termine cu el o dată pentru totdeauna și hotărî că singurul lucru care îi rămânea de făcut era să scape de lucrurile lui.

- *Afară!* Vreau să dispară afară toate astea, se gândi ea. Dacă totul o să dispară, atunci probabil o să dispară și el.

Pe un ton optimist și ferm, ea îi ceru unuia dintre servitori să o ajute să pregătească focul de tabără în grădină, dar să nu-l aprindă încă. Amândoi au adus ziare vechi și crengi care fuseseră tăiate și lăsate să se usuce. Și atunci când stiva era destul de înaltă, Louisa se duse înapoi în dormitor, se uită o clipă în garderobă, apoi scoase toate costumele și cămășile lui Elliot, lăsându-le aruncate pe pat. După aceea, deschise sertar cu sertar și aruncă totul pe podea. Atunci când își trecu mâinile peste cămășile familiare, se simți ca și cum inima ei era pe cale să se oprească. Miroși una dintre cămășile lui Elliot, ca să vadă dacă-i mai simte aroma familiară de cedru și apoi miroși alta, dar toate fuseseră spălate și nu mai rămăsese nimic. Apoi începu să caute prin buzunare și, din buzunarul unei perechi vechi de pantaloni trei sferturi, scoase un plic. Era sigilat,

nu scria nicio adresă pe el, așa că Louisa îl rupse și înăuntru descoperi o singură foaie de hârtie, pe care o citi:

Draga mea,

Nu pot să-ți spun cât de nefericit sunt că simți că trebuie să ne încheiem relația. Așa cum știi, n-am reușit să mai vin să te văd la fel de mult cum îmi doream, de când Louisa a pierdut copilul și a trebuit să rămân lângă ea. Nu am avut de ales. Înțelegi asta, nu-i așa? Te rog, promite-mi că te mai gândești! O să încerc să vin să te văd din nou și nu uita că te iubesc. Trebuie să crezi asta și îți promit că în curând va veni momentul potrivit pentru noi. Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar de-abia aștept să fiu cu tine și să am grijă de tine și de copil pentru totdeauna.

Trebuie să fac mai mulți bani ca să vă pot oferi viața pe care o meritați și voi reuși asta dacă mai rămân aici încă puțin. Tocmai am cumpărat o nouă afacere, o veche tipografie și, după ce o aranjez puțin, sper să o vând în profit. Ți-am spus de la început că încă îmi iubesc soția. Îți amintești? Dar, desigur, asta s-a schimbat după ce s-a născut Conor. Te rog să ai grijă de voi! Îți trimit bani prin Leo dacă nu reușesc să ajung curând să vă văd și apoi voi lua următorul tău lot de picturi să-l vând la Colombo. Dar orice altceva ai simți, te rog să te mai gândești! Te rog dragostea mea, nu mă părăsi. Nu pot îndura asta.

Al tău pentru totdeauna,

Elliot

Louisa reciti scrisoarea și simți că i se face rău. Apoi o rupse în bucăți mici și le aruncă la coșul de gunoi, având senzația că-și sfâșie întreaga viață. Nu numai că Elliot nu intenționase niciodată să transforme magazinul în realitate, dar mai și plănuia să o

părăsească. Asta părea ultima lovitură dată căsniciei lor și Louisa își simți inima sfâșiată.

În timp ce liniștea o învăluia, o cuprinse o izbucnire de furie. Luă un braț de haine de-ale lui și ieși în grădină să aprindă focul de tabără. Când flăcările începură să strălucească intens, ea se apucă să arunce pe foc hainele lui Elliot, costumele, apoi cămășile și cravatele lui. Se întoarse în dormitor să aducă și mai multe, urmărind cum fiecare haină era mistuită în flăcări. Gata, se gândi ea. Totul s-a terminat. Asta își și dorea, să se termine. Servitorul privea totul cu o privire uluită. Probabil i se părea o risipă incredibilă, bănuia Louisa, dar nu mai suporta existența hainelor lui Elliot. Îl iubise atât de mult și acum, în timp ce auzea trosnetul și șuierul scânteilor strălucitoare, începu să râdă sălbatic. Pe măsură ce flăcările cuprindeau și apoi mistuiau fiecare haină, focul nu doar că alimenta furia Louisei – dar energia distructivă se amplifică.

Louisa se simțea euforică. Era aproape amețită de ușurare.

Brusc, auzi o voce și, întorcându-se, o văzu pe Irene stând acolo în grădină, urmărind-o cu o privire îngrozită. Harold stătea lângă ea ținând-o pe după umeri. Iar în spatele lor era Ashan, cu valizele lor în mâini.

– Îmi pare rău, doamnă! spuse el. Am vrut să vă anunț mai întâi sosirea lor, dar au insistat să vină direct în grădină.

– Ce faci? urlă Irene. Ce faci cu hainele fiului meu?

Louisa rămase nemișcată.

– Irene, cred că vezi și singură că le dau foc!

Femeia alergă spre flăcări și, luând un băț, încercă să salveze o cămașă parțial arsă. Aceasta atârna în vârful bățului, în timp ce Irene o ținea în sus, fumegândă. Louisa aproape izbucni din nou în râs, în timp ce privea încercarea inutilă a soacrei sale de a salva cămașa lui Elliot și pe Harold trăgând-o deoparte de foc.

– Dă-mi drumul! îi ceru ea.

Irene se încruntă.

- Dar de ce? De ce faci asta?

- Și ce-ai vrea să fac?

- Nu este prea devreme? Întrebă Harold. E ca și cum ai vrea să scapi de fiul nostru.

Louisa îi privi rece.

- Sincer? Aș vrea să pot. Și mai mult decât atât, mi-aș dori să nu-l fi cunoscut niciodată.

Și spunând asta, se răsuci pe călcâie, urcă scările și se închise în dormitor. Își petrecu acolo restul după-amiezii, gestionându-și furia, în timp ce simțea că nu mai putea trăi într-o lume așa cum o concepea ea. Ashan ciocăni de câteva ori discret la ușa ei, să-i aducă ceva de băut și încurajând-o să deschidă ușa, dar Louisa nu era în stare să vadă pe nimeni.

Seara, Louisa se hotărî să se îmbrace pentru cină. Îl invitase pe tatăl ei și hotărâse să se facă frumoasă pentru el.

Deși era furioasă din cauză că Irene și Harold sosiră neanunțați, nu îi putea îndepărta, și oricum scrisoarea pe care o găsisese punea totul în umbră. Euforia arderii hainelor lui Elliot nu durase prea mult și acum, de câte ori se gândea la scrisoare, abia se putea abține să nu alerge la baie să vomite. Cât despre Irene, Elliot fusese singurul ei fiu care supraviețuise și Louisa avea nevoie de o imensă capacitate de autocontrol pentru a nu spulbera iluziile soacrei ei. Louisa nu știa dacă Irene era pregătită să fie dezamăgită, mai ales că Elliot era pe cale să devină post-mortem un sfânt pentru ea.

Louisa oftă. De ce trebuia ca totul să fie atât de dificil? Făcu o baie, își spălă părul ca să scape de mirosul de fum și apoi se îmbracă sobru într-o rochie de mătase gri-deschis, își puse colierul de perle și se îndreptă spre living, unde Irene și Harold se instalaseră deja pe una dintre canapele. În timp ce intră în cameră, Louisa aruncă o privire în jur. Irene avea obiceiul să mute ornamentele acolo unde considera de cuviință și, deși Louisa se certase cu Elliot din

cauza asta, el o convinsese că era ceva atât de neimportant, încât n-avea de ce să facă o scenă. Louisa observă cum soacra ei intervenise din nou...

Irene își îndreptă spatele și pufni, sfredelind-o din priviri.

- Așadar, te-ai gândit să ne onorezi cu prezența.

Louisa scrâșni din dinți.

- Irene, Harold, mă bucur să vă văd.

Harold schiță un zâmbet timid.

- Poate ai vrea să-mi explici de ce ai ars hainele fiului meu?
continuă Irene.

- Era timpul.

- Nu te-ai gândit să ne întrebi dacă nu vrem să păstrăm câteva dintre ele?

- N-aveați ce face cu hainele lui. Îi puteți păstra stiloul, pipa sau pieptănul. Luați-le pe toate, dacă doriți. Încă au mai rămas destul de multe obiecte care i-au aparținut.

- Dar nimic de îmbrăcat.

- Nu cred...

Irene o întrerupse.

- Tocmai asta e problema. Asta a fost întotdeauna problema. De mine nu ți-a păsat niciodată, nu-i așa?

- Liniștește-te Irene, sunt sigur că n-ai vrut să spui asta, interveni Harold încercând să-și ia soția de mână, dar Irene îl respinse.

Louisa își îndreptă spatele și se îndreptă bătoasă spre carafă să le toarne trei sherry. Îi oferi unul Irenei și apoi îl servi și pe Harold.

- Hai să nu ne certăm, te rog! Sunt mult prea obosită.

Irene nu-i răspunse, dar își luă paharul de sherry.

În acel moment, sună clopoțelul de la intrare. Louisa ascultă atentă în timp ce Ashan deschise ușa și, după un minut sau două, servitorul îl conduse pe Jonathan în salon, urmat de Margo.

- Am găsit-o pe drum, de la gară, luptându-se cu valiza.

Margo râse.

– Așa că tatăl tău s-a comportat ca un gentleman și mi-a cărat valiza până aici. Am venit cu trenul, încercând să-i ajung din urmă pe ai mei. Din fericire, nu a fost o zi furtunoasă, altfel trenul ar fi deraiat din cauza inundațiilor.

Irene se ridică de pe canapea și o primi pe Margo cu brațele deschise.

Margo își îmbrățișă mama, care părea să se agațe de ea.

– Louisa, sper să nu te deranjez că dau buzna așa.

– Nu, deloc, Margo. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! răspuse ea, simțindu-se, de fapt, extrem de ușurată să-și revadă cumnata.

– Sunt sigură că bucătarul nostru ne pregătește o cină originală.

După ce nou-veniții se instalară și ei comod pe canapea și primiră câte un pahar de sherry, se lăsă o tăcere apăsătoare. Simțind probabil că plutea ceva în aer, Jonathan se simți responsabil să continue conversația.

– Așadar, Irene, ce părere ai despre cum se descurcă guvernul?

– Ar trebui să-l întreb pe soțul meu. Nu mă interesează acest subiect, deși cred că Harold susține pe deplin conducerea guvernului, nu-i așa, dragule?

El încuviință.

– În general, da.

Jonathan își înclină capul.

– Oare consiliul de miniștri n-ar trebui să dețină controlul și asupra poliției și a armatei?

– Consider că cea mai bună opțiune e să le păstreze sub autoritatea britanică, interveni Irene, în timp ce Harold oftă resemnat. La urma urmei, cine ar vrea ca acești oameni să fie responsabili de păstrarea legii și a ordinii? Nu, e mai bine ca ele să rămână în mâinile noastre.

– *Acești oameni*, Irene? spuse Jonathan, ridicând sprâncenele mirat.

– Cred că știi ce voia să spună soția mea, răspuse Harold.

Margo interveni.

- Tată, nu trebuie să o susții pe mama întotdeauna. Haide mamă, fă-mi loc să mă așez lângă tine!

Irene se dădu puțin la o parte, iar Margo își ocupă locul lângă părinții ei.

- Deci, spuse Louisa, întorcându-se spre tatăl ei și vorbindu-i încet, în timp ce Margo și Irene păreau să discute despre călătoria cu autobuzul și cât de neplăcută fusese. Ai mai trecut pe la poliție? Au aflat ceva despre spargere?

Jonathan ridică din umeri.

- Am făcut ce am promis. Deși cred că a fost inutil...

- Deci poliția nu va lua nicio măsură?

Tatăl ei ridică din umeri.

- Nu prea știau ce ar putea face.

- Să ia măsuri? se alarmă Irene. Trebuie să vorbim în șarade ca să înțeleagă?

Jonathan o privi pe Louisa înainte de a vorbi. Ea, în schimb, clătină scurt din cap.

- Avem doar o mică problemă.

- Ei bine, azi am găsit-o pe fiica ta arzând toate hainele lui Elliot. Ce zici de asta?

- Sunt sigur că fiica mea a făcut doar ce trebuia să facă, îi răspunse Jonathan. Nu le poate păstra pe toate și nici nu trebuie.

- Oricum, asta e decizia Louisei, nu-i așa, mamă? adăugă Margo.

- Exact. Asta trebuie să fie decizia Louisei. Fiica mea trece și așa prin momente dificile, nu era nevoie să mai intervenim și noi.

O expresie furioasă traversă chipul Irenei.

- Nimeni nu se gândește să ia în considerare și sentimentele mele, spuse ea. Nimeni.

- Irene, asta nu este corect, interveni Harold. Știu că suntem amândoi supărați, dar...

- Să vă spun eu ce nu este corect. Faptul că Elliot s-a căsătorit cu o femeie care nu i-a putut oferi copii. Asta-i tot ce mi-am dorit

vreodată. Am sperat la prea mult? Elliot ar fi fost un tată minunat. Atât de atent. Atât de devotat.

- Mamă, spuse Margo avertizând-o, în timp ce Harold clătina din cap.

- Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să am un nepot.

Louisa sări în picioare, cu mintea aprinsă de furie din cauza scrisorii recent descoperite.

- Ei bine, Irene, cu siguranță dorința ți s-a îndeplinit!

- Despre ce naiba vorbești?

Louisa îi aruncă o privire cumnatei sale, care îi făcea semne disperate, dar ea mersese deja prea departe ca să mai dea înapoi acum și nu se putu abține.

- Chiar ai un nepot, Irene. Un nepot nelegitim. Sper că ești mulțumită.

Când Louisa se pregăti de culcare, trecu în revistă toate întâmplările din ziua aceea. Se simți îngrozită că lucrurile ajunseseră în acel punct și știu că nu fusese înțelept din partea ei să-i spună Irenei despre Conor. Soacra ei fie va nega existența unui copil nelegitim, fie va dori să se ocupe de el. Oricum, Louisa trebuia să-l anunțe pe Leo. Luă stiloul lui Elliot, cel pe care-l păstra întotdeauna pe noptieră, și începu să-i scrie proprietarului plantației Cinnamon Hills. De dimineață, o să i-l dea lui Irene și o va lăsa să aleagă. În timp ce se juca cu stiloul lui Elliot, și-l imaginează pe soțul ei scriind înaintea să stingă lumina seara.

Louisa își aminti clipa când se cunoscuseră. Ea se plimba cu bicicleta și, în ciuda primelor semne de ploaie, hotărâse să facă o plimbare pe drumul de pe coasta oceanului. Dar, în ora următoare, se dezlănțui musonul. Fiindcă nu apreciasse bine evoluția vremii, Louisa fusese efectiv măturată de pe drum, julindu-și piciorul. Se târâse și găsisse o stâncă unde să se adăpostească de furtună, dar până s-o descopere, era deja udă leoarcă. Trecuse o

jumătate de oră și simțise o imensă ușurare atunci când o mașină oprise în dreptul ei și șoferul sărise să o ajute. O luase în mașină, îi pusese bicicleta în portbagaj și o condusesse înapoi în Galle. Amândoi băuseră o ceașcă de ciocolată fierbinte și îi bandajase piciorul înainte. Dar cum vremea era absolut sălbatică, Elliot n-a putut să meargă la Colombo și atunci rămăsese o noapte și apoi încă una și încă una. Louisa se îndrăgostise la prima vedere de farmecul și aspectul prezentabil al lui Elliot și fusese atât de plină de speranță într-un viitor împreună.

Lăsă jos stiloul pe noptieră și hotărî să nu-i mai trimită scrisoarea lui Leo. În schimb, avea să se ducă ea însăși acolo.

Louisa se trezi în zori, în timp ce răsăritul soarelui zugrăvea cerul într-o nuanță delicată de mov, care se reflecta în ocean colorându-l în roz. Era momentul preferat al zilei. Privi pe fereastră spre dealurile dinspre nord, încă învăluite în ceață, și chiar și în grădina ei, frunzele erau ude de rouă. Din când în când, observa prin grădină o pisică asiatică, atrasă de semințele de palmier dulce, dar nu azi. Arborii ei durian¹ și jackfruit² atrăgeau multe păsări și, de obicei, îi plăcea să le privească, deși astăzi doar un porumbel imperial solitar, cu aripi de un verde-metalic, defila țațoș pe peluză.

¹ Arborele Durian este considerat regele fructelor asiatice. Fructul Durian ar putea fi introdus în categoria fructelor ciudate datorită aspectului său unic – are coaja cu țepi – și a mirosului înțepător, din cauza căruia este interzis azi în multe locuri publice. Este originar din Insulele Sumatra și Borneo, sud-estul Indiei, Noua Guinee, sudul Filipinelor, Vietnam, Birmania, Thailanda, Ceylon. În Asia este considerat cel mai important fruct, apreciat pentru gustul său deosebit și valoarea nutritivă (n. tr.).

² Fructul arborelui Jack, originar din Asia tropicală, un arbore veșnic verde, care face parte din familia dudului. Acesta este unul dintre cei mai mari arbori din lume, poate atinge înălțimea de 20 de metri. Fructul este asemănător ca formă cu pepenele galben și este cel mai mare și mai greu fruct care crește în copaci, ajungând la 20 și chiar 50 de kilograme. Arborele de jackfruit produce între 100 și 200 de fructe anual (n. tr.).

Louisa nu mai avea vreme de zăbovit. Cu o casă plină de oameni, nu spera decât că nu îi scăpase cumva unde vrea să se ducă. Până și Jonathan rămăsese peste noapte, simțind probabil că fiica lui va avea nevoie de sprijin moral cu Irene, atât de predispusă să creeze probleme.

După anunțul șocant al Louisei, interogatoriul continuase.

– *Cine este acest copil? Ești sigură că e fiul lui Elliot? Cum ai aflat? Ai știut tot timpul? De ce mie nu mi s-a spus, în calitate de bunică a lui?*

Iar atunci când Irene descoperi că Margo știa deja despre Conor, chipul ei se înroși de furie. Oricum, nu părea s-o deranjeze deloc că existența acestui copil nelegitim însemna că Elliot își înșelase soția.

Louisa se îmbracă repede și coborî în bucătărie, unde bucătarul încă-și încălzea boilerul, deci deocamdată cafeaua nu era gata. În timp ce se urca în mașină, îi veni o nouă idee pentru ceea ce era acum afacerea ei cu mirodenii. Managerul ei, Nihil, spunea că ar fi fost înțelept să o extindă, astfel încât Louisa putea contribui direct. În timp ce conducea de-a lungul drumului de coastă, se gândi ce îi va spune lui Leo atunci când va ajunge la Cinnamon Hills. În primul și-n primul rând, va trebui să-l anunțe că Irene știa acum de existența lui Conor. Probabil nu luase încă o hotărâre, dar, cunoscând-o pe Irene, Louisa nu putea fi sigură. Și avea să-i ceară părerea lui Leo.

În timp ce viră, părăsind drumul principal și începu să urce dealul, Louisa trecu de locul unde era amplasat bungaloul Zinniei, printre copaci. Maxilarul i se încordă. *Ce fac?* se gândi ea. Oare era o nebunie să-l implice pe Leo în noul ei plan?

Probabil că nu, pentru că ceva în interiorul ei, ceva din locul unde încă se aflau ultimele rămășițe de speranță și credință, o obliga. Poate, într-un mod complicat, însuși motivul pentru care se gândea la acest plan era un act de sfidare, conceput în ciuda trădării lui Elliot. În orice caz, Louisa nu voia să se lase intimidată.

Opri mașina chiar înainte de a ajunge în vârful dealului și ieși să respire parfumul aerului, savurând amestecul esențelor de scorțișoară și sare de la ocean. Privi în jurul ei, nerăbdătoare. Oare îl va întâlni pe Leo la locul de muncă sau, poate, îl va observa mai bine pe băiețelul care se juca? Dar apoi, nevăzând pe nimeni, continuă. Chiar dacă însăși existența copilului îi răscolise întreaga ființă, Louisa trebuia să-și reamintească, totuși, că micuțul era orfan de tată și, din moment ce ea însăși crescuse fără mamă, înțelegea cât de devastatoare putea fi absența unui părinte pentru copil.

Urcă până în vârful dealului, opri motorul și ieși din mașină să contemple panorama superbă. Păsările încă ciripeau și atunci ea se lăsă în voia sentimentului de a se afla în mijlocul unui plantații cu o faună sălbatică. Când îi auzi vocea, fu surprinsă și se răsuci. Leo purta, ca de obicei, pantalonii lui scurți și uzați și o cămașă bleu care-i evidenția culoarea ochilor și părul castaniu roșcat.

- Leo!

- Salut! Nu mă așteptam să te mai văd.

- Am ceva să-ți spun.

- Facem o plimbare?

El o conduse pe un drum îngust, printre arborii de scorțișoară. Și chiar atunci trecu pe lângă ei un roi colorat de fluturi exotici.

- Așadar. Ce voiai să-mi zici?

Ea înghiți agitată înainte să vorbească.

- Mă tem că mama lui Elliot a aflat despre Conor.

- Și?

- Ei bine, Irene nu-i o femeie cu care e ușor de conviețuit. S-ar putea să se bage în povestea asta.

El se scărpină în cap.

- Nu știu. Dacă vrea să ne dea o mână de ajutor cât timp Zinnia e bolnavă, cu atât mai bine.

Louisa era îngrozită de idee.

- N-aș recomanda. Irene nu va da niciodată doar o mână de ajutor și atât. Ar putea prelua controlul complet și atunci ar fi groaznic.

- Știe că el este aici?

Ea negă din cap.

- I-am spus doar că el există, fără alte detalii. Aș vrea să nu-i fi spus nimic.

- În locul tău nu mi-aș face griji.

Leo ezită și păru că se gândește.

- Să sperăm că Zinnia se va însănătoși în curând. Între timp, eu fac tot ce pot pentru Conor. E singur, așa că încerc să iau prânzul cu el în fiecare zi și-l iau cu mine când pot.

- Faptul că el e un copil nelegitim ar putea-o împiedica pe Irene să se implice.

Leo încuviință, apoi făcu câțiva pași, după care se întoarse spre Louisa.

- Ce e? îl întrebă ea.

- Mă întrebam dacă n-ai vrea să bei ceva. Sau, dacă ai timp, poate vrei să vezi mai mult din plantația de scorțișoară?

Asta era exact ce-și dorea Louisa și, gândindu-se la noua ei idee, încuviință.

- Povestește-mi - mi-ar plăcea să știu cum este produsă scorțișoara. E nevoie de multă forță de muncă?

- Ei bine, primul lucru de știut este că muncitorii primesc plată o parte din profit, deci cu cât este echipa mai productivă și mai profitabilă, cu atât ei sunt mai bine plătiți. Așa că da, o treime din veniturile mele e destinată forței de muncă.

Leo o conduse pe o alee largă, acoperită cu frunze.

- Recoltarea este un proces laborios. Scorțișoara poate fi recoltată bianual, dar cel mai bine este ca descojirea să aibă loc în timpul sezonului ploios, atunci când seva circulă liber.

- Deci încă nu ați început să recoltați?

- Ba da, dar în primul rând colectăm frunzele uscate pentru a produce ulei.

- Ce muncă dificilă!

Leo zâmbi și Louisa observă că se simțea în elementul lui, în acest mediu.

- Odată ce ramurile sunt tăiate, scoarța este răzuită și interiorul este tăiat, apoi curățat astfel încât să se facă fâșii. Părțile mai mari sunt rulate împreună, apoi învelite în fâșii mici, pentru a adăuga rezistență. Acestea sunt apoi tăiate în bucăți de aproximativ un metru lungime.

- Și scorțișoara din Ceylon este mai bună decât altele?

- Are identitatea ei și este renumită. Știi că, în Antichitate, scorțișoara a fost pentru prima dată adusă în Orientul Mijlociu pe mare? Și se spune că Nero a folosit-o la înmormântarea soției sale. Scorțișoara noastră a declanșat chiar războaie. Dacă vrei, îți arăt cum producem uleiul.

- Te rog!

- Cei care descojesc scoarța arborilor de scorțișoară adună tulpinile dimineața, pe răcoare, le încarcă în căruțe sau tractoare și le transportă în șoproane pentru descojire, deși frunzele pot fi oricând colectate.

În timp ce se plimbau, Louisa observă că Leo o condusesse la poalele dealului, acolo unde fumul și aburul aproape distruseseră mai multe șoproane cu acoperiș de paie. El o aduse în colțul unde fusese aprins un alt foc, într-un cazan simplu.

- Producem uleiul din frunze și crengi. Munca asta presupune expunerea într-un mediu plin de aburi.

Louisa privi cum un bărbat umplea cu frunze cuva prevăzută cu cilindru înalt, în timp ce un alt lucrător zdrobea conținutul.

- Doamne, trebuie să fie extrem de fierbinte.

- Da, va zdrobi frunzele până când coloana va fi strâns împachetată. Uită-te, aproape a terminat.

Omul se ridică și apoi, folosind noroi, sigilă capacul cuvei.

– Vezi conducta de la bază?

Louisa încuviință.

Aburul trece prin ea dinspre cazan, extrage uleiul din frunze și apoi se împrăștie din nou. Aburul condensează lichidul care trece prin conducta scufundată în apă rece.

– Și apoi?

– Uleiul este colectat în cuve. Forța de gravitație se ocupă de asta în locul nostru.

– Este fascinant – și văzând toate acestea îmi amintesc de al doilea motiv pentru care am venit să te văd.

– Ne întoarcem în casă, la o cafea?

– Mulțumesc.

Merseră în tăcere. Se auzea doar zgomotul pașilor lor zdrobind frunzele uscate de pe drum. Odată ajunși, urcară treptele spre verandă și el ceru să li se aducă de băut.

– Iubești locul ăsta, nu-i așa? îl întrebă ea.

Pe măsură ce zâmbetul i se extindea pe chip, ochii îi radiau.

– Bănuiesc că da, deși uneori îmi vine să-mi smulg părul din cap!

– Așa ni se întâmplă cu toate lucrurile pe care le iubim.

– Presupun că da.

Ea respiră adânc înainte să înceapă să vorbească.

– Nu știi cum îți distribui tu producția de scorțișoară, dar Elliot avea o firmă de mirodenii și exporta în toată lumea. Acum, afacerea îmi aparține și cred că este timpul să se extindă... Mă întrebam dacă n-aș putea să te conving să exporti prin intermediul nostru. O să mă asigur că managerul companiei îți va face o ofertă bună.

– Ei bine, nu mă așteptam la asta, spuse Leo, dar păru într-adevăr interesat. Chiar mă gândeam să-mi schimb distribuitorul. Colaborez cu un tip din Galle, dar cantitatea pe care o produc acum a devenit prea mare ca să se mai descurce.

- Te-aș putea prezenta lui Nihil, managerul firmei de mirodenii din Colombo. Poimâine ar fi în regulă?

- Pentru mine da. Kamu o să aibă grijă de Conor doar de data asta.

- Bine.

Leo zâmbi.

- S-a făcut. Nu te pot duce cu mașina, e stricată și mecanicul știe s-o repara. Nu știi dacă te tentează... dar, dacă vrei, am putea merge tot drumul cu motocicletă, deși e o rablă incomodă și asta ar însemna să te întorci foarte târziu acasă.

- *De ce nu, se gândi Louisa. Oare nu venise timpul să-și deschidă aripile?*

- Îmi place ideea, îi răspunse, apoi ezită pentru un moment, dorind să pară mai calmă decât se simțea cu adevărat, din cauza gândurilor care o frământau.

- Cum se mai simte verișoara ta?

Leo ridică din umeri.

- În ultimul timp a fost mai bine.

- Cum să mă exprim? Întrebă Louisa. Dacă vom face afaceri împreună, aș prefera să nu o văd.

- De obicei nu vine aici. Mă duc eu la ea.

- Din ce trăiește?

El păru puțin cam jenat și făcu o grimasă.

- Elliot a ajutat-o. Probabil i-au mai rămas ceva bani de atunci.

Leo privi în altă parte și apoi se uită în ochii Louisei.

- Îmi pare rău.

Louisa clătină din cap.

- Și ea vinde tablouri?

- Elliot i le-a dus în Colombo să i le vândă.

- Am văzut câteva dintre ele.

Louisa respiră adânc și expiră încet.

- Când mergem la Colombo, retrag din bancă banii pe care Elliot ți i-a lăsat. Te rog să te asiguri că ea îi va primi!

- E foarte amabil din partea ta.

- Nu, nu este. Asta e legea. Și are un copil de crescut. Merge la magazinele din sat? Pentru cumpărături, vreau să spun.

- Ieșea, da, dar de când s-a îmbolnăvit, servitorul meu îi face cumpărăturile, când le face și pe ale mele.

- Ai ajutat-o, deci.

Leo ridică din umeri.

- Cât am putut de bine. Pentru Conor îmi fac griji. El e băiețel ciudat, dar mă doare inima pentru el.

- Probabil are nevoie să meargă la școală, așa cum spuneai mai devreme? Copiii au nevoie să se joace cu alți copii, nu-i așa?

- Încearcă să-i spui asta Zinniei!

Când Louisa ajunsese acasă, Margo o aștepta.

- Mama a adormit puțin, iar tata s-a întors la serviciu în Colombo. Am luat prânzul, dar a mai rămas destulă mâncare. Din păcate, mama vorbește întruna despre nepotul ei.

- Mă temeam că s-ar putea întâmpla asta.

Femeile intrară în salon și Ashan îi servi Louisei masa de prânz.

- E doar o salată Niçoise gătită de Camille. Așa că nu era nevoie să fie încălzită. Nu știam când te vei întoarce, spuse Margo.

- M-am dus să-l văd pe Leo.

Margo făcu ochii mari de uimire și-și arcui sprâncenele. Louisa râse.

- El și cu mine vom face afaceri împreună, sau, cel puțin, ar fi posibil.

- Ei bine, eu sunt de acord să-l vezi mai des.

- Mi-a arătat plantația de scorțișoară.

- Plantația este, evident, lumea lui. Dar ascultă, motivul pentru care am venit este c-aveam ceva să-ți spun. Cu tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, n-am mai apucat să-ți spun nimic și apoi tu ai dispărut atât de devreme în dimineața asta...

- Deci?

- Ieri, imediat după ce mama și tata au plecat la autobuz, i-a vizitat un bărbat. A spus că-i caută pe părinții lui Elliot ca să discute cu ei despre câteva datorii ale fiului lor. Omul n-a spus cum îl cheamă. Nu le-am zis alor mei, dar m-am gândit c-ar trebui să știi.

- Datoriile astea îngrozitoare... mă doare inima. L-ai recunoscut? Nu cumva era De Vos, bărbatul pe care l-am întâlnit la bijutier, atunci când ne-am dus la tipografie? Ți amintești?

- Nu, sigur nu era el. Cred că vorbea cu accent străin, dar sigur nu era De Vos. Era puțin surprins. Poliția tot nu a aflat cine v-a spart casa?

- Ei spun că nu există dovezi pentru demararea anchetei. Dar eu pur și simplu nu înțeleg cum de au știut hoții că noi lipseam de acasă.

Când De Vos apăru în cele din urmă, cerându-și scuze pentru mica întârziere și înmânându-i contractul, Louisa își dădu seama imediat că era un contract încheiat cu un broker, pentru a efectua un transport de cauciuc. În maniera sa obișnuită, plină de curtoazie, De Vos o informă că acesta era o copie, dar că deținea originalul în seif și spera că astfel va clarifica orice neclaritate pe care Louisa ar avea-o în ce privește datoria soțului ei.

– Uite cum facem! Lăsați-mi contractul și-l voi studia cu atenție! îi răspunse ea, simțindu-se confuză în timp ce privea contractul. Din câte știa ea, Elliot nu avusese niciodată afaceri legate de transportul de cauciuc.

După plecarea lui, Louisa își chemă câinii și ieși la plimbare pe dig. Acum în luna mai, oceanul era agitat și aerul plin de zumzetul insectelor. Vântul îi răvăși buclele rebele, aruncându-i-le în ochi. La orizont, o dâră gălbuie separa oceanul de cerul cenușiu și pescărușii zgomotoși se roteau deasupra ei. Louisa ascultă murmurul oceanului, în timp ce valurile mari se spărgeau de țărș și se retrăgeau, prevestind apropierea musonului. Deși era conștientă că o călătorie la Colombo pe o bicicletă veche nu era cel mai înțelept lucru, Louisa tânjea să nu-și mai trăiască viața în umbra morții lui

Elliot. Așa că să meargă pe bicicletă era perfect. Chiar dacă avea să fie stropită de ploaie, entuziasmul și viteza o să-i facă inima să-i bată cu putere. Își răsuci verigheta pe inelar, încă o mai purta. Dar oare nu era timpul să renunțe la ea?

În dimineața următoare, Louisa se trezi la ora șase și-l așteptă pe Leo. Deschise ușile de sticlă pentru a contempla imensitatea cerului albastru, dar când Irene coborî și ea prea devreme, Louisa observă că soacra ei avea ochii roșii de plâns. Simți un fior de compasiune pentru biata femeie.

– Cum te simți, Irene? întrebă Louisa pe un ton conciliant. Vrei puțin ceai?

Irene își frământă mâinile, dar nu putu vorbi.

– Irene?

Și apoi, cuvintele izbucniră tăioase.

– Și când te gândești că în tot acest timp a avut un copil. Cum de nu ți-ai dat seama?

– Nici tu nu ți-ai dat seama, răspuse încet Louisa.

– Dar tu trăiai cu el!

– Elliot era plecat foarte des. Mă obișnuisem cu asta.

Irene clătină din cap.

Se lăsă tăcerea și intră Margo.

– Amândouă v-ați trezit cu noaptea în cap! spuse Louisa. Ce se întâmplă?

– Am convins-o pe mama să se întoarcă azi acasă în Colombo.

– Dacă așa crezi că e mai bine, răspuse Irene, cu un oftat. Eu nu prea mai știu ce este bine și ce nu.

Louisa își privi soacra. Irene părea să se închidă în sinea ei, ca și cum lipiciul care le unise până atunci acum se dizolva.

– Stai jos, Irene! îi spuse și trase un scaun.

Ea aproape că se prăbuși pe el.

- Dar mamă, dacă mai vine cineva și-ți cere să plătești datoriile lui Elliot, trebuie să anunți imediat poliția, o avertiză Margo.

Irene se încruntă, apoi se uită la fiica ei cu o expresie uluită.

- De ce? Ce datorii?

- Mamă, problema e că nu voiam să-ți spun, dar se pare că Elliot avea niște datorii...

Irene reuși să se stăpânească.

- Sunt sigură că nu erau sume prea mari. Tatăl tău și cu mine îi vom plăti cu plăcere toate datoriile.

- Nu, mamă. Aici vorbim despre o mică avere.

- Nu înțeleg.

- Mai bine i-ai spune totul, insistă Louisa.

În timp ce Margo îi explica Irenei tot ce știa, Louisa se uită fix în podea și simți că inima i se frânge. Să audă astfel totul era îngrozitor. Cât de fraieră trebuie să fi fost, să nu fi bănuțit nimic? Și acum, când spiritul neliniștit al lui Elliot se furișă atât de aproape, încercă să o asculte pe Margo, dar nu putu reduce la tăcere șoaptele din mintea ei și imaginea lui răsând de ea pe ascuns.

Când Margo termină tot ce avea de spus, Irene se frânse de durere pe scaun, ținându-și capul în mâini.

Louisa și Margo schimbă o privire, dar Irene se îndreptă și făcu un semn cu degetul spre fiica ei.

- Refuz să cred un cuvânt! Cum ați putut să vă coborâți atât de jos, încât să-i ponegriți astfel numele? Întotdeauna ai fost geloasă pe fratele tău, Margo.

- Mamă, ăsta este adevărul. A fost șocant pentru noi toți.

Chipul Irenei se contorsionă într-un spasm de suferință.

- Dar e prea mult. Prea mult!

Armura care o proteja se sfărâmă. Brusc, păru vulnerabilă și Louisa, văzând femeia speriată ascunsă sub exteriorul dur, încercă să se apropie de ea.

- Elliot a fost un soț bun. N-aveam niciun motiv să bănuiesc ceva.

Irene se uită la ea cu ochii umezi de lacrimi.

- Și copilul ăsta? Ce e cu el?

- Îl cheamă Conor.

- L-ai cunoscut?

- Nu chiar, dar l-am văzut.

- Și seamănă cu Elliot?

- Este leit Elliot.

- Ei bine, tot ce pot spune este că mă bucur să iau autobuzul spre Colombo astăzi - numai dacă nu cumva ești dispusă să mă duci cu mașina? și o privi pe Louisa plină de speranță.

- De fapt, am în plan să merg astăzi la Colombo, dar pe motocicletă.

- Nu e cam riscant? Mai ales când te gândești și la dragul de Elliot care s-a dus așa curând...

Dragul de Elliot fu picătura care umplu paharul, iar Louisa nu se mai putu abține.

- *Dragul de Elliot*, care a avut o aventură secretă timp de opt ani? La acel Elliot te referi, Irene?

Și cuvintele rămaseră suspendate în aer.

Puțin mai târziu, Louisa urcă în spatele motocicletei și-l cuprinse pe Leo cu brațele. Păstrându-și calmul, îmbătată de apropierea și de căldura trupului lui, ea respiră profund. Simți aroma de scortisoară în hainele lui și parfumul *aftershave*-ului. Și în timp ce porniră, se relaxă, se apropie și mai mult de el și se bucură de senzația de intimitate. Cât de mult îi lipsise! Conexiunea. Căldura. Apropierea. Și, deși-l cunoștea prea puțin pe Leo, se agăță de el cu un sentiment tot mai mare de eliberare. Era atât de bine să fie așa de aproape. Atât de bine!

Călătoria spre Colombo era palpitantă, dar nu-i păsa. În ciuda vitezei, Louisa simți că putea să aibă încredere în Leo și, ori de câte ori el accelera, ea trăia senzația de a se fi eliberat de constrângerile

obișnuite. Vântul îi sufla în față, iar fiorul rece și proaspăt o învi-ora. Din când în când, ea arunca o privire spre cerul plumburiu și spre oceanul amenințător, dar deocamdată ploaia nu se pornise. Era o călătorie palpitantă și Louisa era din ce în ce mai conștientă de senzația apropierei corpului lui de al ei. În cele din urmă ajunseră la Colombo cam zdruncinați, dar vii și nevătămați. Când coborî de pe motocicletă, picioarele îi tremurau, dar Leo îi întinse mâna s-o ajute să-și mențină echilibrul. Louisa îi zâmbi larg și el râse.

- Te simți bine? o întrebă el.

- Foarte bine, mulțumesc.

Leo parcă motocicleta și-i spusese că trebuia să facă niște cumpărături și că vine imediat la ea în birou. Când își lăsă mâna pe umărul ei, Louisa simți un fior la atingerea lui. Apoi îl privi îndepărtându-se. Astăzi purta pantaloni în dungi, un sacou de bumbac lucios peste cămașă, iar la gât avea cravată. Tot un aspect casual, dar Louisa nu-l văzuse niciodată atât de elegant. Apoi, ea trecu pe lângă Cargills și coborî pe aleea largă ce ducea spre firma de mirodenii.

La capătul aleii, un bărbat o aștepta. În timp ce Louisa se apropia, văzu că ochii lui de un albastru glacial o priveau fix. Iar atunci când vocea lui îi tulbură gândurile, recunoscu accentul australian.

- Doamna Reeve?

- Cine întreabă?

Louisa simți o înțepătură de neliniște și-și dori ca Leo să nu fi plecat, mai ales că acest bărbat avea o statură impunătoare și-i bloca intrarea.

Străinul îi zâmbi.

- Era timpul să avem o discuție amicală.

- Mă grăbesc. Am o afacere de care trebuie să mă ocup.

Deși agitată, Louisa îi vorbi pe un ton ferm.

El clătină din cap.

- Condoleanțe pentru soțul dumitale.

- L-ați cunoscut pe soțul meu?

Bărbatul dădu din cap că da.

- Și cred că e posibil să aveți ceva ce-mi aparține.

Louisa simți că nu mai are aer, dar îi susținu privirea neclintită.

- Cine sunteți?

El zâmbi din nou.

- Îmi puteți spune Cooper.

- Sunt sigură că nu dețin nimic ce v-ar aparține.

- Consider c-ar trebui să soluționăm amiabil problema. Mă refer la o anumită datorie financiară. Cred că domnul De Vos, colegul meu, v-a vorbit despre ea.

- De Vos este colegul dumneavoastră?

El încuviință.

- O să mă ocup de asta.

- Asigurați-vă că așa veți face!

Când se apropie și o luă de braț, ea privi în capătul aleii și înapoi spre bărbat.

- Acum lăsați-mă!

Auzind un sunet, Louisa își întoarse iar capul și-l văzu pe Leo venind încet și relaxat, împingând motocicleta. O rezemă de un zid și apoi, observând că se întâmplă ceva, veni imediat spre ei. Când îl văzu pe Leo apropiindu-se, bărbatul îi eliberă brațul Louisei. Leo se crispă tot și se duse spre ei. Deși bărbatul era înalt, Leo era cu siguranță mai puternic. Se priviră într-o tăcere plină de tensiune.

După o clipă, străinul râse încetișor și ridică din umeri.

Louisa crezuse că Leo fusese cât pe ce să-l sugrume pe australian, dar, în schimb, el făcu un pas în spate.

- Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Bărbatul nu-i răspunse.

- Îți sugerez să-ți vezi de treabă.

Cooper își aranjă ținuta, zâmbindu-i cu răceală la Leo. Apoi plecă.

Leo se întoarse spre ea. Louisa se dădu înapoi și expiră lent, apoi își duse mâna spre piept simțindu-și inima zvâcnind.

- Slavă Domnului că ai venit la timp! spuse ea speriată. Tipul era un animal.

- Ce voia?

Louisa respiră adânc și-i explică lui Leo despre datoriile lui Elliot. O durea să mărturisească totul cu voce tare, așa cum o duruse s-o audă pe Margo spunându-i Irenei adevărul, dar știa că nu mai putea proteja reputația lui Elliot.

- Crezi c-ar trebui să mergem la poliție? Întrebă ea.

- Și să spunem ce? Nu sunt sigur c-ar fi o idee bună. Tipul a plecat deja și de ce anume ar putea fi acuzat?

- Spunea că-l cheamă Cooper.

- Mă îndoiesc că e numele lui adevărat. Urcăm? Sigur mai ai chef să facem asta?

Louisa încuviință.

- Stai numai să-mi iau motocicleta.

Leo o parcă chiar lângă ușa biroului și-i deschise ușa Louisei.

- Ce mă îngrijorează e că părea să te aștepte - de unde naiba știa că azi o să fii aici? Cine a știut că vii?

Louisa simți un fior rece pe șira spinării. Într-adevăr, cine?

La etaj, Nihil o întâmpină călduros și apoi comandă cafea pentru toată lumea.

Leo și Louisa se așezară pe canapea și ea îi explică motivul prezenței lor.

- Așadar, spuse managerul, privindu-l pe Leo. Ne poți garanta că ai disponibilă o cantitate mare de scorțișoară? Mulți dintre furnizorii noștri de scorțișoară au fost afectați de seceta din nord, așadar sunt foarte interesat.

- Lucrez zi și noapte pe plantația de scorțișoară, la fel și angajații mei. Producem scorțișoară de cea mai bună calitate. Am aici o mostră.

Leo scoase un săculeț din geantă.

Nihil îl luă, îl frecă între degete și apoi mirosi aroma.

- Excelent. Sunt sigur că îți putem face o ofertă de nerefuzat.

Scrise suma pe o foaie de hârtie și apoi i-o dădu lui Leo.

- Cum ți se pare?

Leo încuviință.

- Cred că ne-am înțeles.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile și Louisa promise să-și anunțe avocatul să pregătească contractul, ca să-l poată semna Leo.

- Apropo, spuse ea privind-l pe Nihil. Ai spus cuiva că vin azi aici?

- S-ar putea să fi spus ceva familiei mele, dar atât.

Până când terminară ședința și ieșiră în stradă, deja ploua torențial.

- Ce vrei să faci? o întrebă Leo și-și întinse mâinile în ploaie.

Louisa privi cerul și făcu o grimasă.

- Am pelerine impermeabile, dacă tu crezi că ne sunt de folos?

- Sau am putea mânca ceva și, între timp, vedem dacă mai stă ploaia.

- S-ar putea să se înrăutățească.

Louisa zâmbi și se uită la ceas.

- Da, dar nu ți-e foame?

Leo încuviință.

- Atunci, să mergem la Hotelul Galle Face. Fac cinste.

- Nu e cazul.

- Îmi face plăcere. Gătesc niște fructe de mare excelente, dacă nu ajungem prea târziu. Am putea lua prânzul pe verandă și am privi ploaia. După aceea, trebuie să ajung la un avocat, să verific ceva. Te deranjează dacă mă aștepti puțin? Asta ar însemna să ne întoarcem pe întuneric.

- Nicio problemă. Deși mă întreb dacă am făcut alegerea potrivită să venim și să plecăm de aici în aceeași zi.

Lăsară motocicleta pe alee, începură să alerge prin ploaie și, când în sfârșit ajunseră și se așezară în fotoliile confortabile de ratan de pe veranda hotelului, împodobită cu arcade frumoase în stil colonial, ploaia se întetise, devenind chiar și mai zgomotoasă, acoperind clinchetul tacâmurilor și al paharelor.

- Nu e minunat? zise Louisa, cu voce tare.

- Absolut minunat!

Amândoi comandară și, în timp ce Leo contempla ploaia, ea îl sorbea din priviri. Își dădu la o parte părul umed de pe frunte și pielea îi străluci sub pelicula fină de ploaie. Louisa nu se putu abține să nu-și pună întrebări despre viața lui. Leo era atât de atrăgător și, totuși, era singur. Privi șiroaiele de ploaie ai cărei stropi săreau la un metru distanță, iar apoi, când își întoarse privirea spre el, văzu că o privea fix. Leo zâmbi calm și leneș și Louisa își dori să întindă mâna și să-i mângâie chipul. În schimb, se uită la masă și simți cum i se îmbujorează obraji.

De fapt, temperatura scăzuse și, în afară de obraji ei fierbinți, era o adevărată eliberare să simtă aerul rece după ce transpirase în umiditatea amețitoare a ploii torențiale.

- Deci povestește-mi despre tine! zise Leo.

Louisa își ridică privirea.

- Viața mea a fost foarte banală.

- Mă îndoiesc.

Louisa se gândi la afirmația lui.

- Până de curând, să zicem...

- Louisa, eu...

- Da?

- Mă bucur de ziua de azi.

Leo zâmbi din nou și liniile fine din colțul ochilor lui dispărură.

- Și eu. În afară de întâlnirea cu omul ăla îngrozitor, Cooper.

După ce terminară de mâncat, ploaia păru să se mai domolească puțin. Ea scoase copia contractului pe care i-o dăduse De Vos,

verifică adresa avocatului, tipărită pe prima pagină, și apoi se ridică de la masă.

- Vino cu mine, dacă vrei!

Parcurseră împreună pe jos distanța, în timp ce ploaia se rărea, și imediat ajunseră în pragul ușilor impresionantelor birouri Jefferson & Chepstow.

Intrară la recepție, cerând să discute cu unul dintre parteneri și așteptară până când un omuleț mic și chel veni să-i salute.

- Brian Chepstow, se prezentă el. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi invită în biroul lui, iar Louisa îi înmână copia contractului.

- Cred că firma dumneavoastră l-a întocmit, spuse ea. Sunteți vă rog amabil să-l studiați și să verificați dacă este înregistrat la dvs.?

El aruncă o privire și se încruntă.

- Ei bine, aici e vechiul nostru antet, am renunțat la el de mai bine de un an. Acum suntem „R.A. Jefferson“, nu „G. Jefferson“. Richard, actualul meu partener de afaceri, este fiul bătrânului Gerald Jefferson. Aparent, acest contract a fost semnat de Gerald - dar e datat la șase luni după moartea lui și el se pensionase cu șase luni înainte. Nu e nevoie să-mi verific registrele, vă pot spune chiar acum și în mod categoric că acest contract n-a fost întocmit de firma noastră. Și în plus, toate copiile noastre sunt verzi. Asta este albastră. Eu cred că e un contract fraudulos.

Își notă câteva detalii.

- Cine vi l-a dat?

Louisa născoci un răspuns la nimereală, nedorind să-i dea prea multe amănunte.

- L-am găsit printre documentele răposatului meu soț.

- Ei bine, s-ar putea să trebuiască să fac niște investigații. Vă voi contacta dacă descopăr ceva, dar în acest stadiu, vă pot confirma că așa-zisul contract n-ar fi valabil în niciun tribunal.

Louisa îi mulțumi pentru timpul acordat și părăsi biroul, împreună cu Leo.

- Despre ce e vorba, de fapt? o întrebă Leo în timp ce se aflau pe trotuar, câteva clipe mai târziu.

- Cineva mi-a dat contractul ăsta ca dovadă a datoriilor pe care le-a avut Elliot, dar ai auzit ce spunea domnul Chepstow.

- Ciudat!

- Foarte ciudat!

Louisa se întrebă dacă să-i spună și că acel Cooper îi zisese că era un asociat al lui De Vos, al cărui nume apărea în contract, dar hotărî ca deocamdată să ascundă informația asta într-un colț al minții ei.

- Poate ar fi bine să plecăm acum, până nu începe iar să toarne cu găleata.

- Nu te deranjează vremea ploioasă? o întrebă Leo.

Louisa râse.

- Sunt genul de fată care adoră să-și petreacă timpul în aer liber.

Hai să luăm motocicleta!

În timp ce Leo conducea spre drumul de coastă, Louisa îl ținu strâns în brațe, încântată să fie din nou atât de aproape de el. Simțea forța și vigoarea corpului lui, așa cum era încordat, în timp ce conducea motocicleta prin rafalele dezlănțuite de vânt. La început, ploaia stătu, dar după o oră și jumătate, oceanul devenise chiar și mai sălbatic. Leo se opri să-și pună pelerinele de ploaie impermeabile, dar era deja întuneric și când ploaia începu să curgă în cascade, nu mai aveau prea multă vizibilitate. Iar atunci când roțile derapară, el încetini ritmul, dar nu era suficient - o rafală puternică de vânt îi luă pe sus și-i scoase de pe carosabil, împingându-i înspre oceanul turbat. Motocicleta fu aproape împinsă peste parapet, noroc că Leo reuși să o oprească chiar înainte de impact.

- Cred că suntem aproape de mlaștina Madu Ganga, în apropierea satului pescăresc Balapitiya. Va trebui să ne oprim și să ne adăpostim undeva, spuse el, în timp ce opri motorul și se ridică.

Louisa scrută întunericul.

- Dar nu se vede nimic pe o rază de câțiva kilometri.

- Îmi amintesc că erau niște colibe de pescari pe undeva pe aici, prin apropiere. Să mergem în direcția lor. O să împing motocicleta.

Înaintară puțin și chiar înainte să ajungă la o colibă, Louisa se împiedică și căzu. Leo o ajută să se ridice, dar deja o durea glezna.

- Cred că am călcat în ceva.

- De ce nu te urci pe motocicletă? Aproape zăresc coliba. Cred că e la vreo douăzeci de metri distanță.

Leo aprinse o torță și împreună reușiră să ajungă la o colibă de pescari încadrată de bambuși, acoperită cu frunze de cocos împletite. El deschise ușa, împinse motocicleta înăuntru și apoi o ajută pe Louisa. Ea adulmecă interiorul și deși încă se simțea miros de pește, coliba părea umedă și părăsită. Torța lui Leo aprinse câteva frânghii vechi încolăcite pe podea și câteva pânze de sac găsite într-un colț. Leo o ajută pe Louisa să se așeze departe de șuvoiul de apă care se scurgea prin acoperiș, apoi scoase din geantă o lampă de avarie și se așeză lângă ea. Aprinse lampa și Louisa urmări cum lumina ei proiecta umbre pe pereții colibeii. Fiind tulburată, simți un fior de neliniște. Chiar și din interiorul colibeii putea auzi valurile sălbatice ale oceanului izbindu-se de stânci.

- Ți-e frig? o întrebă Leo.

Louisa îi zâmbi.

- Ești un adevărat cercetaș, nu-i așa?

- Sunt întotdeauna pregătit atunci când ies cu motocicleta.

- Ei bine, nu mi-e neapărat frig. Sunt doar udă.

Leo își dădu jos pelerina și apoi sacoul pe care i-l așeză pe umeri.

- Se pare că ți-ar prinde bine o băutură tare.

- Da.

În lumina difuză a lămpii, Leo aduse o sticlă de whisky, desfăcu dopul, care putea fi folosit ca pahar, turnă băutura și-i dădu Louisei să bea. Ea luă o înghițitură și simți brusc un val de căldură în piept.

- Deci, spuse ea, foarte conștientă de faptul că erau singuri împreună în această colibă micuță și încercând să se gândească la un subiect obișnuit de discuție. De fapt, nimic despre situația în care se aflau nu era obișnuit și nimic în legătură cu Leo nu era banal. Adevărul era că i se părea că el e atât de incredibil de plin de viață și-i plăcea la nebunie să-i fie prin preajmă.

- Probabil te simți singur acolo, sus, pe plantație, spuse ea în cele din urmă.

- Nu sunt prea sociabil.

- Îți place să stai singur?

- Da. Dar tot timpul sunt ocupat.

- Ai vorbit vreodată cu Elliot?

- Nu prea mult.

Un fulger luminează coliba, colorându-i chipul în albastru.

- Ai curent electric acolo?

- Deocamdată nu. Avem doar strictul necesar.

- Și Elliot spunea la fel.

Leo dădu din cap, dar îi evită privirea. Mai turnă încă un pahar de whisky și-l bău.

- Motocicleta mai merge?

- Da, n-are nimic.

Louisa încercă să se ridice în picioare, dar o duru glezna. Atunci se așeză la loc, oricum nu voia să se întoarcă acasă - și continuă să se gândească insistent la Leo. Era oarecum inaccesibil, ca și cum ar fi fost ușor distant și ea vru să știe mai multe despre el. Era singur pe plantație? Părea să aibă o viață solitară. Dar cum să îndrăznească să-l întrebe mai multe, fără să pară indiscretă?

- Așadar, spuse Louisa în cele din urmă, întotdeauna ai trăit singur?

- În cea mai mare parte a timpului, da. Am călătorit puțin, pe ici, pe colo. De-abia după ce am moștenit plantația s-ar putea

spune că m-am așezat la casa mea. Acum am aproape patruzeci de ani, deci cred că era și timpul.

Louisa ezită o clipă, apoi îi zâmbi:

- Nu ți-ai dorit niciodată să te căsătorești?

Un alt fulger albastru îi luminează chipul și observă că el ezita să-i răspundă. Privirile li se întâlneau și urmă un moment de tăcere.

- Se pare că niciodată n-a fost timpul, momentul sau persoana potrivită, răspunse el într-un târziu.

- Dar trebuie să fi întâlnit femeii? Întrebă Louisa.

Îl auzi respirând adânc.

- O, da.

- Și ți-a atras atenția vreuna?

- Doar una.

- Vrei să-mi povestești despre ea?

Leo ridică din umeri.

- Nu sunt prea multe de spus. S-a măritat cu altul.

- Ce s-a întâmplat? Întrebă Louisa și, deși Leo avea un ton resemnat, ea simți că încă suferea.

- Au trecut opt ani de-atunci. O chema Alicia și era cântăreață într-un club de noapte din Singapore.

- Și?

- Era frumoasă, avea păr lung, șaten, ochi albaștri, strălucitori și o voce de înger.

- Se pare că ai iubit-o.

Leo oftă adânc.

- Urma să ne căsătorim.

- Ce s-a întâmplat?

Întâi își lăsă capul în jos, apoi o privi direct în ochi.

- S-a dovedit că nu pe mine mă iubea.

- Ați fost logodiți?

- Da.

Se așternu o tăcere scurtă și Louisa îi atinse brațul. Simțea că plutește ceva în aer.

- Îmi pare rău.

- Și nu asta a fost cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla.

Alicia a plecat într-o noapte și de atunci n-am mai văzut-o nicio dată. Mai târziu am aflat că s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu, se întâlneau de luni bune, pe ascuns.

- O, Doamne! Trebuie să te fi rănit groaznic, izbucni Louisa.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

- Deci, spuse Leo în cele din urmă. Chiar înțeleg cum te-ai simțit când ai aflat despre Elliot și Zinnia.

- Da. Îmi dau seama... Și ai mai primit vreo veste de la ei? De la Alicia și prietenul tău?

Vocea lui Leo deveni o șoaptă și ea trebui să se aplece spre el, ca să-l audă.

- În cele din urmă, da. Câțiva ani mai târziu am primit o scrisoare de la el, îmi spunea că Alicia a murit la naștere.

- Doamne, e groaznic.

Louisa își lăsă ochii în podea, dar apoi își ridică capul și-i întâlni privirea. O privire hotărâtă și neșovăitoare.

- Probabil te întrebi cum ar fi fost dacă...

- Poate. Dar nu prea mult. Pentru mine contează viitorul.

- Și trecutul?

- Când eram mai tânăr, căutam ceva. Am crezut că ea ar putea fi răspunsul.

- Dar nu a fost?

- Nu.

- Și ai găsit vreodată? Ceea ce căutai...

- Nu întru totul. Cred că nici măcar nu știam ce caut.

- Toți căutam ceva, nu-i așa?

- Așa cred.

Profund conștientă de prezența lui atât de aproape de ea, Louisa respiră și inspiră adânc, în timp ce încerca să-și croiască drum prin sentimentele ei complicate.

- Tu ce anume cauți, Louisa? continuă Leo.

Ei îi plăcu felul în care el îi rosti numele. Felul în care propriul ei nume suna nou și extrem de special.

- Probabil e mai mult o nevoie neîmplinită, decât o căutare. Eu mi-am dorit copii. Mi i-am dorit cu disperare.

- Îmi pare rău.

Ea îl privi în lumina slabă a lămpii de avarie și o răni expresia de compasiune din ochii lui.

- Maternitate. Pentru asta sunt femeile programate, nu-i așa? Să devină mame. Copilăria mea fără mamă a fost uneori solitară și presupun că de-asta mi-am dorit să-mi întemeiez familia pe care n-am avut-o niciodată.

- Probabil îți este greu.

- Foarte greu. Dar asta este.

Leo o privi lung, cercetător.

- Te admir pentru felul în care ai făcut față întregii situații.

Ea avu senzația de nod în gât.

- Serios?

- Absolut.

- Mulțumesc.

Pentru câteva clipe rămaseră învăluiți în tăcerea plină de compasiune, Louisa gândindu-se la copiii pierduți și neștiind la ce anume se gândește Leo.

- Ce viață interesantă trebuie să fi avut tu, spuse ea în cele din urmă. Povestește-mi despre unele dintre locurile pe unde ai umblat.

- Chiar vrei să știi?

- Da.

Ea simți cum tensiunea dintre ei se destrămă și înțelese că, așa cum se aflau acum împreună în această colibă micuță și ascultau

muzica ploii, așa și-ar fi dorit să rămână, izolați, să vorbească, să-i audă vocea.

- Ei bine, vreme de zece ani, am lucrat pe o plantație de arbori de cauciuc din Malaya și am petrecut ceva timp în Indonezia. În general, m-am plimbat în jurul tropicelor.

- Iartă-mă dacă m-am băgat în lucruri care nu mă privesc, spuse Louisa, întrebându-se dacă a pus prea multe întrebări.

- Nici gând.

Auzi o mișcare.

- Sunt lilioci pe aici?

- Mă îndoiesc.

Dar Louisa sări cât colo când, în lumina flăcărilor torței lui, apărură o șopârlă, strecurându-se dintr-un colț și alergând pe podea. În timp ce între ei se lăsă din nou tăcerea, Louisa simți parfumul sărat al pielii lui și mirosul de parafină al lămpii. Atunci Leo se aplecă spre ea și o mângâie ușor pe obraz.

Louisa închise ochii și îi simți atingerea cu toată ființa. Și totuși, după câteva secunde, se îndepărtă. Auzi strigătul unei făpturi aflate în ploaie, un sunet solitar, tulburător, urmat de țipătul unei bufnițe.

- Leo...

- Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

- Doar că...

- Înțeleg.

- Hai să stăm aici până trece ploaia.

Niciunul dintre ei nu se clinti și, deși tulburați de ceea ce tocmai se întâmplase între ei și de ceea ce putea însemna asta, Louisa simți că găsisese o insulă de pace înăuntrul ei.

Cooper, australianul, îi stăruia în minte, la fel și contractul fals. Louisa se simțea neliniștită din ambele motive, astfel încât dimineața, după ce Leo o conduse acasă, înainte să-și scoată câinii la plimbare, îl chemă pe Ashan în salon. Din fericire, glezna nu era scrântită, de-abia dacă o mai deranja acum și se plimba prin cameră în timp ce-l aștepta, urmărind razele piezișe ale soarelui împrăștiate pe podea în fâșii luminoase. Întreaga cameră părea să strălucească, dar era unul din acele momente când și-ar fi dorit ca Elliot să fie cu ea: momente a căror apariție era inevitabilă, indiferent cât de mult s-ar fi luptat. Și ceea ce se întâmplase cu Leo, și faptul că ea își dorise atât de mult ca el să o atingă, o făcuseră să se simtă și mai tulburată. Îi era foame de atingere, dar în mintea ei era încă femeie măritată și, în ciuda a ceea ce se întâmplase, nu era ușor să schimbe asta.

Nu-l invită pe Ashan să ia loc, dar îl privi de acolo de unde stătea. O întrista ideea că trebuie să bănuiască pe cineva din casa ei, dar trebuia să-l întrebe.

– Ascultă, Ashan, lucrezi la noi de ani întregi.

El încuviință și-i zâmbi larg.

- De zece ani, doamnă, și înainte am lucrat pentru tatăl dumneavoastră.

- Și în tot acest timp, ai avut grijă de noi, lucru pentru care îți mulțumesc.

Ashan se înclină ușor.

- Plăcerea mea.

Louisa oftă înainte de a deschide subiectul.

- Am o mică problemă și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta. Întotdeauna ne-ai dat un sfat, mie și tatălui meu, atunci când am angajat oameni noi. Nu-i așa?

- Da, doamnă. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

- Așadar, am o întrebare pentru tine.

- Desigur, doamnă.

- Oare e cineva aici în care n-ai încredere totală?

Ashan se încruntă, ca și cum această întrebare îl deranja.

- Pe unii îi cunosc mai bine decât pe ceilalți, dar am încredere în toți.

- Ei bine, vreau să te rog să fii atent. Mă tem că cineva ar da informații despre ceea ce fac. Crezi că reușești să faci asta?

- Desigur, doamnă. Asta ar fi un fapt îngrijorător.

- Și nu trebuie să-ți mai spun că rămâne între noi.

Louisa încheie discuția și îi făcu semn că e liber să plece, apoi rămase o vreme pe gânduri, analizând personalul angajat și sperând că nu era niciunul nedemn de încredere. Bucătarul lucrase în serviciul tatălui ei cu mult înainte de a se muta la casa ei, după ce se căsătorise cu Elliot. El avusese în subordine un ajutor de bucătar, care era cam naiv, dar foarte vesel, și acum în locul lui o avea pe Camille, franțuzoaica, ce se dovedise a fi de neînlocuit. Și mai erau doi servitori care se ocupau de curățenie și de servire, unul era nepotul bucătarului și pe celălalt îl angajase de aproximativ șase luni. Mai exista, de asemenea, o menajeră angajată cu jumătate de normă și un spălător de rufe. Doar Ashan, Camille și bucătarul

locuiau în aceeași casă cu ea. Și mai era și grădinarul, dar el afla foarte rar unde se ducea ea.

Când ploaia se opri, Louisa își luă câinii și se duse să-l viziteze pe Himal, constructorul singhalez la ajutorul căruia mai apelase și înainte, ca să-i ceară devizul pentru renovarea tipografiei. În timp ce se plimba, le aruncă celor trei cockeri o minge de jucărie. De obicei, Bouncer sărea primul după ea, o prindea și refuza s-o dea înapoi, dar astăzi Tommy prinse mingea și i-o aduse, pentru a continua jocul. S-au jucat așa cât timp strada a rămas scăldată în liniște, apoi Louisa le-a pus iarăși lesele.

Când ajunse pe șantier, Louisa îl găsi imediat pe Himal. Deși nu era cel mai ieftin, era demn de încredere, eficient și reuși să adauge cu succes un nou etaj la magazin. Aflată în biroul lui, Louisa își desfăcu schițele și i le așeză pe măsuță. Aplecându-se să le studieze, Louisa își imaginează magazinul: un palat strălucind de bijuterii scumpe de safir și de obiecte fascinante, o peșteră a lui Aladin extrem de opulentă.

- După cum vedeți, vreau să păstrez suprafața galeriei superioare ca să expun opere de artă și apoi vreau să transform fiecare salon în câte o zonă unde să vând produse specifice. Dar trebuie să coste cât mai puțin.

Constructorul își ridică privirea spre ea, având o expresie inteligentă întipărită pe chip.

- Știți cumva dacă există pereți despărțitori?

- Nu știu. O să conteze?

- S-ar putea. Va trebui să văd. Dar, realmente, momentan pare să fie doar o chestiune de curățare a geamurilor și a pardoselii, să ne asigurăm că totul arată bine și e în bună stare de funcționare. Și mai e nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Există electricitate?

- Da. Clădirea va avea nevoie de piese de mobilier potrivite, bineînțeles. M-am gândit la vitrine de lemn pentru a păstra costurile mici, dar la tejghele frumoase de abanos din Ceylon.

– Am tâmplari excelenți, spuse Himal scărpinându-se în cap.

– Sunt sigur că putem menține costurile minime, păstrând în același timp calitatea pe care v-o doriți, asta în cazul în care clădirea este solidă, funcțională, dar, așa cum spuneam, trebuie să mai fac o revizie generală. Mi-ați putea lăsa cheia?

Louisa îi dădu cheia și-l întrebă când ar fi liber să înceapă.

– Cred că în aproximativ o lună.

Acceptă să îi întocmească devizul în mai puțin de o săptămână și Louisa plecă bucuroasă că planurile începeau să prindă contur și, în sfârșit, visul ei strălucitor era gata să devină realitate.

Două luni trecură încet. Louisa încă se mai gândea la Elliot, dar, treptat, se trezea cu inima ceva mai ușoară. Treburile gospodăriei începură să o intereseze la fel de mult ca întotdeauna și savura plăcerea plimbărilor lungi pe plajă. Aprobaseră devizul lui Himal și acum treaba mergea bine, lucrările erau în plină desfășurare. Nu se mai gândea la Cooper și nici la De Vos. Deocamdată niciunul dintre ei nu revenise să-și recupereze bani.

În mai puțin de două săptămâni, vor sărbători balul estival din Galle, care se va desfășura la New Oriental Hotel. Urmasă să vină majoritatea proprietarilor plantațiilor de arbori de cauciuc, împreună cu soțiile lor. Louisei îi plăcea să petreacă împreună cu Elliot în astfel de ocazii romantice. Balul estival fusese întotdeauna un eveniment special pentru ei. Anul acesta va trebui să participe însoțită de tatăl ei.

Louisa se gândi la balul de anul trecut și-și aminti că, deși se înțelegeau bine, Elliot dispăruse aproape o oră în timpul serii. Când revenise în sfârșit, inventase o scuză cum c-ar fi stat la taclale cu un vechi prieten și se cam supăraseră. La acel moment, absența lui i se păruse puțin ciudată, dar fără consecințe reale. Însă acum, Louisa se întrebă dacă nu cumva datoriile lui Elliot începuseră de pe-atunci.

Acordul pe care ea și Leo trebuiau să-l semneze, conform căruia firma ei de mirodenii urma să exporte producția lui de scorțișoară, sosi în sfârșit, după o întârziere lungă. Louisa nu-l mai văzuse pe Leo de la călătoria spre Colombo și nu știa cum să se descurce cu ceea ce simțise atunci pentru el. Că fusese ceva nu putea nega și se întrebă dacă ar fi fost în regulă să-l roage să o însoțească la bal. Nu voia să-i lase o impresie greșită și, deși emoționată din cauza acestui gând, era totodată conștientă de fiorii de plăcere. Respiră adânc și se amuză de cât de tânără o făceau aceste emoții să se simtă și hotărî să-l invite, totuși, pe Leo la bal. Dar, pentru că era conștientă de dorința de a se răzbuna pe Elliot, știa că trebuie să-și clarifice motivația acestei invitații. Ezită, răsucind situația pe toate părțile și cântărind atent toate opțiunile, dar hotărî până la urmă că orice ar face-o să simtă că își continuă viața nu putea fi greșit.

Tocmai își verifica puțin coafura în oglinda de pe hol, când se auzi un ciocănit la ușă, care-i întrerupse șirul gândurilor. Nu-l chemase pe Ashan și, deschizând ea însăși ușa, fu surprinsă să vadă în prag un străin blond.

- Cu ce vă pot ajuta? zise ea, întrebându-se dacă nu cumva era vreun comis-voiajor și dorindu-și să-l fi lăsat pe Ashan să deschidă.

Bărbatul păru puțin nesigur și apoi vorbi:

- Îmi pare rău că vă deranjez. Dar o caut pe Margo Reeve. Mi s-a spus în Colombo că locuiește aici, cu dumneavoastră.

Louisa se încruntă.

- Vă așteaptă?

Străinul stătea spășit, cu privirea în pământ, și-și răsucea emoționat pălăria în mâini.

- Eu sunt William Tyler. Probabil Margo v-a povestit despre mine.

Brusc, Louisa își duse mâna la gură și, spre surprinderea ei, se simți imediat protectoare față de Margo.

- Atunci presupun c-ar fi mai bine să intrați. Eu sunt Louisa Reeve, apropo.

- Mă bucur să vă cunosc. Sper că veți accepta sincerele mele condoleanțe, doamnă Reeve.

- Mulțumesc.

Îl conduse pe William în living și apoi se duse s-o caute pe cumnata ei, care se îmbujoră de emoție atunci când Louisa îi spuse cine venise s-o caute. Rămase cu gura căscată, tresărind și ochii vii, strălucitori îi jucau nebunește în cap, trădându-i emoțiile.

- O, Doamne! Ce să-i spun?

Louisa nu se putu abține să nu zâmbească.

- Depinde ce vrea el să audă.

O conduse pe Margo în salon și, când ajunse în dreptul ușii, vru să se retragă.

- Nu, te rog, rămâi! șopti Margo și o luă de braț.

- Ești sigură?

Cum intrară în salon, William se ridică în picioare.

- Margo, eu...

Margo nu se apropie de el, ci rămase neclintită și Louisa simți tensiunea dintre ei. Deși salonul era liniștit, afară se auzeau ciripitul păsărilor și grădinarul care tundează gazonul. Louisa își auzi unul dintre câini lătrând la mașina de tuns iarba și aruncă o privire rapidă prin salon, nerăbdătoare să scape de acolo.

- Margo, chiar cred că...

- Rămâi! Orice ar avea William să-mi spună, îmi poate spune și în prezența ta.

- De fapt, Margo... eu...

- Vreau ca Louisa să stea aici, îl întrerupse Margo, pe un ton ferm, categoric.

Louisa dădu din cap și le făcu semn să ia loc pe canapea și pe scaune.

- Dacă chiar vrei asta, atunci mai bine să ne așezăm toți. O să cer să ni se aducă ceva de băut.

William se așază pe un fotoliu, iar Margo, pe marginea celui mai îndepărtat scaun pe care îl găsi. Louisa privea cu atenție cum Margo se uita intenționat în podea, pentru moment părând incapabilă să privească direct în ochii lui William. Apoi ea își adună tot curajul de care era în stare.

- Ce vrei, William? îl întrebă ea, privindu-l în cele din urmă în ochi, dar cu vocea sugrumată. Îmi imaginez că n-ai venit aici fără un motiv.

William păru să ezite.

- Aș fi putut să-ți scriu.

- Da.

- Aveam adresa părinților tăi. M-am dus acolo, dar tatăl tău mi-a spus că ești aici, în Galle. Îmi pare rău pentru fratele tău.

Margo își lăsă capul în podea și clipi pentru a-și opri un val de lacrimi fierbinți.

- Te rog, nu încerca să te porți amabil cu mine.

Se așternu o scurtă tăcere.

- Voiam să te văd.

William se întrerupse și ezită iar.

- Pentru că Deirdre mi-a cerut să divorțăm.

Margo se ridică în picioare, iar culoarea i se scurse din obraji.

- Din cauza mea? întrebă ea, luptându-se cu această veste neașteptată.

William clătină din cap.

- N-a spus-o direct, dar spune că vrea să te dea și pe tine în judecată.

După ce respiră adânc, Margo făcu ochii mari de uimire.

- Dar e îngrozitor.

- Este. Dar nu înțelegi ce înseamnă asta?

Margo se uită la Louisa, implorând-o din priviri. Louisa ridică din umeri și nu-și putu reține surpriza.

- Înseamnă că în sfârșit ne vom putea căsători. Dacă mă mai vrei, spuse William, adresându-i acum o privire hotărâtă, lipsită de orice ezitare.

Margo se prăbuși pe scaun, cu răsufierea tăiată.

- Mama o să facă o criză de nervi!

- Asta înseamnă că accepți?

- N-am spus asta!

El îi oferi un zâmbet cald, autentic, pe jumătate încurajator, pe jumătate plin de speranță.

- Te rog, Margo! Gândește-te la asta! Ar putea fi șansa noastră!

Cu un suspin profund, Margo își privi mâinile așezate în poală. Și le frământă emoționată, ridică privirea, îi zâmbi la rândul ei, dar era un zâmbet șovăielnic, copleșit de teamă.

- Spune-mi totul!

- Ce vrei să știi?

- De ce a hotărât soția ta să divorțeze? I-ai spus despre mine?

- Numai după ce ea a deschis subiectul cu divorțul. Tot ce ți-am spus e adevărat. Nu mai eram fericiți de ani de zile. Acum Deirdre a moștenit niște bani și vrea să se mute înapoi în orașul ei natal, în Devon.

- Nu ți-a cerut să mergi cu ea?

- Nu. Știe că trebuie să fiu aproape de locul meu de muncă. Toți clienții mei sunt în Kent.

- Și unde ar trebui să locuim noi?

- Vrei să spui că accepți să te mai gândești? Mă tem că reputația ta va avea de suferit.

Margo clipi repede, ca și cum s-ar fi gândit la propunere.

- Nu știu.

- Margo, draga mea.

William se opri.

- Trebuie să știi ce mult însemni pentru mine.

Margo încuviință, dar Louisei i se păru că mai are puțin și izbucnește în lacrimi. Se apropie de cumnata ei și o mângâie pe umăr.

- Ți-a fost dor de mine? o întrebă William. Mie mi-ai lipsit tot timpul.

- Uite, spuse Louisa și îi strânse ușor umărul lui Margo, ies să văd ce face Ashan. Cred că voi doi ar trebui să discutați între patru ochi. N-aveți nevoie de mine. Și Margo, nu lăsa să te influențeze ceea ce crezi c-ar spune Irene.

- Crezi c-ar trebui să accept?

- Cred că toți ar trebuie să acceptăm șansa care ni se oferă pentru a fi fericiți.

Și spunând asta, Louisa ieși din salon. Biata Margo, se gândi ea, în timp ce se ducea să vorbească cu Ashan. Era o decizie grea. Fiind dată în judecată, avea să se simtă oribil, iar povestea lor de dragoste ar atrage atenția opiniei publice, dar dacă Margo îl iubea într-adevăr pe William, la fel cum și el declara, atunci, probabil, căsătoria lor era cel mai bun lucru.

Zâmbetul lui când a văzut-o a fost ceva senzațional. I-a înseninat toate umbrele de tristețe de pe chip. Louisa deschise gura să vorbească, dar până la urmă își înghiți cuvintele.

- Hai, vino înăuntru! o invită Leo.

Se dădu înapoi, s-o lase să treacă. Urcară în camera de la etaj, confortabilă, dar puțin cam în neorânduială, plină de cărți, de mai multe lămpi cu ulei și câteva lumânări.

Stând acolo, în pragul ușii, ea se străduia din nou să lase totul în trecut. Sătulă să mai trăiască cu amintirea lui Elliot în minte, Louisa îl privi pe Leo, iar atunci când el îi zâmbi cald, fantoma lui Elliot dispăru. Ușurată, Louisa își îndreptă atenția spre ochii blânzi ai lui Leo, și, deși el încă zâmbea, ea remarcă o licărire a ceva ce nu mai zărise până atunci. Tristețe, poate. Nu era sigură.

- Mă bucur să te văd, spuse el. A trecut ceva timp.

- Da.

- Așadar?

Louisa scoase un plic.

- Ți-am adus contractul să-l semnezi. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

- Mi l-ai fi putut trimite prin poștă.

- Da.

- Dar ai preferat să vii aici...

- Da.

- Și?

Leo întinse mâna să ia contractul. Simțindu-i căldura pielii în timp ce îi dădea contractul, Louisa tânji să-i răspundă, dar în loc să facă asta, își retrase mâna, apoi se așeză pe scaun și-și roase unghiile.

- Louisa, spuse el. Îmi pare rău dacă am depășit limita.

- N-ai depășit-o, șopti ea, amintindu-și cum s-a simțit la coliba pescărească, atunci când Leo îi mângâiasse obrajii.

Louisa privi pe fereastră, în timp ce soarele ieșea în treacăt dintre nori. Își putea aminti exact momentul în care știuse că se va mărita cu Elliot și felul în care acele zile de la începutul relației lor păreau întotdeauna însoțite. Amândoi mâncau o înghețată la Hotelul Galle Face din Colombo și, atunci când Elliot îi ștersese o pată de înghețată de pe obraz, Louisa se simțise atât de sigură în privința relației lor. Acum își pierduse capacitatea de a se baza pe emoții, dar, în ciuda faptului că era prudentă, întotdeauna existase ceva fascinant între ea și Leo. Și-n timp ce-și înălță privirea oglundindu-se în ochii lui, recunoscu în tăcere cât de mult își dorea să-l cunoască.

- La ce te gândești? o întrebă el. Uneori mi se pare că, de fapt, știi atât de puține lucruri despre tine.

- Mă gândesc că, dacă semnezi contractul, îl iau cu mine și i-l trimit lui Nihil.

Louisa mințise, desigur, dar nu-i putea spune la ceea ce se gândea cu adevărat.

Leo deschise plicul, scoase contractul și-l citi cu atenție, apoi se așeză la măsuța de cafea. Și-n acest timp, Louisa se gândi la William și Margo. Dacă era ceva ce învățase din moartea lui Elliot, atunci era faptul că viața trebuie trăită și că dragostea contează încă. Dar pentru ea era altfel, pentru că încă avea nevoie de răspunsuri și asta făcea totul mult mai complicat.

Leo își ridică privirea spre ea și Louisa simți brusc o explozie de fericire. Apoi semă contractul.

- Gata.

Ea încuviință.

- Deci ce-ai mai făcut?

Era atât de liniște, încât Louisa își auzi bătăile inimii.

- Mi-aș dori să fiu liberă.

- O să fii, îi răspunse el. Nu e nicio grabă.

Louisa își pironi privirea în podea.

- Uneori mi-e atât de teamă.

- De ce anume?

- De orice. De tot. De trecut, de viitor. De soțul pe care nu l-am cunoscut.

Era adevărat. De la moartea lui Elliot, Louisa trăia aproape zilnic cu un soi de neliniște.

- Știi că poți vorbi cu mine.

Ea încuviință iar, dar nedorind să mai spună și altceva despre ce simțea referitor la moartea lui Elliot, schimbă subiectul.

- Cum se simte Zinnia? îl întrebă Louisa și-și dădu seama că Leo era dezamăgit că nu îi destăinuia mai mult.

- Știi, nu-i nicio problemă dacă uneori nu poți să vorbești, continuă el. Cât despre Zinnia, mi-e teamă că iar se simte rău.

Louisa văzu îngrijorarea din ochii lui și înțelese că, în ciuda faptului că Leo se concentra asupra plantației de scorțișoară, era cu adevărat îngrijorat pentru verișoara lui.

Ea șovăi înainte de a vorbi.

- Pot să o văd?

- Credeam că nu vrei.

- Mă gândesc că poate ar trebui.

- Dacă ești sigură.

- Urăsc să mă gândesc la asta - de fapt, urăsc să mă gândesc la ea -, dar cred că trebuie să o întâlnesc în carne și oase. În afară de un scurt moment în care ne-am întâlnit, am văzut-o doar în tablouri.

- Dacă ești sigură...

Louisa oftă.

- Nu mai sunt sigură de nimic.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia îl privi.

- Cum se descurcă cu Conor? Întrebă ea în cele din urmă.

- Nu prea se descurcă. El vine deseori aici, dar nu e de ajuns.

Eu fac tot posibilul, dar Conor are nevoie de atenție. Nici eu și nici ea nu-i putem acorda acum destulă atenție.

- Și-a pierdut tatăl.

Leo încuviință.

Louisa era extrem de tristă și nu-l iertase lui Elliot pentru că avea un fiu și acum nu putea împiedica acest lucru să-i afecteze sentimentele pentru micuț.

- E și Conor acolo?

- Nu. El e jos în barăci, împreună cu muncitorii care descojesc arborii de scorțișoară.

- Bun. În cazul ăsta, hai să mergem acum! Doar să las actele în mașină.

Leo își scoase cizmele și merseră mai întâi la mașina ei, apoi el o conduse pe o scurtătură spre bungaloul Zinniei. Louisa ascultă animalele sălbatice foșnind prin tufișuri și-și îndepărtă roiul de insecte de pe față.

- Traseul ăsta nu e prea greu pentru tine?

- Sunt bine, îi răspunse ea, deși îi tremura stomacul.

Cum ar fi să o întâlnești pe iubita soțului tău? Asta era o nebulie sau, așa cum bănuia, era singura modalitate prin care putea accepta ceea ce se întâmplase?

- Iar am chemat doctorul, dar Zinnia a refuzat să-l vadă. Nu știu ce s-a întâmplat, dar se pare că, din cauza bolii, are o stare de spirit foarte proastă. Probabil îi va fi de folos să vadă o altă femeie.

- Chiar și pe mine? Presupun că mă urăște.

- Zinnia nu este genul care să urască.

Louisa se opri și ezită o clipă.

- Dar ce gen este?

Leo oftă.

- Greu de spus. Zinnia e talentată și cam boemă, dar e și foarte nesigură. A făcut greșeli în viață, dar a și plătit pentru ele. Ca să fiu sincer, cred că nici măcar ea nu știe cine este cu adevărat.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, aș spune că tu, deși acum te simți confuză, știi prea bine cine ești, de unde vii și unde ți-e locul.

Louisa respiră zgomotos.

- Chiar crezi asta?

- Da.

- Acum nu mă simt deloc așa.

- Ei bine, Zinnia n-a început deloc cu dreptul.

- Ce s-a întâmplat cu părinții ei? N-o pot ajuta ei cu Conor?

- Tatăl ei, unchiul meu, a murit acum câțiva ani.

- Și mama ei?

- Mama ei era alcoolică. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea.

Oriunde ar fi, nu-mi imaginez că a fi bunică făcea parte din planurile vieții ei.

Louisa respiră încet și apoi expiră brusc. Deodată, se simți copleșită de un val de căldură, totuși știu că trebuia să-l întrebe.

- Și cum de s-a îndrăgostit Zinnia de Elliot?

- Nu știu prea multe. La început, când am invitat-o să locuiască aici, mi-a ascuns adevărul. Știam că era însărcinată, dar nu știam cu cine. Treptat, am descoperit că era copilul lui Elliot și că el era însurat.

- Și tu n-ai dezaprobat această relație?

- Nu depindea de mine să fiu sau nu de acord. Am încercat s-o conving să încheie relația, totuși.

- Dar ea a refuzat.

- Cred că Zinnia a încercat o dată sau de două ori să se despartă de Elliot.

- Credea că Elliot mă va părăsi?

Leo o privi întrebător.

- Asta crezi?

Louisa își înghiți cu greu nodul din gât.

- Am găsit o scrisoare a lui, deși, dintr-un anumit motiv, n-a trimis-o niciodată. Și, din ce-am citit, se pare că, într-adevăr, Zinnia a încercat să-l părăsească.

- Poate încerca doar să-i forțeze mâna?

- Așa crezi?

- Habar n-am. Știu doar că tu ești mult mai puternică decât Zinnia. Și, dacă nu te deranjează s-o spun, simt că ești mai puternică și decât era Elliot.

- Serios?

- Îmi imaginez că fragilitatea Zinniei îl convingea pe Elliot să se simtă mai bărbat.

Louisa oftă.

- Asta sună cam dur. Crezi că eu l-am făcut să se simtă mai puțin bărbat?

- N-am vrut să spun așa, dar n-ai observat că anumiți bărbați au nevoie să fie înconjurați de oameni mai slabi?

Continuară să meargă pe scurtătură și apoi, la douăzeci de metri de bungaloul Zinniei, Louisa se opri. În afară de sunetul greierilor, locul părea nefiresc de pustiu. Ea se simți extrem de vulnerabilă și, pentru câteva momente, își dori să se întoarcă într-un loc unde să se simtă în siguranță. Orice ar fi însemnat asta. Aruncă o privire spre cerul de culoarea lămâii, care abia se întrezărea printre

vârfurile înalte ale copacilor; gândurile ei se ciocniră și ea făcu un pas în spate.

– Sigur te descurci? o întrebă Leo, simțindu-i clar starea de spirit. Nu ești obligată să faci asta.

Louisa era tentată să-i spună:

– *Nu, nu mă descurc, nu mai vreau să merg mai departe*, dar, în schimb, își îndreptă spatele, vrând să pară încrezătoare.

– Nu, nu trebuie – dar, cumva, știu că e nevoie s-o fac.

Chiar și așa, simți că i se pune un nod în gât, de spaimă. Doar ideea că soțul ei avusese o relație cu Zinnia era îngrozitoare, dar, dacă voia într-adevăr să poate uita asta și să meargă mai departe vreodată, Louisa trebuia să se confrunte cu această situație oribilă și acum era un moment la fel de bun ca oricare altul. Dacă nu se va confrunta cu adevărul, atunci cealaltă viață a lui Elliot va rămâne ascunsă, învăluită în mister, iar trădarea lui o va bântui mereu. Nu vreau să știu, se gândea Louisa. Nu vreau s-o văd. Și totuși...

Leo o conduse prin aceleași tufișuri înalte de plante aromate, sădite în ghivece, și după ce ciocăni ușor, deschise ușa și intrară. Louisa privi prin camera aflată în dezordine.

– E cam dezastru pe aici, spuse ea.

Diferite haine zăceau atârdate neglijent pe spătarul celor două scaune și, de asemenea, erau aruncate într-o grămadă dezordonată pe podea și totul părea a fi acoperit de un strat fin de praf.

– Nu poți chema pe cineva să facă ordine?

– Aici imediat se depune praful. Eu vin o dată sau de două ori pe săptămână și Kamu face tot ce poate, dar de cele mai multe ori Zinnia încuie ușa și nu ne lăasă să intrăm. Mergem mai departe? Ești gata?

Leo deschise o altă ușă și își băgă capul înăuntru. Louisa îl auzi spunându-i verișoarei lui că i-a adus pe cineva s-o vadă, dar Zinnia nu-i răspunse decât:

– Sper că nu un doctor.

El îi făcu semn Louisei să intre și, în timp ce ea intra în cameră, aerul îmbâcsit o făcu să-și țină respirația. Camera era fierbinte și întunecoasă, cu perdele grele care acopereau lumina. Simțind un miros persistent de vin acru, Louisa ezită, dar apoi se uită la Zinnia. Și-n timp ce și Zinnia o măsură din priviri, Louisa își dori să se strecoare într-un colț unde să fugă de ochii negri ai femeii, la fel ca ai lui Leo, cu excepția faptului că ai ei erau înfundați în orbite și înconjurați de cearcăne vineții. În cele din urmă, Louisa privi prin cameră, din ce în ce mai obsedată de imagini cu Elliot: Elliot întins gol pe pat, alături de această femeie, sau stând în picioare lângă fereastră, fumând o țigară, cu capul lăsat pe spate, suflând fumul albastru până în tavan. Se simți pur și simplu copleșită de durere.

- Ți-a mâncat pisica limba? o întrebă Zinnia.

Louisa văzu că era foarte palidă, foarte slabă și părul roșu îi atârna în dezordine peste față. Oare ce avusese femeia asta, încât să-l determine pe Elliot să o înșele?

- Eu sunt Louisa Reeve, de-abia reuși să îngaiame, cu voce sugrumată, paralizată de căldură și de furie.

Și imediat își dori, mai mult decât orice pe lume, s-o rănească pe femeia care îi furase soțul.

Zinnia se cutremură și pielea ei părea să se înece într-un lac de sudoare.

- Știu cine ești. Ce cauți aici?

- Leo își face griji pentru tine, îi răspunse Louisa, și vocea ei era în continuare prea subțire și se așeză pe un scaun înaintea ca picioarele să-i cedeze.

- Sunt bine, răspunse Zinnia.

În timp ce Leo discuta cu Zinnia, Louisa de-abia dacă mai era conștientă de bătăile inimii și de palmele ei din ce în ce mai transpirate de emoție. În acea semiobscuritate a camerei, încercă să se elibereze de mânie. Își încleștă pumnii, își înfipse unghiile în

palme și se gândi la acea zi îngrozitoare când aflase de Zinnia și Conor: ziua în care lumea ei se prăbușise și se schimbase pentru totdeauna. Peste noapte, ea se transformase într-o persoană complet diferită. Exista un început, exista un sfârșit, dar nu exista nimic între ele. Se ghemui pe scaun și-i auzi vocea lui Elliot, care îi vorbea și îi tot vorbea. În mintea ei, Louisa se ridica și urla în gol. În mintea ei, îi zgâria fața și-i smulgea părul din cap, de furie.

- *Ticălosule! Ticălosule!*

Dar în realitate nu exista nicio victorie în această mânie, iar cuvintele nerostite păreau lipsite de vlagă.

Leo se întoarse să o privească.

- Te simți bine, Louisa? o întrebă.

Ea își adună tot curajul rămas și se confruntă cu Zinnia.

- Trebuie să te întreb dacă chiar ai vrut să te desparti de Elliot.

Zinnia își masă tâmplile și se strâmbă de durere.

- Dar l-am părăsit.

- Și el n-a vrut să te creadă?

- I-am spus că totul s-a terminat între noi. El, dimpotrivă, încerca să mă convingă că încă mai eram împreună. A fost o greșeală. Totul a fost o greșeală. O, Doamne! Îmi crapă capul de durere!

- Ai luat vreo pastilă?

- Bineînțeles.

Zinnia își închise ochii de durere, iar Louisa profită de acest moment pentru a ieși din cameră.

Afară, în living, Louisa începu să-i strângă hainele și, deși simțea o compasiune ciudată pentru Zinnia, furia îi reveni. După câteva minute, îl strigă pe Leo să iasă.

- Hainele astea trebuie spălate, spuse ea, ridicând câteva dintre ele, la întâmplare. Crezi că *dhobi*¹ al tău le poate spăla?

¹ Spălătorul de rufe (n. tr.).

- Nu prea folosesc dhobi. Kamu îmi spală rufele mele și pe ale Zinniei, atunci când ea îi dă voie.

- De ce nu insiști?

- Crede-mă că insist.

- Voi plăti un dhobi să strângă toate hainele. O să le ia și-o să le aducă înapoi curate. Crezi că servitorul tău ar putea aduce niște cârpe, să curețe mizeria?

- Louisa, asta chiar nu e problema ta. O rezolv eu.

Se întoarse spre el.

- Ai dreptate. Nu e treaba mea, dar mi-e greu să plec de-aici și s-o las așa. Deci hai să face o discuție din asta. Doar adu-mi niște ajutoare. E clar că Zinnia nu are grijă de ea, ca să nu mai vorbim de Conor. Cineva ar trebui să aibă puțin grijă de ea. Ce-a spus doctorul când l-a lăsat s-o vadă ultima oară?

- Pleurezie, probabil. Asta crede ea.

- Agravată de multă mizerie.

Leo o privi cu atenție.

- Te admir pentru asta mai mult decât ai idee, dar acum mă tem că trebuie să plec. Muncitorii care descojesc arborii de scorțișoară mă așteaptă. Diseară o să fiu mai liber, așa că o să trimit pe cineva să facă ordine și curățenie.

- Acum du-te! Și trimite-mi-l pe servitorul tău. Mai spune-mi o dată, cum ziceai că-l cheamă?

- Kamu. Este tamil. A venit cu mine din perioada când lucram împreună pe o plantație de ceai din India.

- Foarte bine, de aici încolo mă ocup eu.

Odată ce Kamu aduse toate cele necesare, Louisa împreună cu el se puseră pe treabă. Mai întâi, îngrămădiră hainele murdare într-un sac și, în timp ce el făcea curat în bucătărie, ea șterse praful din living. Apoi se ocupă de camera lui Conor. Când totul era gata, spălară împreună ferestrele și podeaua, lăsând deschisă ușa de la intrare, astfel încât totul să se usuce. După aceea, Louisa ieși și se

așeză pe un butuc, simțindu-se încordată, obosită, respirând cu neșază aerul curat, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce Kamu rămase ghemuit pe jos, fumând o țigară. Când simți că îi explodează inima de durere, Louisa se forță să respire încet și profund.

În timp ce așteptau, se gândi iar la Zinnia împreună cu Elliot. Oare ea fusese mult mai frumoasă decât Louisa? Sau probabil el fusese sedus de talentul ei artistic? Louisa încercă să-și imagineze cum fusese cândva Zinnia, dar apoi își aminti iar de Elliot și suspină la gândul cum zâmbetul lui lumina tot salonul. Și toată viața ei. Asta era ceea ce o fi atras-o pe Zinnia, asta și felul în care el te privea în ochi și reușea să te convingă că doar tu contezi, doar tu ești cea mai importantă ființă din lume.

Dar oare ce anume avea special această femeie, din moment ce Elliot își înșelase soția cu ea, în toți acei ani? Îi era clar că Elliot fusese răsfățat în copilărie.

Irene îl crescuse ca și cum totul i s-ar fi convenit. Oare așa continuase el să trăiască, chiar și după ce devenise adult? Considerând că, dacă ceva îi atrăgea atenția, atunci îi și aparținea? Louisa era conștientă că Elliot profita de farmecul lui pentru a obține ce-și dorea și îl încurajase în acest sens, neluând în calcul că ar exista și o parte rea în această atitudine. Dar ceea ce o șoca cel mai mult era că soțul ei fusese în stare s-o înșele atât de mult timp, fără ca ea să-și dea seama. Ce simțea acum? Amărăciune, se gândi ea.

Orice ar fi fost în legătură cu Zinnia, acum femeia avea mare nevoie să fie consultată de un doctor. Louisa se întrebă dacă ar fi posibil să-și cheme urgent aici propriul medic, doctorul Russell. Nici nu voia să-și imagineze ce se putea întâmpla dacă Zinnia nu primea asistența medicală necesară.

Exact când se pregăteau să revină în bungalou, Leo se întoarse.
- Ați terminat treaba?

- Încă n-am început să facem curat în camera ei și în baie. Însă camera lui Conor este deja curată.

- O conving eu să se întindă puțin pe canapeaua din sufragerie. Și atunci îi putem face curat și în dormitor.

- Unde este Conor?

- Acum e la mine acasă, așteaptă să mănânce un sandwich. Uite, cred că pentru Zinnia e de ajuns pentru o singură zi. Ea obosește atât de ușor. Și cât timp Kamu se întoarce la mine să se ocupe de Conor, noi mergem pe plajă. Kamu s-ar putea să nu considere că treburile astea fac parte din îndatoririle lui, dar, așa cum spuneam, mă pot întoarce eu diseară să termin curățenia.

- Aș putea aduce un servitor să mă ajute să fac curat mâine în camera Zinniei. Dar acum n-am costumul de baie la mine.

- Nu-ți fă griji! Așteaptă-mă aici să aduc niște prosoape. Vin imediat.

În timp ce Leo și Kamu se reîntorceau la casa din vârful dealului, Louisa urmări norii violeți cum se mișcau peste cer. Cu siguranță avea să plouă torențial și-n după-amiaza asta. Se ridică și intră în bungalow. Din fericire, acum camera mirosea mai bine și Louisa deschise geamul să păstreze aerul curat. Și-n timp ce se asigura că totul e în ordine, o auzi pe Zinnia strigând:

- Tu ești, Leo?

Louisa deschise ușa dormitorului și o văzu pe Zinnia clătinându-se și întorcându-se din ceea ce trebuia să fie baia. Mirosea îngrozitor.

- De când ai diaree și vomități? o întrebă.

Zinnia nu se uită la ea, în timp ce se chinuia să ajungă înapoi în pat.

- Acum faci pe asistenta medicală?

- Ai nevoie să te consulte un medic.

- Mi se mai întâmplă din când în când. Acum sunt bine.

- Nu cred că suferi de pleurezie. L-aș putea ruga pe medicul meu de familie să vină să te consulte, dar cineva tot ar trebui să aerisească dormitorul.

Și-n timp ce-i spunea asta, Louisa era șocată de propriile-i cuvinte și simți că se înăbușă. De ce să-i mai pese de Zinnia, când tot ce-și dorea de fapt era să uite de existența ei?

Zinnia respiră zgomotos.

- Dar ce ți se pare că am?

Louisa se gândi puțin.

- Elliot te-a iubit. Eu l-am iubit. Nu te pot lăsa la nevoie.

- Foarte bine, încuviință Zinnia și se întinse pe perne.

Louisa ieși din dormitor și apoi din bungalou. Afară îl văzu pe Leo venind cu prosoapele pe braț.

- Ești gata? o întrebă el, privind-o fix.

Louisa simți brusc un val de tristețe. Totul era atât de îngrozitor!

- Ești gata? repetă Leo.

Louisa încercă să depășească șocul întâlnirii cu Zinnia și cu realitatea îngrozitoare a bolii ei și avu un acces de melancolie - incapacitatea de a avea grijă de ea însăși se dovedea acum cea mai mică grijă.

- Haide, spuse el, o să te simți mai bine după înot.

Amândoi se îndreptară spre plajă.

- Nu-ți fă griji din cauza Zinniei. Facem ce putem.

- Chiar sper că va accepta s-o vadă medicul meu.

Când ajunseră la țărmul împădurit, plaja era doar a lor. Louisa voia să se gândească la lucruri mai vesele și starea ei de spirit se îmbunătăți atunci când își aminti de balul estival.

- Oare ai ceva elegant de îmbrăcat? îl întrebă ea, încercând să aibă un ton cât mai vesel.

- Ce întrebare ciudată!

- Ei bine, ai sau nu?

- Ar trebui șters de praf, dar da, am. De ce?

- Mă întrebam dacă n-ai vrea să te gândești dacă ți-ar plăcea să mă însoțești la balul estival din Galle? Asta ar însemna să te aranjezi la patru ace.

Leo râse.

- Femeile au încercat, femeile au eșuat.

- Te deranjează?

Leo făcu o grimasă.

- Iată încă o întrebare dificilă. Acum lasă-mă să mă gândesc...

Louisa râse și-l înghionti.

- Un simplu „da“ ar fi suficient.

- Doamnă, aș fi încântat.

- Știi să dansezi?

- Se întâmplă să mă pricep la quickstep.

Louisa zâmbi.

- În acest caz, de-abia aștept.

Plaja se întindea aurie și fină, iar valurile mari ale oceanului se revărsau înspumate pe nisipul fin. Leo se dezbracă, rămase în costumul de baie și alergă să se arunce în valurile agitate. Louisa își ridică manșetele pantalonilor și merse pe jos pe țărm, simțind nisipul umed între degetele de la picioare, dar după tot ce se întâmplase, simțea dorința irezistibilă de a-l urma în apă.

Oceanul gri-metalizat era agitat, așa că Leo nu se dusesse prea departe în larg. Acum deja se întorsese.

- De ce nu te dezbraci sub prosop? Închid ochii până când intri în apă.

Louisa se uită la el și se gândi la propunerea lui, apoi se întoarse pe plajă și luă unul dintre prosoape. Lovi nisipul cu picioarele, simțindu-se puțin jenată, dar dorind din tot sufletul să înoate în ocean. Și-n timp ce Leo se întoarse cu spatele, își înfășură prosopul în jurul ei, își scoase pantalonii și cămașa. Se întrebă dacă să-și păstreze lenjeria, dar, în cele din urmă, renunță și la ea. La dracu'

cu ea! Louisa nu mai înotase goală din primele zile ale căsătoriei cu Elliot. Dar de data asta era diferit. Avea treizeci și doi de ani și îi era teamă de viață. Simțind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce alerga spre țărm, Louisa își aruncă prosopul și intră în ocean. Deși sălbatică, valurile nu erau reci și brusc deveniră incandescente, așa cum se întâmpla înainte de furtună. Nu-i păsa. Se simțea ca și cum s-ar fi eliberat în timp ce înota mai departe și, treptat, îi reveni buna dispoziție. Leo înotă departe de ea și apoi se întoarse să o privească. Louisa îl ignoră și se rostogoli pentru a face pluta, apoi contemplă cerul vânat. După câteva momente, când își întoarse privirea spre el, văzu că el continua să o privească.

Îi făcu semn cu mâna de îndată ce atinse pământul cu picioarele.

– E mai bine să nu înoți în larg azi, îi spuse Leo, apropiindu-se de ea.

Louisa nu-i răspunse, dar apoi simți cum tot trupul îi ia foc. Aruncă o privire spre țărm unde acum copacii se îndoiau și se încovoiau sub rafalele vântului turbat.

Când ajunse la ea, Leo își lăsă mâinile pe umerii ei, iar ochii îi străluciră de bucurie. Simți cum tensiunea se răspândea, atât de intensă, încât uită să se mai îngrijoreze din cauza a ceea ce făceau. Senzația i se răspândi în tot corpul, ștergându-i toate gândurile din minte și înlocuindu-i-le cu sentimente. Stând acolo goală și atât de aproape de el, Louisa se simți străbătută de un flux de energie. Și momentul continuă, apoi ea își înclină capul pe spate și se uită la cerul întunecat, emoțiile ei fiind prea profunde pentru a le înțelege.

– Uneori mă simt bântuită, spuse ea.

– De Elliot?

– Da.

– E doar în mintea ta. O să dispară.

Leo îi mângâie obrazul stâng și apoi își aplecă ușor capul spre ea.

– Vrei să mă opresc? îi șopti.

Louisa clătină din cap și respiră parfumul sărat de pe pielea lui, în timp ce el o săruta.

O avalanșă de dorințe o inundă. Se lipi de el și încercă să-și rețină lacrimile. Nu lacrimi de tristețe. Ci lacrimi de ușurare, de speranță sau ceva inexprimabil, dar important, foarte important. Și abia acum, în această liniște, simți cum în sfârșit inima ei sfâșiată începea să se vindece. Leo o îmbrățișă și rămaseră împreună în ocean, în voia vântului năprasnic, ca și cum ar fi fost singuri pe lume.

Oceanul deveni și mai sălbatic, valuri din ce în ce mai mari crescând în jurul lor sub cerul furios, și apoi începu să plouă torențial, așa încât nu mai aveau altceva de făcut decât să fugă să se adăpostească.

În timp ce Louisa conducea spre casă, își dădu seama că doar ploaia îi oprise. Altfel cine știe cât de departe ar fi ajuns și, oricât de mult și l-ar fi dorit pe Leo, știa că probabil era prea devreme să se gândească să aibă pe altcineva în viața ei. Și totuși, simțea că merită să fie fericită.

Aerul, acum intens, se simțea apăsător, iar copacii uzi de-o parte și de alta a drumului erau atât de aplecați după furtună, încât aproape că-i atingeau capota mașinii. Louisa parcă și-ar fi dorit ca ploaia să se oprească, dar aveau mare nevoie de ea și pe ea n-o deranja deloc mirosul sărat de ocean și de pește care plutea în aer.

Opri mașina în fața casei și intră pe ușa din spate. În baia de la etaj își uscă părul cu prosopul, se schimbă într-o rochie și se bucură să-și amintească de îmbrățișarea lui Leo. Era o amintire atât de plăcută! Louisei îi lipsise atingerea unui bărbat, acea apropiere care alunga toate grijile, cel puțin, pe moment. Și, cel puțin, de acum Elliot nu mai era permanent prezent în mintea ei, deși Louisa avea destule alte griji. Precum De Vos și contractul lui fals sau acel australian îngrozitor. Louisa își dorea ca Leo să nu fi locuit în

Cinnamon Hills, ci aici, în Galle, fiindcă simțea că el ar fi singurul care ar putea-o face să simtă că trăiește din nou cu adevărat.

Simțindu-se puțin tulburată, dar și fericită, Louisa coborî în living, acolo unde Margo și William Tyler stăteau unul lângă altul, ținându-se de mână, aproape în întuneric, printre umbre. Louisa aprinse lumina și salonul reveni la viață.

- Deci, zise ea zâmbind când îi văzu cum arătau, se pare că ați ajuns la o înțelegere.

Margo îi zâmbi și ea.

- Am acceptat să fiu citată la tribunal, în calitate de pârâtă.

Louisa ridică o sprânceană.

- Serios? Ești sigură?

Margo îi dădu drumul mâinii lui William și se ridică de pe canapea. Se apropie de Louisa.

- Îl iubesc! Am de ales?

Louisa își înclină capul și se uită în ochii lui Margo.

- Tu mi-ai spus că întotdeauna avem de ales. Dar dacă asta îți dorești, atunci îți ofer tot sprijinul meu.

Margo își lăsă mâna pe brațul Louisei.

- Îți mulțumesc. Asta înseamnă mult pentru mine. Mă întrebam dacă ar fi în regulă ca William să rămână aici câteva zile.

- Desigur. Dar nu va trebui să oferiți instanței vreo probă pentru divorț?

- Probabil că nu, dacă amândoi vom recunoaște ce s-a întâmplat. Dar, dacă e cazul, ne-ai putea fotografia împreună.

- O, Doamne. Chiar trebuie să fac asta?

- Dacă nu te deranjează.

William se ridică și se apropie de cele două femei.

- Îmi pare atât de rău pentru asta. Și dacă a fi citată în instanță te face să te simți inconfortabil, te rog nu te îngrijora, o să rezolvăm altfel.

- Nu, spuse ea, apreciindu-i corectitudinea și admirând limpezimea de cleștar din ochii lui albaștri. O s-o fac.

- Dar ce-i vei spune Irenei?

- Deocamdată nu intenționez să-i spun mamei nimic. Ar încerca doar să mă oprească. Pentru ea, divorțul este ceva scandalos.

Louisa încuviință.

- Cum crezi că se simte știind că are un nepot nelegitim?

- Cred că se simte confuză. O parte din ea ar dori să vadă copilul, cealaltă parte va dori să nu fie nimic adevărat.

- Atunci am ceva în comun cu Irene! Dar hai să-i explicăm și lui William despre ce e vorba. Probabil sună puțin ciudat.

- Te superi dacă-i povestesc eu totul?

- Nu, deloc. Dar, mai întâi, arată-i unde să-și lase valiza.

În timp ce Margo îl conduse pe William la etaj, Louisa se gândi la tot ce se întâmplase în acea zi. Trebuia să proceseze toate informațiile: întâlnirea cu Zinnia, în sfârșit, dar și apropierea de Leo. Și amintindu-și promisiunea de a lua legătura cu doctorul ei, privi pe fereastră. Ploaia se mai potolise puțin, așa că, înarmată cu o umbrelă mare, Louisa se îndreptă spre casa doctorului Russell. Mai mulți oameni ieșiseră pe străzi, mergând grăbiți pe sub umbrele, profitând de momentul de calm și ea își saluta cunoștințele dând din cap, în timp ce trecea repede pe lângă ele. Atunci când ajunsese la casa doctorului Russell, îi deschise ușa soția acestuia și o invită în hol, spunându-i că soțul ei plecase la Colombo, dar se va întoarce în curând.

- Vă rog să-l rugați să mă sune cum se întoarce? Cred că este destul de urgent.

- Desigur.

Doamna Russell deschise ușa și Louisa văzu că ploaia se întărește din nou.

- Ar fi mai bine să fug, spuse ea. Mulțumesc.

În acea seară, Jonathan veni la cină și făcu cunoștință cu William. Mai târziu, Louisa își trase deoparte tatăl și-i explică despre Margo și William.

Tatăl ei păru puțin tulburat.

- Ei bine, sunt surprins la Margo. Probabil seamănă cu fratele ei mai mult decât ne-am fi imaginat.

- Nu e corect.

- Eu nu am prejudecăți, dar oare ar trebui să rămână împreună sub același acoperiș? Care sunt intențiile lui William?

- Nu fi așa demodat. William speră să divorțeze și, oricum, deocamdată i-am instalat în camere separate.

Jonathan ridică din umeri.

- Irene știe?

Louisa clătină din cap.

- Cred că atunci când va afla, se va dezlănțui iadul.

Louisa făcu o grimasă. Tatăl ei avea mare dreptate în această privință.

După cină, îl rugă să o însoțească în vechiul birou al lui Elliot.

În timp ce traversau holul și coborau spre coridor, Louisa oftă adânc.

- Am primit un bilet care mă înștiința să aștept în seara asta vizita inspectorului Roberts. După cum știi, contractul pe care De Vos mi l-a dat este fals. L-am dat poliției acum câteva săptămâni.

Tatăl ei încuviință.

- Ar putea fi un caz de escrocherie. Mă îndoiesc că poliția va ști cum să-l rezolve.

- De obicei, Galle e un orășel adormit, nu-i așa? spuse Louisa. Ne mai trezim doar din când în când, după ce marinarii au băut prea mult.

- Exact. Dar cred că ar trebui să mă ocup eu de el.

- De acest De Vos? Poate, dar m-am gândit să aștept până se întoarce și atunci voi avea o discuție cu el. Nu am de gând să plătesc acea sumă de bani pentru o datorie inexistentă.

Se așezară în fostul birou al lui Elliot și Jonathan o rugă să-i spună cum mergea cu magazinul. Îi răspunse că Himal se descurca de minune și-l informă că ea și Leo erau parteneri de afaceri în exportul de scorțișoară.

- Ești sigură că nu e prea mult pentru tine? Mai ai și magazinul de care trebuie să te ocupi. Îmi fac griji pentru tine.

Jonathan își înclină capul într-o parte și-și privi fiica atent.

- Dar mi se pare că-l plăci pe acest Leo.

Louisa îi zâmbi.

- Cred că da.

Jonathan o bătu ușurel pe mână.

- Ei bine, ai grijă. N-aș vrea să fii din nou rănită. Nu uita că încă ești vulnerabilă.

- Știu.

Se auzi o bătaie în ușă și Ashan intră.

- Scuze că vă întrerup. Doamnă, a venit inspectorul-șef Roberts.

- Te rog, condu-l aici!

Revăzură același ofițer cu chipul roșu, care mai demult o informase despre moartea lui Elliot. Louisa îl salută dând din cap.

- N-ați vrea să luați loc?

Roberts se așeză pe marginea unui scaun și îi privi pe amândoi.

- Așadar, spuse Jonathan, facem progrese?

Insectorul-șef clătină trist din cap.

- Cum e cu contractul fals?

- S-ar putea să-l acuzăm pe domnul De Vos de tentativă de escrocherie. Iar asta ar putea indica posibilitatea implicării în spargere. Probabil credea că va găsi pietre prețioase valoroase?

- N-am mai avut nicio veste de la Cooper sau De Vos de cel puțin două luni.

- E posibil să fi renunțat.

- Chiar credeți asta?

- Sper că da, doamnă Reeve. Așa sper...

Jonathan se ridică în picioare.

- Dacă asta e tot, vă pot conduce eu. Dar ați putea măcar ține sub supraveghere casa fiicei mele? N-aș vrea ca vreunul dintre ticăloșii ăștia să o mai deranjeze pe Louisa.

Louisa se trezi devreme, plănuiind să-și scoată câinii la o plimbare pe plajă. Fiindcă stătea să plouă, își luă pelerina impermeabilă. Atâta timp cât nu trebuia să conducă, iubea ploaia și aromele naturale care se ridicau din pământ, deși ploaia îi limita anumite activități în aer liber și ura asta. Nu îi plăcea să fie nevoită să-și petreacă timpul închisă în casă.

Louisa își chemă câinii, dar numai Tommy și Bouncer veniră în fugă, dând veseli din codițe. Cockerilor ei spaniel springer le plăceau plimbările, indiferent de vreme, dar, ciudat, Zip, cel mai mic din grupul lor, lipsea. Puțin neliniștită, Louisa verifică coșurile lor din capătul holului, dar cum Zip nu era nici acolo, ea îl întrebă pe Ashan dacă îl văzuse pe micuț. Îngrijorat, Ashan îi răspunse că a presupus că Zip era împreună cu ceilalți doi – mai devreme el deschisese ușa pentru ca toți trei să iasă în grădină, dar nu observase dacă se întorseseră cu toții.

- E ciudat, spuse Louisa. Oare unde ar putea fi?

Ieși în grădină să verifice poarta din spate. Cum ajunsese acolo, văzu că poarta fusese închisă, dar rămăsese descuiată.

Louisa se întoarse în casă și le puse lesa celorlalți doi câini. William și Margo se oferiră s-o ajute și amândoi s-au dus să-l caute

spre dig, în timp ce ea își chemă un servitor s-o însoțească în căutarea pe străzi. Louisa spera că Tommy și Bouncer vor începe să scâncească dacă ar simți că erau aproape de Zip. Străzile străluceau de la umezeală și Louisa evită arborii uzi, aplecați de furtună, care picurau pe aleile și mai înguste și care o acopereau cu stropi, dar petrecu o oră bătând din ușă în ușă și întrebând dacă cineva văzuse ceva. Nimeni nu văzuse nimic, așa că Louisa se duse mai departe la magazine și la piața acoperită. Tot nimic.

Se întoarse acasă exact când venea doctorul Russell, din ce în ce mai adus de umeri și din ce în ce mai grizonant. Își împinse ochelarii cu rame metalice în sus pe nas, în timp ce vorbea:

- Louisa, draga meu, soția mea mi-a spus că este o urgență. S-a întâmplat ceva?

- Mulțumesc că ați venit, dar nu e vorba de mine.

Ridică privirea spre cer, urmărind norii.

- Haideți să intrăm și vă explic.

- Arăți puțin cam încordată, spuse doctorul în timp ce stăteau pe hol.

- Tocmai am descoperit că unul dintre câinii mei lipsește.

Doctorul Russell se încruntă.

- Îmi pare rău! Dar altfel, ești bine?

- Da. Lăsați-mi haina și o s-o agăț în cuier.

El îi dădu haina, Louisa își scoase pelerina de ploaie și le atârna pe amândouă în cuierul de pe hol.

Merseră spre living unde el se așeză pe canapea, în timp ce ea se plimba neliniștită înainte și înapoi.

- Deci despre ce e vorba? o întrebă el.

Louisa se opri.

- O prietenă - ei bine, mai mult o cunoștință de-a mea - nu se simte bine. Până acum a refuzat să fie consultată de vreun doctor, dar mă tem c-ar putea suferi de malarie.

- Pot să-ți pun câteva întrebări?

Louisa încuviință.

- În primul rând, descrie-mi simptomele!

- Ei bine, tremura și părea să-i fie frig, deși era o zi caldă.

- Frisoanele pot varia de la moderate până la severe. Crezi că avea febră mare?

Louisa clătină din cap.

- Nu știu, dar transpira și își masa tâmplele.

- Migrena este un simptom obișnuit în cazul malariei. Suferă de vărsături sau diaree?

- Cred că da.

Doctorul Russell tresări și făcu o pauză înainte să răspundă.

- Nu sună prea bine. De cât timp?

- Cred că de câteva luni. Uneori pare să-și mai revină, dar apoi imediat i se face rău din nou.

- Asta ar putea fi un simptom tipic malariei.

- Vreți s-o vedeți? Locuiește cam departe.

- Mâine e bine? Azi sunt destul de ocupat.

- Mâine e perfect.

- După cum știi, a fost într-adevăr o epidemie de malarie, deși a fost în mare măsură izolată în mai multe părți din nordul țării.

- Ea crede că are pleurezie.

- Mă îndoiesc.

- Și mă tem că și starea ei de spirit este foarte proastă.

- Mâine mergem împreună acolo. Îi iau o probă de sânge și o trimit la laboratorul din Colombo.

Ashan le aduse o tavă cu ceai.

- Să vă servesc, spuse Louisa, în timp ce se așeză, în sfârșit pe canapea.

Mai târziu, Louisa merse pe plajă împreună cu Margo și William, să-l caute pe Zip. Ploaia fusese înlocuită de o liniște neobișnuită, dar, știind că nu va dura mult, Louisa se uită gânditoare

la cer, în repetate rânduri. În timp ce-l căutau pe Zip pe plajă, tânărul cuplu mergea puțin înaintea Louisei. Și chiar acolo unde valurile albe, înspumate, întâlneau nisipul, Margo strigă brusc. Temându-se că ar putea fi vorba de Zip, Louisei îi tresări inima și alergă spre un animal întins într-un smoc de iarbă. Lacrimi îi încețoșară privirea, în timp ce îngenunchea pe nisip.

- E o vulpe, spuse Margo. Biata de ea!

- Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Louisa ridicându-și privirea.

- Judecând după spuma de la gură, suferea de rabie sau, cel mai probabil, a fost otrăvită, spuse William. Eu n-aș atinge-o. Oamenii fac asta intenționat. Vulpile le atacă puii de găină.

Margo oftă.

- Păcat! Era așa un animal frumos!

- Îngrozitor!

Louisa se uită la vulpea moartă.

- Vino! spuse Margo și-i întinse mâna.

- Nu mai putem face nimic. Hai să ne întoarcem! Zip nu este aici.

Odată ajunsă acasă, Louisa simți nevoia să rămână singură; încercând să-și mute gândurile, urcă în salonul de cusut să lucreze la cuvertura din petice întinsă pe pat. Se gândi la micuțul Zip și se simți bolnavă de îngrijorare. Își amintea cât de micuț fusese atunci când se născuse. La început crezuse că nu va supraviețui, îl îngrijise ea însăși hrănindu-l cu biberonul și de atunci el nu se mai despărțise de ea. Văzând vulpea moartă pe plajă, Louisa își amintise și de alte lucruri pe care ar fi preferat să le uite. Revăzu în minte accidentul de mașină al soțului ei, în drum spre Colombo, și se întrebă cum trebuie să fi fost. Oare Elliot știuse că va muri sau totul se scufundase în beznă? Oare se speriasse? Și dacă își dăduse seama ce se va întâmpla, oare la final regretase ceva? Se simțise vinovat pentru că o trădase sau murise prea repede ca să mai aibă

timp de remușcări? Louisa și-l imagina prăbușit, cu ochii larg deschiși – și, ca răspuns, închise ochii, strângându-și pleoapele.

Timpul trecea încet, dar Louisa pur și simplu nu putea doar să stea și să aștepte, așa că se grăbi încă o dată să iasă la plimbare pe lângă meterezele fortului, uitându-se după Zip și privind fix cum oceanul își schimbă culoarea, nuanțele de albastru-vinețiu și mov-închis amestecându-se cu gri. Și-l imagina pe micuț cum alerga pe nisip, cu stropi de apă scurgându-i-se din blăniță, își imagina cum, la început, fusese atât de speriat de apă, dar apoi căpătase curaj și ea nu-l mai putea scoate din valuri. Dar, deși îl căută iar, peste tot, deocamdată Zip nu dădea niciun semn de viață. Mijindu-și ochii, Louisa privi oceanul, îngrijorată că el s-ar fi putut urca pe ziduri și ar fi alunecat. Și atunci când și-l imagină pe micuțul ei preferat zăcând fără suflare pe fundul oceanului, i se făcu rău. De mai multe ori, se plimbă înainte și înapoi printre bastioanele Aurora și Point Utrecht, acolo unde tunurile împiedicaseră cândva intrarea navelor inamice. Apoi, pe măsură ce norii de furtună continuau să se adune, Louisa își înfășură brațele în jurul ei și privi cerul.

Când ajunse acasă, urcă la etaj și tocmai se dezbrăca când auzi un ciocănit la ușa de la intrare și pe Ashan deschizând. Neauzind clar discuția, își puse capotul și merse în vârful scărilor. Uitându-se în jos, îl văzu pe Ashan stând în hol și ținând în mână o cutie mică.

– Cine era?

– Ați primit un pachet.

– Știi de la cine e, Ashan?

– Nu, doamnă. Era doar curierul. A spus că un bărbat l-a plătit să vi-l livreze. Vi-l pot deschide, dacă doriți.

– Nu. Lasă-l pe masă, în salon! Cobor imediat.

– Doamnă, aduceți foarfeca, să tăiați panglica!

La prima vedere, Louisa nu simți nimic special în legătură cu pachetul și se întoarse în camera ei, unde își privi fața. Ochii îi

ardeau și avea obrajii îmbujorați. Intră în baie, luă un prosop și-și șterse părul ud înainte de a-și pieptăna bucele. Odată schimbată în haine uscate, se așeză la măsuța de toaletă, gândindu-se iar la Zip. Apoi luă cartea pe care începuse să o citească, dar, amintindu-și de pachet, avu, brusc, o presimțire.

În salonul ei de cusut, Louisa luă o foarfecă – nu cele mai bune pe care le folosea pentru croitorie –, apoi coborî în salon și-i văzu în living pe Margo și William adânciți într-o conversație.

Louisa tăie panglica și simți un fior de neliniște atunci când ridică atent capacul cutiei. Inima încetă să-i mai bată atunci când se uită înăuntrul cutiei și, gemând șocată, lăsă capacul să cadă pe podea. Urlând de durere, alergă la toaleta de la parter și plânse distrusă. Și atunci când ieși de acolo, rămase pe hol, tremurând și înfiorându-se de groază, cu brațele atârându-i fără vlagă pe lângă corp. Îi văzu pe Margo și William, ajunși acum în salon, privind amândoi conținutul pachetului, cu expresii îngrozite. Louisa închise ochii, dar nu putu scăpa de imaginea groaznică a bietului Zip, al cărui cap zăcea însângerat și mutilat înăuntrul cutiei. Simți un val de furie crâncenă. Cine ar fi putut comite o asemenea cruzime? Margo se apropie de Louisa și o luă departe de sufragerie, conducând-o în salon, unde începu să plângă din nou.

– Nu mai suport! spuse ea cu vocea întretăiată de suspine.

Margo încercă să o liniștească, deși ea însăși era șocată. Și, în cele din urmă, după ce Louisa se opri din plâns, ea privi fix ușa sufrageriei.

– Cum ar putea cineva să-i facă asta unui biet animal lipsit de apărare, Margo? Bietul meu micuț, săracul Zip, care niciodată n-a făcut niciun rău nimănui!

Louisa își simți inima sfâșiată de durere și lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji. Se gândi la micuțul Zip tolănit în poala ei, în timp ce îi mângâia urechiușele sau dând vesel din codiță atunci când vedea mâncare. Își aminti cum el rămânea în urma celorlalți doi,

În timp ce Tommy și Bouncer se întreceau pe plajă. Acum el nu va mai putea face niciodată aceste lucruri. Era o cruzime absurdă, care-o făcu să tremure de furie, când și-l imaginează speriat și suferind.

- Unde e numărul de telefon de la poliție? o întrebă Margo.

- În cartea de pe măsuța din hol, îi răspunse Louisa cu voce sugrumată de durere.

- O să sun la poliție, spuse Margo și apoi se ridică și se duse să discute cu William, care rămăsese pe hol cu Ashan.

Louisa încă tremura, iar William îi ceru lui Ashan să-i aducă puțin ceai îndulcit și coniac.

Și în momentul în care Margo suna la poliție, Ashan îi duse Louisei un pahar plin. Louisa bău în tăcere, iar servitorul rămase lângă ea, nesigur dacă ar trebui să o ajute sau să mai aștepte și alte ordine.

- Cine ar fi putut face asta? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap, dar era sigură că cineva încerca să o sperie. Se străduise să se convingă că degeaba își făcea griji din cauza lui Cooper, că fusese doar o neînțelegere, dar numai gândul la el o umplu de presimțiri, temeri și îndoieli. Nu se putea abține să nu se gândească, dacă le fusese atât de ușor să-l răpească pe Zip, de ce altceva ar mai fi ei capabili? Teamă scotea în evidență toate problemele: căminul ei, cândva atât de sigur, acum era amenințat; căsnicia ei, care ar fi trebuit să dureze până la adânci bătrâneți, rămăsese acum doar o umbră fără sens. Totul devenise fragil. Și acum până și Zip dispăruse, în cel mai îngrozitor mod.

Când se trezi și văzu cerul încântător, de nuanța coralului, ceața încă plutea deasupra oceanului, iar mirosul morții îi persista în nări. La micul dejun, ambii câini o priveau melancolici, cu botul pe labe, ca și cum ar fi știut ce se întâmplase. Așa că Louisa se așeză pe podea, strângându-i la piept.

Puțin mai târziu, ea oscila între furia pricinuită de moartea lui Zip și sentimentul apăsător al singurătății, în timp ce-și făcea curaj să meargă să o revadă pe Zinnia. Ziua rămase senină, dar în timp ce îl conducea pe doctorul Russell la Cinnamon Hills, Louisa ar fi preferat să stea acasă lângă cei doi câini triști ai ei, ținând lumea la distanță.

Însă își promisese să facă asta – așadar, trebuia să se țină de cuvânt. Poliția luase pachetul oribil, împreună cu conținutul acestuia, dar nimic nu putea șterge acele imagini îngrozitoare din mintea Louisei.

Aerul devenise mult mai răcoros după ultima ploaie torențială, dar în curând căldura avea să înceapă să-și facă simțită prezența. În timp ce conducea, ștergându-și din când în când transpirația de pe frunte, tăcerea dintre ei devenise apăsătoare și Louisa era sigură că doctorul Russell își dădea seama că ceva e în neregulă. Când o

Întrebuse de unde o cunoștea pe Zinnia, ea ezitase un moment înainte de a-i răspunde, dar în cele din urmă hotărâse că putea avea încredere în el.

- Soțul meu se întâlnea cu ea.

Louisa ura să-i mărturisească asta și nu îndrăzni să-l privească.

- Îmi pare rău. N-am vrut să fiu indiscret.

Ea își înghiți nodul din gât.

- N-am aflat decât după moartea lui. Cel mai rău lucru e că au un fiu împreună.

Acum se întoarse spre el, pentru a-i vedea reacția și-l observă clătinând din cap.

- Draga mea, trebuie să-ți fi fost foarte greu.

Louisa încuviință și-și simți inima bubuindu-i în piept.

- Încă-mi mai este, recunosc eu.

- Și atunci, de ce vrei s-o ajuți pe femeia asta?

Conștientizându-și situația, Louisa simți că roșește.

- Mi-ar plăcea să spun că din bunăvoință, dar poate că e ceva mai mult de atât.

Se întrerupse, întrebându-se cât era adevărat.

- Ceva mai mult?

- Cred că Zinnia a încercat să se despartă de Elliot.

- Înțeleg.

- Și vreau să-l ajut pe vărul ei, Leo McNairn. Zinnia locuiește tot în Cinnamon Hills și acum este grav bolnavă, așa că el are grijă de copil. Conor are șapte ani.

- Și lui trebuie să-i fie greu.

- Aveți dreptate. Plantația de scorțișoară îi ocupă tot timpul, așa că îi e foarte greu să se ocupe de copil. E și mai greu din cauză că băiețelul nu merge la școală. Leo mi-a devenit prieten. Fac tot ce pot ca să-l ajut.

- Și copilul?

Louisa oftă adânc.

- Asta este altă poveste. Pe de o parte, nici măcar nu suport să-l văd...

- Dar pe de altă parte?

- Cred că sunt curioasă. Conor îi seamănă leit lui Elliot și, înțelegeți, desigur, că privindu-l, mă gândesc la cum ar fi arătat copiii noștri.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Uitați, spuse Louisa. Ne oprim aici. Vom merge sus, în vârful dealului, să ne întâlnim cu Leo și apoi coborâm împreună spre bungaloul Zinniei.

- Copilul va fi acolo? Probabil ar trebui să-l văd și pe el.

- Nu era acolo ultima oară când am fost aici. Ar fi trebuit să vă spun dinainte... deși am început să curăț locuința Zinniei, dormitorul ei este într-o stare deplorabilă. O să încerc să revin împreună cu servitorul și să facem curățenie generală.

- Louisa, ești o sfântă...

Ea avu senzație neplăcută de mâncărime și înțepături pe piele.

- Nu, chiar nu sunt o sfântă. Dar am aflat atât de multe despre Elliot, încât am senzația că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Cine știe, probabil o ajut pe Zinnia, ca să pot înțelege mai multe despre cealaltă viață a lui.

- Dacă am învățat un lucru în munca mea, acela este că viețile oamenilor nu sunt perfect ordonate.

- Uneori mă urăsc pe mine însămi pentru cât de furioasă mă simt. Dar nu vreau să mă răzbun.

- Cu toții facem lucruri care ne displac la noi înșine, avem gânduri de care suntem jenați și regretăm faptele din trecut.

Louisa își ridică ușor sprâncenele.

- Sunt sigură că dumneavoastră nu aveți regrete.

- Aici greșești. Din păcate, am lăsat munca să-mi domine prea mult viața, dar asta este. Acum e prea târziu ca să mai pot schimba ceva.

- Dar atunci, când vă veți pensiona?

– Soția mea ar vrea să mă pensionez acum, dar eu încă nu sunt gata să mă relaxez și să-mi întrerup activitatea.

Ajunseră în vârful dealului și Louisa parcă.

În timp ce amândoi ieșeau din mașină, Kamu ieși din casă, spunându-le că Leo era deja în bungaloul verișoarei lui și că el i-ar putea conduce acolo, pe scurtătură.

Louisa îi mulțumi și-i întinse mâna doctorului.

– Trusa dumneavoastră medicală e grea? Aici terenul e plin de denivelări.

– Sunt obișnuit cu drumurile, așa că mă descurc, iar trusa medicală nu e grea.

Îl urmară pe Kamu ocolind rădăcinile copacilor, răspândite pe traseul care șerpuia în josul dealului. Aerul era atât de plin de umezeală, încât părea să strălucească acolo unde lumina soarelui era filtrată printre crengile copacilor care se legănau și Louisa se bucură de acest moment. Dar apoi, când se apropiau de bungaloul Zinniei, ea se îngrijoră din nou. Oare cum ar reacționa dacă ar fi acolo Conor? Ultima oară când îl văzuse, nici nu se putuse uita la el. Nu era vina copilului, dar Louisa se gândi la Julia, proprii-fiiică, și pielea o furnică, iar resentimentele puternice o determină să se simtă jenată. Conor era doar un băiețel, dar undeva, în mintea ei, stăruia ideea că el ar fi trebuit să fie *băiețelul ei*.

Atunci când ajunseră în curtea din fața bungaloului Zinniei, Louisa se opri. Bătu la ușă și, după câteva clipe, Leo deschise.

– Mă bucur că ați venit, spuse el și, deși Louisa se simți o clipă emoționată și încordată, pentru că îl vedea pentru prima oară de când înotaseră împreună, zâmbetul lui larg o făcu să se relaxeze.

– Dumnealui este medicul nostru de familie. Domnule doctor Russell, vi-l prezint pe Leo McNairn.

Îl urmară pe Leo în livingul rămas aproape la fel de curat și ordonat așa cum îl lăsase Louisa. Ea observă o fereastră deschisă și simți că aerul era destul de proaspăt.

- Deci unde este verișoara ta? îl întrebă doctorul, privind prin cameră.

- Urmați-mă! răspunse Leo.

Deși Leo deschisese ferestrele dormitorului și făcuse curat în seara dinainte, Zinnia trăsese din nou draperiile grele, spunând că o deranjează lumina, iar mirosul era încă acru.

Doctorul aruncă o privire spre Louisa.

- Cineva trebuie să aerisească bine această încăpere.

Apoi se îndreptă spre patul unde zăcea Zinnia cu ochii închiși.

Își trecu mâna peste chipul ei impasibil. Nimic. Apoi îi puse mâna pe frunte.

- Pare să fie o febră tipică malariei. Încercați să i-o scădeți pe cât posibil! Puneți-i comprese ude pe frunte și pe ceafă.

Făcu o pauză.

- Zinnia, mă auzi?

Ea deschise ochii și-l privi alarmată.

Louisa se retrase spre ușă, îngrozită de privirea letargică, absolut disperată a femeii. În tăcerea profundă a dormitorului, un lucru era sigur: această femeie disperat de bolnavă nu mai era persoana de care Elliot fusese captivat.

- Sunt doctorul Russell. Aș vrea să-ți iau o mostră de sânge.

- De ce? îl întrebă Zinnia cu o voce slabă, șuierătoare.

- Cred că e posibil să ai malarie, draga mea. Te putem trata numai dacă știm sigur diagnosticul.

Zinnia își ridică mâinile neputinciosă, ca și cum ar fi spus: *Faceți ce vreți.*

Doctorul Russell își deschise geanta din piele maro și din trusa cu fermoar scoase o seringă. După ce pregăti acul, recoltarea probei de sânge dură mai mult decât ar fi anticipat.

- Este deshidratată, spuse el. Are venele blocate. Asigură-te că bea multe lichide!

Apoi, după ce în sfârșit termină, puse cu grijă proba de sânge în trusa medicală.

– O s-o trimit la laborator. Numai că laboratoarele au fost inundate, așa că e posibil să dureze câteva zile până primesc diagnosticul. Acum, draga mea, spune-mi de cât timp te simți rău.

În timp ce doctorul vorbea cu Zinnia, Leo îi făcu semn Louisei că ar vrea să discute cu ea în living.

– M-am gândit c-ar fi mai bine să te avertizez: Conor ar putea ajunge aici dintr-un moment în altul. O să te descurci?

O amintire bruscă a lui Elliot o blocă. Louisa respiră adânc și expiră lent.

– Trădător, șopti ea în timp ce expira. *Trădător blestemat!*

Încă o dată simți izbucnirea neașteptată a ceva ce de-abia reușea să controleze și, când se stăpâni, coborî peste ea o tristețe neașteptată.

– Louisa?

– Ce e? izbucni ea.

Leo nu reacționează la tonul ei.

– Ce aș putea să spun sau să fac, ca să te simți mai bine?

Louisa clipi repede. Nu-i plăcea să fie văzută în starea asta. Ea era o persoană pozitivă, iubitoare, și nu o femeie ranchiunoasă, clocotind de furie.

– Sunt bine, îl minți ea, dar mi-e teamă.

– Conor e doar un băiețel.

– Nu mă face să mă simt mai rău decât mi-e deja!

Louisa își ridică privirea spre cer. Seninul dispăruse și acum lumina gălbuie cu nuanțe vineții era un semn sigur că se apropia ploaia.

Leo îi zâmbi ștregărește.

– Ți-ar fi de ajutor dacă ți-aș spune că m-am mai gândit la bal?

– Și la ce concluzie ai ajuns?

– L-am rugat pe Kamu să-mi curețe fracul. Sper să nu te dezamăgesc.

- Știi că balul va avea loc în curând. Ți-ai reparat mașina sau vii să mă iei de acasă cu motocicletă?

- Vin cu motocicletă, dar, dacă ești de acord, o să conduc mașina ta.

- E perfect. De-abia aștept să te văd îmbrăcat la patru ace.

- Nu mă placi așa cum sunt?

Louisa vru să-i spună ceva important, dar tăcu.

Pe chipul lui se așternu o expresie gravă.

- În legătură cu alaltăieri...

- Nu că nu te-aș place așa cum ești, dar mă simt sleită de atât de multe emoții contradictorii, încât nu mai pot avea încredere în propria-mi judecată.

- Îmi imaginez că acum trebuie să fie complicat să ai încredere în cineva.

Louisa oftă și apoi clătină din cap.

- Ca să fiu sinceră, e mai mult decât complicat.

Leo se apropie de ea și-și lăsă mâna pe brațul ei: un gest de o tandrețe infinită. Și când îi întâlni privirea, văzu că era plină de îngrijorare.

- Ei bine, amintește-ți că sunt aici și sunt de partea ta. În cazul în care...

Louisei îi făcu bine să audă asta. Când Leo o privea astfel, ochii lui erau atât de sinceri, de calmi și de plini de orice ar fi fost între ei, încât ea se simțea mai bine. Dar apoi doctorul Russell ieși pe neașteptate din dormitorul Zinniei și cei doi se îndepărtară unul de altul.

- Ei bine, spuse el, am proba de sânge. Așadar, Louisa, ar trebui să ne întoarcem ca s-o pot trimite la laborator.

- Leo, îl conduc pe domnul doctor la spital, dar o să mă întorc împreună cu un servitor și încercăm să curățăm dormitorul Zinniei.

- Ești sigură? o întrebă Leo, privind-o acum intens cu ochii lui întunecați. Eu și Kamu ne putem ocupa de asta.

Louisa oftă. Nervii ei fuseseră și așa destul de încordați și în timp ce urcau amândoi dealul îndreptându-se spre mașina parcată, Louisa se uită după Conor – dar, când ajunseră în vârf, intrară în mașină și plecară înainte ca băiețelul să apară. Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea însăși, îi era puțin rușine de cât de ușurată se simțea pentru că nu-l întâlnise.

Cât timp a condus, doctorul Russell a rămas la fel de tăcut ca ea. Chiar dacă Zinnia încercase să pună capăt relației lor, inima lui Elliot fusese acolo, la Cinnamon Hills. Louisa trebuia să accepte în cele din urmă că, în realitate, soțul ei o părăsise cu mult înainte de a fi murit.

– Deci ce ați aflat de la ea?

– E greu de spus. Spune că are și zile bune, dar mie situația mi s-a părut destul de gravă.

Louisa încuviință și se concentrează la drum.

– Dacă reușești să-i dezinfecțezi camera, i-ai fi de mare ajutor, dar Louisa...

– Da?

– Sper că nu te deranjează că mă bag în asta, dar în meseria mea am tendința să aud tot felul de vorbe și n-aș vrea să suferi. Voiam să-ți sugerez să nu te implici într-o relație prea serioasă cu Leo.

– E un om bun.

– Sunt sigur că este, dar nu subestima situația prin care ai trecut tu.

– Leo mă va însoți la bal. Ca prieten.

Doctorul Russell zâmbi.

– Atunci ar trebui să fie în regulă. Meriți puțină distracție. Dar ai grijă, te rog! Ești mult mai vulnerabilă decât îți dai seama.

– Așa mi-a spus și tatăl meu.

– Tristețea îi poate afecta pe oameni în mod diferit și e posibil să dureze mult mai mult decât cred ei, mai ales dacă este o situație complicată.

Louisa nu era sigură dacă încă mai plângea după Elliot. Simțea că plânge după câinele ei preferat și după sine însăși; după femeia care crezuse că e. Oare asta avea vreun sens?

După ce-l lăasă pe doctorul Russell la spital, prima persoană pe care o întâlnește fu Margo, care era în grădina din spatele casei; ploaia încetase. Cei doi câini ai Louisei stăteau tolăniți la picioarele ei, dar se ridicară să-și întâmpine stăpâna.

- Mi-e atât de dor de Zip, spuse ea, în timp ce se așeza și-l mângâia pe Bouncer pe cap. Nu pot să suport când mă gândesc ce i-au făcut.

- Știu.

Câteva momente rămaseră în tăcere, Louisa amintindu-și de Zip, dar rana era prea recentă și încercă să-și focalizeze gândurile pe altceva. Dar tot ce-i venea în minte era imaginea lui Elliot cu Zinnia.

- Unde ai fost? o întrebă Margo.

- L-am dus pe doctorul Russell s-o consulte pe Zinnia. Crede că e posibil să aibă malarie.

- Dumnezeu!

- O să mă întorc acolo să-i aerisesc dormitorul și să-i fac curățenia de primăvară. Tocmai mă duceam să văd dacă vreunul dintre servitori e disponibil.

Margo păru să se gândească.

- Ești sigură că te descurci?

- E mai bine să mă mențin ocupată. N-aș vrea să stau degeaba. Asta nu mă va ajuta cu nimic. În curând voi avea magazinul de care să mă ocup, dar acum sunt atât de supărată din cauza lui Zip.

- Nu și din cauza Zinniei?

- Ba da, deși dacă ai vedea cât e de bolnavă...

- Dacă vrei, vin cu tine. Mi-ar plăcea să văd cum e.

- Sinceră să fiu, e greu să-ți dai seama. E atât de bolnavă.

- Oricum, vrei să te însoțesc?

- Unde e William?

- În casă, vorbește cu Jonathan.

- Tata e aici?

- De-abia a sosit. Voia să știe dacă are cine să te însoțească la bal. Dacă nu, spune că te va duce el.

- Nu este nevoie.

Louisa se gândi la evenimentele care se vor succeda până la bal.

- Leo va veni cu mine.

- Mă bucur.

- William mai rămâne aici?

- Da, dar va trebui să-i luăm un frac, repede-repejor. Nu și-a pus în valiză haine elegante.

- Da, mă gândesc că nu era pregătit. Și ar fi bine ca în curând să facem și fotografiile compromițătoare cu voi doi...

- Da. Îmi pare rău pentru asta.

- Să nu-ți pară! O să fie amuzant. Vrei să fii pe jumătate dezbrăcată?

Margo râse.

- Ceva de genul ăsta.

- Cred c-o să fie de-ajuns! Deși, ca să fim sinceri, odată ce doi oameni au hotărât să se despartă, n-ar trebui s-o poată face, fără toată aiureala asta?

Louisa se întreba dacă Margo avea dreptate. Oare oamenii ar trebui să rămână împreună, legați în mod inevitabil? Oare așa se simțise și Elliot? Prins în capcană? Sufocat? Clătină din cap. Nu păruse așa.

În timp ce opriră mașina în fața bungaloului Zinniei, Margo respiră adânc. Louisa văzu confuzia întipărită pe fața cumnatei ei și observă că aceasta părea să se zbată între gânduri și sentimente contradictorii.

- E ciudat să știu că Elliot a fost aici, demult, spuse Margo. În mîntea mea continui să încerc să găsesc o cale prin care să îmbunătățesc lucrurile. Nu-l pot ierta și, totuși, urăsc să simt așa.

Louisa nu-i răspunse.

- Și când mă gândesc la toată atenția pe care o primea în copilarie. Mama rareori și-a manifestat interesul față de mine. Îmi amintesc că stăteam împreună la masa de bucătărie, în timp ce fratele meu își copia temele din caietul altui coleg. Elliot râdea când i-am atras atenția că nu e corect și mama doar zâmbea și-i spunea că nu face niciun rău. Ea voia doar ca el să ia note mari la școală. Îți poți imagina? Și felul în care s-a purtat cu tine acum mă bântuie, dar pentru tine, trebuie să fi fost mult mai rău.

- Vreau să-mi amintesc ceea ce aveam împreună, dar într-un anume fel nu vreau. M-a ajutat mult să-l cunosc pe Leo.

- Ce vrei să spui?

- Nu sunt sigură. Cred că Leo mă ajută să am o părere mai bună despre mine însămi.

Louisa deschise ușa din față a bungaloului, urmată de Margo care stătea în spatele ei. Cum intrară, o văzu pe cumnata ei uitându-se la tablourile Zinniei, alături de Conor, la fel cum făcuse ea însăși, prima dată când venise aici.

Deși Margo fusese cea care văzuse întotdeauna adevărata natură a lui Elliot, Louisa înțelesese că pentru cumnata ei era greu, totuși, să descopere în ce măsură fratele ei „perfect“ nu fusese deloc atât de perfect, până la urmă. Simți în inimă o fărâcă de neliniște și o mică înțepătură de gelozie. Nu putea nega că Zinnia fusese o femeie foarte frumoasă, talentată și probabil puțin sălbatică.

- N-arată rău aici, spuse Margo.

- Am curățat deja camera asta.

- Ea unde este? șopti Margo.

- Acolo.

Louisa respiră adânc și se îndreptă spre ușa dormitorului.

- Trebuie s-o convingem să vină în living și să se întindă pe canapea... O, Doamne, oare am putea face asta?

Luptându-se cu un amestec de frică și hotărâre, Louisa o privi fix pe Margo.

- Eu pot, dacă poți și tu, îi răspunse Margo.

- E posibil să trebuiască să o cărăm în brațe sau să o susținem, de-o parte și de alta. E foarte slăbită.

Louisa bătu la ușa dormitorului Zinniei, o deschise și privi înăuntru. De data aceasta, perdelele erau trase și aerul mirosea mai proaspăt.

- Poate că e mai bine, se gândi Louisa.

Apoi se apropie tiptil de patul ei.

- Mă mai ții minte? o întrebă ea.

Zinnia dădu din cap și-i vorbi în șoaptă.

- Nu este nevoie să vii aici.

- I-am promis doctorului Russell că-ți pun camera la punct.

Dacă vrei doar să te ridici puțin, cumnata mea mă va ajuta să te luăm și să te conducem în living.

Zinnia făcu ochii mari de uimire.

- Sora lui Elliot?

- Da.

- Probabil că mă urâți amândouă.

Louisa se uită în altă parte și apoi o privi iar pe Zinnia.

- Am încercat, recunosc eu, în șoaptă.

Margo intră în cameră aducând o cutie.

- Am adus produsele de curățat.

Louisa încuviință.

- Haide, Zinnia, te rog, dacă poți, ridică-te și apoi mergi încet!

Zinnia reuși să se ridice în fund, iar Louisa se întoarse spre Margo.

- De fapt, ai putea s-o duci să facă o baie. Baia este acolo. Aveți apă fierbinte, Zinnia?

- Servitorul lui Leo folosește boilerul în fiecare zi, așa că acum apa ar trebui să fie caldă încă.

Margo intră în baie și Louisa auzi apa curgând.

- Nu mă descurc singură.

- Te ajutăm noi.

- Serios?

Louisa încuviință, deși inima îi bătea alarmată sau poate era din cauză că se simțea confuză. Tot ce știa sigur era că nu e treabă ușoară. Când îl auzi pe Leo strigând-o de afară, simți un val de ușurare. Pentru că el era acolo, da, dar și pentru că avea să le ajute s-o ducă pe Zinnia la baie.

Leo intră în dormitor.

- Louisa, spuse el și zâmbetul lui îi înveseli inima, am adus așternuturi curate.

Ea se apropie de el și se simțit mult mai încrezătoare.

- Noi tocmai voiam să-i facem Zinniei o baie înainte s-o ducem dincolo să se întindă pe canapea. Margo e în baie, dă drumul la apă caldă.

- E frumos din partea ta.

- Fac doar ce trebuie făcut.

Atunci când Margo le strigă că baia era gata, Zinnia se uita fix la Louisa și Leo.

- Voi doi păreți apropiați.

Louisa făcu un pas înapoi și-i răspunse repede.

- Suntem prieteni, asta e tot. Acum, Leo, vrei s-o duci pe Zinnia în baie?

- Leo nu mă poate dezbrăca.

- Facem noi asta.

- Unde e Conor? întrebă Zinnia, uitându-se la Louisa cu o expresie îngrijorată.

- Nu-ți face griji! E la mine acasă, desenează melci, îi răspunse Leo.

Se îndreptă spre patul ei.

- Ești gata?

O rugă pe Zinnia să-și pună mâinile pe după gâtul lui. Și apoi o ridică încet din pat.

- Ești ușoară ca fulgul, verișoară!

- Am slăbit.

În timp ce Leo o ducea în baie, Margo veni și o privi neliniștită pe Louisa.

- Nu e treabă ușoară, spuse ea.

- Știu, dar are nevoie de ajutor, spuse Louisa. După asta începi tu să-i faci curat în dormitor, te rog?

- Întâi îi schimb așternuturile murdare.

- Le-am putea trimite lui *dhobi*, dar dacă le-am spăla aici ar merge mai repede, oftă Louisa. Mai bine mă apuc de treabă.

Zinnia stătea pe marginea căzii, când Louisa intră în baie. Urmară câteva momente ciudate, în timpul cărora se așternu liniștea, apoi Leo vorbi, rupând tăcerea apăsătoare.

- Mă duc să văd ce face Conor, dar mă întorc mai târziu. Te descurci, Louisa? Pot să mai rămân dacă mai ai nevoie de ajutor.

- Mă descurc. Du-te la Conor! Margo și cu mine ne descurcăm.

După plecarea lui Leo, cele trei femei se priviră. Erau atât de multe lucruri de spus care rămăseseră sub tăcere și, totuși, Louisei i se părea că niciuna dintre ele habar n-avea de unde să înceapă.

- Să știi că l-am iubit, mărturisi Zinnia în cele din urmă.

Louisa dădu din cap.

- Și eu.

- Elliot spunea că n-aveți o căsnicie nefericită, că voia să te părăsească, dar după opt ani de relație, am început să înțeleg că nu era adevărat. Nu te-ar fi părăsit niciodată... De asta am terminat-o cu el.

Louisa se uită în altă parte, dar apoi o privi pe Zinnia.

- Îl iubea pe copil?

- Foarte mult. Sarcinile pe care le-ai pierdut i-au frânt inima.

Louisa înghiți repede și apoi testă temperatura apei.

- Trebuie să te băgăm în cadă. Poți să-ți scoți singură cămașa de noapte?

Margo intră să le ajute, Zinnia își ridică brațele, dar apoi ele îi căzură lipsite de vlagă, de-o parte și de alta a corpului.

- N-am putere.

- Ridică-i brațele și eu îți voi scoate cămașa de noapte, spuse Margo pe un ton profesionist.

- Margo e asistentă medicală, adăugă Louisa.

Când Zinnia a fost în sfârșit goală, Louisa fu șocată de cum arăta. Era doar piele și os, cu membrele subțiri ca niște rămurele și i se vedeau coastele prin pielea vânătă de pe piept.

- Leo te ține flămândă? Încercă Louisa să disimuleze gravitatea situației.

- El îmi aduce mereu de mâncare. Numai că mie nu prea mi-e foame.

Louisa o ținu de mână, iar ea reuși să intre în cadă, unde se întinse apoi pe spate, epuizată din cauza efortului.

- Margo, poți aduce, te rog, un urcior? Trebuie să-i spălăm părul.

Cumnata ei încuviință, ieși din baie și Louisa o urmă. În dormitor, văzu că scosese așternuturile și le strânsese grămadă într-un colț.

- Ești bine? o întrebă Margo. Pari sleită.

- E îngrozitor de slabă.

- Dar nu e numai asta, nu-i așa?

- E-adevărat. Mă simt atât de ciudat să fiu cu ea și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea și la Elliot. Vreau să o ajut, dar încă simt puseuri de furie.

- Nu sunt surprinsă.

- Dar cum să mă supăr pe cineva care este atât de bolnav? Mă simt ca un monstru.

- Draga mea, ești orice altceva. E firesc să simți așa. Majoritatea femeilor nici măcar nu s-ar fi gândit s-o ajute, având în vedere situația.

Louisa se uită la ușa din lemn.

- De aici încolo, vrei să mă ocup eu de ea?

- Nu. Ai văzut pe undeva vreo perie de păr?

- E una pe noptiera ei.

Louisa luă peria, în timp ce Margo găsi un urcior în bucătărie și amândouă reveniră în baie.

Zinnia avea ochii închiși.

- Poți să te ridici? o întrebă Louisa.

Zinnia deschise ochii.

- Mă gândeam la ce-ar spune Elliot, dacă ne-ar putea vedea acum, mărturisi ea.

- Probabil ar fugi la un kilometru distanță.

Zinnia reuși să schițeze un zâmbet.

- Probabil ne-a manipulat pe amândouă?

- Probabil. Acum ridică-te! Ești în stare?

Margo o ajută pe Zinnia să se ridice, dar femeia începu să tușească.

- Îți aduc un pahar de apă, spuse Margo.

Louisa începu să toarne apă pe părul lung, încâlcit. Găsi niște șampon și o rugă pe Zinnia să-și țină ochii închiși în timp ce o spăla pe cap. Dură ceva vreme până când Louisa clăti tot șampounul, iar după aceea, se strădui să-i perieze și să-i descâlcească părul.

- Știi, era îndrăgostit de părul meu.

- Nu sunt sigură că vreau să știu.

- Așa ne-am și întâlnit, continuă Zinnia.

Louisa se așează pe vine și o lăasă pe Zinnia să se înmoaie în apă caldă. Închise ochii, dar Elliot era o prezență care le bântuia încă pe amândouă.

- Așadar cum v-ați întâlnit?

- Elliot venise la vernisajul expoziției mele din Colombo, căutând un tablou pentru tine, cred. Oricum, se uita fascinat la unul dintre autoportretele mele pictate recent. L-am auzit spunând: „Ce păr minunat!“ Nu mă văzuse în spatele lui, așa că m-am apropiat de el.

Louisa respiră încet și expiră tremurând.

- M-am prezentat și mi-a spus că părul meu era încă și mai frumos în realitate. Amândoi am băut câte un pahar de vin și l-am întrebat dacă n-ar vrea să continuăm discuția la bar. Recepția se terminase, așa că eram liberă.

- Știi că e căsătorit?

- La început, nu. Era atât de frumos și fermecător, încât m-am îndrăgostit de el la prima vedere. M-a făcut să mă simt specială. Era foarte convingător, știa să facă asta. Dar a durat ceva până am ajuns să facem sex.

- Pentru că ai aflat că Elliot cumpăra un tablou pentru soția lui.

- Nu, atunci nu mi-a spus asta. Mi-a spus că era un cadou pentru un prieten.

- Deci când ai aflat despre mine?

- Imediat după ce ai suferit primul avort spontan, acum opt ani. Elliot a venit la mine, distrus. Atunci a fost prima oară când ne-am culcat împreună.

Louisa înghiți în sec și, pentru câteva momente, se așternu o tăcere îngrozitoare.

Margo reveni aducând un urciore cu apă.

- Îmi pare rău că a durat atât de mult.

- Poți să te săpunești singură, îi spuse Louisa, dându-i Zinniei o bucată de săpun și luptându-se să-și stăpânească lacrimile.

Femeia luă săpunul și reuși să se spele, timp în care Louisa evita să o privească; era un moment prea intim. Apoi se ridică și o rugă pe Margo s-o ajute s-o scoată din cadă.

Zinnia îi întinse o mână Louisei. Chipul ei se întunecă și fu copleșită de o expresie de durere.

- Îmi pare rău pentru toată suferința pe care ți-am provocat-o.

Louisa nu-i luă mâna, dar o țintui cu privirea și își înghiți nodul cu greu.

Apoi ea și Margo reușiră s-o înfășoare pe Zinnia în câteva prosoape pe care Leo le adusese împreună cu așternuturile curate.

- Trebuie să te ducem în living, spuse Margo, preluând conducerea, cu simțul ei practic înnăscut. Louisa schiță un zâmbet vag și, cumva, reușiră să o susțină pe Zinnia în timp ce ea se clătina și se împleticea. Odată instalată în siguranță pe canapea, Margo

scoase prosoapele ude și o acoperi pe Zinnia cu una dintre păturile proaspăt spălate.

- Ai o cămașă de noapte? o întrebă ea.

Zinnia îi arată un halat agățat pe ușa dormitorului și se rezemă de pernele din spatele ei. Louisa își lăsă capul în piept, în timp ce lacrimile îi încețoșau privirea, apoi ieși afară, unde respiră aer cu nesăț, în timp ce ochii încă o usturau de la lacrimi.

- O, Doamne! își șopti ei înseși, incapabilă să scape de imaginea lui Elliot împreună cu Zinnia, atât de repede după primul ei avort spontan.

Își aminti că ei îi spusese că are de rezolvat afaceri în Colombo și atunci ea se simțise rănită, dar încercase să-l înțeleagă. Acum își dădea seama că, de fapt, acele afaceri urgente însemnau o altă femeie.

Margo ieși în urma ei.

- Mai rezisti?

Louisa clătină din cap și Margo veni să o îmbrățișeze. Când se desprinseră din îmbrățișare, ea oftă.

- Este greu, nu-i așa?

- Da.

- Dacă vrei să urci să-l vezi pe Leo, mă duc eu să-i termin curățenia în dormitor. Doar podeaua mai trebuie ștersă.

- E și Conor acolo.

- E doar un copil. Poate o să te ajute, dacă o să ajungi să-l cunoști puțin.

- Nu știu.

- Ei bine, mai rămâi puțin și dacă te hotărăști să te duci, nu ezita! Vin și eu cum termin aici, deși probabil Leo o să se întoarcă s-o ducă pe Zinnia înapoi în pat.

- Și așternuturile?

- Le pun eu la înmuiat în baie.

- Mulțumesc, Margo. E o scurtătură printre copaci, până la casa lui Leo, așa că după ce termini treaba, mai bine o iei pe acolo.

Margo se întoarse în bungaloul Zinniei, iar Louisa rămase pe gânduri o vreme, dar în cele din urmă hotărî să meargă la Leo. Până când ajunse la el acasă, ploaia începuse deja și, văzând că nu-i răspundea nimeni, deschise ușa și intră. La etaj, Conor stătea pe canapea jucându-se cu un pachet de cărți.

- Unde e Leo? îl întrebă Louisa, simțindu-se stânjenită de tăcerea copilului.

Conor ridică pur și simplu din umeri.

- Am auzit că-ți place să desenezi. Vrei să-mi arăți desenele tale? Băiatul ridică privirea spre ea, dar continuă să tacă.

- Ei bine, probabil c-o să mai rămân aici, așa că poți să mi le-arăți când vrei tu.

Deși încercase să nu-l privească, ochii ei continuau să-l urmărească: Conor semăna atât de mult cu Elliot, încât era ciudat. Louisa se așeză pentru moment, nesimțindu-se în largul ei și ascultă picăturile de ploaie, apoi se ridică, deschise o fereastră și privi în afară, așteptând în continuare.

- Ai luat prânzul? îl întrebă ea.

Conor clătină din cap.

- Ce zici? Să îți fac repede un sendviș?

Conor se uită din nou la ea.

- Mi-l face Leo.

Louisa oftă. Copilul părea extrem de retras.

După o jumătate de oră, apăru Leo și îl văzu cât era de surprins c-o găsește acolo, lângă Conor.

- Sper că nu te superi, spuse ea. A fost pur și simplu prea mult. Margo îi spală podeaua dormitorului, dar are nevoie de tine să o duci pe Zinnia înapoi în pat.

- Sigur.

- Și cred că lui Conor îi e foame. N-am prea reușit să comunic cu el.

- Hai să mâncăm cu toții câte un sendviș. Ce părere ai, tinere?

Băiatul veni spre el și se apropie să-l îmbrățișeze.

- Apropo, spuse Louisa, doctorul Russell a cerut la laborator să-ți trimită ție direct rezultatul analizelor Zinniei. O să mai dureze câteva zile.

- Bine. Și îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Ești pregătită pentru bal?

Louisa încuviință.

- Dar tu?

- Vin să te iau pe la șapte. E timp suficient, nu? Înainte de plecare, aș vrea să mă asigur că micuțul va fi deja în pat, îmbrăcat în pijama și gata de culcare.

În timp ce Conor ieșea să se joace, Leo se uită la Louisa.

- Ce e? îl întrebă ea zâmbind.

- Mă gândeam să ies mâine la pescuit cu Conor. Și mă întrebam dacă n-ai vrea să vii și tu.

- Dar de ce?

- Cred că i-ar prinde bine să mai socializeze. Să mai întâlnească și pe altcineva, nu doar pe mine. Chiar are nevoie să se detașeze puțin de boala mamei lui.

- N-ar fi mai bine să ieșiți doar voi doi la pescuit?

Leo clătină din cap.

- Cred că atmosfera ar fi mai relaxată dacă ai veni și tu, dar dacă nu te simți în regulă...

- Nu! Voi veni.

- Grozav! Cred că o plimbare cu barca o să fie distractivă. Boala Zinniei îl irită și asta îl face să se simtă vinovat.

- E doar un copil, spuse Louisa, deși nu-și imagina că ea s-ar fi putut simți vreodată iritată din cauza mamei ei.

- Ne întâlnim pe plajă mâine-dimineață, la nouă?

Louisa ajunsese prima pe plajă. Ceața se ridicase și acum cerul era senin, bleu-pal. Își scoase sandalele și lăsă urme întipărite pe nisipul ud, în timp ce se plimba prin spuma albă ca laptele de pe malul oceanului. Înaintă câțiva pași, apoi se retrase ca să evite valurile care se rostogoleau, țipând de bucurie atunci când simți apa rece învăluindu-i gleznele. Privi în sus unde auzi râsete și-i văzu pe Leo și pe Conor urmărind-o cu privirea, în timp ce se apropiau de plajă. Louisa era ușurată să-l vadă pe băiețel atât de bine-dispus. Râse și ea și simțindu-se relaxată, îi întinse mâna lui Conor.

– Hai, descalță-te și vino și tu! strigă ea.

După doar o clipă de ezitare, Conor lăsă jos gălețile pe care le ținea în mâini și alergă spre ea, aruncându-și pantofii din mers, până pe malul oceanului. Louisa îl luă de mână și alergară împreună în valurile care se apropiau de ei.

– Pe mine nu mă ajută nimeni cu barca? întrebă Leo, în timp ce lăsa jos două pachete cu unelte de pescuit, un motor suspendat și un coș mic.

– Te ajutam amândoi. Nu-i așa, Conor?

Copilul zâmbi și i se alăturară lui Leo, care îi conduse pe plajă, puțin mai încolo, unde o barcă lungă de vreo trei metri și jumătate lungime și cam scorojită era legată de un palmier.

- Cândva era de un albastru strălucitor, spuse Leo. Are nevoie doar de un strat de vopsea și va fi ca nouă.

Louisa simți o umbră de teamă, dar Leo, observându-i expresia, adăugă:

- Nu-ți face griji, ești în siguranță. Am construit-o aici, după un model britanic, deci este un hibrid. Funcționează perfect.

Leo dezlegă frânghia și împreună împinseră barca pe nisip, spre malul oceanului, unde atașă motorul suspendat.

- Poți să ții frânghia? întrebă Leo și i-o dădu Louisei. Aduc eu restul.

După o clipă, se întoarse aducând articolele de pescuit și coșul mic, pe care le așeză în barcă. Conor reveni cu gălețile și năvodul strâns pe fundul uneia dintre ele. Leo i le luă din mâini și le puse la proră.

- Bine! Louisa și Conor, voi doi urcați-vă în barcă și așezați-vă pe locurile din mijloc. Sunt doar câteva scânduri, dar sunt destul de sigure.

Se urcară în barcă și imediat după ce se așezară pe locurile indicate, Leo începu să împingă barca în ocean. Odată ce a fost pe linia de plutire, urcă și el la bord, apoi îi dădu coșul Louisei să-l așeze sub panoul acoperit din dreptul prorei, înainte să se așeze pe scaunul din capătul pupei.

- Motorul ăsta n-are prea multă putere, spuse el, în timp ce-l porni. Dar e suficient cât să ieșim în larg și să ne facem puțin de cap. Acum trebuie să mă concentrez. E ușor de pornit, dar e mai dificil de controlat.

Louisa privea linia țărmului cum se îndepărtează. Păsările marine pluteau în zbor deasupra lor și văzu chiar și câțiva pescari ieșiți în larg, la pescuit. Se simțea briza sărată care înprospăta

aerul și oceanul strălucea, reflectând lumina soarelui. Niciun semn de furtună nu se zărea la orizont, nicio amenințare de ploaie, era o zi perfectă pentru pescuit.

Odată ajunși în locul unde Leo credea că ar putea prinde pește, el opri motorul și aruncă ancora.

– Ce faceți voi doi?

Louisa îi zâmbi și Conor trepida emoționat.

– Acum putem pescui? întrebă el.

– Desigur. Doar să scot undițele.

Leo desfăcu punga mai mare și-i pregăti o undiță lui Conor. Apoi, i-o dădu.

– Louisa, vrei și tu o undiță? Sau, poți să mă ajuți pe mine să lansez la apă firul cu momeala.

– Te ajut pe tine.

Louisa se uită în jur la toate accesoriile de pescuit. Acum Leo pregătea – în stilul pescarilor locali – un fir întins, la capătul căruia erau plute, cârlige și un năvod.

Atunci când firul fu gata, el și Louisa îl aruncară în apă.

– Și acum ce facem? îl întrebă ea.

– Așteptăm. Pescuitul înseamnă să știi să aștepti. Cu siguranță știai asta.

– În copilărie, ieșeam cu tata la pescuit, dar lui Elliot pescuitul i se părea un sport prea calm. Lui îi plăceau cursele de navigație, competițiile, așa că nu ieșeam niciodată la pescuit.

– Și mie îmi place pescuitul sportiv, dar dacă pe urmă se face liniște, mi se pare extraordinar! Așa mă relaxez. Și Conor se dovedește a fi un bun pescar, nu-i așa, tinere?

Conor zâmbi, dar nu spuse nimic, concentrându-se în mod evident asupra pescuitului. În timp ce așteptau ca peștele să muște momeala, Louisa și Leo continuă discuția.

– Ce fel de pește putem să prindem aici? îl întrebă ea.

- Macrou și anșoa. S-ar putea să fim atât de norocoși, încât să pescuim și chefal sau biban roșu. Dar cred că orice am prinde, după aceea o să ne bucurăm de un grătar pe plajă.

- Minunat. Ce-i în coș?

- Tot ce avem nevoie pentru grătar, desigur, și o sticlă de ceai - vrei puțin?

Louisa dădu din cap.

- Apropie-te cu grijă de proră! Acolo, în coș, găsești o sticlă și o cană de rezervă. E și o sticlă de limonadă pentru Conor.

În timp ce Louisa se ridică în picioare, barca se clătină și, cu inima palpitând de emoție, ea întinse brațele ca să-și regăsească echilibrul. Leo îi zâmbi înainte ca ea să se îndrepte spre coș și să aducă băuturile răcoritoare. Apoi turnă ceaiul într-o cană și-i deschise sticla de limonadă lui Conor, dar copilul nu o luă imediat. Cu ambele mâini strâgea undița, al cărei fir, acum foarte întins, se legăna.

- Ai nevoie de ajutor acolo? îl întrebă Leo.

Conor clătină din cap, ferm hotărât să se descurce singur. Când reuși în sfârșit să înfășoare firul pe mulinetă, văzură un pește argintiu strălucitor zbatându-se la capătul lui.

- Ce este? îl întrebă Conor, cu ochii strălucind de plăcere.

- Cred că un macrou de o mărime considerabilă, îi răspuse Leo și-l mângâie pe creștet. Mai avem nevoie de încă vreo câțiva la fel și în curând vom lua prânzul.

În timp ce Conor își bea limonada, Leo îi pregăti din nou firul și apoi îi dădu înapoi undița.

O vreme stătură în tăcere, Louisa fredonând în șoaptă o melodie și contemplând peisajul: razele soarelui pe cerul turcoaz reflectându-se în ocean, senzația brizei calde, albastrul ultramarin al oceanului și sunetul valurilor lovind marginea bărcii.

- Îi cânti peștelui, nu-i așa? întrebă Leo zâmbind și ea izbucni în râs.

Dintr-odată, un pește sări zbatându-se prin aer și ateriză cu zgomot înăbușit în barcă. Louisa tresări surprinsă și Conor fu cât pe ce să-și scape undița.

– Ia te uită! exclamă Leo. Un pește zburător! Înseamnă că nu suntem prea departe de un banc de delfini. Micuțul ăsta încerca să se dea la o parte din calea lor.

– Și acum e prânzul nostru, adăugă Conor bucuros. Hai să ne uităm după delfini!

În vreme ce barca se legăna pe valuri, toți își mijiră ochii ațintiți pe suprafața oceanului, urmărind cu atenție cum cozile delfinilor acrobați loveau apa transformând-o în stropi și valuri înspumate. Conor strigă și toți văzură o siluetă albastră-cenușie care aluneca prin apă. Urmăriră entuziasmați cum pelicanii începeau să coboare în zbor din înălțimile cerului și se scufundau în ocean, pentru a se hrăni cu peștii împrăștiați printre valuri. După câteva clipe, Conor le arată acrobațiile a doi sau trei delfini jucăuși, care făceau tumburi și se jucau urmărindu-se unul pe celălalt de-a lungul bărcii lor, unul dintre ei înșurubându-se prin aer înainte de a trece chiar pe sub barca lor. Louisa continuă să contemple spectacolul zâmbind încântată, pe măsură ce Oceanul Indian se umplea de delfini.

Louisa rareori văzuse de aproape un banc de delfini și, fiind sedusă de vraja lor, se simți transportată de aceste creaturi din altă lume, trimise să-i reamintească de umorul, buna dispoziție și bucuria absolută de a fi în viață. În timp ce-i privea, cu adevărat fascinată, ei mai înotară jucăuși pe lângă barca lor, pentru o vreme, înainte de a sări în valuri și a se îndreapta mai departe în largul oceanului, lăsând-o pe Louisa absolut încântată. Oceanul imens era suficient pentru a produce acest fel de magie, dar delfinii fuseseră o surpriză specială, transmițându-le tuturor o stare de euforie. Și atunci când își dădu seama că nu se mai gândise la Elliot toată dimineața, ea respiră adânc și mulțumi Cerului în tăcere.

- Ei bine, ce noroc! exclamă Leo și căldura zâmbetului său se adună în sufletul ei.

Puțin mai târziu, el și Louisa ridicară undițele și năvodul.

- Deci ce avem aici? zise Leo în timp ce analiza prada. A, nu-i rău deloc, câteva hamsii, așa cum credeam, și un chefal - dar uite, mai sunt și câțiva creveți-tigru uriași. Mă gândesc că împreună cu macroul și cu peștele zburător, tocmai am reușit să ne asigurăm un prânz pe cinste. Foarte bine, Conor, acum poți înfășura mulineta. Ne îndreptăm spre țarm.

Țărmlul se întindea somnolent în căldura tulbure a amiezii și Leo alese un loc la umbra unuia dintre smochini care creșteau printre tufișurile de pe plajă. Mai încolo pe plajă, câțiva pescari cu turbane își cărau prada în năvoade și Louisa observă gălețile pline de pește pe care ei tocmai îl pescuiseră. Păstrară distanța față de ei și Leo aprinse focul, folosind câteva pietre pe care așeză în echilibru grătarul adus în coș.

Odată ce focul se aprinse, el puse peștele pe grătarul încins și în doar câteva minute împărțea prada pe farfurii. Cei trei se așezară pe iarbă, lingându-și degetele sărate în timp ce mâncau peștele și beau multă limonadă. Louisa căscă și-și întinse brațele.

- Ești obosită? o întrebă el.

- Nu dorm prea bine de când...

- Știi ce fac eu atunci când nu pot să dorm?

- Ce?

- Mă ridic din pat și urmăresc cum se luminează de ziuă. Ce-ar fi să-mi ții companie mâine-dimineață? Ne întâlnim aici chiar înainte de ivirea zorilor. După aceea îți pregătesc micul dejun.

- Mi-ar plăcea, răspunse Louisa și făcu o pauză. Aștepți cu nerăbdare balul?

Leo încuviință.

- Deși a trecut ceva timp de când am dansat ultima oară.

- Când a fost asta?

- La Strand Hotel, din Rangoon. Un loc minunat. Dacă vei avea vreodată ocazia, cazează-te acolo! E uriaș.

- Ai fost vreodată în Myanmar sau Malaezia?

- Am lucrat câțiva ani pentru o companie de exploatare forestieră.

- Dar n-ai rămas acolo atâta timp cât ai petrecut în Malaya?

- Nu.

- Și de ce-ai plecat? Din cauza Aliciei?

- În mare parte, da. Am simțit nevoia să schimb peisajul.

După aceea, se lăsă tăcerea. În fundal se auzeau doar foșnetul oceanului și ciripitul păsărilor marine.

Nu după mult timp, Louisa începu să fredoneze în șoaptă.

- Ce-i cu melodia asta? Întrebă Leo.

- E un cântec stupid al lui Shirley Temple. *On the Good Ship Lollipop*. Nu-mi iese din minte.

El râse.

- Presupun că e potrivit cu momentul ăsta, îi răspunse și începu să-l fredoneze și el.

În curând, toți trei cântau cât îi țineau puterile și se tăvăleau pe plajă, râzând cu lacrimi, sub privirile mirate ale pescarilor.

În dimineața următoare, când Leo ajunsese pe plajă, era încă întuneric, oceanul se întindea liniștit în spatele lor și, pe măsură ce se îndreptau spre plantația de scorțișoară, Louisa se bucura de liniștea desăvârșită care îi învăluia. Se auzeau doar pașii lor mângâind pământul și muzica propriei respirații. Simți un fior de nerăbdare în timp ce contempla cerul încă înstelat și se părea că întreaga natură era în așteptare. După câteva minute, stelele se estompaseră și cerul devenise indigo. Louisa închise ochii o clipă, bucurându-se de pace și de aerul proaspăt de dimineață, dar liniștea fu imediat tulburată de foșnetul liliiecilor, care zburau dintr-un copac în altul.

În timp ce privea spre oceanul din spatele ei, cerul își schimbă repede culoarea într-un albastru diferit, ușor mai strălucitor, cu o nuanță turcoaz și o geană de roșu acolo unde se întâlnea cu oceanul lila. Louisa savura senzația de a fi în aer liber cu Leo, în timp ce restul lumii încă dormea și o stare ca un vis o captivă. Nu era încă zi. Dar nu mai era nici noapte. Era o senzație mistică și ei îi plăcea. Treptat, pe măsură ce albastrul se estompa și cerul deveni roșu-auriu intens, câteva păsări prinseră a sărbători începutul unei zile noi.

– Se întâmplă așa de brusc, nu-i așa? Lumina...

Și, chiar în timp ce vorbea, cerul se deschise la culoare și Louisa observă acum umbra contururilor arborilor de scorțișoară apă-rând de-o parte și de alta a cărării, în lumina neclară.

Simți adierea brizei chiar în momentul când păsările începeau să ciripească, la revărsarea zorilor. Pe măsură ce cântecul lor creș-tea în intensitate, spulberând liniștea, Louisa nu se putu abține să nu râdă. Părea că întreaga pădure cântă, era animată de cântec, construind o cacofonie sonoră sălbatică.

- Și Conor chiar mai poate să doarmă în tot concertul ăsta? întrebă ea, încercând să se facă auzită.

- Da. De multe ori trebuie să-l iau cu forța din pat. Bietul de el. Mama lui îl lasă să stea treaz până noaptea târziu.

- E o mamă bună?

- Ei bine, cu siguranță nu este o mamă tipică, dar se străduiește...

- Sesizez cumva o critică?

- Probabil.

- Tu ce ai face diferit?

- După cum știi, eu nu sunt părinte, așa că probabil ies din discuție, dar Conor simt c-ar trebui să învețe câteva reguli de bază. Are libertatea să se plimbe, ceea ce este în regulă, dar cred că ar avea nevoie și de niște restricții și de provocările școlare.

- Te-aș fi crezut un spirit mai liber...

- Tatăl meu avea dreptate într-o singură privință. Copiii tre-buie să aibă anumite limite.

- Conor se comportă urât?

- Nu. Este un copil bun. Dar presupun că ceea ce vreau să spun e că are nevoie de mai multă organizare. E prea mic ca să facă față unei libertăți atât de mari și asta îl face să fie izolat. Mi-ar plăcea să-l văd jucându-se cu alți copii.

- Îți pasă de el, văd.

- Da. Țin foarte mult la el. La început eram îngrijorat că Zinnia va naște un copil aici, dar e un privilegiu să-l am pe Conon în viața mea, să ajung să-l cunosc, să-l văd cum aleargă pe plantație.

Au continuat să se plimbe. Era încă prea întuneric și prea mult zgomot pentru alte discuții. La jumătatea dealului, un stol de papagali verzi își luară zborul dintr-un arbore în altul, ciripind zgomotos.

În partea superioară a plantației, cea mai apropiată de junglă, Louisa auzi un tril minunat.

- Granguri cu capul negru, spuse Leo.

- A, da, cred că i-am mai auzit aici, răspunse ea și se opri să asculte.

După un timp, Louisa adăugă:

- Îți mulțumesc pentru asta. De multe ori mă furișam pe metereze împreună cu Elliot să vedem răsăritul. Însă trilul păsărilor nu era niciodată atât de fermecător ca aici.

Leo îi zâmbi.

- Mă bucur că ți-a plăcut. Luăm micul dejun?

- Desigur. Nu mai pot de foame.

- Omletă și pâine prăjită?

- Minunat!

Intrară în casă și urcară pe scări. În timp ce Leo făcea cafea și prepara micul dejun, Louisa se așeză pe verandă și privi în jos pe deasupra vârfurilor copacilor, acum scâlțați în ceață. Păsările încă mai cântau pe afară, dar păreau că se mai domoliseră puțin față de concertul pe care îl avuseseră pe plantație.

Leo ieși pe verandă să-i aducă o ceașcă de cafea, iar Louisa o bău fierbinte.

- Cafeaua n-a avut niciodată un gust atât de bun, declară ea și apoi se apucă să mănânce.

Leo râse și ea îi observă ridurile fine din jurul ochilor adâncindu-se.

- E clar că ți-era foame, spuse el.

- E de la aerul curat. Îmi pierdusem pofta de mâncare după ce Elliot a murit, dar acum simt cum îmi revine.

- Atunci îți recomand mai multe plimbări matinale.

Louisa privi în altă parte, dar simți căldura răspândindu-i-se prin tot corpul.

- Ai spus că ieșezi cu Elliot să privești răsăritul. Cum era el, de fapt?

- Nici nu mai știu. Nu e un sentiment prea plăcut, după ce ai petrecut ani întregi cu cineva, să descoperi că era complet diferit de ceea ce-ți imagineai.

- Există întotdeauna mai multe moduri de a vedea lucrurile. Probabil nu e vorba că ceea ce credeai tu despre el nu era adevărat. Poate era adevărat, dar mai avea o latură, pe care tu nu i-o cunoșteași. Oare nu toată lumea are secrete?

- Nu sunt sigură. Nu cred că atât de mari.

- Într-adevăr.

Louisa clătină din cap.

- N-am fost întotdeauna sinceră în legătură cu felul în care absențele lui mă afectau. Pur și simplu mă obișnuisem cu ele.

- Pot să înțeleg asta.

- Dar tu, Leo? Care sunt secretele tale?

Leo ridică din umeri.

- Toată viața mea e un secret.

Louisa îl privi întrebându-se ce voia să spună.

- Nu ți-e ușor să vorbești despre tine, nu-i așa?

- Cu siguranță nu sunt obișnuit să fac asta. Dar ce voiam să spun e că, dacă nu-ți deschizi sufletul în fața cuiva și nu-ți împărtășești gândurile și sentimentele, e ca și cum tu, ca persoană, și întreaga ta viață se transformă într-un secret. În viața mea îi am pe Zinnia, pe Connor, desigur, dar nu despre ei e vorba.

- Devii ascuns?

- Într-un fel.

- Îți place să fii singur?

- Sunt mulțumit cu propria companie, dacă asta vrei să spui.

- Pot să te întreb ceva?

Leo râse.

- Deja mă întrebi, nu-i așa? Dar continuă!

Louisa zâmbi.

- Ce-ți dorești tu?

- Să am o plantație de succes.

Louisa își îngustă ușor ochii, în timp ce-i studia expresia feței.

- Mă refer, ce-ți dorești din punct de vedere personal. Nu te saturi câteodată de atâta izolare?

- Nu sunt tocmai izolat. După cum spuneam, mai sunt Conor, Zinnia și, desigur, Kamu.

- Până acum n-am fost niciodată singură și pe cont propriu.

Și gândindu-se la Elliot, Louisa se întrerupse.

- Probabil nu-l putem cunoaște niciodată pe celălalt.

- Vedem doar ceea ce vrem să vedem, nu crezi?

- Sau ceea ce ne dă voie celălalt să vedem...

Leo încuviință.

- Și asta e adevărat.

Urmă o tăcere prelungă, timp în care Louisa medită la cuvintele lui. Ea considera că oamenii au nevoie unii de alții, că viața fără legături apropiate e goală și lipsită de sens, că împărtășirea dragostei era esențială pentru o stare de bine.

- Chiar nu te simți singur? îl întreabă ea în cele din urmă.

Leo o privi intens.

- Nu am spus asta. Viața de aici poate fi solitară uneori, mai ales seara, dar la fel cum tu te-ai obișnuit cu absențele lui Elliot și eu m-am obișnuit cu viața mea așa cum este.

- Oare ai fi dispus să-ți împarți vreodată viața cu cineva?

- Asta pare o întrebare importantă.

- Nu am vrut să sune așa.

- N-aș exclude posibilitatea asta, răspunse Leo. După Alicia, mi-a fost greu să mai am încredere în cineva, așa că m-am obișnuit să mă retrag atunci când cineva se apropia prea mult de mine.

Și acum, ar fi vrut Louisa să-l întrebe. *Cum te simți acum?* Dar, în schimb, se întinse pe scaun și închise ochii. Simțea că i-ar fi putut spune lui Leo atât de multe, încât urmă o altă tăcere lungă.

– Răsăritul ți se potrivește, îi spuse el în cele din urmă și ea-și deschise ochii să-l vadă zâmbind. Mai vrei pâine prăjită?

Louisa dădu din cap.

După ce își mâncară pâinea prăjită, Leo se ridică de pe scaun.

– Ar trebui să văd ce face Conor înainte să plec la treabă. Te descurci să cobori singură dealul și să te întorci acasă?

– Sigur, îi răspunse Louisa și se ridică și ea. Îți mulțumesc pentru micul dejun.

Se uitau unul la altul.

– Chiar mi-a făcut plăcere, răspunse Leo.

În timp ce cobora dealul, Louisa se uita la veverițele dungate care se fugăreau pe trunchiurile copacilor, auzind-o trecând. Acum păsările se mai domoliseră din cântat, și doar câteva, singurate, mai continuau trilarile. Louisa se gândi la tot ce-i spusese Leo și, deși ei discutaseră și despre Elliot, ea nu își mai simțise inima grea, așa cum se întâmpla de obicei, când se gândea la soțul ei decedat. Trecutul părea că rămâne undeva în urmă. Astăzi Louisa se simțise ușoară ca o pasăre, ca și când i s-ar fi luat o mare greutate de pe inimă. Ziua care începea nu i se mai părea goală și Louisa râse cu voce tare, simțindu-se animată de un nou fior și gata să mute munții din loc. Era timpul să se ocupe de magazin. Ce avea să se întâmple între ea și Leo era deocamdată incert, dar cu siguranță își făcuse un bun prieten.

În dimineața balului ploua, era o lumina cețoasă, așa că Louisa dădu drumul în grădină celor doi câini care-i mai rămăseseră – era prea multă umezeală pentru a merge la plimbare –, dar își luă pelerina impermeabilă, umbrela și se duse la magazin. Până ajunse acolo, constructorii lucrau deja de zor și își îndepliniseră primele sarcini, strânseseră mizeria din spatele tipografiei și câțiva lucrători fuseseră ridicați cu macaraua pe acoperișul clădirii, să curețe cupola circulară imensă, ca să se poată vedea bine interiorul magazinului. Tâmplăria era și ea în curs de finalizare, iar obloanele erau șlefuite. Plimbându-se prin magazin, observă că unele scânduri din podea fuseseră rupte în camera care fusese încuiată.

– Nu vă faceți griji! Îi spusese Himal. Când începem să șlefuiim și să finisăm podeaua, reparăm toate stricăciunile. Tâmplarul meu deja assemblează mobilierul și nu mai durează mult până dăm primul strat de vopsea.

Întoarsă acasă, Louisa urcă la etaj să verifice dacă rochia de seară era călcată. Intenționa să poarte la bal o rochie bleu-deschis, de mătase. Îi sublinia silueta subțire, iar fusta strâmtă, croită în linii simple, cu inserții de pietre prețioase și talia marcată i se potriveau perfect, punându-i în valoare silueta delicată. Corsetul

îi venea ca turnat, cu un decolteu în formă de V în spate și față, și mâneci căzute, sub nivelul umerilor. Își va asorta rochia cu o eșarfă albastră de șifon și cercei cu safire.

Orele se scurgeau încet, așa cum se întâmpla de obicei în timpul musonului. Louisa ascultă picăturile de ploaie prelingându-se și încercă să citească ceva, în timp ce Margo și William o înfruntară și ieșiră să ia fracul elegant, iar apoi toți trei discutară despre fotografiile de care William avea nevoie ca probă pentru divorț. În timp ce Margo și William se urcau în pat, ea lăsându-și părul desfăcut și umerii goi, Louisa își potrivi aparatul foto. William își dădu jos cămașa, dar, în afară de asta, amândoi erau complet îmbrăcați. Margo chicoti, în timp ce Louisa își ridică privirea.

- Pare atât de ciudat, mărturisi ea.

Margo își luă o atitudine sexy bosumflată, făcându-i pe toți să râdă.

- Probabil ar trebui să o iei în brațe, îi spuse Louisa lui William.

- Va trebui să faci mai mult de atât, glumi Margo.

William păru jenat, dar fu de acord cu Margo.

- Nimic nu arată mai bine decât un sărut pasional, recunoscu el.

Louisa își ridică sprâncenele.

- O, Doamne. Ce jenant!

- Ești gata? o întrebă William.

- Totul e aranjat. Sunt gata atunci când sunteți și voi, le răspunse Louisa.

În timp ce William și Margo se sărutau, Louisa făcu mai multe fotografii și toți leșinară din nou de râs.

- Poate ar trebui să vii și tu lângă noi, spuse Margo. Asta chiar ar stârni scandal!

Mai târziu, după ce se înserase și razele soarelui la asfințit colorau în dungi roz pereții dormitorului, pe Louisa o cuprinse nostalgia. O afectă atât de mult că, în ciuda faptului că simțea că viața ei mergea mai departe, Elliot continua să-și facă simțită prezența

intens. Louisa se așază la măsuța ei de toaletă și aproape că se aștepta să se uite în oglindă și să-l vadă acolo, stând în spatele ei.

– Arăți minunat, i-ar fi spus Elliot.

Și atunci Louisa i-ar fi zâmbit și i-ar fi spus că întotdeauna o complimentează. Numai că acum, în realitate, ea n-ar mai fi zâmbit. L-ar fi privit în față și i-ar fi zis că e un mincinos.

Dormitorul se goli brusc și imaginea lui dispăru. Louisa avu senzația că el o auzise. Și acum ea rămăsese în așteptare pe marginea a ceea ce i se părea a fi o tăcere nesfârșită, cu gândurile și emoțiile ei suspendate. Nu aprinse lumina, dar lăsă lumina amurgului să învâluie camera.

Ora șapte veni și trecu, iar Margo îi bătu la ușă.

– De ce stai pe întuneric? o întrebă ea, intrând și aprinzând lumina.

– Fără motiv, răspunse Louisa. Arăți minunat.

Margo era îmbrăcată într-o rochie de culoare cărămiziu-intens, care-i accentua părul brunet, lucios și verdele de smarald al ochilor care străluceau de fericire.

– Leo a dat vreun semn de viață? întrebă ea.

Louisa clătină din cap.

– E cam târziu, dar nu sunt surprinsă. Voia să-l pună pe Conor în pat, la culcare, înainte să plece.

– E cam pe muchie.

– De ce nu o iei înainte cu William și vă prindem noi din urmă? Luați-l și pe tata cu voi!

– Cred că tatăl tău voia să-l cunoască pe Leo.

– O să-l cunoască la bal.

– Cum te simți? întrebă Margo.

Louisa respiră adânc și expiră încet.

– Mă gândeam la Elliot.

– Și mie mi-e dor de el.

Margo se apropie de Louisa, se aplecă și o îmbrățișă.

- Iar faptul că oamenii îți spun să-l uiți și să mergi mai departe nu te ajută deloc, nu-i așa?

Louisa clătină din cap.

- Îmi pare rău.

Louisa oftă.

- Îți dai seama că n-aș fi aflat niciodată de Zinnia și Connor, decât în ziua când Elliot m-ar fi părăsit, în cele din urmă.

Margo clătină din cap.

- *Dacă* te-ar fi părăsit vreodată. Nu-mi place să spun asta despre fratele meu, dar el știa cu adevărat de ce parte trebuie să fie și știa ce avantaje are fiind căsătorit cu tine. Nu l-aș fi văzut renunțând la toate astea... și pentru ce?

- Pentru a putea trăi alături de fiul lui, presupun.

- Elliot și-a dorit copii, într-adevăr. În parte pentru a compensa pierderea fratelui nostru, cred.

- El n-a recunoscut-o niciodată, dar mereu am simțit asta.

- Deși eram doar un bebeluș pe vremea aia, cred că ifosele și pretențiile mamei mele trebuie să fi început de pe atunci, la fel și ambițiile ei pentru bărbații rămași în viața ei. I-a forțat să devină ceea ce ei nu erau cu adevărat.

- Și pe Elliot?

- Pentru ea, cerul era limita. Probabil că fratelui meu i-a fost greu să se ridice la înălțimea aspirațiilor ei.

- Asta nu-l scuză.

- Nu...

Se întrerupse o clipă.

- Dar tot nu înțeleg de ce Elliot s-a îndrăgostit de Zinnia.

Louisa ridică din umeri.

- Acum Zinnia e doar umbra femeii care a fost cândva. Dar înainte trebuie să i se fi părut exotică și enigmatică. Oricum, foarte diferită de mine. Știi, am vrut s-o urăsc, dar cum aș putea urî pe cineva care e atât de fragil?

- Elliot te-a iubit. Sunt sigură de asta. Dar niciuna dintre noi nu l-a cunoscut cu adevărat, nu-i așa?

Louisa nu-i răspunse.

- Mă tot întreb dacă e ceva ce aş fi putut face.

- Nu te învinovăți, Margo.

- Apropo, a sunat mama și mi-a pus tot felul de întrebări despre Conor. Nu i-am spus că Zinnia este bolnavă. N-aș fi surprinsă dacă ar veni aici să-l ia pe băiețel.

- Leo nu i-ar permite asta.

- S-ar putea să nu aibă de ales. Irene este bunica copilului.

Margo ieși din dormitor și Louisa își termină de aranjat coafura, apoi se așeză în salon așteptându-l pe Leo, simțindu-se foarte singură și având doar o lampă aprinsă, care împrăștiă lumină pe manichiura ei elegantă. Lacul ei de unghii era argintiu metalizat. După aproape o oră, se ridică în picioare și începu să se plimbe cu pași mari, agitați. Nu credea că Leo era genul de bărbat care s-o dezamăgească, deci probabil ceva îl reținea. La ora nouă, Louisa deja se obișnuise cu ideea că va trebui să meargă singură la bal. Tocmai își studia coafura în oglinda de pe hol, când auzi o bătaie la ușă. Atunci reveni în salon și-i spuse lui Ashan să deschidă. Slavă Domnului, se gândi ea când auzi vocea lui Leo și apoi el intră în salon cu o geantă. O privi surprins.

- Uau! exclamă el.

Ea își simți obrajii îmbujorându-i-se.

- Louisa, îmi pare rău. Nu știam dacă vei mai fi aici.

- Mă bucur că ai venit. S-a întâmplat ceva?

- Zinnia nu se simțea prea bine și Conor nu voia să se liniștească.

Am cerut să mi se instaleze un telefon, dar încă nu e gata, deci n-aveam cum să te contactez. Ce bine-mi pare că te-am mai prins aici!

- Te-am așteptat.

- Da.

Se priviră zâmbind.

- Trebuie să te schimbi. Te conduc în camera de oaspeți.

- Mulțumesc.

Leo nu se clinti din loc.

- Ce e?

- Louisa, ochii tăi au cele mai frumoase reflexe aurii.

Când Leo fu în sfârșit gata și coborî în salon, transformarea era totală. În locul jachetei pe care o purta când își conducea motocicletă, avea un frac elegant. Își aranjase puțin părul șaten-roșcat, dar nu atât de mult încât să nu mai semene cu el. Arăta atât de bine și se comporta cu atâta naturalețe, aproape ca și cum n-ar fi fost conștient de efectul produs. Dar privindu-i umerii lați, picioarele lungi și ochii negri intenși, Louisa nu reuși să-și stăpânească emoția.

Leo îi zâmbi ștregărește.

- Arăt bine?

- Arăți perfect.

Leo își dresе glasul.

- Nu ți-am spus cât ești de frumoasă.

Ea îi evită privirea, dar apoi se uită fix în ochii lui.

- Mi-ai spus că-ți plac ochii mei.

Leo încuviință.

Între ei se așternu tăcerea și, simțindu-se ca o începătoare, Louisa ezită. Se auzi motorul mașinii oprindu-se în fața casei, un lătrat singuratic și ceva căzând pe podeaua bucătăriei. Deși fu tentată să vadă ce anume se spărsese, înțelese că asta era doar un mod de a-și calma pe moment nervii încorați.

- Ei bine, spuse Leo în cele din urmă. Ești gata?

Și apoi, în ciuda îndoielilor, inima Louisei tremură de fericire când îl luă de braț.

- Mergem? întrebă el. Nu mai plouă.

O opri o clipă.

- Dar mai întâi, voiam să-ți mai spun ceva.

- Dă-i drumul.

- E clar că încă suferi. Să știi că te înțeleg.

Copleșită de un val de emoții, Louisa încuviință.

În timp ce intrau în sala de bal, foxtrotul era în plină desfășurare. Louisa îl ținu de braț pe Leo și privi candelabrele strălucitoare și buchetele mari de flori. Pereții, acoperiți cu oglinzi de sus și până jos, reflectau lumina și perechile care dansau. Sala de bal era plină și, în ciuda ploii de mai devreme, atmosfera era încinsă. Louisa voia să-l găsească pe tatăl ei și să i-l prezinte pe Leo, așa că își făcură drum pe marginea sălii de dans. Și în cele din urmă îl descoperiră discutând cu Elspeth Markham, membră marcantă a congregației All Saints și una dintre principalele responsabile cu aranjamentele florale.

- Bună seara, doamnă Markham, spuse Louisa. Vi-l prezint amândurora pe Leo McNairn. Leo, fă cunoștință cu tatăl meu!

În timp ce toți își strângeau mâinile, era clar că Jonathan îl evalua pe Leo. Louisa știa că tatăl ei doar îi purta de grijă, dar tot se simți ușor enervată. Îl privi repede pe Leo, pe furiș.

- Dacă nu te deranjează, tată, Leo și cu mine mergem la dans.

Înțelegând aluzia, Leo îi atinse discret cotul cu mâna.

- Oare am putea bea ceva mai târziu? întrebă Jonathan. Să zicem la bar, într-o oră?

- Desigur, răspunse Leo.

- Tatăl meu o să te interogheze, îmi pare rău, îi șopti Louisa la ureche în timp ce intrau în ringul de dans.

Leo râse și o luă în brațe. Când începură să valseze, toate neli-niștile Louisei se dizolvară și își permise să savureze complet apropierea de el. Încă o dată, simți fiorul dintre ei și fu sigură că și Leo simțea la fel. El o trase și mai aproape și amândoi dansară fără efort, până când Louisa simți că s-a încins, așa că se îndreptară spre bar. Era aglomerat, dar ca prin minune găsi, totuși, un separeu gol, în timp ce Leo plecă să comande două cupe de șampanie.

Louisa se rezemă cu spatele de bar și apoi închise ochii, dar tot auzi voci venind din separeul de alături. Deschise ochii când își auzi numele menționat.

- Există tot felul de zvonuri despre soțul Louisei Reeve, spunea o femeie.

- Am auzit că avea alte femei.

- Louisa știa?

- Nimeni nu știe.

- Dar despre un copil nelegitim știi ceva?

- O, nu! Ce îngrozitor!

Replica asta fusese rostită pe un ton șocat.

- Dar câte femei avea Elliot?

- Se spune că nenumărate.

Louisa se ridică în picioare când Leo reveni aducând două cupe de șampanie.

- Îl anunț pe tata că ești aici.

- Te mai întorci?

- Mai târziu.

- S-a întâmplat ceva?

Louisa clătină din cap.

- O să-mi revin, spuse ea și sorbi o înghițitură din șampania pe care Leo i-o oferea. Apoi lăsă cupa de șampanie și se răsuci pe călcâie, privindu-le urât pe cele două femei care bârfeau, dintre care una era Elspeth Markham.

Îl găsi imediat pe tatăl ei și-i spuse unde se afla Leo. După aceea, o căută pe Margo prin mulțime și o găsi în afara ringului de dans, ținându-l de mână pe William.

- Nu dansați, porumbeilor?

- Nu sunt un bun dansator, recunosc William. Louisa, pot să-ți aduc ceva de băut?

- Mulțumesc, îi răspunse ea și, în timp ce el plecă la bar, ea îi luă locul.

- Deci unde e Leo?

- Cu tata.

- Să sperăm că totul va merge bine.

- De ce n-ar fi așa?

- Ei bine, îți amintești ce părere a avut despre Elliot, chiar de la început.

- Și s-a dovedit că avea dreptate... Margo, am auzit câteva femei bârfind despre Elliot. Spuneau că avea mai multe amante.

- Nu pleca urechea la bârfe. Asta e nebulie curată.

- Sunt sigură că ai dreptate. Dar tare aș vrea să mă confrunt cu ele.

- Lasă-le în pace! Mai bine povestește cum a fost să dansezi cu Leo.

Louisa închise ochii și zâmbi.

- Cu Leo mă simt în largul meu. E atât de simplu. Știu că este prea devreme, dar asta simt, zise ea și oftă. De ce viața trebuie să fie atât de complicată?

- Noi ne complicăm viața, nu crezi? Dar dacă-l placi și e reciproc, ce mai contează?

Când William reveni, Louisa se ridică, luă cupa de șampanie pe care el i-o adusese și se întoarse la bar, unde îi găsi pe Leo și pe tatăl ei râzând pe seama unei glume. Simți un frison de plăcere să-i vadă că se înțeleg atât de bine și în acel moment de certitudine, luă o decizie rapidă.

- Louisa, spuse tatăl ei. Uite, ia locul meu!

Jonathan se ridică și-i întinse mâna lui Leo. Cei doi bărbați își strânseseră mâinile, iar Louise simți că tatăl ei îi dăduse aprobarea. Era fericită. Îi fusese greu atunci când lui îi displicuse Elliot.

După plecarea lui, Louisa se așeză și se aplecă spre Leo.

- Mergem?

- Dar e încă devreme.

- Vreau să merg cu tine la Cinnamon Hills. Putem lua mașina mea.

- Ești sigură?

- Absolut!

După ce luară mașina ei, Louisa conduse până la Cinnamon Hills. Nu se așteptase să se simtă așa de calmă, în ciuda faptului că trebuise să meargă pe un drum accidentat, cu denivelări și apoi să descopere plantația de scorțișoară scufundată în întuneric. Leo avea ceva de o blândețe infinită, atunci când se întinse și îi atinse mâna care stătea pe volan.

- Încă mai ai timp să te răzgândești.

După ce stinse farurile, Louisa privi afară în întunericul dens al nopții și, incapabilă să contemple peisajul spectaculos, se simți conștientă că era acolo cu Leo, ca și cum împreună ar fi fost într-o lume doar a lor. Simți un fior plăcut de dorință și se gândi că acesta era doar unul dintre motivele pentru care intimitatea era atât de seducătoare. Oricât ar fi durat, ea oferea un fel de scut minunat, încântător, o protecție caldă față de lumea exterioară, o senzație după care tânjise mult timp după moartea lui Elliot.

Amândoi ieșiră din mașină și, la lumina stelelor, Leo o conduse la ușa de la intrare. Louisa adulmecă aromele voluptuoase ale florilor care înfloreau noaptea și ale arborilor de scorțișoară, în timp ce plantația și pădurea înconjurătoare păreau din ce în ce mai dense și mai aproape. În tăcerea deplină auzi greieri, păsări de

noapte foșnind și zgomotul aripilor lor în zbor. Și în fundal ascultă vuietul oceanului. Când licuricii îi trecură chiar prin fața ochilor, împrăștiind scânteii luminoase în noapte, Louisa zâmbi. Leo deschise ușa și urcară împreună în living, unde parfumul camerei, împreună cu aromele de tutun și scorțișoară contrastau cu mirosul umed al nopții. Când el se aplecă să aprindă o lampă cu ulei și apoi se uită spre ea, Louisa observă că ochii lui erau de un negru intens, strălucitor. Louisa își ținu respirația atunci când lumina căzu pe fața lui și camera se goli de aer.

– Nu mă așteptam să arăți așa de bine în frac, spuse ea.

Pentru o clipă, simți lupta care se dădea în interiorul ei și fu tentată să se retragă. Însă rezistă impulsului de moment și rămase neclintită. Leo ieși pentru câteva momente și, în absența lui, Louisa privi în jur, la lucrurile lui. Nu avea prea multe, doar câteva cărți, una sau două plante de interior, jacheta lui kaki agățată pe spătarul unui scaun, o grămadă de hârtii împrăștiate pe birou, un ziar vechi și un ceas mare pe perete. Singurul sunet pe care-l auzea era ticăitul ceasului. Observă că nu era nici măcar miezul nopții și se duse să se uite la cărți. Luă un volum cu poemele de război ale lui Siegfried Sassoon și îl răsfoi. Apoi își scoase cerceii cu safire și îi lăsă pe masă. Avea senzația că își va aminti mereu detaliile camerei și felul în care se simțea în apropierea obiectelor care îi aparțineau lui Leo. Camera avea exact stilul lui.

Când el se întoarse, aerul era plin de promisiuni, intenții, sau era probabil încărcat doar de o dorință simplă și Louisa zâmbi, pentru că-și descria totul în sinea ei, exact așa cum se întâmpla.

– De ce zâmbești? o întrebă Leo.

– Nu știu. Asta? Noi? Viața?

El se apropie de Louisa.

Ea simți cum se deschide în timp ce se sărutau, mai întâi delicat, apoi sălbatic, savurând gustul șampaniei de pe buzele lui. Degetele ei se încolăciră pe după ceafa lui și ea simți cum se lipește

tot mai tare de el. Fără să vrea, stomacul i se încordă de emoție, soldurile i se ridicară foarte ușor și-i simți trupul ferm, lipit de al ei. Ca o vrajă delicioasă, se gândi ea și se întrebă dacă această dorință de a scăpa de tensiune era tot ce aveau nevoie. Așteptându-se ca Leo să o conducă în dormitor, respirația ei se transformă într-un gâfâit de plăcere scurt și rapid și, în timp ce râsufla la baza gâtului lui, simți fiorul plăcerii intense curgând febril prin ea.

Începu să-i desfacă nasturii cămășii, la început cu grijă, dar apoi tremurând de dorință, trase de ei din ce în ce mai repede, până când îi descheie pe toți. Leo îi desfăcu fermoarul rochiei și îi dezgoli umerii. Louisa își lăsă mâna pe pieptul lui gol și-i simți în palmă bătăile inimii. Leo o mângâie pe umerii goi și apoi, exact când își cobora capul, să-i sărute curbura gâtului, afară se auzi un zgomot asurzitor. Se desprinseră când auziră un urlet îngrozitor. Leo își încheie repede câțiva nasturi la cămașă înainte de a se îndrepta spre ușă.

– Stai acolo, îi spuse el în timp ce ieșea afară în noapte.

Louisa își domoli respirația, așteptând și apoi, după câteva minute, văzu ușa deschizându-se și pe Leo întorcându-se.

– Maimuțe, spuse el. Doar maimuțe.

Era profund conștientă că stătea acolo aproape goală, dar în loc ca Leo să o conducă în dormitor, el se apropie de ea și o îmbracă.

– Louisa, nu putem.

– De ce nu?

Își dori să fie mai curajoasă, să insiste că totul era în regulă, că acesta era momentul în care alegeau să meargă mai departe în relația lor, dar se simți ezitând.

Leo părea frământat când îi răspunse.

– Dacă e prea devreme? Dacă o să te trezești mâine-dimineață și-o să simți c-ai făcut o greșală îngrozitoare?

Louisa se încruntă, nevrând să renunțe.

– Ba nu. Nu se va întâmpla asta.

– Știu că încă nu ești sigură de noi.

Ea se retrase un pas, clătină din cap și, simțind că-i vine să plângă, regretă că fantoma lui Elliot încă îi mai bântuia. Crezuse că e sigură, crezuse că era momentul potrivit, dar dacă Leo nu simțise la fel, atunci ce rost mai avea? Și acum nici măcar ea nu mai era ferm convinsă.

- Poți dormi în patul meu, spuse el, continuând să o privească.

Eu mă culc pe canapea.

- Nu pot să-ți iau patul.

- Ba poți și o vei face.

Louisa petrecu o noapte albă, neliniștită și apoi adormi târziu, înspre dimineață, trezindu-se atunci când auzi o bătaie la ușă, înainte ca Leo să intre. Avu un scurt flashback al serii anterioare, trupul lui lipit de al ei și simți un fior intens de dorință, deși el arăta absolut obișnuit, îmbrăcat în haine de lucru și aducând o tavă cu pâine prăjită și cafea. Louisa observă că Leo mai avea într-o mână și un plic.

Se uită la unghiurile ascuțite ale feței lui, exagerate de lumina dimineții care pătrundea oblic prin obloane, se ridică în pat și își trecu mâna prin părul ciufulit.

- Ești extrem de frumoasă, îi spuse el și-i mângâie obrazul.

Louisa îi zâmbi, conștientă de privirea lui, dar avu sentimentul înfrângerii și-și simți obrații îmbujorați. Leo își retrase mâna, își suflecă manșetele cămășii și apoi îi turnă cafea. Ea voia să întindă mâna și să-i mângâie brațul, acolo unde firele de păr străluceau aurii în lumina soarelui de dimineață.

În schimb, îl întrebă ce era în plic.

Leo oftă și acum observă privirea din ochii lui.

- Este rezultatul analizelor de laborator. Zinnia are într-adevăr malarie.

Louisa își bău repede cafeaua, pe măsura ce începea să înțeleagă adevărul dureros.

- În acest caz, mă duc la dispensar cu diagnosticul și iau chinină.

- Vin cu tine.

- Nu, rămâi cu Zinnia. Trebuie să i se spună. Ar fi mai bine să nu rămână singură.

- Deocamdată n-am intrat în dormitorul ei să văd ce mai face, dar aseară nu se simțea prea bine, deci e o idee bună. Dacă stau bine să mă gândesc, nici pe Conor nu l-am văzut încă în dimineața asta.

- Mă întorc cu chinina cât de repede pot și apoi te conduc acasă la mine cu mașina să-ți iei motocicleta.

Exact atunci începu din nou ploaia și ei ascultară zgomotul picăturilor răpăind pe acoperiș. Louisei îi plăcea sunetul romantic al ploii dacă se afla în siguranță, în interior: fie un zgomot ritmic, blând, care o adormea, fie rafalele puternice care te țineau treaz și te îndemneau să te cuibărești în pat.

- Aș vrea să rămân în pat, spuse Louisa și se înfioră, dar nu adăugă *cu tine*. Numai gândul de a ieși în ploaie...

Se așternu tăcerea și ochii lui se îngustară în timp ce o privea.

- Ești în regulă în ceea ce privește noaptea trecută? o întrebă Leo în cele din urmă, aplecându-se spre ea.

Louisa îl privi și ea, ținându-și respirația o secundă, și încuviință.

Leo era tăcut, ca și cum se gândea ce să mai spună.

- Știi că și eu te-am dorit, da?

Louisa expiră încet.

- Știu.

La dispensarul din Galle, Louisa descoperi că se așteptau noi stocuri de medicamente, care urmau să sosească în câteva zile. Simțea că o cuprinde depresia. Deja existaseră prea multe decese în viața ei, iar boala gravă a Zinniei îi reamintea cu cruzime de Julia și Elliot. Nu că i-ar fi uitat vreodată, dar asta îi readuse în prim-planul gândurilor ei și acum, simțind din nou durerea cum se apropia de ea, se temea că lanțul ăsta nu se va termina niciodată.

Louisa se luptă cu suferința și hotărî că va merge până în Colombo să încerce să obțină chinina cât mai repede și o va ruga pe Margo să o însoțească.

Când se întoarse acasă, Louisa observă o valiză mică pe hol, iar o clipă mai târziu apărură Margo și William. Margo avea ochii roșii și umflați de plâns.

- William se grăbește să prindă autobuzul, spuse ea. E timpul să plece.

Louisa se uită de la unul la altul.

- Zinnia are malarie și aici nu există chinină. Vreau să merg să iau din Colombo, așa că te duc eu acolo cu mașina.

- E amabil din partea ta. Și e mult mai bine decât cu autobuzul, adăugă William.

- Îmi face plăcere. Și Margo, de ce nu vii și tu? Așa o să mai aveți încă puțin timp împreună.

- Mi-am rezervat deja o cameră la Galle Face Hotel, spuse William.

- Ei bine, mai rezervă o cameră dublă și eu o iau pe cea single pe care o rezervaseși deja. Oricum nu mă pot întoarce diseară. Mi-ar fi imposibil să conduc pe ploaia asta. Măine, dacă Margo o să vrea, se întoarce cu mine.

- Și mergem și la Cinnamon Hills împreună. Zinnia va avea nevoie de asistență medicală.

- Ai face asta pentru Zinnia?

- Aș face asta pentru tine.

Călătoria dură mult, dar în cele din urmă ajunseră la Colombo, iar Louisa îi conduse la Galle Face Hotel. Un grup de palmieri subțiri tremurau în bătaia vântului sălbatic, dar, din fericire, când au coborât din mașină, ploaia s-a oprit. William le duse bagajele la recepție și apoi în Palm Lounge, trecând pe lângă cele două scări impunătoare, în spirală. După ce se așezară, Louisa privi celelalte

mese, scaune și podeaua curată, lustruită, din lemn de tec, apoi se ridică spunând că se duce să verifice rezervările.

Recepționerul le confirmă rezervările, așa că se întoarse spre Margo și William să-i roage să aibă grijă de bagajul ei, până când se întoarce de la dispensar.

- Aș prefera să fac rost de chinină acum. Ca să fiu sigură.

- Îți ducem noi bagajul în cameră și ne întâlnim aici la recepție peste o oră.

Louisei îi dispăcea ideea de a conduce din nou, dar afară era prea ud pentru a putea merge pe jos. Se dovedise a fi cea mai scurtă perioadă de acalmie și acum ploaia se dezlănțuia iar deasupra tufelor de flori și a trotuarelor.

După ce așteaptă o jumătate de oră la dispensar, reuși să cumpere ce avea nevoie. Aproape că regretă că nu se întorcea chiar în seara aceea la Cinnamon Hills, dar vremea era groaznică și ar fi însemnat să conducă toată noaptea. Zinnia așteptase tratamentul atât de mult timp, încât cu siguranță n-ar mai conta câteva ore în plus.

A doua zi, când Louisa se apropie de bungaloul Zinniei, mirosea a frunze și a pământ umed. Prima persoană pe care o văzu fu Conor, care țâșni pe ușă afară și alergă în pădure. De pe crengile copacilor încă mai picurau stropi de ploaie.

- Ce-a fost asta? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap.

- Probabil e ceva în neregulă.

- Aș vrea să-l cunosc așa cum se cuvine. La urma urmei, este nepotul meu.

Margo o privi pe Louisa și apoi se îmbujoră.

- Scuze, n-am vrut să spun asta...

- Nu-i nimic. Sigur că-l vei întâlni, o întrerupse Louisa, dar Conor este puțin cam sălbatic.

Coborî din mașină, urmată de Margo.

- Ai chinina? o întrebă ea.

- E la mine în geantă.

Louisa își luă geanta de pe bancheta din spate și apoi se îndreptară spre bungalow.

- Pare foarte liniștit, spuse Margo.

Louisa o privi, dar apoi nu mai băgă în seamă nimic. Pădurea era extrem de liniștită, cu excepția picăturilor de ploaie și a brizei care unduia vârfurile copacilor, exact așa cum îi plăcea ei, dar acum Louisa se concentra pe revederea cu Zinnia. Se apropie de ușa din față și o deschise. Observă imediat că domnea o liniște nefirească, iar Leo stătea pe canapea, complet inexpressiv, privind în gol.

- Am chinina, spuse Louisa, repede. A trebuit să mergem până în Colombo s-o luăm. Am ajuns aici cât am putut de repede. Tocmai l-am văzut pe Conor...

Leo ridică mâna s-o oprească.

- Ce e?

El clătină din cap, dar expresia de pe chipul lui era îngrozitoare.

Louisa se apropie de el.

- Leo, mă sperii.

El se ridică și-i întinse mâna.

- E prea târziu.

Louisa îi luă mâna, cu inima frântă.

- Zinnia a murit azi-dimineață.

Leo îi dădu drumul la mână și se așeză iar pe fotoliu. Se uită fix în podea, arătând îngrozitor. Dorind să găsească o cale să-i aline suferința, Louisa îi privi chipul obosit și apoi umerii căzuți, peste care moartea Zinniei cântărea acum atât de greu. Ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i mângâie părul ciufulit, dar își simți inima sfărâmându-se, așa că se așeză lângă el în tăcere și așteptă să-i vorbească. Caracterul definitiv al morții Zinniei o șocă aproape la fel de mult cum o șocase moartea lui Elliot. Faptul că avea deja experiența morții nu o ajuta deloc. Rămânea întotdeauna sentimentul c-ar fi trebuit să facă mai mult. C-ar fi putut să facă mai mult. Doar dacă ar fi încercat. Și întotdeauna era prea târziu.

- Aici a dus așa o viață solitară și ciudată, spuse Leo și-și ridică privirea, uitându-se în ochii Louisei. N-am simțit niciodată că era stilul ei. Ar fi trebuit să rămână în Colombo cu prietenii ei boemi.

Suștinându-i privirea, Louisa tresări când îi văzu ochii îndure-rați, umbriți de durere.

– De ce a venit aici?

Leo respiră adânc înainte de a-i răspunde.

– Nu avea unde să stea cu Conor. Dar aici n-a fost niciodată locul ideal pentru ea.

Margo interveni.

– L-am văzut pe Conor fugind în pădure. Ar trebui să încercăm să-l găsim?

– Nu încă, spuse Leo. De-abia a aflat. Lăsați-l să se obișnuiască puțin cu ideea! Probabil cel mai bine e să fie lăsat să se retragă într-una dintre ascunzătorile lui.

– Dar e prea mic să-și piardă mama la vârsta asta fragedă, zise Margo.

Louisa o privi.

– E vina mea. Ar fi trebuit să mă întorc aici azi-noapte.

Leo clătină din cap.

– N-ar mai fi contat. Pentru Zinnia era deja prea târziu. Dacă e cineva de vină, eu sunt acela. Ar fi trebuit să insist mai de mult să fie consultată de un medic. Pur și simplu nu mi-am dat seama...

– Nu te învinovăți, spuse Louisa, dar în timp ce-și auzea sângele bubuindu-i în tâmples, știa că Leo o va face oricum.

Asta făceau oamenii, întotdeauna încercau să preia vina asupra lor, căutând să se agațe de mici detalii care ar fi însemnat că lucrurile ar fi fost posibil să evolueze diferit. Întrebându-se cum ar fi fost dacă... Și ea făcuse asta atunci când se confruntase cu decesul Juliei și al lui Elliot.

– Ce se va întâmpla în continuare? întrebă Margo.

Câteva minute nimeni nu mai spuse nimic, apoi Leo se ridică în timp ce o rază de soare strălucitoare luminează camera întunecată.

- Louisa, vrei să-i ceri te rog medicului să vină să emită certificatul de deces? El ar putea aranja ca Zinnia să fie dusă la morgă la Galle.

Margo se ridică.

- Ce-ar fi să mă duc eu? Știu unde locuiește doctorul Russell și Louisa ar putea rămâne aici să te ajute.

Se întoarse spre ea.

- Ai încredere să mă lași să-ți conduc mașina?

Louisa încuviință.

- Pot să vin cu tine să-mi iau motocicleta? În curând o să am nevoie de ea. Camioneta mea se află încă în service. Louisa, așteaptă-mă la mine acasă! Sunt sigur că mă întorc înainte să apară Conor acolo. Când se ascunde într-una din ascunzătorile lui speciale, întotdeauna durează câteva ore și niciodată nu-l pot găsi.

- Dar n-ar trebui să fii aici?

- Mă întorc cât pot de repede. Dar am nevoie de motocicletă ca să rezolv tot ce e de făcut.

- Foarte bine, răspunse Louisa, deși era îngrijorată de cum se va descurca cu băiețelul trist și era preocupată că Leo judecase greșit reacția copilului.

El încuie ușa principală a bungaloului, astfel încât Conor să nu poată intra din nou să rămână singur cu mama lui. După ce el și Margo plecară, Louisa se așeză pe un butuc în fața bungaloului, simțindu-se extrem de tristă pentru Zinnia. Biata femeie nu avusese nicio șansă și acum nu era de-ajuns că Elliot murise, dar murise și ea, lăsându-l orfan pe Conor.

Louisa își aminti, chiar și acum, în ce fel s-a simțit în ziua în care își pierduse mama. Tatăl ei încercase să-i aline durerea, dar ea fugise în dormitorul părinților ei și o văzuse pe mama ei întinsă pe pat, fără suflare. Camera i se păruse sufocantă, iar aroma crinilor, copleșitoare. De atunci, Louisei nu i-au mai plăcut niciodată crinii și a preferat întotdeauna aerul proaspăt. A plâns până când

doica a luat-o de acolo cu forța, printre suspine. Ani buni, acea amintire a speriat-o, până când a învățat să pară curajoasă, îndrăznind să facă față vieții. Acum era îngrijorată din cauza lui Conor, care era singur acolo, în pădure. Probabil Leo avea dreptate și băiețelul avea nevoie de timp pentru a înțelege realitatea morții mamei lui, dar era atât de mic, încât Louisa credea că n-ar trebui să fie lăsat singur să se confrunte cu această situație.

Nu era frig, dar simți un fior rece. Respiră adânc de câteva ori și apoi se mișcă puțin. Când ajunse în vârful dealului, Louisa fu surprinsă să-l vadă pe Conor stând pe bancă, în fața casei lui Leo. La început, băiețelul nici nu ridică privirea din pământ, iar Louisa se duse să se așeze lângă el.

- Îmi pare rău pentru mama ta, spuse ea.

Niciun răspuns, doar o privire solemnă, disperată.

- Vrei să-ți spun o poveste? E vorba despre o fetiță care era de-o seamă cu tine atunci când și-a pierdut mama.

Conor o privi și Louisa observă că avea ochii roșii de plâns.

- Fetița a simțit atunci că era sfârșitul lumii. Așa simți și tu? El încuviință.

- A crezut că nu se va mai simți bine niciodată.

Băiețelul încuviință iar.

- Și a simțit că nu va mai zâmbi niciodată.

Urmă o tăcere lungă și Louisa ascultă păsările și vântul foșnind printre crengile copacilor. Privi cerul și de-abia dacă văzu câteva petice de un albastru senin, acoperite de nori cenușii, care filtrau lumina soarelui.

- Ce s-a întâmplat cu ea? o întrebă Conor brusc, cu o privire panicată. Ce s-a întâmplat cu fetița?

- În cele din urmă a fost bine, deși o vreme, a fost foarte tristă.

- Sunt foarte trist, recunosc el.

Kamu ieși din casă și le spuse că aveau limonadă și ceai înăuntru, dar Conor nici măcar nu-l băgă în seamă.

- Hai! spuse Louisa. Vino să bei puțină limonadă! Probabil Kamu o să-ți găsească și niște biscuiți.

Copilul se ridică în picioare, dar nu mai scoase un cuvânt.

Intrară în casă și Conor se închise în sine, paharul de limonadă așezat pe măsuta din fața lui rămase neatins. Louisa își sorbi ceaiul și se gândi la Zinnia. Cât de mult ar fi vrut să nu-i pese, și totuși sfârșise prin a regreta acest deces și acum copilul Zinniei și al lui Elliot stătea chiar în fața ei, cu inima zdrobită! Cât de crudă era viața! Își aminti brusc ce-i spusese Margo despre Irene, care dorea să aibă grijă de Conor, desigur, acum cu atât mai mult, cu cât era orfan.

Ceva mai târziu, când auziră motocicleta parcând în fața casei, Conor se ridică și fugi afară. Louisa îl urmă și-l văzu repezindu-se la Leo, încruntat de îngrijorare. Simți cum îi dau lacrimile atunci când Leo îl îmbrățișă cu dragoste. Numai atunci îl auzi pe micuț plângând în hohote.

Leo îl aduse în casă și copilul rămase pe genunchii lui, cu brațele încleștate de gâtul lui.

- Doare, spuse copilul. Doare!

Louisa observă cât de marcat era și Leo, când îi răspunse cu voce gravă.

- Știu. Și pe mine mă doare.

Louisa îi turnă lui Leo o ceașcă de ceai și i-o dădu. Abia când Conor păru că adormise, Leo îl duse în dormitor și după aceea își bău ceaiul în timp ce stătea privind îmbufnat în podea. Urmă o tăcere lungă și dureroasă, pe parcursul căreia Louisa își auzi respirația.

- Am fost la doctorul Russell, împreună cu Margo, spuse Leo în cele din urmă. Vine încoace, așa că va trebui să merg curând la bungaloul Zinniei.

- Rămân eu aici, în caz că se trezește Conor.

Leo își ridică privirea spre ea.

- Crezi că trebuie să o vadă iar?

- A văzut-o deja de când...? Adică după ce a...?

- Da.

Louisa își lăsă mâna pe brațul lui și clătină din cap.

- Atunci e suficient. Leo, fac tot ce e nevoie să te ajut. Vreau doar să știi. Să nu crezi că trebuie să treci singur prin asta!

Leo îi zâmbi printre lacrimi.

- Apropo, telefonul e acum instalat - ieri au terminat treaba. Îți las numărul meu, în caz că ai nevoie.

Înmormântarea modestă a Zinniei avu loc fără probleme și Leo făcu tot posibilul să-l ajute pe Conor să reziste, ținându-l de mână și îmbrățișându-l din când în când. Au existat, fără îndoială, voci care considerau că băiețelul era prea mic pentru a asista la înmormântare, dar Louisa și Leo discutaseră despre asta și el se hotărâse. Pentru Conor era important să fie acolo. Louisa nu lăsa amintirile cu decesul lui Elliot să o împiedice să fie alături și să-i susțină pe Leo și pe Conor. La înmormântarea Zinniei, Leo își manifestă suferința în tăcere, dar din felul cum arăta uneori, atât de încordat și îndurerat, Louisa înțelegea că el suferea profund. Era greu de știut cât de apropiați fuseseră cei doi veri și, în mod evident, erau firi extrem de diferite, dar Louisa n-avea nicio îndoială că Leo resimțea profund pierderea Zinniei.

Și astfel, viața a continuat, așa se întâmplă de obicei.

Munca mergea bine la magazin și, totuși, Louisa era conștientă uneori că, de când se afla un polițist în fața casei ei, Cooper sau De Vos nu mai dăduseră niciun semn de viață, lucru pentru care ea era recunoscătoare. Vremea ploioasă o ținea închisă în casă, deși, chiar dacă era încă sezonul musonului, mai existau și zile senine. În ciuda lor, aerul continuase să rămână umed și irespirabil.

Louisa trecu pe la magazin și văzu că arăta minunat. Totul era curat și doi tâmplari erau ocupați cu asamblarea tejghelelor. Grilajul de siguranță pentru ferestrele din spate fusese deja instalat și acum ea își putea imagina cu adevărat cum va arăta întregul ansambl, după ce va fi vopsit cu alb. De abia aștepta să-l vadă plin de bijuterii și mătăsuri, fremătând de viață.

Louisa își plimbase câinii și tocmai se îndrepta spre casă, când Leo apăru în trombă pe motocicletă. Nu-l mai văzuse de o săptămână, îi fusese dor de el și chiar se întrebuse cum se descurca cu Conor. Acum Leo parcă în fața casei ei și intrară împreună.

- Ei bine, spuse ea în timp ce își atârna pălăria în cuier și își lua jacheta. Ce mai faci?

Îi arată ușa livingului.

- Intrăm?

Camille veni să-i întrebe dacă doresc cafea și Louisa încuviință.

- Așadar?

Leo se așeză pe un scaun.

- Sincer să fiu, nu merge prea bine. Suntem atât de ocupați și n-am timp să mă ocup de Conor cum se cuvine. Așa cum are el nevoie. Petrece prea mult timp plângând prin pădure. Kamu se ocupă de el în timp ce eu sunt aici, dar asta nu este deloc situația ideală.

- Cred că ești îngrijorat.

Leo aruncă o privire spre ea și oftă.

- Uite, știu că te-ai oferit să mă ajuți...

- Și am vorbit serios.

- Ar fi prea mult să te rog să-l primești pe Conor aici?

Louisa respiră repede.

- Oh!

- Doar în timpul săptămânii. În weekenduri, eu și Kamu ne-am putea ocupa de el, dar Conor are nevoie de o prezență feminină în viața lui.

Louisa se gândi la propunerea lui. Probabil era o idee bună, dar... Respiră adânc, simțindu-se profund nesigură.

- Ei bine, cred că m-aș putea ocupa de el. E și Margo acum aici. Sunt sigură c-o să mă ajute. La urma urmei, ea este mătușa lui.

- Deci?

- Conor trebuie să meargă la școală.

- Și probabil așa îl vom convinge, declară Leo. Că va veni aici să petreacă timp cu mătușa lui - cât timp stă aici - și ca să meargă la școală.

- Oare va funcționa planul?

- Știu că n-o să-i placă să-și părăsească pădurea pe care o iubește. Și casa.

Louisa îl privi îngrozită.

- Sper că nu locuiește în bungaloul Zinniei?

Leo clătină din cap.

- Nu, voiam să spun că Cinnamon Hills este casa lui. Am o magazie pe care am transformat-o în dormitor pentru el. Mă simt îngrozitor că trebuie să-l trimit de acasă, dar e spre binele lui și nu mă pot gândi altfel.

În timp ce Camille le aduse cafeaua, amândoi rămaseră tăcuți, Louisa gândindu-se la rugămintea lui Leo. Era plină de sentimente contradictorii. Pe de o parte, voia să-l ajute pe Leo, dar, pe de altă parte, chiar dacă ea și Conor se înțeleseseră bine în timpul partidei de pescuit, cum s-ar fi simțit să-l vadă zilnic pe copilul lui Elliot? Louisa se așeză și se uită pe fereastră, în timp ce Camille le turnă cafeaua; ea o sorbi pe a ei.

- Facem o încercare, dar, dacă Conor va fi nefericit, atunci va trebui să ne gândim iar, zise Louisa.

Margo intră în living chiar în acel moment.

- Doamne, amândoi păreți triști. S-a mai întâmplat ceva?

Cu o voce sugrumată de emoție, Louisa îi explică decizia ei.

- Ești sigură? Eu o să fac tot ce pot să te ajut, desigur, spuse Margo și apoi se întrerupse. Sinceră să fiu, de-abia așteptam să-mi revăd nepotul.

Louisa se simțea puțin ciudat. Ea era singura care nu era rudă de sânge cu Conor, și totuși avea atât de multe responsabilități și bănuia că nu-i va fi ușor.

- Când îl aduci? îl întrebă ea pe Leo.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Până poimâine ați avea timp să vă pregătiți?

După plecarea lui, Louisa și Margo merseră acasă la Jonathan să vadă dacă ar putea găsi orice jucărie veche din copilărie. Păpușile nu-i plăcuseră niciodată și cea mai mare parte a copilăriei și-o petrecuse pe bicicletă, dar mai existau șah, biliard, Monopoly și, de asemenea, cărți de citit, se gândi Louisa. Pentru a fi la înălțimea situației, ar merita să viziteze marele magazin de jucării din Colombo pentru a cumpăra soldăței de plumb, deși nu știa ce jucării i-ar plăcea băiețelului.

Ușa din spatele casei lui Jonathan era, ca de obicei, lăsată deschisă, astfel încât ele intrară ușor și merseră într-o cameră nefolosită, unde tatăl ei păstra cutiile de ceai. Louisa mută câteva dintre ele și în cele din urmă găsi cutia de ceai cu numele ei pe capac. Înăuntru era un tabel decolorat, pentru un joc vechi, de jucat la masă.

- Este *Pirat și Călător*, spuse ea. Îmi amintesc că-l jucam cu tata. Trebuia să extragi o piesă care indica toate călătoriile ce urmau să fie făcute de călători. Roteai ruleta pentru a afla cât de departe aveai voie să călătorești și călătorul care ajungea primul la destinație câștiga. Itinerariile erau inspirate de trasee celebre parcurse cu trenul și vaporul, precum și de principalele orașe și porturi din întreaga lume.

- Doamne, de când n-am mai văzut jocul ăsta! Crezi că lui Conor îi va plăcea?

- Nu știu. Hai să vedem ce alte jocuri mai ai!

- Probabil îi vor plăcea soldăteii de jucărie.
- N-am avut așa ceva în copilărie.
- Mama mea i-a păstrat, probabil, pe ai lui Elliot.

Louisa o privi pe Margo.

- Te rog nu-i spune Irenei că nepotul ei va locui aici. Nu o pot lăsa să intervină în această etapă a evoluției lui. Lucrurile vor fi oricum destul de delicate și fără intervenția ei.

- Am înțeles, promise Margo.
- Sunt sigură că aveam un set Meccano¹. Era pe aici pe undeva.
- Nu e un joc pentru băieței?
- Tata mi-a cumpărat cadou multe jocuri destinate băieților.

Îmi plăceau.

- De ce n-ar avea și fetele șansa să construiască ceva?
- Firește. Oricum, dacă găsim setul, ne va fi de folos.

După aceea descoperiră o altă cutie de ceai pe care scria *Louisa* și înăuntru, printre altele, găsiră un ursuleț de pluș cu un singur ochi și blana jerpelită.

- Dumnezeu! E ursulețul Albert. A dormit cu mine în fiecare noapte până când am împlinit doisprezece ani. Uită-te la lăbuțele lui. Sunt tocite.

Louisa îi mirosi blana și apoi i-l dădu lui Margo.

- Nu se știe niciodată, poate lui Conor o să-i placă de Albert.

Ursulețul îi trezi amintiri din copilărie și Louisa rămase înconjurată de ele, simțindu-se puțin tulburată. Albert fusese consolarea ei, după ce mama ei murise, și lui obișnuia să-i încredințeze cele mai mari secrete. Această amintire era specială, dar îi reamintea că lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par.

- Ce altceva mai e acolo? Întrebă Margo.

Louisa oftă și încetă cu amintirile din copilărie.

¹ Piese de construcție metalice, din care se construiesc avioane, motociclete, mașini de curse (n. tr.).

- Aveam puzzle-uri, dar n-am avut niciodată un trenuleț și nici mașinuțe. Hai să vedem dacă mai sunt și alte cutii cu jucării.

Margo scoase o cutiuță pe care scria *Noe*.

- Mă întreb ce e aici?

- S-ar putea să fie arca de lemn a lui *Noe*. Tot timpul mă jucam cu ea.

Margo desfăcu panglica și deschise cutia. Dinăuntru scoase o zebra.

- Doamne, ce frumoasă e!

Continuă să scoată mai multe animale și, în cele din urmă, găsi siluetele lui *Noe* și pe cea a soției lui, iar apoi descoperi arca însăși.

- E atât de bine construită.

- Uitasem de ele, spuse *Louisa*.

Deși fusese minunat să redescopere aceste jucării, o mare parte a copilăriei *Louisei* fusese afectată de tristețe după moartea mamei ei. Încă mai simțea singurătatea și sentimentul îngrozitor că ea era diferită de celelalte fetițe. Nu-i era greu să-și imagineze cum trebuie să se simtă *Conor* după ce-și pierduse ambii părinți. Și acum micuțul se va simți ca și cum ar fi fost respins și de *Leo*. *Louisa* își trecu mâna prin buclele blonde și speră că împreună luaseră decizia corectă.

Dintr-odată, își aminti de colecția de fluturi pe care i-o dăruise un prieten al tatălui ei. Oare lui *Conor* îi va plăcea?

Descoperiră casetele cu fluturi colorați, apoi adunară toate jucăriile pe care le găsiseră și le așezară în valiza *Louisei*, să le ducă la ea acasă. În drum spre ieșire, *Louisa* îl văzu pe tatăl ei așezat la biroul lui și o rugă pe *Margo* s-o aștepte, cât timp avea să discute cu el.

- Credeam că ești la firma de pietre prețioase, spuse *Louisa*.

Jonathan îi zâmbi.

- Nu, am de studiat niște documente.

- Tocmai mi-am adunat câteva jucării vechi, îi mărturisi ea.

Conor va sta la mine în timpul săptămânii.

Tatăl ei păru surprins și se ridică de pe scaun.

- O, Dumnezeu, mi se pare un gest nehibzuit. Ești sigură?

Louisa îi privi chipul blând și oftă.

- Pe cât posibil - ceea ce, sincer, pe moment nu înseamnă mare lucru -, dar trebuie să-l ajut pe Leo.

- Dar tocmai cu copilul nelegitim al lui Elliot?

Louisa se încruntă.

- Nu e vina lui Conor, nu-i așa?

- Nu-ți va fi foarte greu?

- S-ar putea.

Jonathan păru îngrijorat.

- Gândește-te ce le vom explica oamenilor. Imaginează-ți ce-o să se comenteze? Toată lumea se va întreba cine e acest copil care a venit brusc să locuiască la tine.

- Le voi spune că e... ei bine, de fapt nu sunt sigură.

- Gândește-te! Oamenii deja bârfesc. N-ai vrea să-i întoarcă spatele când îl vor vedea, mai ales dacă el urmează să meargă la școală. Oamenii pot fi atât de cruzi, mai ales toate femeile ca Elspeth Markham de pe lumea asta.

- M-am gândit că băiețelul va merge la școală, dar ai dreptate, oamenii știu deja că Elliot avea un fiu. I-am auzit vorbind la bal.

- Nu vrei să te mai gândești? Dacă vei merge mai departe, va trebui să fii pregătită să înfrunți o situație dificilă.

Louisa încuviință.

- Ei bine, trebuie să fie decizia ta, dar ține cont de ce ți-am spus. Pe de altă parte, adăugă el cu o umbră de îngrijorare, ieri l-am observat pe De Vos dând târcoale casei tale. A plecat când m-a văzut.

- Îmi imaginez că încă vrea banii.

- N-a venit să ți-i ceară?

Ea clătină din cap.

- Asigură-te că ții încuiate ușile din fața și din spatele casei.

În ziua în care Leo îl aduse pe Conor la Louisa, ploaia se oprise și cerul era senin, bleu-pal. Sosiră cu camioneta lui, acum reparată,

o veche ambulanță Crossley a armatei. Un copil nu putea să meargă în spatele motocicletei și, în plus, Leo trebuia să aducă o valiză plină cu haine și alte lucruri necesare.

Louisa și Margo priviră cum Conor se dădea jos din camionetă, având capul plecat, privirea în pământ și chipul inexpressiv.

- Hai vino, Conor! Salut-o pe Louisa! spuse Leo.

Copilul nu răspunse.

- Și uite-o și pe mătușa Margo!

- Bună ziua, mătușă! spuse băiețelul, privind-o pe Margo cu timiditate.

- Bună! Sper că vom deveni prieteni buni, îi răspunse ea.

Conor tăcu. Cel puțin o recunoscuse pe Margo, se gândi Louisa. Probabil va mai dura puțin până când va fi dispus să-i vorbească ei. O deranja, dar era firesc pentru un copil traumatizat să se comporte astfel.

- Leo, ai timp să bei ceva?

El clătină din cap.

- Îmi pare rău. Am rămas mult în urmă cu munca.

Brusc, Connor îl luă în brațe pe Leo și-l ținu strâns.

Leo se aplecă spre el.

- Conor, îți promit că la sfârșitul săptămânii te duc înapoi la Cinnamon Hills, dar ai nevoie să mergi la școală aici în Galle și Louisa a fost de acord să aibă grijă de tine.

- Vreau să stau cu tine și Kamu.

Leo îl mângâie pe creștet.

- Ei, haide! Știi că e spre binele tău să fii aici. Ești băiat mare și sunt sigur că vei fi curajos.

Conor îi dădu drumul lui Leo și trase un șut zdravăn în roata camionetei.

În timp ce Leo ofta disperat, Louisa se gândi cât de mic și de neajutorat părea băiețelul.

Din nou, Leo îi întinse mâna lui Conor, apoi se lăsă pe vine, lângă el.

- Ți-am explicat cum trebuie să fie. Dar e doar pentru moment și aici vei avea o mulțime de lucruri noi de făcut, nu-i așa, Louisa?

- O mulțime!

Conor izbucni în lacrimi, iar Margo făcu un pas înainte. Se aplecă spre el și îl luă de mână.

- Hai să intrăm în casă! Louisa vrea să-ți arate jucării.

Conor se mai însenină puțin.

- Îți plac jucăriile?

Băiețelul încuviință.

- Atunci, hai înăuntru! O să-l revezi pe Leo în ziua în care vei începe școala și apoi din nou în weekend. Timpul o să treacă mai repede decât crezi. O să vezi.

Cei doi intrară în casă, lăsându-i pe Louisa și Leo afară.

- Slavă Domnului că Margo este aici! spuse Louisa. Conor mă urăște.

Leo clătină din cap.

- Nu te urăște. Dar deocamdată nu are încredere în tine.

- Probabil că-mi simte sentimentele contradictorii.

- Dacă ai prefera să nu...

Louisa își mușcă buza.

- Pare atât de trist.

- O să vă împrieteniți. Acum totul e foarte nou pentru el. Are nevoie doar de timp.

- Sper că ai dreptate.

Leo o luă de mână.

- Îți mulțumesc pentru tot.

Louisa se uită în ochii lui și văzu cât de complicată i se părea situația.

- În orice seară, când vei avea timp să treci pe aici, ești bine-venit. Și am la dispoziție mai multe camere, dacă vrei să rămâi peste noapte.

- Mi-ar plăcea, deși cred că pentru moment este mai bine să plec. Louisa încuviință, dar nu putu să nu simtă o mică dezamăgire. Leo îi zâmbi.

- Ne revedem când vin să-l duc pe Conor în prima lui zi de școală.

În noaptea aceea, după ce Conor adormi, Louisa rămase trează în salon până târziu, citind și dorindu-și ca Margo să nu se fi dus la culcare. Se simțea neliniștită – la urma urmei, ce știa ea despre copii –, mai ales că băiețelul dusese o viață atât de neobișnuită și acum suferea enorm. Louisa hotărî să facă tot posibilul pentru a-l ajuta să se simtă ca acasă, dar nu putea să nu se simtă emoționată. Iar faptul că băiețelul îi semăna leit lui Elliot nu o ajuta deloc.

Exact când se pregătea să urce în dormitor la culcare, auzi un ciocănit ușor în ușile de sticlă. Se ridică să se uite și fu șocată să-l vadă pe Leo stând afară în grădină. Traversă repede salonul și-i deschise fereastra.

– Ce este? șopti ea. S-a întâmplat ceva?

– Singurul lucru care s-a întâmplat este că voiam să te văd. Te deranjează să vin atât de târziu? zâmbi el. N-am vrut să sun și să-i trezesc pe toți, dar m-ai invitat să trec pe aici.

Louisa nu se putu abține să nu râdă.

– Nu ți-am spus să vii atât de târziu.

– E de-abia unsprezece și jumătate.

- Hai, intră! Să nu-i alarmăm pe servitori. Nu vreau să le dau ocazia să bârfească.

- Am putea sta în grădină, să admirăm licuricii.

- Bună idee! Îmi iau pătura.

Leo merse să se așeze pe banca cea mai îndepărtată de casă, acolo unde nu puteau fi auziți și după ce Louisa își găsi pătura de cașmir, veni să-i țină companie.

- Îmi place acest moment din noapte, îi mărturisi el, în timp ce ea se așeza confortabil, cât mai aproape, dar fără a-l atinge.

Louisa ascultă toate foșnetele din timpul nopții. Zumzetele, șoaptele și păsările de noapte cuibărite pe crengile copacilor.

- Uite, acolo! îi șopti Leo, arătându-i mici scânteii luminoase.

- Minunat!

Louisei i se părea ilicit să stea în grădină cu el în timp ce toată lumea dormea și să se bucure de emoția pe care i-o inspira. Era noapte. Erau singuri. Își ținu respirația.

- Citești mult? se interesă Leo. Când ai timp.

- Da, dar prefer să desenez.

- Și pictezi?

- Nu, eu doar desenez clădiri. Dar tu?

- Eu n-am timp pentru hobby-uri, dar serile îmi place să citesc. Leo se întrerupse și o luă de mână.

- Louisa, trebuie să știi ce simt pentru tine.

Iată. Din nou îi șoptise numele, în felul în care îi plăcea ei. Cu voce joasă. Senzuală. Louisa tăcu pentru câteva clipe, bucurându-se de senzația pe care o simțea când el o ținea de mână.

În cele din urmă Leo îi mărturisi:

- Vreau doar să știi că înțeleg că ai trecut prin multe lucruri îngrozitoare și n-aș vrea să adaug și mai multă suferință în viața ta.

- Tu nu mă rănești. Dimpotrivă.

- Ei bine, spuneam doar... insistă el.

- Știu. E în regulă.

– Ești sigură? Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să ți le spun...

Leo îi sărută mâna.

Louisa înghiți repede, emoționată, dorind ca el să repete acest gest de tandrețe.

– Ei bine, spune-mi! îi șopti ea.

– Ai adus ceva bun în viața mea. Am vrut doar să știi asta. Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le fac cu tine, locuri noi unde aș vrea să merg, lucruri de genul ăsta, dar nu vreau să mă grăbesc.

– E minunat să-mi petrec timpul cu tine... dar nu asta mă îngrijorează.

Leo o îmbrățișă și, în timp ce-i răsucea o șuviță de păr între degete, ea se rezemă de pieptul lui. Aromele nocturne din grădină, amestecate cu parfumul *aftershave*-ului lui... Louisa tânji ca acest moment să nu se termine niciodată.

– Conor? o întrebă el și ea îi simți respirația fierbinte pe obraz.

– Puțin. Mă tem că n-o să mă descurc.

– Nu-ți face griji! Am încredere în tine. Altfel nu ți l-aș fi lăsat, crede-mă.

Rămaseră în tăcere o vreme. Conștientă de energia dintre ei, Louisa ridică mâna și, cu vârful degetelor, îi mângâie obrazul. Voia să se apropie și mai mult de el, să fie atât de aproape, încât să-i pătrundă în suflet și atunci când el o trase mai aproape, ea cedă.

Leo își aplecă ușor capul și, cu o mână pe ceafa ei, o aduse și mai aproape de el. Louisa oftă de plăcere. Apoi o sărută delicat. Corpul ei luă foc, mai viu ca niciodată. Îi răspunse la sărut și simți cum se topește. După aceea rămaseră îmbrățișați și Louisa îi simțea inima bătând la pieptul ei. Ar fi vrut să-l roage să rămână peste noapte, dar, avându-l pe Conor în casă, i se părea nepotrivit.

– Așadar, îi șopti ea și se îndepărtă puțin.

- Nu vreau, dar e mai bine să plec, zise Leo și îi dădu la o parte buclele de pe față.

- Da.

A doua zi după micul dejun, Louisa îl conduse pe Conor în salon, unde aranjase deja vechile ei jucării pe care le găsisese acasă la tatăl ei. Particulele de praf străluceau în lumina soarelui de dimineață atât de intens, încât camera sclipea orbitor și Louisa se simți ca și cum farmecul dimineții prevestea o nouă zi minunată. Dacă ar putea găsi o modalitate de a ajunge la Conor, totul va fi bine. Leo avusese încredere în ea și astfel începea și ea să aibă încredere în sine însăși. Leo. Ori de câte ori se gândea la el, îi tresărea inima.

Louisa respiră adânc și începu să-i arate lui Conor jucăriile, dar după ce băiețelul alege doar câteva dintre ele, în curând deveni evident că nu era interesat să se joace. Louisa cumpărase câteva creioane colorate și un bloc de desen pe care i le dădu. Conor nu reacționează în niciun fel. Ea simți compasiune pentru băiețel în timp ce acesta stătea indiferent pe podea. Bietul copilăș! Totul părea prea copleșitor și parcă nimic nu mergea în direcția bună, dar în timp ce Louisa stătea și asculta păsările ciripind în grădină, îi veni o idee.

- Știu, spuse ea. O să aduc fluturii.

Urcă la etaj și apoi reveni aducând o cutie plată confecționată din lemn, absolut convinsă că băiețelul va fi interesat de ce era înăuntru.

La început, Conor privi cutia cu o expresie nedumerită, aparent complet dezinteresat, dar când deschise capacul, deveni curios și se apropie să vadă mai bine. Louisa îi zâmbi, fericită că reușise să-i ofere ceva ce-i plăcea. Dar imediat cum el văzu insectele lipsite de viață, fixate cu acul pe o bucată de catifea, se retrase șocat.

- Sunt morți! Fluturii sunt morți!

Louisa încercă să-i zâmbească din nou.

- E o colecție de fluturi. M-am gândit că ți-ar plăcea să-i vezi.

Conor o privi îngrozit.

- Îi urăsc!

Apoi fugi din salon și Louisa îl auzi urcând scările zgomotos și trântind ușa camerei lui.

- A mers bine..., își spuse ea.

Tot restul dimineții, Louisa continuă să coasă pătura, dar se simți înfrântă. Voia să meargă în camera lui Conor, dar simțind că el ar fi vrut să fie singur, hotărî să aștepte până când îi va auzi din nou pașii. Margo intră în cameră și încercă să o înveselească.

- Nu mai știi ce să fac, i se plânse Louisa.

- Problema este că niciuna dintre noi nu se pricepe la copii.

Oare există cineva căreia i-ai putea cere ajutorul?

- Probabil Gwen Hooper. Are doi copii.

- De ce n-o suni? Dacă ai încredere în ea.

- Firește. A pierdut un copil și simt că înțelege atât de multe.

Și apoi, pe la ora unsprezece dimineața, sună telefonul. Din păcate, era Irene care insista ca Margo să se întoarcă acasă. Dimineața continuă să se târască încet și până la prânz Conor încă nu coborâse din camera lui, așa că Louisa o rugă pe Margo să-l aducă.

Dar la masa de prânz domnea o atmosferă tensionată. Conor se uită tăcut la farfuria lui și de-abia se atinse de mâncare.

- Ce îți place să mănânci, Conor? îl întrebă Margo.

- Clătite¹, răspunse el, și biscuiți cu scorțișoară.

- Dacă îi spui Louisei ce vrei, ea o să se-asigure că primești ce-ți dorești.

- Și altceva ce-ți mai place? adăugă Louisa.

Niciun răspuns.

- Mâine trebuie să plec la Colombo, spuse Margo.

Băiețelul o privi cu tristețe.

- Te mai întorci?

¹ *Hoppers*. Clătite tradiționale cu margini crocante, servite în Sri Lanka, la micul dejun, făcute din făină de orez fermentat și lapte de nucă de cocos (n. tr.).

Margo îi zâmbi.

- Foarte curând.

- Pot să vin și eu cu tine?

Margo clătină din cap.

- Nu, tu o să rămâi aici cu Louisa.

Conor se strâmbă.

- Dar ea nu e mătușa mea. De ce trebuie să rămân aici? Cine o să aibă grijă de mine?

- Louisa.

Conor lăsă cu atenție furculița în farfurie și o privi fix pe Margo, afișând o expresie de încăpățânare:

- Vreau să ai tu grijă de mine!

- Știu, scumpule, dar nu putem obține întotdeauna ceea ce ne dorim, nu-i așa? Te vei simți perfect aici, odată ce te vei obișnui cu Louisa.

- Am pentru tine o uniformă nouă și frumoasă, îi spuse Louisa, încercând o tactică diferită.

Conor clătină din cap.

- Școala va începe mâine. Vrei să mergem în camera ta să probezi uniforma?

Tăcere.

Louisa schimbă o privire cu Margo. Oare așa va fi întotdeauna?

Dar până la urmă urcară în camera lui Conor și Margo reuși să-l convingă să-și probeze uniforma. După ce se schimbă în hainele lui obișnuite, Louisa hotărî să-l lase să se joace în grădină, supraveghindu-l tot timpul, ca să se asigure că nu fuge pe ușa din spate. Conor păru mai fericit să se joace cu câinii decât să facă orice altceva, așa că Louisa îl lăsă să se joace mai departe. Când ploaia îl sili să revină în casă, Louisa ascultă zgomotul picăturilor curgând pe asfalt și, deși se simțea ca și cum îi loveau tâmpile, încercă din nou să se apropie de băiețel oferindu-i jucării.

– Vrei să te joci un joc? îl întrebă ea.

Conor se încruntă și se bosumflă.

– Probabil n-ai auzit de el? Se numește *Pirat și Călător*. Ce părere ai? Îți plac pirații?

– Nu-mi plac jocurile.

Auzindu-l că măcar îi răspundea, Louisa mai avu un strop de speranță. Dacă l-ar putea convinge să-i vorbească, ar avea o șansă să se înțeleagă.

În seara aceea, Louisa o sună pe Gwen, care, împreună cu soțul ei, Laurence, urma să petreacă două zile la Colombo. De acolo, prietena ei îi promise că va conduce tot drumul până la Galle, aducând-o și pe micuța Alice.

Dimineața devreme, Margo îl încurajă pe Conor să-și îmbrace uniforma, înainte de a lua autobuzul. Apoi, Louisa îl așteptă pe Leo în pragul ușii și, când acesta veni, au fost de acord să-l ducă împreună pe Conor la școală. Și-n tot timpul cât îl așteptase, încântată c-o să-l revadă, Louisa știuse că va trebui să-și ascundă sentimentele de dragul copilului. Dar când Leo apăru, imediat îi zâmbi larg și, văzând căldura din ochii lui, Louisa se relaxă.

– Conor e în grădină, îi spuse ea.

Leo îi strânse mâna și apoi se duse după băiat.

Deși Conor îl ținu de mână pe Leo atunci când plecă de acasă, el refuză s-o ia de mână și pe Louisa și se bosumflă, mergând tăcut și încet tot drumul, rămânând mereu în urmă. Leo se opri și se așeză pe vine în fața lui, adresându-i cuvinte de încurajare, spunându-i că-și va face mulți prieteni la școală și apoi va reveni la Cinnamon Hills, unde va petrece un weekend minunat. Conor schiță un zâmbet slab și Louisa îl compătimi încă o dată. Un copil care n-a mai fost niciodată la școală trebuie să se simtă atât de ciudat, dar ea credea că era spre binele lui – măcar școala i-ar mai fi distras atenția – și Louisa nu considera că plimbarea de unul singur era

benefică. Intrară împreună pe terenul de joacă din curtea școlii și apoi merseră la cancelarie, unde Leo i-l prezintă secretarei pe Conor. Discutase deja cu directorul să-l înscrie pe copil la școală.

Leo plecă imediat după aceea, spunând că și-ar mai fi dorit să rămână, dar avea, în continuare, multe treburi de rezolvat. Ajunsă înapoi acasă, Louisa se simți brusc singură. Intră în camera lui Conor și găsi un album despre insecte și un altul despre păsări și animale sălbatice. Băiețelul era în mod clar interesat de natură, deci probabil astfel s-ar fi putut împrieteni. Își petrecu restul timpului absorbită de probleme domestice banale și cerându-le servitorilor să-i pregătească copilului o masă de prânz care spera că-o să-i placă.

După aceea, merse să-l ia pe Conor de la școală, dar, când ajunse acolo, secretara aștepta să-i vorbească între patru ochi și îi conduse afară pe ceilalți părinți și copii.

- Vă rog să mă urmați, doamnă Reeve.

Louisa o însoți în cancelarie, unde directorul școlii o aștepta alături de Conor. Îl privi pe băiețel și văzu imediat că avea buzele roșii și umflate. Se încruntă.

- Ce s-a întâmplat?

- Vă rog să veniți cu mine. Secretara mea va avea grijă de copil.

Louisa îl urmă pe director într-un birou separat, unde acesta se așeză la o catedră mare de lemn și-i făcu semn să ia loc în fața lui. Era un fel de celulă și Louisa se simți ca și cum ea însăși ar fi fost copil, tras la răspundere în fața profesorului, din cauza greșelilor comise.

Directorul își împreună mâinile și-i zâmbi înainte de a începe să vorbească.

- Sunt sigur că veți înțelege că aceasta este o mică școală particulară, care are o reputație de apărat.

- Dar ce s-a întâmplat?

- Conor s-a bătut.

- De ce?

Directorul se uită într-un punct fix deasupra capului ei, înainte de a îndrăzni să o privească în ochii.

- Doamnă Reeve, aş vrea să fiţi sinceră cu mine.

- Desigur.

- Copilul este nelegitim?

Louisa respiră adânc înainte de a-i răspunde.

- Dar ce legătură are asta?

- Mă tem că a fost poreclit, i-a fost dată o poreclă urâtă, așa cum se întâmplă în astfel de cazuri.

- Cine a îndrăznit?

Louisa îi observă cutele dintre sprâncene adâncindu-se înainte ca directorul să-i răspundă.

- Colin, băieţelul lui Elspeth Markham. El a început să-l jighească, apoi alţii i s-au alăturat. Mi-e teamă că i-au spus lui Conor că e un bastard.

Louisa îşi încordă maxilarul.

- Dar nu e vina lui Conor.

- Doamnă Reeve, doar nu puteţi fi atât de naivă, încât să credeţi că eu consider c-ar fi vina bietului copil. Nu asta e problema.

- Dar atunci, care e problema?

- Mă tem că ceilalţi părinţi. Nu-mi permit să-i supăr. Doamna Markham a venit să-mi vorbească mai devreme, avertizându-mă că acest copil ilegal va începe şcoala azi. Dânsa a insistat că nu putem avea în şcoală un copil nelegitim, prezenţa lui va submina moralitatea celorlalţi copii. Şi acum, mai ales în lumina celor întâmplate, sunt de părere că într-adevăr Conor nu va putea rămâne aici la şcoală.

După ce Louisa încasă această veste, se întristă gândindu-se cât de mult îl va afecta pe Conor.

- Ar trebui să ne împotrivim acestei forme de agresiune.

- Îmi pare rău.

Louisa se ridică furioasă.

- Și aveți de gând să cedați, pur și simplu?

- Nu am de ales.

- Și atunci cum vom putea schimba vreodată mentalitatea oamenilor?

Directorul clătină din cap.

- Treaba mea este educarea copiilor, nu schimbarea mentalității părinților. Îmi pare rău, doamnă Reeve. Probabil școala singhaleză ar fi mai potrivită pentru Conor?

Louisa îi întoarse spatele și se duse să-l ia acasă pe Conor. Îl luă de mână și fugiră pur și simplu din cancelarie. Directorul trebuie să fi știut că școala singhaleză nu era o opțiune potrivită pentru educația lui Conor, din cauză că acolo Conor ar fi fost perceput ca fiind și mai diferit, așa că acum se vedea pusă în situația în care trebuia să-l educe acasă. Louisa se simți supărată, tristă, dar și neliniștită din cauza a ceea ce i se întâmplase copilului la școală. Acum, pentru ea, Conor era o ocupație cu normă întreagă. Slavă Domnului că Gwen urma să ajungă în curând!

Întremată după un prânz copios, Louisa își petrecu începutul după-amiezei încercând să-l încurajeze pe Conor să vorbească, dar fără succes. Știa că băiețelul nu era obișnuit să fie alături de copii de vârsta lui, dar era greu pentru el să-și petreacă timpul doar cu adulții, mai ales cu unul căruia nu voia să-i vorbească. Conor se simțise bine cu ea la pescuit, când Leo fusese acolo, dar acum nu era deloc fericit ca Louisa să-i poarte de grijă. Îl întrebă ce anume îi plăcea la Cinnamon Hills. Pădurea? Aroma de scorțișoară? Sau parfumul oceanului? Nimic nu păru să funcționeze. Numai de-ar afla ce anume îi lipsea, atunci ar găsi calea de a compensa lipsurile. Leo îi spusese despre locurile secrete ale lui Conor, așa că probabil dacă s-ar juca de-a v-ați ascunselea prin casă el ar descoperi noi locuri ascunse pe care să le îndrăgească.

Însă, din păcate, Conor refuză să se joace, și atunci când Louisa scoase arca lui Noe și întinse toate animalele în jurul lui, Conor sări în sus și călcă în picioare cutia de lemn.

– N-ai voie să faci asta, spuse Louisa, străduindu-se să-și păstreze calmul. Eu doar încerc să te ajut.

Conor o privi.

– Acum ia toate piesele de joc și pune-le la loc în cutie!

Nici nu se clinti.

– Conor, te rog frumos să iei toate animalele și să le pui imediat în arcă!

Tăcere.

Louisa oftă.

– Atunci, foarte bine. Probabil cel mai bine e să te duci în camera ta și să te gândești de ce ai stricat intenționat o jucărie. Și eu, între timp, le voi strânge pe toate.

Îl ascultă urcând furios treptele, trântind ușa camerei lui și se simți învinsă. Singurul lucru care o determina să se simtă mai bine era să se gândească la Leo. Își închise ochii și și-l imagină lângă ea. *Am încredere în tine*, îi spusese el. De dragul lui, dar și de dragul copilului, trebuia să facă efortul să se înțeleagă cu Conor. Nu-l putea dezamăgi.

În dimineața următoare, Louisa intră în camera lui Conor și descoperi că-și golise sertarele. Fereastra era deschisă și atunci când privi în afară, văzu că băiețelul își aruncase toate hainele în grădină. Enervată și neștiind cum să reacționeze, se sperie.

– Vino cu mine! îi ceru ea, stând cu mâinile în șolduri. Trebuie să-ți recuperăm hainele.

Conor rămase nemișcat, cu brațele încrucișate la piept. Era groaznic. În loc ca lucrurile să se îmbunătățească între ei, ele păreau să se înrăutățească de la o oră la alta. Louisa mai privi o dată pe fereastră, când auzi notele melodioase ale flautului care cânta muzica

singhaleză. Norii deveniseră plumburii și era clar că va ploua, așa că ea trebuia să-i strângă imediat hainele și să i le aducă în casă.

- Ce s-a întâmplat, Conor? Îl întrebă ea neputincioasă, stând în genunchi în fața lui. Nu vrei să-mi spui?

- Îl vreau pe Leo, îi răspunse Conor și păru să privească direct prin ea.

Louisa încercă să ridice din umeri și să zâmbească, să-i aducă o stare de bună dispoziție.

- Știi că Leo e ocupat. Dar el va veni să te ia sâmbătă. Vă veți petrece tot weekendul împreună și dacă vrei, probabil vom ieși din nou la pescuit, toți trei. Ți-ar plăcea?

- Vreau să plec doar cu Leo.

- Sunt sigură că ai putea face asta. Hai vino acum, ajută-mă să-ți strâng hainele!

Conor o urmă în grădină și, deși Louisa îi strânse o mare parte a hainelor, cel puțin băiețelul o însoțise. Era doar o mică victorie, dar mai bine decât nimic.

Restul zilei trecu la fel. Louisa încercă să-i citească, dar Conor urlă ca să o sfideze, demonstrându-și astfel lipsa de respect. Atunci când Louisa îl întrebă dacă știa alfabetul, Conor luă un creion și-l scrisese perfect. Cel puțin Zinnia reușise să-i predea ceva, înainte ca boala ei să facă lucrurile imposibile. Louisa încercă să-i testeze cunoștințele de geografie, dar dezinteresul lui Conor era evident. La fel se întâmplă și când trecură la istorie, dar atunci când Louisa începu să scrie cifrele, îi trezi imediat interesul. Îi dădu să rezolve problemele de matematică, apoi îl privi pe furiș, prefăcându-se că nu-i observase interesul. În doar câteva momente, Conor făcu toate adunările pe care i le dăduse și, când termină, luă o carte și se ghemui pe canapea s-o citească. Măcar acum Louisa știa că băiețelul putea citi și că îi plăcea aritmetica. Era un început...

Gwen a sosit vineri după-amiaza, în timp ce Conor era afară și se juca întruna cu Tommy și Bouncer.

- Mă bucur că ai reușit să vii, îi spuse Louisa îmbrățișând-o.

- Am plecat foarte devreme azi-dimineață. Deci... lucrurile s-au mai îmbunătățit?

Gwen privi în jurul ei și apoi o lăsă pe Alice să doarmă pe canapeaua din apropiere, acoperită cu perne.

- Acum, că a mai crescut, Alice nu mai e așa ușor de transportat, dar, din fericire, încă îi mai place să doarmă după-amiaza. Trebuie să o supraveghez în timp ce stă pe canapea. I-am adus un coșuleț de răchită ca să doarmă la noapte.

Louisa clătină din cap.

- O să avem grijă de ea, dar nu-i așa că e absolut superbă, cu părul ei minunat de abanos? Cârliionțat ca al tău.

Gwen îi zâmbi.

- Așadar? Acum e mai bine?

Louisa își privi prietena în ochi. N-avea niciun rost să se prefacă.

- Sinceră să fiu, nu știu ce să fac. Și..., făcu ea o pauză. Mă tem că e ceva ce nu ți-am spus. Copilul de care am grijă nu și-a pierdut doar mama.

- Ah!

- E fiul lui Elliot.

Gwen se uită la ea cu ochii măriți de uimire și se albi la față.

- El locuiește în Cinnamon Hills, dar în timpul săptămânii stă aici la mine, pentru că Leo McNairn, proprietarul plantației de scorțișoară, este ocupat cu munca. Leo e vărul răposatei mame a lui Conor. Cândva o să-ți povestesc totul, dar acum prefer să nu intru în detalii.

Gwen încuviință.

- Nu-ți face griji. Îmi spui când o să te simți pregătită.

- Îți mulțumesc.

- Mai bine vorbim despre Conor?

Louisa încuviință.

- După moartea lui Liyoni și eu l-am supravegheat cu atenție pe Hugh, pentru că era nefiresc de tăcut. Dar curând mi-am dat seama că tăcerea era felul lui de a se adapta situației și a trebuit să aștept să-mi vorbească atunci când a fost pregătit.

- Conor suferă în tăcere, știu asta.

- Poate găsim o cale să ajungem la sufletul lui.

- Nu știu.

- Trebuie să se simtă extrem de copleșit de tot ce i s-a întâmplat. Școala e doar picătura care a umplut paharul.

- Crezi că aș putea face eu ceva să-l ajut?

Gwen păru să se gândească și nu-i răspunse imediat.

- Probabil că nu, spuse ea în cele din urmă. Va avea nevoie de timp să se obișnuiască puțin cu această pierdere uriașă. Vorbește? Spune ceva?

- În principiu spune că nu mă place...

- Acum fii sinceră! Tu *îl plăci*?

- Din cauza asemănării lui cu Elliot, nu-mi este întotdeauna ușor. Îl văd pe Elliot oglindindu-se în ochii lui Conor, văd că au asemănătoare forma capului sau o anumită expresie ironică

așternută pe chip. Asemănarea asta îmi taie respirația și apoi mă simt zdruncinată când mă gândesc la ce-ar fi putut fi...

- Amândurora vă este greu.

- Da.

- Conor se simte trist, desigur, dar e probabil și foarte supărat.

Știu că Hugh era supărat. Și s-ar putea foarte bine să se răzbune pe tine.

Louisa i-l arată pe fereastră.

- Uite-l, acum e în grădină! Dacă ne apropiem de fereastră, putem să vedem ce face.

Amândouă se îndreptară spre ușile de sticlă și-l priviră pe Conor, aruncând cu entuziasm o minge câinilor. Aceștia lătrau veseli, alergau înnebuniți după minge, apoi reveneau și mai fericiți lângă copil, dornici de joacă. Louisei îi veni inima la loc când îl văzu pe băiețel jucându-se atât de binedispus.

- Cred că răbdarea este cheia, zise Gwen.

Conor se opri brusc, ca și cum le-ar fi ascultat. După un moment, el se duse într-un tufiș și se ghemui acolo. Luă ceva de pe jos și legănă în căușul palmelor. Când ridică privirea și le văzu la fereastră, Louisa îi făcu semn cu mâna. Apoi deschiseră ușa și ieșiră amândouă în grădină.

În grădină, o briză blândă și umedă adia pe deasupra tufișurilor și a plantelor. Louisa își trecu mâna prin păr.

- Umezeala asta îmi distruge coafura.

Gwen încuviință.

- Conor, ea este prietena meu Gwen, spuse Louisa. A adus-o aici și pe Alice, care e un bebeluș. Vrei s-o vezi?

Băiatul clătină din cap.

- Ce ai acolo? îl întrebă Gwen.

Vocea lui Conor tremură de emoție:

- E o pasăre, dar ceva nu e în regulă cu ea.

- Pot să mă uit?

Băiețelul încuviință și Gwen se apropie.

- Nu zboară. Doar tremură.

- Lasă-mă s-o văd!

Gwen se uită la pasăre cu atenție.

- Cred că e o nectarinidă, dar acum e foarte speriată. Hai s-o supraveghem câteva minute și, dacă nu-și revine, o ducem în casă și-i facem loc în camera ta? De obicei, nectarinidele își revin repede.

După aproximativ zece minute în care pasărea nu-și revenise, o duseră înăuntru.

- Louisa, ai o cutie de carton? o întrebă Gwen.

Ea găsi o cutie, așeză în interiorul ei o bucată de pânză moale și găuri capacul, pentru ca pasărea să poată respira.

- Oare va funcționa? îl întrebă pe Conor și el dădu din cap.

- Trebuie s-o lăsăm să se odihnească o oră și apoi ne întoarcem să vedem cum se mai simte.

Lăsară cutia în camera lui Conor și coborâră să aștepte.

- Cum o să se hrănească? întrebă el.

- Mai târziu am putea încerca să-i picurăm apă cu zahăr dintr-o pipetă. Vrei să o hrănești tu? îi sugeră Louisa.

După o oră, merseră în bucătărie să ia pipeta. Încălzi puțină apă și-l rugă pe Conor să adauge un strop de zahăr. Conor îndeplini solemn ceea ce i se cerea. Odată ce apa îndulcită cu zahăr se răci, fu rugat să aducă cutia. Când băiețelul reveni în bucătărie ținând cutia în mână, Louisa îi dădu pipeta.

- Strânge-o puțin ca să picure apa și apoi fii foarte atent când deschizi capacul!

Conor deschise cutia și-i dădu păsării să bea apă cu pipeta. Nectarinida luă o înghițitură, deschizând și închizând ciocul foarte repede.

- Acum hai s-o scoatem în grădină și să vedem dacă e gata să zboare din nou, îl îndemnă Louisa.

Ieșiră în grădină, iar Conor ridică din nou capacul cutiei. Pasărea privi în jurul ei și apoi își luă repede zborul.

Louisa zâmbi.

- Bravo, Conor. Ai salvat-o!

Sâmbătă a fost o zi luminoasă și strălucitoare și Louisa își dădu seama că de-abia aștepta să-l revadă pe Leo. După întâmplarea cu pasărea, lucrurile se mai îmbunătățiseră, dar în general, fusese o săptămână dificilă. Se îmbracă și-și perie buclele blonde cu mai multă atenție decât de obicei, deși încerca tot timpul să se convingă că nu se aranjează special pentru Leo și făcea eforturi să-și ignore dorința de a-l simți din nou aproape.

Conor era încă și mai entuziasmat decât ea și, pentru prima dată, era vioi așa cum trebuia să fie un copil de șapte ani. Bucuria lui îi încălzi inima Louisei, deși se simțea ușurată că urmau două zile în care va avea timp pentru sine. De la moartea lui Elliot, se obișnuise cu propria-i companie, ba chiar se obișnuise să doarmă singură, ceva ce nu crezuse că se va întâmpla vreodată.

Fu surprinsă când prima persoană care sosi se dovedi a fi tatăl ei. Îi adusese lui Conor un cadou, pe care deocamdată îl lăsase afară.

- Hai să mergem să vedem ce ai primit, spuse Louisa. Conor, vrei să mergem să vedem cadoul?

Copilul nu-i răspunse.

Dar împreună cu Louisa îl urmă pe Jonathan în grădină și ochii îi străluciră de bucurie când văzu o bicicletă nouă, așezată lângă ușa de la intrare.

- Chiar e pentru mine? întrebă el, privindu-l pe Jonathan cu ochii mari de uimire.

În mod evident încântat atunci când Jonathan încuviință, Conor atinse șaua, dar apoi se întristă iar.

- Nu știu să merg cu bicicleta, spuse el.

- Toți trebuie să începem de undeva, îi răspunse Jonathan. Hai urcă-te pe șa și eu țin ghidonul în timp ce tu vei pedala.

Conor păru să ezite, dar apoi făcu așa cum îi sugerase Jonathan și cei doi ieșiră la plimbare cu bicicleta pe șosea, iar în curând nu se mai vedeau. În timp ce ei lipseau, Leo apăru la volanul camionetei și Louisa se bucură să aibă câteva minute doar pentru ei. Nu însemna mare lucru, dar tot era mai bine decât nimic. Strada era complet liniștită și rămaseră un moment cufundați în tăcere, apoi pălăvrăgiră vrute și nevrute, în timp ce urmăreau o pisică cu ochi portocalii, care se furișa pe lângă perete. Louisa era foarte conștientă de distanța dintre ei și știind că aveau nevoie să discute așa cum se cuvine, vru să-i spună mai multe. Leo îi întinse mâna, dornic să o asigure de sentimentele lui.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el.

- Și mie.

Apoi o întrebă cum s-a descurcat cu Conor. Louisa oftă, nedorind să-l dezamăgească, dar știind că trebuia să audă adevărul.

- Nu pot să aflu prea multe de la el și se pare că îi displace tot ce fac.

- Dă-i timp! Își va reveni.

- Asta-mi spune și prietena mea Gwen. A venit să stea cu mine câteva zile și să mă sfătuiască. Sper să ai dreptate. Sinceră să fiu, a fost epuizant să încerc să mă gândesc la toate lucrurile pe care și le-ar putea dori. Cel mai rău lucru este că școala nu vrea să-l accepte pe Conor.

Leo încremeni.

- Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- Unii dintre copii l-au numit bastard și apoi Conor s-a bătut cu ei. Directorul școlii mi-a spus că alți părinți s-au plâns din cauză că el ar fi nelegitim.

Leo se încruntă.

- Ar fi trebuit să mă suni.

- Îmi pare rău. Știam că ești ocupat.

- Bietul copil! Și acum unde este?

- Se plimbă cu bicicleta pe care i-a dăruit-o tatăl meu. Îl învață să meargă pe bicicletă.

- Asta sună bine.

- E uimitor, dar planul tatei a fost inteligent și a avut succes.

Până acum, Conor nu l-a mai întâlnit niciodată pe tata și, totuși, s-a dus cu el la plimbare cu bicicleta, fericit nevoie mare.

- Țsta e un semn bun.

Louisa se încruntă.

- Nici Margo nu-i displace. Numai pe mine mă urăște din senin.

- Probabil crede că încerci să-i iei locul mamei lui.

Louisa tăcu.

Leo își lăsă mâna pe brațul ei și Louisa îi simți căldura direct pe piele.

- Amândoi știm că nu vrei să faci asta. Trebuie să ne asigurăm că știe și el.

Dintr-odată se auzi un strigăt vesel.

- Leo! Uite!!!

Era Conor care se plimba acum pe bicicletă fără nicio teamă. Jonathan venea după el, răsând în timp ce încerca să-l prindă din urmă.

- Nu i-a luat prea mult timp să învețe! spuse Louisa când copilul coborî de pe șa, își rezemă bicicleta de zid și apoi fugi în brațele lui Leo.

Jonathan zâmbi plăcut impresionat să-l revadă pe Leo și îi strânse mâna.

- Copilul are un talent înnăscut. A reușit să învețe să meargă pe bicicletă în cinci minute. Cel mai greu mi-a fost să-l conving să încetinească.

- Putem să luăm bicicleta acasă? întrebă Conor, cu obrazii îmbujorați și ochii strălucitori de emoție. Te rog, Leo?

Leo încuviință.

- O voi instala în portbagajul camionetei.

- Va trebui să fii atent pe plantație. Drumul de acolo e mult mai accidentat decât cel de aici, spuse Louisa.

Conor o ignoră, dar Leo insistă că Louisa avea dreptate și că acolo trebuia să meargă mai încet sau risca să cadă.

- O să fiu atent, promise Conor și-l îmbrățișă pe Leo.

Leo așază bicicleta în portbagajul camionetei, îi zâmbi larg Louisei și în câteva minute dispărură din peisaj.

- Tată, îți mulțumesc pentru asta, spuse Louisa. Să sperăm că atunci când se întoarce, o să ușureze puțin lucrurile. Știi că școala nu vrea să-l accepte?

- Mi-a spus Elspeth Markham. Se pare că toată lumea știe că el este fiul lui Elliot.

- Te deranjează?

Jonathan ridică din umeri.

- Trebuie să recunosc că da. Dar cel mai mult, din cauză că sunt supărat pe Elliot. Conor e un copil bun și bietul de el a trecut prin atâtea greutăți. La naiba cu bârfele!

Louisa îi zâmbi cu mândrie. Tatăl ei nu o dezamăgise niciodată.

- Problema e că eu nu-l pot educa singură. Mă gândeam c-ar avea nevoie de un mediator.

- N-ai o servitoare franțuzoaică la bucătărie?

- Ba da. Camille.

- Roag-o să-l învețe pe Conor noțiuni elementare de limba franceză. Eu te ajut cu plăcere și-i predau istorie și geografie, când am timp. Iar tu va trebui să-l înveți matematica, engleza și științele naturii.

- Pare un plan grozav. Nu vreau să-l suprasolicit pe Conor, dar are nevoie să fie ocupat, altfel, se va plictisi. Oare luna ai avea timp o oră să stai cu el? Cred că pe tine o să te vrea și ar fi un bun început. Sau, poate, mai întâi îl scot la o plimbare cu bicicleta – să vedem ce vietăți descoperim – și te ocupi tu de el mai târziu.

- Atunci rămâne pe luni.

Jonathan o privi cu atenție.

- Acum hai să ne plimbăm puțin pe metereze. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine să se joace vântul prin părul tău.

- Gwen e aici, îi dă bebelușului să mănânce. Stai să văd dacă nu vrea să vină cu noi.

Louisa se duse înăuntru, dar ieși clătinând din cap.

- Nu poate să vină. Încearcă s-o adoarmă pe Alice.

Chiar înainte să plece amândoi la plimbare, sosi poștașul și-i dădu Louisei un plic. Ea îl deschise, apoi oftă adânc.

- Ce este?

- Un bilet de la De Vos, îmi cere să ne întâlnim luni, la prânz, la tribunal.

- Este semnat?

- Da. Probabil iar vrea să-și recupereze banii.

Louisa băgă în buzunar biletul și plecară la plimbare.

- O datorie legală ar trebui să fie luată din averea lui Elliot, spuse Jonathan.

Louisa pufni.

- Ce avere! Oricum, nu există nicio datorie legală, nu-i așa? Contractul era fals.

- Atunci, tu n-ai nicio treabă.

- Oare n-am putea să-i dăm banii? Să-l facem să plece, o dată pentru totdeauna?

- E o sumă foarte mare și încă nu știi ce s-a întâmplat cu toți banii pe care Elliot i-a scos din contul lui. Trebuie să fie pe undeva.

- Cred că o parte din ei a ajuns la Zinnia. Într-o scrisoare pe care am găsit-o, Elliot chiar spunea că va pune bani deoparte pentru ei. Problema e că nu știu unde să mai caut restul.

- Vrei să te întâlnești cu De Vos?

- Cred că da.

- Vin cu tine.

- Nu, aș prefera să rezolv singură.

- De ce?

- Pentru că simt că eu trebuie să îl înfrunt. Altfel, n-o să scap niciodată de el.

Urmă o tăcere scurtă, în timp ce se plimbau.

- Ei bine, spuse tatăl ei în cele din urmă, anunță-mă dacă te răzgân-dești. Și acum, povestește-mi cum merg lucrurile cu magazinul!

Louisa îi spuse încântată cât de bine lucrau constructorii, con-vinși că vor termina treaba în câteva săptămâni și că ea ar putea coopta în echipă un alt bijutier.

- Am un contact pentru tine, îi spuse Jonathan. Un argintar care creează perii, piepteni, podoabe și bijuterii.

- Exact ce aveam nevoie!

Louisa și Gwen hotărâră să ia masa la New Oriental Hotel, transportând bebelușul între ele în coșul de răchită, deși acum, că Alice crescuse, nu mai era așa ușor. Din fericire, încă dormea în mod regulat, așa că ele își planificară prânzul la ora la care bebe-lușul dormea de obicei.

- O, Doamne! exclamă Gwen atunci când sosiră la restaurantul hotelului. Ultima oară am fost aici de Crăciun. Nu-i așa că timpul a zburat?

Femeile traversară holul impunător de la recepție, de culoarea abanosului, și ajunseră la sala de mese elegantă.

Așezate la o masă de lângă fereastră, de unde puteau urmări oamenii care treceau, discutară fleacuri. Apoi, după ce comandară, Gwen îi povesti mai multe despre viața ei la plantația de ceai și despre cum îl cunoscuse pe Laurence la Londra.

- Am știut din clipa în care l-am văzut.

- Dragoste la prima vedere?

Gwen încuviință.

- Așa cred. Eram la o serată muzicală la Londra. Am fost pierdută în momentul în care am făcut cunoștință, mi-a sărutat mâna și mi-a zâmbit.

- Ce romantic!

- Pe urmă ne-am întâlnit în fiecare zi. Părinții mei n-au fost prea fericiți că un văduv de treizeci și șapte de ani vrea să se însoare cu mine, dar au revenit la sentimente mai bune atunci când Laurence s-a oferit să lase un director responsabil pe plantația de ceai și să revină să locuiască în Anglia. Eu nici nu voiam să aud așa ceva. I-am spus că dacă inima lui era în Ceylon, acolo era și inima mea.

- Și așa a și fost.

- Da.

Louisa respiră adânc.

- Am vrut să-ți explic mai multe despre Conor.

Gwen îi zâmbi călduros.

- Doar dacă ești pregătită.

Louisa dădu din cap și îi spuse întreaga poveste despre datoriile lui Elliot, despre Zinnia și despre fiul lor.

- Tot nu înțeleg de ce a făcut-o, spuse ea. Aventura lui a durat aproape opt ani. Ți vine să crezi? Aproape două treimi din tot timpul când am fost căsătoriți.

Gwen îi întinse mâna peste masă.

- Louisa, nu e vina ta, știi asta, nu?

- Asta îmi spun și eu.

- Fii convinsă de asta!

- Cred că totul ar fi fost diferit dacă am fi avut un copil. Știi, mă simt ca o mamă.

- Trebuie să-ți fie așa de greu. Îmi pare rău.

Louisa se uită pe fereastră și-o văzu trecând pe Janesha, proprietara magazinului de delicatese. Ridică mâna în semn de salut.

- Elliot a fost atât de tandru atunci când am pierdut-o pe Julia. Credeam pe-atunci că nu aş fi putut cere un soţ mai bun. Şi acum mă simt ca o fraieră.

- El era fraier pentru că nu şi-a dat seama ce avea.

- Tocmai asta e problema. Cred că în multe privinţe el şi-a dat seama, dar pur şi simplu nu s-a putut abţine. Nu a rezistat ispitei şi s-a dus la Zinnia imediat după ce am suferit primul avort spontan. Cred că de atunci soarta ne-a fost pecetluită.

- Nu şi dacă s-ar fi oprit.

- Probabil.

- La început părea că totul se prăbuşeşte. M-am simţit complet trădată, ca şi cum brusc aş fi devenit nimeni. Că n-aş mai fi contactat pentru el. Că Elliot nu m-ar fi putut înşela dacă aş fi contactat într-adevăr pentru el. M-am simţit atât de mică, de parcă nici măcar n-aş mai fi existat cu adevărat.

- Şi acum?

- Acum încă mă doare trădarea lui, dar e prea epuizant ca să mai fiu furioasă pe el.

Louisa oftă.

- Oricum, acum mă simt de parcă aş fi redevenit eu însămi. Sau, cel puţin, părţile de care aveam nevoie cel mai mult.

- Şi eu am simţit că mă pierd, după ce a murit Liyoni.

- Îmi pare atât de rău. E un sentiment îngrozitor, nu-i așa? Acum sunt mai puternică. Dacă nu eram mai puternică, n-aş fi putut avea grijă de Conor.

- S-ar putea să te simţi puternică, dar nu uita că uneori lucrurile ne prind din urmă.

Atunci veni mâncarea şi un timp au fost ocupate să guste toate bunătăţile. Alice scânci în somn şi Gwen se aplecă deasupra coşuleţului ei să vadă cum se simte.

- Visează, spuse ea şi-i mângâie obrazul fiicei sale. Acum povesteşte-mi mai multe despre Leo!

- Suntem prieteni.

Gwen îi zâmbi Louisei.

- Și?! o îndemnă Gwen.

- Ei bine, așa cum îți spuneam, el este proprietarul unei plantații de scorțișoară de lângă Galle. Acolo a trăit și Zinnia. Erau veri. Ce păcat că erai ocupată azi-dimineață când Leo a venit să-l ia pe Conor!

Louisa se întrerupse.

- Și? o îndemnă Gwen.

- Și adevărul e că îmi place să fiu cu Leo.

- Aha! Pare exact ce ai nevoie.

- Dar oare nu e prea devreme?

- Te face fericită?

Louisa se gândi la asta.

- Mă face să simt din nou că trăiesc și pare atât de serios, după tot ce a făcut Elliot. Am petrecut destul timp împreună și mi-e atât de ușor să vorbesc cu el. Tare aș vrea să-l întâlnești și tu.

- Poate c-o să-l cunosc mâine, când ți-l aduce înapoi pe Conor. A fost vreodată căsătorit?

Louisa clătină din cap.

- E oarecum burlac.

- Oarecum, dar cu el cred că e ceva mai mult de atât.

- Cred că dacă cineva te convinge să ai o părere bună despre tine însăși, atunci ar fi bine să-i dai o șansă. Ce a făcut Elliot trebuie să te fi determinat să-ți pierzi încrederea în oameni.

Louisa dădu din cap.

- Oricare ar fi rezultatul, calul de dar nu se caută la dinți.

- Chiar crezi asta? Am emoții să nu cumva să greșesc. Cum îți dai seama dacă cineva te place cu adevărat?

- Trebuie să-ți ascuți instinctul.

- Tocmai asta este. Vreau atât de mult să am încredere în Leo și uneori chiar cred că reușesc, dar după Elliot...

- Nu-l lăsa pe Elliot să-ți distrugă viitorul! Dacă Leo este ceea ce vrei, uită ce ți s-a întâmplat înainte de el. Trebuie! Gwen oftă și continuă: Nu știu, dar orice ne-ar rezerva viața, trebuie să găsim o cale să ne descurcăm, nu-i așa?

- Dar tu ai fost fericită cu Laurence?

- Da, dar am avut și noi greutățile noastre.

- Desigur. Pierderea fiicei tale trebuie să fi fost extrem de dureroasă pentru amândoi.

Gwen se uită în jos și Louisa se întrebă dacă nu cumva era ceva mai mult ce prietena ei nu-i mărturisea.

Restul zilei trecu fără evenimente, dar, spre surprinderea ei, Louisa descoperi că îi era dor să-l aibă pe Conor prin casă. Și când Gwen adormi după-amiază târziu împreună cu Alice, cu excepția zgomotelor obișnuite, a scârțâitului podelelor vechi de lemn și a noilor conducte instalate, casa era prea liniștită. Simțindu-se ca o străină în propria-i casă, Louisa citi un capitol dintr-un roman, continuă să-și coasă cuvertura din petice și ieși la plimbare cu cei doi câini. Și, în tăcere, se trezi că visează cu ochii deschiși la Leo, mintea ei revenind la el din nou și din nou. Felul în care el vorbea, felul în care el se mișca și felul în care îi străluceau ochii întunecați, atunci când îi zâmbea. Louisa reușea să și-l imagineze atât de clar, de parcă ar fi fost alături în aceeași cameră. Ce-i spusese lui Gwen era adevărat. Leo o ajutase să-și recapete încrederea și ea de-abia aștepta să-l revadă.

A doua zi de dimineață, auzind un plâns de bebeluș, Louisa se trezi brusc. Dar, cu ochii larg deschiși, știa că fusese doar un vis. Nu exista niciun bebeluș. Apoi, ca o ironie a sorții, o auzi pe Alice plângând. Louisa se gândi la Conor. Acum avea un copil de care trebuia să aibă grijă și copilul era copil, deci Conor ar putea fi singura ei șansă de a fi mamă.

În acea după-amiază, Irene și Margo își făcură apariția pe neașteptate. Louisa se simți neliniștită și o privi pe Margo, în timp ce le invita în living. Margo își arcui sprâncenele și ridică din umeri.

- Ce păcat că ați ratat ora ceaiului! spuse Louisa. În loc de obișnuita prăjitură de duminică, am avut o tartă franțuzească, gătită de Camille. E o bucătăreasă excelentă.

Margo încuviință.

- Cina va fi servită în curând, dar până atunci, dacă doriți, o rog pe Camille să vă pregătească sendvișuri. Vreți?

- N-avem încotro, răspuse Irene și își strânse buzele.

- Ar fi trebuit să mă anunțați că veniți.

- Îmi pare rău. Am luat autobuzul devreme, mărturisi Margo. Totul a fost pe fugă.

- Voi trece direct la subiect, spuse Irene. Am venit să-mi văd nepotul. Margo zice că e aici. Nu c-ar fi vrut să-mi spună, oricum...

Margo îi ceru scuze Louisei în șoaptă.

Louisa oftă.

- Mă tem că nu e aici.

Irene o iscodi din priviri.

- Atunci unde este?

- Am planificat să-și petreacă cinci zile pe săptămână aici și weekendurile la Leo până când va fi destul de mare încât să meargă la internat.

- Mi se pare cel mai neinspirat plan. Copiii au nevoie de continuitate, de stabilitate, pentru ei e nevoie ca lucrurile să rămână neschimbate. Toate aceste tulburări și schimbări nu-l vor ajuta deloc.

- Noi ne gândeam că vom putea face lucrurile să meargă.

- Am de gând să stau aici cel puțin o săptămână. Deși Harold nu este de acord, eu vreau să-l cunosc pe băiat.

Louisa simți că-i tremură inima.

- Irene, nu cred că asta e o idee bună. Întâi lasă-l să se obișnuiască puțin cu mine.

- Mă tem că va trebui să insist.

- Are nevoie de timp, Irene, înainte să întâlnească o nouă persoană. Pentru Conor a fost o schimbare imensă.

- Nu sunt o persoană nouă! Sunt bunica copilului. Te avertizez, i-am cerut avocatului meu să facă demersuri pentru obținerea custodiei.

Louisa oftă. Numai de asta mai aveau nevoie acum!

Irene era ultima persoană pe care și-o dorea să-i judece tentativele de comunicare cu Conor, mai ales că era extrem de serioasă în privința custodiei. Louisa o privi pe cumnata ei, dar Margo păru supusă și atitudinea ei o convinse pe Louisa să se întrebe dacă asta era din cauză că avea legătură cu William și cu divorțul lui.

Se auzi o bătaie la ușă și intră Camille, aducându-le un platou de sendvișuri.

- Iertați-mă! spuse ea. Ashan a trebuit să iasă. Mai aveți nevoie de ceva?

- Gin tonic, comandă Irene.

- Eu vreau doar apă, te rog, spuse Margo.

- De fapt, Camille, dacă tot ești aici, voiam să te întreb dacă ai fi dispusă să-l ajuți pe Conor să învețe noțiunile de bază ale limbii franceze.

- Cu multă plăcere, doamnă.

Odată ce servitoarea părăsi camera, Irene o privi pe Louisa.

- Îți ceri unei servitoare de la bucătărie să-mi educe nepotul?

- Este o idee bună. Conor n-a fost niciodată la școală și are multe lucruri de recuperat și de învățat.

- Dar de ce nu poate merge la școala de aici?

- Nu vor să-l primească, din cauză că este un copil nelegitim.

Copiii l-au jignit.

Irene făcu ochii mari de uimire.

- N-o să spun că asta nu reprezintă un obstacol, dar, dacă noi l-am adopta pe Conor, copilul va deveni legitim, nu-i așa? Și dacă ar merge la școală în Colombo...

Louisa o întrerupse.

- Nu cred că Leo ar fi de acord. Conor locuiește la Cinnamon Hills. Acolo e casa lui.

- Dar ce reprezintă Leo acesta pentru copil? Din ceea ce-am auzit de la o prietenă a lui Elspeth Markham, el e doar un văr de-al doilea sau un văr de gradul unu mai îndepărtat. Am și uitat ce este. În orice caz, bunicii au prioritate.

Camille reveni cu băuturile și se făcu liniște în salon. Louisa și-ar fi dorit ca Irene să nu fi venit. Prezența ei avea să complice lucrurile. Cât despre Conor, ea nu știa la ce să se aștepte din partea lui, dar spera la un comportament mai bun, altfel va trebui să îndure comentariile răutăcioase ale Irenei.

După-amiaza târziu când Leo îl aduse înapoi pe Conor, cerul era în continuare colorat într-o nuanță delicată de violet strălucitor, briza adia blând și nu era niciun semn de ploaie iminentă. Gwen și Louisa ieșiră împreună în grădină și Louisa i-l prezentă prietenei ei pe Leo.

– E o plăcere să te cunosc, spuse Gwen, zâmbindu-i larg și dând mâna cu el.

Leo îi strânse mâna.

– Asemenea.

– Cum s-a simțit Conor? îl întrebă Gwen.

Leo înclină capul.

– Foarte bine.

Și, într-adevăr, Conor părea schimbat în bine. În locul privirii încruntate și bosumflate, îi zâmbi Louisei și ea observă că prinsese culoare în obraji. Era un zâmbet de bun găsit și ea spera că asta însemna că va urma o săptămână mai ușoară.

– Conor s-a plimbat pe bicicletă aproape tot weekendul, adăugă Leo. I-am spus că are voie să se plimbe și prin Galle, dacă îl însoțește cineva.

- Îmi place să merg pe bicicletă, mărturisi Louisa și se aplecă să stea de vorbă cu Conor. Când eram mică, îmi petreceam tot timpul plimbându-mă cu bicicleta. Mâine-dimineață, la prima oră, mergem la plimbare. Sigur, doar dacă vrei tu. Și mai târziu, tatăl meu te va ajuta cu lecția de istorie.

Margo ieși și, în timp ce ea și Gwen vorbeau cu băiețelul, Louisa îl trase deoparte pe Leo.

- Mă tem că bunica lui Conor, Irene, s-a întors cu tot felul de planuri.

- Ca de exemplu?

- Pentru început, vrea să-l ducă în Colombo. Sincer, Leo, Irene ar fi ultima persoană care ar trebui să aibă grijă de el. O să-l distrugă.

- Ei bine, întâi va avea de-a face cu mine. Nu-ți face griji! S-ar putea ca toată planurile ei să fie în zadar.

Louisa oftă.

- Sper să ai dreptate.

În timp ce Conor era absorbit de dialogul cu Gwen și Margo, Louisa se întoarse brusc, îl privi pe Leo și simți cât de greu cântărea această problemă, oricare ar fi fost ea. Abia dacă îndrăznea să se gândească la ceea ce i-ar putea aduce viitorul, dar voia pur și simplu să se agațe strâns de senzația de a fi așa de aproape de el, încât îl auzea respirând.

- Ești bine? o întrebă el încet.

Louisa încuviință.

- Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! Și nu doar pentru Conor.

Înțelegeți ce vreau să spun?

Ea încuviință iar. Ochii i se încețoșară din cauza lacrimilor și clipi repede.

- Oricum, înainte să plec, n-ai vrea să mă prezinți Irenei?

Chiar atunci, Irene ieși în grădină și-i privi nedumerită pe Louisa și Leo.

Ea se simți paralizată, dar Leo îi întinse mâna.

- Leo McNairn, tutorele lui Conor.

Irene pufni disprețuitoare, dar îi strânse mâna.

- Irene Reeve.

Apoi se întoarse spre Conor și, fără nici cea mai mică ezitare, bătu din palme și începu să gângurească pe deasupra lui.

- Și el trebuie să fie scumpul meu nepoțel. Ce mult îi semeni tatălui tău! Ce minunat este! Ciudat, nu-i așa, Louisa?

- Da. Conor e leit Elliot, recunosc ea, dar, fără să-l privească măcar pe micuț, știu că era șocat de faptul că bunica lui îl luase așa brusc în primire.

Nu fusese cea mai subtilă întâlnire și Louisa era îngrijorată de felul în care Conor va primi veștile.

- Ei bine, spuse Leo. Mi-a părut bine să te cunosc, Irene, și pe tine, Gwen, dar acum trebuie să plec. Conor, să fii cuminte!

Băiețelul îl îmbrățișă și apoi se retrase un pas, părând că se luptă să înțeleagă ceva.

- Chiar e bunica mea? Întrebă el în cele din urmă.

Leo încuviință.

- Dar nu uita că Louisa are grijă de tine!

Louisa ar fi preferat să i-l prezinte pe Conor Irenei în casă, după plecarea lui Leo, dar acum soacra ei remarcase felul în care el o privea pe Louisa și cum ea mai avea atât de puțin și izbucnea în lacrimi. Louisa știa că aceste întâmplări ar atrage eventuale observații și Dumnezeu știe ce alte împotriviri. În timp ce Leo și Louisa merseră lângă camioneta lui, el îi șopti cu voce joasă, nedorind să fie auziți de Irene.

- Nu poți să fugi de-aici într-o seară? Aș vrea să ne întâlnim cum se cuvine...

Louisa simți o frison de plăcere.

- Ba da.

Leo îi zâmbi larg.

- M-am gândit să mai trec pe la tine, dar acum cu soacra ta pe aici, s-ar putea să nu fie o situație prea confortabilă, pentru niciunul dintre noi.

- Ce-ar fi să vii marți? Până atunci Conor ar avea timp să se acomodeze puțin.

- Excelent. Și n-o lăsa pe Irene să te supere!

- Trebuie să-ți spun că vrea neapărat să obțină custodia lui Conor. Leo își îngustă ochii.

- Serios? N-are nicio șansă!

Se întrerupse un moment.

- Uite, Conor e cu Irene, nu vrei să evadezi puțin de acasă?

- Acum?

- Da.

Louisa încuviință.

- Dar nu pentru multă vreme.

- Haide. Să mergem la dig!

Pășind aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă, se plimbară mirosind peștele atârnat la uscat pe tarabe, când trecură prin dreptul magazinului. Toată lumea o salută pe Louisa, în timp ce mergeau împreună mai departe și ea le zâmbi tuturor.

- Îi cunoști pe toți oamenii din oraș, exclamă Leo.

- Pe majoritatea.

- Vrei o înghețată? o întrebă el și se opri în fața teighelei unui vânzător de înghețată.

- Cu aromă de șerbet de mango, te rog, spuse Louisa.

Leo cumpără înghețatele și îi oferi una.

Se plimbară pe lângă arborele aromat de frangipani și în cele din urmă ajunseră la vechile ziduri de apărare ale orașului, de unde contemplară oceanul argintiu strălucitor în amurg.

- Oceanul pare nesfârșit, nu-i așa?

Louisa încuviință în timp ce se rezemă de metereze și continuă să-și mănânce înghețata.

- Îmi place mirosul sărat al oceanului și felul în care mereu își schimbă culorile.

- Ce înseamnă pentru tine să trăiești aici? făcu Leo un semn către ocean.

- Simt că aici sunt rădăcinile mele.

El o privi și-i șterse cu degetul picătura de înghețată de pe bărbie, apoi o gustă.

- Mulțumesc, îi spuse Louisa.

- Ai fi dispusă să trăiești vreodată în altă parte? o întrebă el.

- Asta depinde de motivul mutării. Dar tu?

- Cred că Cinnamon Hills este primul loc care-mi aparține cu adevărat. Îmi place să dețin controlul asupra vieții mele.

Louisa își înclină capul și se încruntă puțin.

- Înainte nu aveai control asupra vieții tale?

- Într-un anume fel, am deținut întotdeauna controlul, dar multe dintre deciziile mele au fost rezultatul întâmplării. Plantația de scorțișoară este un lucru pe care l-am ales și căruia i-am dedicat câțiva ani din viața mea.

- Și acum trebuie să te gândești și la Conor.

Leo încuviință.

- Ceea ce schimbă totul.

Louisa se întrerupse.

- Leo, crezi că încrederea este mai importantă decât dragostea?

- Probabil nu poți avea una fără cealaltă.

- Am avut încredere în Elliot.

- Toți am avut încredere în cineva care nu merita. Dar nu poți lăsa ca o singură trădare să-ți domine viața, pentru că altfel nu vei mai putea trăi niciodată cu adevărat.

Leo se întoarse spre ea și-i ridică bărbia în timp ce o privea.

- Și acum? Cum te simți acum?

- Am senzația c-am început să simt din nou că trăiesc.

În seara aceea, lucrurile decuseră într-un mod relativ pașnic și când Conor fu pus în pat la culcare, Gwen îi zâmbi Louisei și-i spuse cât de mult îi plăcea Leo. Chiar și în cele câteva momente cât discutaseră, își dăduse seama că era un bărbat adevărat.

- Da, foarte, îi spuse ea.

Louisa era bucuroasă să audă asta și, de asemenea, se simți ușurată văzând cum Conor se acomodase și mai bine; băiețelul se spălase de bunăvoie pe dinți și-și pusese pijamaua, fără obiecții. Ba chiar îi permisesse Louisei să-i citească o poveste înainte de culcare. După ce ea terminase de citit povestea, Conor o întrebase de fetița despre care ea îi povestise atunci, la Cinnamon Hills.

- Fetița a cărei mamă a murit.

- A crescut.

- Și a fost fericită?

Louisa îi zâmbi.

- Conor, fetița aceea eram eu și da, am fost foarte fericită. Dar asta nu înseamnă că nu mi-a fost dor de mama.

- Încă o mai vezi?

- Dar tu îți poți vedea mama?

- Tot timpul. Îmi imaginez că stă pe patul meu dimineța. Și îmi imaginez că vine cu mine la plimbare, pe plantație. Ei îi povestesc despre toate vietățile pe care le întâlnesc.

- Asta e bine. Îi păstrăm în inimile noastre pe oamenii pe care îi iubim.

- Chiar și după moarte?

- Da. Chiar și atunci.

Louisa îl mângâie pe obraji, apoi se ridică și stinse lumina. Timp de câteva clipe, mai rămase în fața camerei lui, simțindu-și inima plină de bucurie. Conversația îi amintise de mama ei în bucătărie amestecând aluatul pentru prăjituri într-un castron de faianță, în timp ce șuvițele blonde îi acopereau fața. Și-și mai aminti cum mama ei își ținea pălăria, atunci când briza oceanului

se înteeza, sălbatic. Sau cum mama ei se ghemuia pe canapea citind o revistă, iar paginile foșneau și musonul urla pe afară. Acestea nu erau amintiri. Erau imagini inventate, cu ajutorul cărora ea se consolase în timp ce creștea. Amintirile reale erau momente neclare, confuze, incomplete: sugestia unui zâmbet și căldura persistentă a unei îmbrățișări. Atât.

Mai târziu, după cină, când adulții stăteau confortabil în salon, făcându-și siesta, o auziră pe Alice plângând, așa că Gwen urcă imediat în camera micuței. Și atunci, Irene deschise subiectul.

- Eu ar trebui să-l duc pe Conor la culcare. Nu crezi că, cu cât se obișnuiește mai repede cu mine, cu atât mai bine? Când voi avea custodia...

- Poate când o să te cunoască mai bine, o să-l adormi tu, o întrerupse Louisa, dorind să aibă un ton conciliant.

Irene se bosumflă.

- Soțul tău abia a fost îngropat acum șase luni și...

Louisa simți cum i se încleștează maxilarul, dar continuă să-și păstreze vocea calmă.

- Irene, e cumva treaba ta?

- Dar în fața copilului...

Louisa dori să riposteze, dar nu suporta să-i dea satisfacție, așa că ea continuă discuția pe un ton calm.

- Uite, Irene, eu și Leo suntem prieteni buni și atât. El m-a ajutat mult pe parcursul unei perioade extrem de dificile și dureroase din viața mea, când a trebuit să mă confrunt și să fac față trădării fiului tău. Elliot m-a trădat și pe mine și a trădat și căsnicia noastră.

Irene pufni.

- Atunci când soțul trădează, e vina soției.

- Adică?

- Dacă ai fi avut copii...

Louisa se simți șocată.

- Deci tot pe mine mă învinovățești din cauza relației lui extraconjugale. Și ce părere ai de datoriile lui Elliot? Și alea sunt tot vina mea?

Irene ridică din umeri.

Louisa scotea flăcări în timp ce ascultă sunetele din bucătărie, pașii servitorilor și zumzetul radioului. Era momentul acela al nopții când toată lumea își termina treaba de peste zi și în curând toată casa avea să se cufunde în somn și ea își va putea alina singură furia.

Soacra ei fusese întotdeauna o provocare, dar asta era picătura care umplea paharul și problema era că, în afară de a o da pur și simplu pe ușă afară, Louisa n-avea nicio posibilitate să o convingă să plece.

Aproape pe tot parcursul discuției, Margo își ținuse privirea în podea, dar apoi îndrăzni să-și ridice ochii spre mama ei.

- Mamă, ai fost grosolan de nedreaptă. Cred c-ar trebui să-i ceri scuze Louisei.

- Știam c-o să-i iei apărarea. Preferi să locuiești cu ea, decât să vii acasă să stai cu mine. Să nu crezi că nu mi-am dat seama de asta. Și chiar dacă nu mi-ai dat niciun indiciu privind motivul pentru care ai renunțat pur și simplu la postul din Londra, n-am nicio îndoială că Louisei i-ai spus toată povestea.

În timp ce Irene se ridică de pe scaun, Margo răspunse:

- Dar oare te-ai gândit măcar un pic de ce am preferat să nu-ți spun nimic?

- Tu ești fiica mea.

- Și tu ești mama mea.

- Așa, și?!

- M-am îndrăgostit de un bărbat căsătorit.

Irene respiră șuierător și se așează brusc la loc.

- Ar fi trebuit să-mi spui. S-a terminat?

- Nu. William divorțează.

Irene se albi la față, șocată.

- O, Margo! Nu te înțeleg.

- Asta era și ideea.

- Ei bine, asta este așa o dezamăgire. Cred că am auzit destule pentru o singură seară.

Și spunând asta, Irene se ridică iar în picioare și ieși din salon.

- Mă simt neloyală, dar uneori mă întreb ce am făcut pentru a merita o astfel de mamă, mărturisi Margo în timp ce Louisa clătină din cap.

- Cred că în seara asta vom adormi mai devreme, da? Slavă Domnului mâine va fi o altă zi. Poate va fi mai bine.

- Cel puțin mama nu se trezește devreme, adăugă. Și așa ai șansa să mai petreci timp cu Conor.

Louisa îi zâmbi.

Puțin mai târziu, sună Leo. Louisa răspuse la telefon și, când îi auzi vocea, îi tresări inima.

- E totul în regulă? îl întrebă ea.

- Voiam doar să știu dacă e bine Conor.

- E bine. Mi-a vorbit despre Zinnia.

- Mă bucur. Țasta da, progres!

Louisa îl auzi tușind și apoi când vorbi din nou, Leo avea o voce gravă.

- Ei bine, asta nu e, de fapt, tot adevărul. Voiam să știu despre Conor, dar voiam și să-ți aud vocea.

Louisa zâmbi, fericită.

- Și eu mă bucur să te aud.

- Eu... Ei bine, de-abia aștept să te văd. Asta e tot.

Ea simți căldura invadându-i pieptul și avu senzația că între ei urma să se întâmple ceva ce ar putea schimba totul.

Louisa se trezi în zorii zilei odată cu Gwen, care trebuia să se întoarcă în Colombo și decisese să ia un mic dejun matinal, deoarece voia să înceapă ziua devreme. În liniștea din bucătărie, Louisa își turnă o ceașcă de ceai, îi pregăti bebelușului biberonul și puse niște banane într-o pungă maro. Apoi, după ce se îmbrățișară și promisera să-și scrie, Louisa o ajută pe Gwen să o ducă pe Alice în mașină.

– Îți mulțumesc că ai venit. Și îți mulțumesc atât de mult pentru tot ajutorul acordat, spuse Louisa, apoi își sărută prietena pe obraz.

– A fost plăcerea mea. Trebuie să ne revedem în Colombo!

– Minunat! Ai grijă cum conduci!

Apoi Louisa urcă și deschise obloanele, dornică să contemple cerul senin. Probabil azi n-avea să plouă. Se spală și se îmbracă repede, apoi reveni în bucătărie unde bucătarul făcea prima cafea a zilei. După ce bău una sau două cești, Louisa urcă repede să-l trezească pe Conor, nerăbdătoare să iasă din casă cât mai repede, înainte ca Irene să aibă șansa să strice totul. Ea îl atinse ușor pe umăr și băiețelul se trezi imediat, privind-o surprins.

- Este un joc, îi șopti ea zâmbind, simțindu-se plină de optimism. Voiam să văd dacă reușim să ieșim la plimbare cu bicicleta, înainte să se trezească cineva din casă.

Louisa fu încântată când Conor încuviință și se îmbracă imediat în tăcere. Era de bine. Probabil speranțele ei erau întemeiate.

La micul dejun mâncară mango, caș de bivoliță și miere, după care ieșiră în grădină să-și recupereze bicicletele, acum ținute într-o mică magazie. Conor părea timid în prezența ei și ea era îngrijorată că băiețelul nu-și dorea cu adevărat să meargă împreună la plimbare, dar în doar câteva minute amândoi ieșeau din grădină și porneau la drum.

- Vrei să ne plimbăm pe lângă dig? îl întrebă ea, înclinându-și capul și contemplând cerul.

Acum era albastru, se adunaseră doar câțiva nori albi, subțiri și se simțea adierea binefăcătoare a brizei.

Conor nu-i răspunse, dar o luară pe Church Street, apoi pedalară pe Rampart Street către dig și se opriră la Turnul cu Ceas.

- Știi cât e ceasul? îl întrebă Louisa.

Conor se uită la ceas și zâmbi.

- Este șapte și jumătate.

- Foarte bine!

Amândoi continuară să se plimbe cu bicicleta, apoi se opriră pentru a privi terenul de crichet, dincolo de Poarta Principală.

- Îți place crichetul?

Conor se uită la ea.

- N-am jucat niciodată crichet.

- Ei bine, atunci vom vedea dacă tatăl meu și Leo te vor învăța.

E un joc distractiv. Tatăl tău juca crichet.

Fața lui Conor se întunecă.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Conor clătină din cap, dar nu-i răspunse, iar Louisa speră că n-a greșit cu nimic, dar simți totuși că era mult mai bine să-l menționeze pe Elliot, decât să evite să vorbească despre el.

Își continuară plimbarea cu bicicleta, trecând de Poarta Principală și apoi de Bastionul Soarelui, cu panorama sa superbă asupra portului.

- Știu că îți plac bărcile.

Conor încuviință.

- Atunci am putea merge să le admirăm așa cum se cuvine, din când în când.

- Ar putea veni și Leo cu noi? o întrebă Conor.

- Bineînțeles.

Se întoarseră, iar apoi trecură de punctul din care se vedea New Oriental Hotel și-și continuară plimbarea. Atunci când ajunseră la Tribunal, ale cărui clădiri și diverse birouri erau înconjurate de arbori de banian, coborâră de pe biciclete și meraseră pe jos în jurul edificiului impunător.

- Uite! strigă el.

Louisa privi în direcția indicată și văzu o șopârlă verde de grădină.

- Ce mare e!

- Da. Îți plac șopârlele?

- Și păsările și insectele. Am un album despre insecte. Mi-ar fi plăcut să-l fi avut acum la îndemână.

- Unde este?

- La tine acasă.

- Știi ce? Îți voi face un sac de pânză, ca să poți avea albumul la tine oricând te plimbi cu bicicleta și să identifici toate păsările și insectele pe care le vei întâlni pe drum.

Conor îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Louisei i se păru că băiețelul credea probabil că dezvăluise prea mult și acum se retrăgea iar în cochilia lui.

Văzu la tarabă un bărbat care vindea papaya proaspătă, cu sau fără ardei iute.

- Nu vrei să mănânci papaya? îl întrebă ea. Fără ardei iute?

Conor încuviință și, după ce Louisa cumpără două felii, merse să se așeze pe o bancă pentru a urmări impresionantul spectacol matinal al pieței care se trezea la viață. Câțiva oameni apăruseră deja în peisaj și acum stăteau destul de preocupați sub ramurile dese ale arborilor de banian.

- Cred că așteaptă să meargă la tribunal, spuse ea. De-asta arată așa de emoționați.

Conor continuă să-și mănânce felia de papaya.

Louisei începuse să-i fie cald și tocmai se întreba dacă n-ar putea-o lua pe scurtătură, înapoi spre casă.

- Putem să mergem la plajă? întrebă Conor. Leo spune că e o plajă în apropiere.

- Este doar o fâșie de nisip într-adevăr, nu foarte mare, dar sigur, putem merge până acolo. Nu e departe.

- Și putem înota?

- Acum n-avem costumele de baie la noi. Înotăm altă dată. Bine?

- Vreau să mă uit la păsările marine.

Louisa era uimită de schimbarea din Conor. Băiețelul încă mai era tăcut și ea era îngrijorată de felul cum făcea față pierderii mamei sale, dar în ciuda tuturor celor întâmplate, simțea că fac progrese. Și, pe măsură ce totul devenea mai ușor, Louisa avea mai puține sentimente contradictorii în privința lui. Se pare că bicicleta își făcea efectul magic. Deocamdată nu ajunseseră acolo, dar cel puțin câștigau teren și ea era surprinsă de cât de mult se bucura de compania lui.

Pe măsură ce se îndepărtau de piața tribunalului, auziră o mai-muță țipând și Conor izbucni în râs. Louisa era încântată să-l audă râzând și acum mai avea speranțe. Ar fi dat orice să înlătore suferința copilului.

Odată ajunși la Lighthouse Beach, își sprijiniră bicicletele de trunchiul unui copac. Conor purta pantaloni scurți, așa că trebuia doar să-și scoată șosetele și sandalele, în timp ce Louisa se descălța și își ridică manșetele pantalonilor. Pășiră cu grijă pe malul oceanului, respirând aroma sărată și ea îi arătă păsările care zburau pe plajă și printre valuri.

- Nisipari, spuse Conor. Mănâncă crabi și creveți.

Băiețelul își privi degetele de la picioare și Louisa înțelese că se întâmplase ceva.

- Ce este? îl întrebă ea.

Conor ezită înainte de a-i răspunde.

- Mama mă lua la plimbare, pe plajă.

- O, Conor. Îmi pare foarte rău. Vrei să ne întoarcem?

Băiețelul clătină din cap.

- Cred că ți-e dor de ea.

Copilul arăta atât de vulnerabil în timp ce-și mușca buzele să nu izbucnească în lacrimi, încât Louisa tânji să-l ia în brațe și să-l aline.

- Îmi place să admir nisiparii, mărturisi el. Sunt atât de dolofani.

- Sunt, nu-i așa? Probabil prind o mulțime de crabi.

În timp ce se plimbau prin valuri, Louisa îl văzu clar pe Elliot, ca și cum fantoma lui o însoțea la plimbarea pe plajă. Totul despre el păru atât de real, încât ea se simți momentan ca prinsă într-o cursă. Aproape că îi mirosi parfumul de cedru și îi simți atingerea pe ceafă. *Pleacă!* îi șopti ea și se simți ușurată când el dispăru.

Copilul își puse câteva scoici în buzunare, apoi își încălțară sandalele și continuară să se plimbe cu bicicleta, oprindu-se doar când ajunseră la farul care domina Bastionul Utrecht.

- E foarte înalt, nu-i așa?

Conor îl contemplă.

- Trebuie să fie înalt, pentru ca oamenii să-i poată vedea lumina de departe, de pe ocean.

- Așa e. Vrei să ne plimbăm cu bicicletele pe Rampart Street până la Flag Rock?

Se urcară la loc pe biciclete și pedalară pe o distanța scurtă. Atunci când se opriră, Conor contemplă oceanul, apoi o întrebă pe Louisa de ce zona aceea se numea Flag Rock.

- Aici vapoarele erau avertizate de existența stâncilor periculoase. Bastioanele le trimiteau semnale de avertizare. Uneori erau trase și focuri de armă de pe Pigeon Island, doar pentru a avertiza navele.

- Și există multe stânci periculoase aici?

- Există, dar multe dintre ele sunt scufundate în ocean, motiv pentru care navele nu le puteau vedea. De aceea, multe dintre ele au fost distruse aici.

- Adevărate naufragii, spuse băiețelul cu admirație vădită.

Louisa încuviință.

- O mulțime de nave distruse.

- Leo mi-a povestit despre naufragii. Și despre pirați.

Amândoi rămaseră să contemple oceanul și să asculte zgomotul valurilor. În ciuda cerului senin, oceanul era acum agitat.

Apoi, se îndreptară spre Bastionul Triton. Era cel mai bun loc pentru a admira apusul, adăugase Louisa.

- Ne uităm la Oceanul Indian, îi explică ea.

Conor păru impresionat.

- Ai fost în India?

- Nu, dar mi-ar plăcea să ajung. Ție ți-ar plăcea?

El clătină din cap și-i spuse cu voce stinsă.

- Mama îmi promisese c-o să ajungem în India cândva.

- Probabil când o să mai crești puțin, Leo o să te ducă în India.

Conor își privi picioarele.

- Am fost supărat pe mama.

- Of!

- Pentru că era bolnavă. M-am supărat pe ea.

- Sunt sigură că știa că o iubești.

Conor încuviință și-i șopti, cu voce abia auzită:

- Crezi?

- Firește.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia Louisa se gândi la cuvintele lui. Bietul copil. Chinuit nu doar de durere, ci frământat și de remușcări. Nu era de mirare că nu vorbea prea mult.

- Ce se va întâmpla cu școala? o întrebă Conor în cele din urmă.

- Leo n-a stabilit încă, deci, pentru moment, n-avem de ce să ne facem griji.

După aceea, continuară să se plimbe cu bicicleta, întorcându-se pe Pedlar Street și apoi o luară pe Lighthouse Street și Church Street. Louisa simți din ce în ce mai mult că băiețelul avea nevoie să vorbească despre Zinnia și, deși până acum ea încercase în primul rând să-l țină ocupat, spera că acum Conor se va simți destul de în siguranță pentru a-și deschide sufletul. Faptul că el vorbise despre mama lui fără a fi fost îndemnat s-o facă, o determina pe Louisa să se simtă mai fericită.

Atunci când în sfârșit ajunseră acasă, era aproape miezul zilei. Exact momentul în care De Vos îi propusese să se întâlnească. Din păcate, exact în clipa în care ajunseră în fața ușii de la intrare, Irene năvăli valvârtej pe hol.

- Unde ați fost? V-am așteptat toată dimineața! Louisa, câtă lipsă de considerație din partea ta!

- Am ieșit la o plimbare cu bicicleta, nu-i așa, Conor?

- Ei bine, tinere, am pentru tine niște dulciuri delicioase care cred că ți-ar plăcea. Îți plac dulciurile, nu-i așa?

Conor dădu din cap, dar nu spuse nimic.

- Vai, Louisa, l-ai obosit! Habar n-ai să te porți cu copiii!

Și astea fiind spuse, Irene își luă nepotul în brațe și ținându-l de mijloc, îl duse în living.

Louisa îi urmări de pe hol și o văzu pe Irene ghemuindu-se jos lângă Conor, care stătea acum pe podea. Soacra ei deschise un album mare, ilustrat și-i arătă micuțului una dintre fotografiile.

- Îți plac animalele?

- Da.

- Ei bine, aceștia sunt dinozauri.

- Îmi plac dinozaurii. Mama îmi cumpărase o carte. Nu la fel de mare ca asta.

- Vrei să ne uităm împreună la poze și să-mi spui cum se numește fiecare animal?

După ce Conor încuviință, Louisa, încă privindu-i, simți că băiețelul scotea la suprafață o latură mai blândă a Irenei.

- Trebuie doar să dau o fugă, îi spune Louisa soacrei ei, care-și flutură mâna, ca și cum i-ar fi spus: *Ești liberă să faci ce vrei!*

Louisa se uită la ceas. Ar fi trebuit să se grăbească dacă voia să ajungă la întâlnire la ora douăsprezece, așa că plecă în fugă de acasă și se îndreptă rapid spre tribunal. Aerul era acum puternic parfumat de aroma mirodeniilor și de mireasma oceanului sărat, era exact genul de zi pe care Louisa o savura de obicei, dar acum nu mai avea timp să zăbovească. Îl văzu imediat pe De Vos, sprijinit de unul dintre arborii de banian și se îndreptă spre el.

- Domnule De Vos...

- Știți de ce avem această mică întâlnire, spuse el vorbind mai încet decât de obicei și zâmbind.

- Nu sunt foarte sigură. Dar știți prea bine: contractul pe care mi l-ați dat nu e valabil.

- Îmi pare rău. Să vă scutesc de o neplăcere.

Louisa se încruntă.

- De ce anume?

- De aflarea adevărului. Soțul dumitale îmi datora o mare sumă de bani, doamnă Reeve.

- Pentru ce, mai exact?

- Avea datorii mari la jocurile de noroc.

De Vos clătină din cap.

- Credeți-mă, eu, unul, mi-aș dori să uit de ele, dar colegii mei sunt mai puțin binevoitori.

- Vreți să spuneți Cooper, australianul?

El ridică din umeri.

- Acum, chiar v-aș sfătui să le achitați cât mai repede. Această situație durează de prea mult timp.

- Și ce se va întâmpla dacă refuz?

De Vos tăcu.

Louisa aruncă o privire în jurul pieței tribunalului. Era plină de oameni. Înghiți rapid, emoționată.

- Eu nu cedez amenințărilor, domnule De Vos, nici măcar celor voalate. Și, în orice caz, cum puteți demonstra că aceste datorii sunt reale? Fără dovezi oficiale, mi-ați putea spune orice. Elliot nu este aici să confirme sau să infirme afirmațiile dumneavoastră.

De Vos își înclină capul.

- E ceva ce-ar trebui să știți. În ziua în care a murit, soțul dumneavoastră urma să aibă o întâlnire cu mine, pentru a conveni asupra modalităților de plată. După cum știți, primul său cec nu avea acoperire.

Louisa se uită la el.

- Vă mai dau o săptămână. Dar trebuie să insist să recuperez întreaga sumă, doamnă Reeve. Întreaga sumă.

Îi întoarse spatele și, fluierând, se îndepărtă. Louisa ar fi vrut să știe ce anume trebuia să creadă și, dacă De Vos spunea adevărul, atunci nu se putea abține să nu fie furioasă pe Elliot. Ce-l apucase să parieze sume atât de mari la jocurile de noroc?

În drum spre casă, Louisa se opri să-și viziteze tatăl la firmă. Îl găsi în birou, cu capul aplecat deasupra registrelor, dar când o văzu, Jonathan îi zâmbi și-și dădu la o parte părul de pe frunte.

- Cărui fapt îi datorez această plăcere?

- M-am întâlnit cu De Vos, îi răspunse Louisa, dar apoi observă cât de obosit arăta tatăl ei și cât de mult albise.

Jonathan își ridică sprâncenele, se încruntă și se uită în ochii fiicei lui.

- Sunt îngrijorată din cauză că devine tot mai disperat, explică Louisa.

- Cu atât mai mult nu trebuie să plătești. Dacă o să luăm asta drept o cacealma, în cele din urmă De Vos va renunța.

- Numai dacă nu cumva și el, la rândul său, datorează bani, probabil lui Cooper sau altei persoane.

- Poliția ne-a sfătuit să nu plătim.

Louisa respiră și apoi expiră încet.

- De Vos susține că Elliot avea datorii la jocurile de noroc.

- Ceea ce poate fi sau nu adevărat.

- Asta am spus și eu.

Jonathan clătină din cap.

- Sincer să fiu, Louisa, uneori simt că nu-l voi ierta niciodată pe Elliot. Să ne înșele pe toți în felul ăsta!

- Pe Elliot nu l-ai acceptat încă de la început, nu-i așa?

Tatăl ei clătină din nou din cap.

- Mi-aș fi dorit să fi rămas ferm hotărât, să fi refuzat să mă las convins împotriva voinței mele.

- N-ar fi avut niciun efect. Doar aș fi plecat să trăiesc cu el în Colombo.

- Întotdeauna ai fost ambițioasă, la fel ca mama ta.

Louisa îi zâmbi.

- Îți mulțumesc pentru că ai fost așa draguț cu Conor. Bicicleta i-a schimbat complet comportamentul.

- Copilul este nevinovat. Nu merită să i se întâmple niciun rău, deși nu-mi pot imagina ce se va întâmpla pe termen lung. Va trebui să meargă la școală.

- Cred că Leo încearcă să strângă bani să-l trimită la internat.

A doua zi trecu relativ bine. Louisa îl luă pe Conor la plajă încă o dată, dis-de-dimineață, înainte ca Irene să se trezească și apoi se jucară cu mingea prin grădină, împreună cu Margo. După-amiază continuară distracția: *Pirat și Călător* și *I Spy*. Între timp, Irene susținea că face demersuri pentru obținerea custodiei lui Conor și, în acest sens, chiar era pregătită să meargă la tribunal. În lumina palidă a asfințitului, Louisa se întreba dacă e oare înțelept să-l întâlnească pe Leo. Își spuse că el și-ar dori să afle despre progresele pe care ea le făcuse și despre cum începea cu adevărat să se atașeze de micuțul Conor, dar asta însemna să plece de-acasă imediat după ce băiețelul adormea și Irene rămânea să aibă grijă de el. Însă, de îndată ce Louisa termină de citit o poveste lui Conor înainte de culcare, el își întinse brațele s-o îmbrățișeze și ea se simți atât de încântată, știind că avea ce să-i împărtășească lui Leo. Acum, că era mai puțină tensiune în jurul copilului, el era mai relaxat și asta îi umplea inima de bucurie Louisei.

Se asigură că băiețelul adormise și apoi ascultă chemarea musulmană la rugăciune, melancolică și insistentă, pe urmă ieși din Galle și ajunse imediat la Cinnamon Hills. Deja se întuneca și atunci când coborî din mașina ei privi cum stelele risipite se împrăștiu pe cerul

indigo. Simți cuprinzând-o o fericire neașteptată când văzu un grup zgomotos de lilieci zburând prin apropiere.

Leo îi deschise ușa și-i ieși în întâmpinare. Louisa observă toate acele lucruri care-i plăceau la el. Ochii lui negri intenși. Căldura atingerii lui. Aspectul lui dur, dar atrăgător. Părul lui întunecat și ondulat. Felul în care se mișca ușor, simțindu-se bine în propria piele. Felul în care avea grijă de Conor. Și felul în care ochii i se luminau atunci când îi zâmbea. Și acum îi zâmbea.

- E minunat să te văd. Înainte să intrăm, vreau să-ți arăt ceva.

- O?! Ce?

- E o surpriză.

Ținând-o de mână, Leo o conduse prin pădure pe o cărare îngustă, luminată doar de o torță aprinsă. În întuneric, vegetația părea să fi crescut mai deasă. Viețuitoarele nocturne se târau în jurul trunchiurilor copacilor, ale căror rădăcini încâlcite i se întindeau sub picioare, dar, în cele din urmă, Louisa văzu lumini dansând prin tufișuri. Auzi urletul unui câine sălbatic și, o clipă, îngheță de spaimă, dar Leo îi strânse mâna și în curând ajunseră într-o poieniță, unde văzură șase bărbați așezați turcește pe covoare în jurul focului. Unul dintre ei bătea ușor la tobe, în timp ce altul cânta.

- Vino! îi spuse Leo și-i făcu semn să ia loc jos, pe pământ. Stai lângă mine!

Când se alăturară cercului, unul dintre bărbați se uită la ei și-i zâmbi Louisei.

Aerul era plin de fum și Louisa începu să tușească, dar își reveni imediat și apoi putu să se concentreze asupra ritualului.

- E un fel de poezie pe ritm, îi șopti Leo.

- Vii des aici?

- Ori de câte ori pot. Îmi place să mențin o relație apropiată cu oamenii mei de pe plantație. Ei trebuie să știe că înțeleg cât de grea este munca lor și că le apreciez cultura.

Atmosfera era ciudat de seducătoare și, închizând ochii, Louisa ascultă sunetele hipnotice.

– Ei cred că poemele îi protejează de animalele sălbatice. Nu este neobișnuit să auzi că uneori aceste ritualuri au loc toată noaptea.

Rămaseră lângă foc încă vreo jumătate de oră și apoi Leo dădu din cap spre omul care îi zâmbise și se ridicară să plece. Louisa aruncă o privire la fumul care plutea spre cer și fu fericită că el o adusese să se bucure de acest spectacol magic.

Când se întoarseră acasă la el, Leo îi făcu semn spre verandă:

– Nu vrei să mergem sus? Afară ne deranjează țânțarii.

Louisa încuviință, așa că intrară în casă și apoi urcară treptele care duceau spre verandă. Se așeză pe unul dintre fotoliile de ratan și respiră aroma dulce, amețitoare a florilor care înfloreau noaptea.

– Conducerea plantației se bazează pe încredere, spuse Leo, după ce se instalară confortabil. Încerc să fiu loial față de angajații mei și să le protejiez interesele. Ți-am mai explicat mai demult că ei lucrează pe baza împărțirii profitului. Ceea ce nu ți-am explicat atunci este însă că ei muncesc pe gratis, până când cota parte a lor este distribuită.

– Nu le este greu?

– Așa funcționează cel mai bine. Asta înseamnă că au o miză reală în ce privește rezultatul. Între timp eu le asigur hrana.

– Înțeleg.

– Și apropo de mâncare, continuă Leo, după ce-i dăduse uleiul antițânțari. Dacă ți-e foame avem garnitură de orez și curry.

– Minunat! răspunse ea, deși nu îi era prea foame.

Louisa își dădu cu ulei împotriva țânțarilor pe brațe și pe picioare. În timp ce-l așteptau pe Kamu să le servească mâncarea, discutară despre Irene.

– Cred că vorbește extrem de serios când spune că vrea să obțină custodia. Oare ar avea vreo șansă? Ca bunică a lui Conor, vreau să spun?

- E posibil, dar pentru el ar fi groaznic să aibă atâtea de pierdut. Și Leo îi arată cu un gest Cinnamon Hills.

- Și mie mi-ar fi extrem de dor de el. Dar oricum, de ce îl vrea Irene cu orice preț? Nu pare a fi genul de persoană care ar primi cu brațele deschise un copil nelegitim.

- Nu, nu e. În mod normal, ar fi scandalizată. Dar Conor este fiul lui Elliot. Irene l-a pierdut pe Elliot și cred că ea consideră că nepotul reprezintă o modalitate de a-l aduce înapoi pe Elliot. Vrea să-l adopte.

Leo păru să se gândească.

- Îl știu pe Conor de când s-a născut și mi-e foarte drag. Dacă totul ar decurge normal, n-ar exista nici o șansă să-l las să meargă la Irene..., dar în sinea mea mă gândesc dacă nu cumva sunt egoist. Dacă bunica lui i-ar putea oferi un cămin mult mai tradițional și bani pentru o educație mai bună la internat? Lucruri pe care eu nu-mi permit să i le ofer. Cel puțin nu acum.

- Nu. Irene l-a răsfățat îngrozitor pe Elliot, l-a făcut să creadă că i se cuvine totul.

- Atunci poate că ar trebui să mă duc și să inițiez oficial procesul de adopție? Până acum, am presupus că el va rămâne pur și simplu cu mine.

Odată ce mâncarea le fu servită, se așternu tăcerea, dar Louisa continuă să se gândească la Irene, în timp ce se juca absentă cu mâncarea din farfurie.

- Nu ți-e foame?

- Nu prea. De Vos mi-a dat un ultimatum. Trebuie să-i plătesc în mai puțin de o săptămână datoria pe care Elliot o avea la jocurile de noroc.

- Sau dacă nu?

- Nu mi-a spus.

- Probabil e o cacealma.

- Am putea intra în casă după ce termini de mâncat? Mă ciu-pesc țânțarii.

După ce intrară, Louisa simți senzația neobișnuită a anticipării și, neștiind cum să se comporte, se așeză pe marginea unui scaun.

- Nu pare că stai prea confortabil acolo, spuse el și-i întinse mâna.

Louisa își ținu respirația, dar când el îi zâmbi, se simți mai bine. Îl luă de mână și el o trase spre el. Rămaseră încremeniți unul lângă altul, privindu-se în ochi, dar fără a se atinge. Mai târziu, Louisa avu încredere în ea însăși și, făcând un pas spre el, îl sărută pe buze, apoi se retrase pentru a-i evalua reacția. Ochii lui erau întunecați și strălucitori.

Louisa îi zâmbi.

- Eu sunt gata. Tu?!

Leo o îmbrățișă atât de strâns, încât ea îi simți bătăile inimii în piept.

Apoi o conduse spre dormitor unde Louisa se descălță, în timp ce el aprinse o lumânare. Lumina acesteia îi licări pe chip și el își scoase cămașa, în timp ce se apropie de ea. Louisa simți sentimentul puternic al conexiunii dintre ei și, în timp ce Leo se așeză pe pat lângă ea, fu incapabilă să-și dezlipească privirea de pe chipul lui, dar rămase foarte liniștită. Era extraordinar să fie atât de aproape de cineva care nu era Elliot și care era atât de diferit de Elliot. Leo nu avea farmecul fostului ei soț, dar era de o profunzime care o cucerea. Nu era omul retras, așa cum crezuse ea mai demult, când se întâl-niseră prima dată, în schimb, era bun și sensibil.

- Mi-am cam pierdut antrenamentul, îi mărturisi Louisa.

- Și eu, crede-mă.

Louisa râse.

- Se spune că sexul e ca mersul pe bicicletă. Dar au trecut șapte luni.

Leo îi ridică bărbia și, în timp ce ea privi în tavan, el îi sărută gâtul și apoi spatele urechilor. Simți cum corpul i se înfioară de

plăcere și își coborî capul să-l privească. Chipul lui frumos și serios avea ceva atât de emoționant! Louisa îi luă capul în mâini și-l sărută pe obraji și pe frunte. Apoi se întinse pe spate și-l lăsă să-i deschidă nasturii de la cămașă. Își desfăcu sutienul și apoi și-l scoase. Leo îi cuprinse sânii și îi sărută, înainte de a-i mângâia delicat sfârcurile. Louisa oftă de plăcere. Era minunat, dar și înspăimântător, să-și piardă într-atât controlul. Brusc, simți o ezitare de moment. Leo îi simți șovăiala și se opri.

– Louisa? șopti el.

Ea murmură că era bine și apoi el o ajută să-și scoată restul hainelor. Acum era complet dezbrăcată, întinsă pe pat. O senzație minunată de împlinire puse stăpânire pe ea și simți că se scufundă în liniște când îi întâlnește privirea. Momentul continuă, dar apoi Leo își scoase pantalonii și veni să se așeze gol lângă ea. Louisa se uită prin cameră, contemplă umbrele proiectate de lumina lumânărilor pe pereți și tavan, în timp ce senzația de liniște i se răspândea în corp: o senzație plină de căldură, după care tânjise atât de mult. Leo își lăsă mâna pe ceafa ei și-i răsuci buclele revărsate pe gât, apoi desenează delicat cu vârful degetelor traseul cuprins între spatele urechii și până jos spre abdomen. Respirația ei se accelerează și în curând Leo o săruta din nou, limbile lor explorându-se reciproc. Louisa își ridică șoldurile spre el. El păru să ia acest lucru ca un semn și, după ce-i sărută gâtul, întreaga lume păru să dispară din jurul lor. Era doar acest moment. Doar el. Doar ea.

La sfârșit, Louisa stătea întinsă pe burtă și el îi mângâia omoplații.

Simțea dorința lui de a o proteja, atât de diferită de a lui Elliot. Louisei nu-i plăcu să-l compare cu Elliot și tresări. Se concentrează în schimb pe minunea momentului și pe felul în care era posibil să se simtă atât de fericită.

– Conor vrea să-l înveți crichet, spuse ea.

– Când?

- Ce zici de sâmbătă când îl vei lua la Cinnamon Hills? Îl rog pe tata să vină și el.

Leo se cuibări mai aproape de ea.

- Miroși delicios, spuse el.

- Iar tu miroși a scorțișoară și a tutun.

- O!

Leo păru dezamăgit.

- E minunat. Îmi place.

- Poți să rămâi?

- Doar până în zori. Trebuie să fiu sigură că mă întorc acasă înainte ca Irene și Conor să se trezească.

- Înseamnă că până atunci mai avem mult timp.

- Pentru somn?

- Poate...

Louisa râse și se rostogoli pe spate.

- Apropo, adăugă ea. Conor m-a îmbrățișat la culcare. Am fost atât de fericită!

În zori, Louisa intră tiptil în casa ei și apoi, ținându-și pantofii în mână, merse la bucătărie să bea un pahar de apă. O înghiți repede, apoi trecu prin hol, intenționând să urce repede scările și să se închidă în dormitor. Rămase șocată s-o vadă pe Irene în josul scărilor, cu brațele încrucișate pe piept. Un amestec de triumf și neîncredere i se citea pe chip, iar ochii îi străluceau. Louisa nu se putea gândi la ce să-i spună și doar își privi soacra.

- Deci acesta este exemplul pe care-l dai copilul! Te furișezi în casă ca o pisică în călduri.

- Nu voiam să trezesc pe nimeni.

- Evident!

- Eu...

- Bietul copil a avut coșmaruri. Nu erai aici și mie mi-a revenit sarcina să-l alin. Cu cât îl voi înfia mai repede, cu atât mai bine.

Și zicând asta, Irene îi întoarse spatele și urcă la etaj în camera ei.

Louisa se așeză pe treapta de jos a scărilor, simțind un amestec de furie și iritare, din cauză că Irene putea să o facă să se simtă atât de neputincioasă, dar și de regret la gândul că lui Conor îi fusese teamă noaptea și ea nu fusese lângă el. În timp ce se gândea cât de mult însemna Conor pentru ea, privi în jurul ei. Îi păsa de fiul lui Elliot, chiar îi păsa de el și un nou sentiment de vulnerabilitate îi tăie respirația. Indiferent care ar fi consecințele, ea trebuia să-l apere de Irene.

În noaptea aceea, Louisa îl auzi pe Conor plângând și se trezi. Deschise ușa camerei lui și intră, fără a aprinde lumina. Îl văzu pe copil stând în lumina lunii, cu fața strălucindu-i de lacrimi. Se gândi la sfatul lui Gwen. Răbdarea era cheia. Așadar, o va lua încetișor.

- Conor, spuse ea.

Copilul scoase un oftat ușor și își îndreptă umerii firavi.

- Știu că ești foarte trist.

Conor încuviință.

Louisa îi întinse mâna și fu mulțumită când copilul acceptă să o ia de mână.

- Mi-e frică, șopti el.

- Știi de ce anume ți-e frică?

- Mi-e frică să stau singur.

Rămaseră în tăcere câteva momente, iar Louisa se așeză pe pat, lângă el.

- Vrei să dormi în camera mea?

Conor încuviință, așa că Louisa îl luă în brațe și-l duse în patul ei.

- Cuibărește-te acolo! O să-ți fac o ciocolată caldă. Vrei?

- Te rog, șopti el cu o voce stinsă.

Louisa coborî în bucătărie și se întorse în dormitor cu două cești de ciocolată caldă, dar, când aprinse veioza de la noptieră, văzu că el deja adormise.

Tot restul săptămânii, Leo o sună în fiecare seară și o întrebă ce mai face Conor, deși Louisa știa că nu era vorba doar de Conor și de fiecare dată când el o suna, își simțea inima alinată. Vremea rămase capricioasă și oceanul agitat. Louisa trimise invitații la marea deschidere a magazinului *Sapphire*, noul și exclusivul centru comercial din Galle: evenimentul urma să aibă loc peste trei săptămâni. Până atunci ploile trebuiau să se oprească și, în plus, Louisa își dorea ca magazinul să fie aranjat în mod corespunzător, pentru febra cumpărăturilor de Crăciun. Cu cât aducea profit mai repede, cu atât mai bine.

Noaptea, Conor venea în patul ei. Louisa îl ținea de mână când el se simțea trist și copilul se ghemuia aproape de ea, ca un cățeluș care căuta confortul matern. Nu-i spusese nimic Irenei și se asigură că amândoi se trezeau devreme dimineața, înaintea ei. Și atunci când Irene plecă în cele din urmă vineri dimineață, insistând de această dată ca Margo să o însoțească și promițând solemn că va discuta cu avocatul ei de îndată ce va ajunge în Colombo, Louisa se simți ușurată că femeia dispăruse. Se gândi la Leo. Cel puțin, atunci când el va veni să-l ia în weekend pe Conor, nu vor simți respirația Irenei în ceafă.

Până sâmbătă ploaia se opri și Louisa avea mari speranțe că terenul de crichet va fi destul de uscat, astfel încât Conor să poată învăța să joace crichet. Așteptară în grădină. Conor fusese imediat atras de o parcelă din spatele grădinii, unde creșteau flori sălbatice, în jurul cărora roiau fluturi exotici și păsări cântătoare. Apoi, copilul se rostogoli pe iarbă jucându-se cu Tommy și Bouncer, iar Louisa se gândi la bietul Zip. Intervenția poliției fusese inutilă.

Nici măcar nu reușiseră să-l identifice pe copilul care fusese plătit să livreze cutia.

Atunci când Leo veni direct în grădină, îi zâmbi Louisei și ea simți furnicături pe piele și se înfioră amintindu-și noaptea petrecută împreună. Conor sări să-l îmbrățișeze pe Leo și el îl cără în brațe până în salon, unde trebuiau să-l aștepte pe Jonathan.

– Deci, spuse Leo, în timp ce-l ținea pe Conor pe genunchi. Ce-ai mai făcut?

– Am mers cu bicicleta, am înotat și ți-am pictat un tablou. Și am învățat să spun *Bonjour*.

– Grozav. Cine te-a învățat?

– Camille. Este franțuzoaică.

Exact la țanc, bucătăreasa franțuzoaică intră în cameră și-i zâmbi Louisei.

– Doriți prânzul la pachet pentru partida de crichet?

– Nu, cred că ne vom întoarce până la prânz.

– Prea bine, doamnă.

– Cum ți-a plăcut Irene? îl întrebă Leo pe Conor.

– E în regulă.

– Bine.

Imediat după aceea, sosi și Jonathan, îmbrăcat în echipament alb de crichet, și toți plecară pe teren. Louisa scosese la lumină vechile crose ale lui Elliot și două mingi de crichet, iar Jonathan scoase trei coloane de lemn, ale căror capete ascuțite urmau să fie fixate în pământ, în linie dreaptă, formând poarta.

– În mod normal, toți ar trebui să fim îmbrăcați în alb, spuse Leo în timp ce se îndreptau spre teren, și să avem apărători la genunchi.

– Primul lucru pe care Conor trebuie să-l înțeleagă este scopul jocului, îi răspunse Jonathan.

Leo clătină din cap.

- Întâi o să-i arăt cum să țină crosa. Ascultă Conor, cel mai important lucru este să joci corect și să joci în apărare.

- E prea complicat pentru el, ripostă Jonathan. Lasă-l doar să încerce și să lovească niște mingi.

Se întoarse spre Conor.

- Uite, ia crosa și Leo va arunca mingea.

- Încă mai cred că dacă va începe cu o lovitură directă, atunci se va descurca mai bine, spuse Leo, apoi se îndepărtă câțiva metri și aruncă mingea cât putu el de ușor.

Conor, chinându-se puțin cu crosa prea mare, rată primele două încercări, dar a treia oară reuși să lovească mingea. Louisa se înveseli în timp ce Conor, victorios, sărea în sus de bucurie.

- Bine, îi spuse Jonathan. De obicei sunt doi jucători de crichet, unul dintre ei stă pe teren, la capătul opus aruncătorului și așteaptă să primească mingea, în timp ce celălalt jucător se așază în același colț cu aruncătorul, fiind gata să alerge în cazul în care coechipierul său lovește mingea. După ce primul jucător lovește mingea, fiecare din ei aleargă în direcția opusă porții lângă care erau așezați inițial, unde, odată ajunși, marchează un punct.

- Eu și Louisa putem fi jucătorii, spuse Conor. Louisa, trebuie să alergi repede.

Ea încuviință, dar nu-și putu lua ochii de la Leo.

- S-a făcut, căpitane!

- Ar trebui să explicăm regulile jocului mai bine, insistă Jonathan.

- Înainte să știe cum să țină crosa? obiectă Leo și pufni.

Jonathan își luă o expresie serioasă.

- Există de obicei două echipe cu câte unsprezece jucători și ideea este să înscrii cât mai multe puncte, fără să-ți pierzi jucătorii.

- Cum poți pierde jucătorii? îl întrebă Conor.

- Vezi unde am pus barele în spatele tău? spuse Jonathan.

- Da.

- Va mai fi un set de coloane de lemn nu departe de cel care va arunca mingea și acolo va sta al doilea jucător. În acest caz, Louisa. Celălalt jucător te poate scoate din joc fie dacă prinde mingea atunci când o lovești, fie dacă atinge mingea înainte ca tu să înscrii.

- Deci eu lovesc mingea și apoi Louisa și cu mine alergăm între coloane și marcăm?

- Excelent! Ai înțeles. Și distanța dintre un set de coloane și până la celălalt se numește poartă.

- Ce se întâmplă dacă ești scos din teren?

- Un alt jucător îți va lua locul.

- Acum chiar vreau să vă arăt cum e să joci corect, spuse Leo. Cel mai bine este să înveți de la început.

Jonathan se încruntă.

- Încă mai cred că ar trebui să-l lăsăm să joace o tură.

- Dar va avea șanse mai mari dacă va învăța cum să lovească mingea! Louisa râse.

- Ei, hai, voi doi! Cricetul este un joc amical.

Și așa au continuat toată dimineața, Jonathan și Leo discutând în contradictoriu despre cel mai bun mod de a-l învăța pe Conor să joace crichet. Louisa îi privi cu un zâmbet crispat și-și îndeplini datoria de a fi al doilea jucător de crichet, fiind mereu eliminată de pe teren, la fiecare tură.

La prânz, Jonathan și Conor o luară înainte spre casă. Leo rămase deoparte și apoi, însoțit de Louisa, veni ră și ei încet, rămânând mult în urmă.

- Îți mulțumesc pentru noaptea trecută, spuse el și o mângâie pe obraz.

Louisa zâmbi și simți energia curgându-i prin vene.

- E minunat să te văd. Și să-l văd pe Conor atât de fericit. Dar aș vrea să vorbesc puțin cu tine cât suntem singuri.

- O?

- Înebunesc când mă gândesc la Conor și la Irene.

- Și?

- Și mă întrebam dacă ar fi cea mai bună soluție ca Irene să obțină custodia lui Conor, la urma urmei.

Louisa se întrerupse din mers și îl privi.

- Habar n-ai cum e ea.

- Deci așa spui tu.

Louisa se încruntă.

- Așa spun eu?

- Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa.

Leo clătină din cap.

- Conor m-ar putea vizita din când în când. În vacanțe și în weekend.

- Dar cum te poți gândi măcar la așa ceva?

- Ei bine, Conor probabil nu va putea rămâne cu tine pentru totdeauna. Știi doar.

- De ce nu? Am început să-l îndrăgesc mult.

Leo își înghiți un nod înainte de a vorbi.

- Louisa, înțeleg cum Conor ar putea suplini sarcinile pe care le-ai pierdut. Dar...

Louisa se încruntă.

- Dar ce? Copilul are nevoie de o mamă.

Leo se îndepărtă și apoi se întoarse să o privească.

- Dacă situația se va schimba, n-aș vrea să suferi.

- Nu trebuie să se schimbe nimic.

Leo clătină din cap, cu tristețe.

- Am analizat problema din toate punctele de vedere și, oricât de mult mi-aș dori, nu-i pot oferi lui Conor tot ce are nevoie. Mi se rupe inima, dar Irene are timp, bani, îi poate asigura un cămin sigur, iar ea și Harold sunt rudele lui de sânge cele mai apropiate.

- Nu-mi vine să cred ce aud! N-ai auzit ce ți-am spus despre Irene? A avut o influență nocivă asupra educației și personalității lui Elliot!

- Nu te-ai gândit c-ar fi posibil să fii puțin... cum să spun? Subiectivă?

- *Poftim?*

- Ei, haide, Louisa! Trebuie să ne gândim la ce e mai bine pentru Conor, iar Irene își permite să-i asigure o bună educație. Știi doar că plantația se extinde, dar eu n-am ajuns încă la confortul financiar necesar pentru a-l crește pe Conor așa cum se cuvine.

- Dar îl iubești!

- Da, îl iubesc și sunt sigur că și Irene îl va iubi.

- Dar Conor pe tine te iubește, nu pe Irene. Am crezut că erai de părere că cel mai bine îi va fi lângă tine.

- Așa credeam și eu.

- Dar acum pur și simplu vrei să scapi de el. Asta e, nu-i așa?

În cazul ăsta, îți mărturisesc că sunt extrem de dezamăgită.

- Louisa, te rog! Fii rațională!

- Nu. În situația asta nu e nimic rațional.

- Uite, când ne mai vedem? Continuăm atunci discuția.

Leo îi atinse umărul cu mâna, dar ea îl respinse.

- Nu cred că mai avem ce discuta. Nu vrei să-ți asumi responsabilitatea pentru Conor. Mă bucur că am înțeles adevărul înainte de a merge mai departe. Adu-l pe Conor mâine-seară! Plec acasă.

Louisa merse înainte, depășindu-i pe tatăl ei și pe Conor, apoi intră în casă, urcă la etaj și se închise în camera ei. Se întinse pe pat și simți dezamăgirea până în adâncul stomacului. Crezuse că Leo era diferit, că îl iubește pe Conor și că împreună vor găsi o modalitate de a avea grijă de el. A-l ceda Irenei pe Conor era cel mai rău rezultat posibil.

În dimineața următoare, tatăl ei reveni pe neașteptate, spunându-i că are ceva pentru ea, dar că acel ceva e în grădină. Ieșiră prin ușile de sticlă și acolo, tremurând în brațele lui Ashan, Louisa văzu un pui de cocker spaniel roșu închis, cu pete albe.

Louisa traversă grădina și Ashan îi zâmbi în timp ce ea luă puiul în brațe. Micuțul își scoase limba roz și o linse pe obraz.

- O, e adorabil. Ce nume să-i dau?

- L-am luat de la un bărbat numit Oliver, răspunse tatăl ei.

- Oliver este un nume minunat.

Louisa își îngropă nasul în blană micuțului și apoi izbucni în lacrimi.

- Îmi pare rău, draga mea. Am fost nedelicat? Știu că nimeni nu-l va putea înlocui pe Zip.

Ea clătină din cap.

- El este perfect. Ai făcut un gest minunat, iar Conor îl va adora.

De fapt, Louisa de abia aștepta să se însereze și Conor să fie înapoi acasă. Tot timpul zilei și-l petrecu prezentându-l pe Oliver lui Tommy și Bouncer, care-l văzură și îl adulmecară pe noul venit, înainte de a-l accepta în familia lor. Toată după-amiaza cățelușul dormi în poala Louisei, în timp ce ea răsfoi câteva reviste și ridicându-se doar din când în când, să-l scoată pe Oliver afară, să-și facă nevoile. Dacă Tommy și Bouncer erau geloși pe el, n-au arătat-o. Și dacă Louisa se simți nerăbdătoare să-l revadă pe Leo, nu recunoscă nici față de ea însăși.

În seara aceea, ea se apropie de ușă atunci când îi auzi sosind cu camioneta. Leo păru serios și grav și ea de-abia îi acordă atenție înainte de a-l întâmpina pe Conor de bun-venit și de a-i spune că îl aștepta o surpriză minunată.

- Poate să vadă și Leo surpriza? întrebă copilul.

- Poate altă dată. Sunt sigură că Leo e ocupat și trebuie să aibă o mulțime de lucruri de făcut.

Conor îl îmbrățișă pe Leo.

Apoi Louisa îl îmbrățișă pe Conor și-i spuse să aștepte în salon.

- Bine, i se adresă ea glacial lui Leo. Te aștept să-l iei pe Conor sâmbătă dimineață. La revedere!

Apoi închise ușa încercând să ignore bătăile inimii. Știa că probabil reacționa exagerat. Probabil, în sufletul lui, Leo avea cele mai bune intenții pentru Conor. Dar ea își dorea ca el să lupte pentru copil și să nu accepte cea mai ușoară cale.

După aceea, ea și Conor ieșiră în grădină unde se cuibăriseră toți câinii laolaltă. La început era greu să remarci cățelușul printre toate lăbuțele, dar Oliver se ridică pe propriile lăbuțe și alergă spre ei, dând din codiță.

- Îl cheamă Oliver. Îți place?

- E pentru mine?

- E pentru amândoi. Îl împărțim. Cum ți se pare?

Privirea de adorație de pe chipul copilului, în timp ce mângâia puiul o bucură nespus pe Louisa. Se simți extrem de protectoare nu doar față de Oliver, ci și față de Conor. Trecuse atât de mult timp de la primele zile dificile și, chiar trebuia să recunoască, într-adevăr începea să se gândească la copil ca și cum era al ei.

Luni, Louisa primi un telefon de la Margo care-i spuse că avocații fuseseră de acord că nu va trebui să apară la tribunal, în procesul de divorț, deoarece fotografiile vor fi folosite ca dovadă. După aceea, o vizită Himal, constructorul, aducându-i ceva. Cum afară era un vânt aprig și nu puteau discuta cum se cuvine, Louisa îl pofti pe hol, unde el îi dădu un pachet.

– Ce este? întrebă ea.

Himal făcu o grimasă.

– Deschideți-l! L-am găsit ascuns sub dușumeaua ruptă.

Louisa deschise pachetul și descoperi un sul de bancnote. Bănuî imediat că trebuiau să fie banii lipsă pe care Elliot îi retrăsese din cont, dar încă nu știa din ce motiv, numai dacă nu cumva intenționa să-i folosească pentru a-și plăti datoria către De Vos. În timp ce se gândea la De Vos, Louisa se întrebă dacă nu cumva o să apară mai târziu. Termenul limită de o săptămână fusese depășit, dar încă nu auzise nimic de la el. Probabil renunțase să mai spere că va primi banii?

– Himal, asta e un gest minunat. Îți mulțumesc.

– Mă gândeam eu că veți fi încântată.

Louisa îl privi.

– Bineînțeles că sunt. Și cred că știu și de unde provin banii.

Se întrerupse, gândindu-se că n-ar putea să-i dezvăluie prea multe acestui om.

- Oricum, îți mulțumesc pentru onestitate.
- Dar asta nu este totul. Mă tem că există o problemă.
- Ce anume?

Himal încuviință și se uită la ea, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

- Vitrinele magazinului sunt deja instalate, dar unul dintre decoratorii mei și-a rupt piciorul. Acum am un singur om care lucrează, așa că va dura de două ori mai mult până când va termina de zugrăvit. Știu că vă doreați să aveți marea deschidere peste două săptămâni.

- Nu poți găsi un înlocuitor?

- Niciunul dintre muncitorii mei nu este liber. Toți zugrăvesc acum recepția și camerele de la New Oriental Hotel.

Louisa se gândi puțin.

- Pot vopsi și singură pereții. Mă pricep destul de bine să zugrăvesc, cocoțată pe scară.

- Dar, doamnă, asta ar fi ceva neobișnuit.

- Și pereții acestui salon tot singură i-am zugrăvit. Lasă-mă să mă schimb și vin la magazin să mă apuc de treabă.

Constructorul păru nesigur.

- Doamnă, sunteți sigură...?!

Louisa îi zâmbi, dar apoi își aminti de Conor.

- O! spuse ea. Va trebui să iau copilul cu mine. Dar mă gândesc la ceva care să-l țină ocupat, departe de orice pericol.

- Copilul ar putea citi, în timp ce dumneavoastră lucrați?

- Sau, și mai bine, dacă îi dau o pensulă, s-ar putea să-i placă și lui să vopsească. Și, dacă se plictisește, îi dau niște coli pe care să deseneze.

- Săptămâna asta instalăm jaluzele metalice în fața vitrinelor.

- Asta e minunat. Mulțumesc!

După plecarea lui Himal, Louisa numără bancnotele și găsi aproape cincisprezece mii de rupii.

Puțin mai târziu, Louisa era îmbrăcată în salopetă, iar lui Conor îi dăduse una dintre cămășile ei. Îi suflecă mânecile și-l contemplă.

- Ce părere ai?

- Îmi place să pictez. Mama m-a învățat.

- Dar știi că doar zugrăvim pereții, nu-i așa?

- Da. Și o să-i povestim și lui Leo despre asta.

Louisa încuviință, dar menționarea numelui lui Leo o întristă.

După ce constructorul acoperi parchetul și tejghelele de abanos cu ziare, tifon și folii de plastic să le protejeze, Louisa diluă vopsea albă din borcanul mai mare și-i dădu borcanul mai mic lui Conor. Apoi îi dădu și o pensulă și îi spuse să zugrăvească porțiunea inferioară a peretelui, în timp ce ea se urcă pe o scară și începu să zugrăvească partea superioară.

Timp de o oră, tot ce se auzi fu sunetul pensulelor întinzând vopseaua pe pereți și pe ferestrele deschise intra ciripitul păsărilor. Conor păru fericit să lucreze cu Louisa și când ea începu să cânte, o acompanie. Mai târziu, Conor desenă pe blocul de desen pe care Louisa i-l oferise și, atunci când se făcu ora prânzului, Louisa coborî de pe scară și-i spuse că vor lua masa în curte, în aer liber. Îi șterse mâinile copilului, își șterse și ea mâinile și apoi deschise ușa. Vântul se mai domolise și lumina soarelui inunda curtea mare. Louisa îndepărtă frunzele și bătători pământul cu picioarele.

- Vino și stai lângă mine.

Louisa lăsă coșul pe jos și Conor deschise capacul.

- Limonadă! exclamă el entuziasmat.

- Și fructe și sendvișuri cu ouă. Camille le-a pregătit pentru noi, trebuie să fie delicioase. Avem chiar și un vas mic cu salată de linte.

Sub soarele care-o încălzea, Louisa se gândi cât de bine se simțea așezată lângă Conor așa, mai ales că acum copilul își

redescoperise pofta de mâncare și mânca normal. Nu mai avusese nici coșmaruri, deci se adaptase așa cum trebuie.

- Ce sendvișuri gustoase! spuse el. Pot să mai iau unul?

Louisa îl îmbrățișă.

- Poți să mănânci câte vrei tu.

Himal ieși din magazin și o anunță pe Louisa că în cele din urmă reușise să găsească un zugrav. Louisa se simți ușurată. Ea spera că magazinul va fi gata până la sfârșitul acelei săptămâni, deoarece în următoarele săptămâni, diverși bijutieri aveau să vină să-i livreze marfa. Și, la o săptămână după aceea, Louisa planificase marea deschidere, cu aperitive delicioase și băuturi fine. Acum *The Sapphire* arăta ca și cum va fi gata la timp, până la urmă. Totul era aranjat, numai dacă n-ar fi existat neînțelegerile cu Leo. Atunci Louisa nu s-ar mai fi confruntat cu durerea îngrozitoare de a pierde ceva frumos ce de-abia începuse și de care avea atâta nevoie. Clătină din cap. N-avea niciun rost să se gândească la ce ar fi putut fi. Sub nicio formă nu era de acord cu propunerea lui Leo, cum că băiețelul trebuia să meargă la Irene.

După ce terminară de mâncat, Louisa îl privi pe Conor.

- Probabil ai pictat destul pe ziua de azi. Ce zici, n-ai vrea o partidă de înot? După ce-ți faci siesta, evident.

Conor sări în sus de bucurie.

- Da!

Problemele de la magazin erau departe de a se fi terminat, după cum află Louisa a doua zi când Himal îi bătu iar la ușă, după o noapte vijelioasă care îi ținuse treji pe toți. Fața lui în timp ce el îi explica ce se întâmplase era extrem de gravă.

- Doamnă, un palmier a căzut pe acoperiș. Trebuie să fi fost smuls de furtună, noaptea trecută. L-am găsit azi-dimineață. În cădere, a distrus cupola de sticlă.

- O, nu! Ce poți face?

- Am amplasat o copertină temporară peste cupolă, fiindcă toată sticla s-a spart. Probabil vom avea nevoie de un inginer constructor să vină să ne întocmească un raport referitor la starea acoperișului, în cazul în care mai există și alte pagube.

- Cât de repede se poate întâmpla asta?

- Va dura câteva zile. Și cioburile au făcut o mizerie îngrozitoare. Totul va trebui curățat înainte ca marfa să fie expusă în vitrine.

- Și petrecerea mea de deschidere? îl întrebă Louisa deznădăjduită.

- Va trebui să o amânați.

- Dar toate invitațiile au fost deja trimise și toți furnizorii de-abia așteaptă să ne livreze bunurile.

- Îmi pare foarte rău, doamnă.

Miercuri, soarele era strălucitor, dar Louisa, cu inima grea, își petrecu toată dimineața trimițând scrisori de anulare a petrecerii tuturor invitaților care confirmaseră prezența și informând furnizorii că deschiderea oficială a magazinului *The Sapphire* va fi amânată. Până după-amiază ploaia nu-și făcuse anunțată prezența, iar copiii din oraș jucau fotbal după ce-și terminaseră orele la școală, stând în calea căruțelor și, în general, provocând mare zarvă. Atunci când la ora trei după-amiaza, Conor ceru să i se permită să se plimbe singur cu bicicleta pe străzile din apropiere, Louisa fu de acord, dar îi spuse că va trebui să se întoarcă la timp pentru ceaiul de la ora patru. Îi dădu vechiul ei ceas, astfel încât copilul să aibă noțiunea timpului și verifică dacă el știa cum să-l folosească. La ora aceea a după-amiezii pe străzi circulau doar câteva mașini, așa că nu era nicio problemă și toată lumea știa că trebuie să fie atentă la copii.

Tristețea Louisei din cauza lui Leo persista. Își făcuse atâtea speranțe. Incapabilă să se gândească la lucruri mai vesele, Louisa privi un timp pe fereastră, dar în cele din urmă reuși să-și omoare

timpul citind o oră din *Hangman's Holiday*, o carte de scurte povestiri polițiste scrisă de Dorothy L. Sayers, pe care William o cumpărase pentru Margo. Louisei îi plăceau povestirile scurte. Puteai citi câteva pagini, în doar câteva minute și apoi îți continuai treaba, în timp ce un roman ar fi consumat ore întregi, pe care Louisa nu le mai avea la dispoziție, de când se ocupa de Conor și de Oliver.

Se uită la ceas. Era patru și zece. Ashan veni s-o anunțe că ceaiul era servit în sufragerie. Louisa lua întotdeauna ceaiul bucurându-se de compania lui Conor și li se serveau sendvișuri, biscuiți și prăjituri. Își scoase câinii în grădină și-i lăsă acolo să se joace, în timp ce ea rămase atentă, uitându-se pe stradă după Conor și așteptându-l la ceai. Probabil copilul mersese mai departe decât se așteptase, pentru că nu dădea niciun semn de viață. Louisa nu se îngrijora în mod nejustificat. Și ea în copilărie obișnuia să-și petreacă ore întregi plimbându-se singură pe bicicletă. Plecă din grădină, intră în casă și, hotărâtă să-i mai acorde un sfert de oră înainte de a-i verifica din nou prezența, hotărî să bea singură ceaiul. Își turnă o ceașcă de ceai cald, bău și apoi mâncă un sandviș cu castraveți. După aceea își chemă câinii în casă, îi puse lesa lui Tommy și-l scoase la plimbare pe străzi, în căutarea lui Conor. Acum era patru și jumătate.

Louisa coborî pe strada ei, oprindu-se din când în când pe diverse alei. Pentru început, nici urmă de Conor, dar mai târziu ea observă bicicleta unui copil în spatele unor lăzi așezate în fața magazinului de legume. Scoase bicicleta și o recunoscu ca fiind cea a lui Conor. Să fi mers la magazinul de legume dintr-un anumit motiv? Louisa intră în magazin și-l întrebă pe proprietarul singhalez dacă văzuse un băiețel brunet, cărlionțat. Proprietarul se gândi o clipă.

- L-am văzut plimbându-se cu bicicleta în josul străzii, când am ieșit să aduc o ladă cu banane.

- N-ai vorbit cu el?

- Nu.

Louisa simți un fior de neliniște. Probabil era doar naivă. Cu siguranță Conor trebuie să-și fi lăsat bicicleta și se hotărâse să se plimbe probabil pe plajă. Louisa merse acolo să-l caute, dar Conor nu era nici acolo și, privind oceanul nesfârșit, avu senzația că starea de îngrijorare se accentua de la un minut la altul. Cu siguranță Conor nu ar fi intrat singur în ocean. Louisa reveni prin labirintul străduțelor și merse pe jos mai mult de o oră, în căutarea lui, dar deocamdată, nici urmă de el. Reveni să-i ia bicicleta din fața magazinului de legume și se hotărî să continue discuția cu proprietarul.

- Mi-am amintit ceva, recunosc el. Când am ieșit să iau a doua ladă de banane, pentru că prima era plină cu fructe de rambutan, l-am revăzut pe copil.

- Ce făcea? Încă se plimba cu bicicleta?

- Nu. Stătea în picioare pe bicicletă, vorbind cu un bărbat aflat la volanul unei mașini verzi de epocă. Mașina mi-a atras atenția, pentru că de obicei le știu pe toate din oraș.

- Și asta era o mașină străină?

- Da.

- Și apoi ce s-a mai întâmplat?

Vânzătorul clătină din cap.

- Eram ocupat să duc fructele în magazin. Probabil bărbatul cerea vreo indicație?

- Mulțumesc, îi spuse Louisa.

Mai întrebă prin câteva magazine, dar nereușind să afle informații suplimentare, luă bicicleta cu o singură mână și o împinse spre casă, în timp ce în cealaltă mână ținea lesa lui Tommy. Oare unde putea fi Conor?

Louisa acceptă că nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut. Trebuia neapărat să-l sune pe Leo. Își notase noul lui număr de telefon în agendă, o răsfoi până îl găsi, încercând să-și spună că

totul va fi bine. Conor se va întoarce acasă în curând, cu o expresie rușinată și-și va cere scuze.

Louisa formă numărul sperând că Leo era acasă. Era șase fără un sfert și urma să se însereze în curând și, cu puțin noroc, Leo trebuie să fi ajuns deja acasă. Kamu răspunse la telefon și-i confirmă că Leo era acolo. Așteptă și atunci când el ridică receptorul, ea șovăi.

– Leo, spuse ea și, înghițind cu dificultate, se luptă să nu-i povestească întâmplarea ca și cum ar fi fost un martor distant, obiectiv. Eu... Nu-l găsesc pe Conor!

– Ce vrei să spui?

– Exact asta vreau să spun. Lipsește de aproape două ore și eu am ieșit pe străzi și l-am căutat. I-am găsit bicicleta, dar nici urmă de el.

– Rămâi acolo, în caz că se întoarce. Vin imediat cu motocicleta.

– Te aștept aici.

Louisa nu-l mai văzuse pe Leo de duminică seara de când îl respinsese și, când acesta sosi, observă că era nebărbierit și avea privirea obosită. Vru să fie rece cu el, dar știu că trebuie să-și lase deoparte resentimentele, dacă urmau să încerce împreună să-l găsească pe Conor.

– Nu mă voi ierta niciodată dacă... spuse ea și se opri, încă străduindu-se să-și înăbușe neliniștea.

– Hai să nu dăm frâu liber imaginației! spuse Leo. Hai să continuăm să-l căutăm! Te-ai gândi c-ar putea fi acasă la tatăl tău?

Louisa oftă ușurată.

– Nu, nu m-am gândit! Mergem acolo chiar acum!

Merseră în tăcere la Jonathan acasă și în timp ce ea suna la sonerie, Leo își lăsă privirea în pământ, înainte de a îndrăzni să se uite în ochii ei.

– Uite Louisa, voiam să...

Dar îl întrerupse majordomul tatălui ei, care le deschise ușa. Și-n timp ce-l așteptau pe Jonathan pe hol, Louisa îl întrebă:

- Ce voiai să-mi spui?

Louisa îi privi ochii negri, cu expresie inteligentă.

Leo clătină din cap.

- Mai poate aștepta.

Câteva momente mai târziu, Jonathan veni, ștergându-și mâinile cu un prosop.

- Tocmai terminam de plivit un colț de grădină, cât mai era lumină, spuse el.

- Tată, Conor este la tine?

Jonathan se încruntă.

- Nu l-am văzut astăzi. De ce?

- Nu-l găsim nicăieri. L-am căutat peste tot unde mi-am imaginat c-ar putea fi.

- Dar la Flag Rock?

- N-ar fi putut sări de acolo în ocean. E prea mic.

- Mă îndoiesc că ar fi sărit, dar probabil s-a dus să-i vadă pe alții sărind.

Leo deja se îndrepta spre ușă.

- Mă duc să-l caut acolo. Louisa, e mai bine să stai acasă, în cazul în care Conor se întoarce.

- Îl voi aștepta împreună cu tine, iubito. Nu-ți face griji, îl vom găsi, nu-i așa, Leo? Întrebă Jonathan.

- Firește.

Și astea fiind spuse, Leo deschise ușa și plecă în căutarea lui Conor.

În timp ce reveneau acasă, Louisa îi relată tatălui ei discuția cu proprietarul magazinului de legume, care menționase că-l văzuse pe Conor discutând cu un bărbat aflat la volanul unei mașini.

- Nu-mi place deloc cum sună povestea asta, recunosc Jonathan.

- Probabil Conor doar îi oferea indicații.

- Probabil...

Când ajunseră acasă la Louisa, aceasta îi ceru lui Ashan să-i toarne tatălui ei un pahar cu whisky.

- Tu nu vrei să bei nimic? o întrebă Jonathan în timp ce se așeza pe canapea.

Louisa clătină din cap.

- Și acum, ce facem?

- Chem poliția. Trebuie să-i anunțăm că lipsește.

Jonathan se ridică de pe canapea și se îndreptă spre hol, pentru a suna la poliție.

Louisa nu mai avea stare. Neliniștită, se tot învârtea cu pași mari încoace și încolo și se duse să se uite pe fereastră.

Tatăl ei reveni în salon.

- Vor fi cu băgare de seamă. Chiar acum au trimis un polițist să-l caute.

- Și dacă s-a urcat pe dig și a căzut de acolo? Dacă zace acum pe undeva cu glezna fracturată? În curând va fi prea întuneric ca să mai poată vedea ceva, nu-i așa?

- Încearcă să nu te gândești atât de mult.

După câteva clipe, auziră ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se.

- S-a întors Leo! șopti Louisa surescitată, dar era doar Ashan care intră în salon cu o expresie solemnă pe față.

- Un copil tocmai mi-a dat acest plic.

Louisa deschise plicul și citi biletul dinăuntru. Brusc, își duse mâna la gură, prea șocată să mai poată spune ceva.

- Ce este?

Ea îi arată biletul tatălui ei, care îl citi și apoi o privi neliniștit.

- Doamne Dumnezeule!

- Da, spuse Louisa și aproape că se înecă în propriile cuvinte.

- Răpitorii vor treizeci de mii de rupii. Dublul sumei pe care Himal a găsit-o ascunsă sub podeaua magazinului. Asta e o adevărată avere: ai putea cumpăra câteva case cu ea.

- Tată, citește restul!

- *Nu implicați poliția! Așteptați să vă contactăm noi!*

Louisa se prăbuși disperată pe canapea, ținându-și capul în mâini și legănându-se înainte și înapoi, neputincioasă.

- Doamnă, cum vă pot ajuta? o întrebă Ashan.

Incapabilă să mai articuleze un cuvânt, Louisa doar clătină din cap și Ashan părăsi salonul.

Când Leo reveni spunându-le că nu era nici urmă de Conor la Flag Rock, Louisa își privi semnificativ tatăl.

- Arată-i biletul!

Leo îl citi și pe chip i se întipări o expresie de groază.

- O, Doamne! Numai de-aș pune mâna pe ei!

- Trebuie să ne gândim bine, îi sfătui Jonathan.

- N-avem la ce să ne gândim, izbucni Leo. Trebuie să plecăm și să-i găsim!

Louisa se uită la amândoi, pe măsură ce o cuprindea un val de fierbințeală. Își simți inima bătând din ce în ce mai tare și ochii arzând în flăcări.

- Dar habar n-avem unde să căutăm. Și dacă-l rănesc? N-aș putea suporta...

Jonathan se plimba în sus și în jos prin salon.

- Nu-l vor răni. Au pus o ditamai recompensa pe capul lui. Cred c-ar trebui să vorbim cu inspectorul-șef Roberts.

- Au spus să nu anunțăm poliția, îi reaminti Leo.

Louisa începu să plângă.

- Niciodată n-ar fi trebuit să-l las să se plimbe singur cu bicicleta. E vina mea!

- Nu trebuie să gândești așa! răspunse Leo și păru gata să vină s-o ia în brațe și s-o consoleze.

În schimb, Jonathan îi deschise Louisei brațele. Ea se ridică de pe canapea și el o îmbrățișă strâns.

- Cred că ai dreptate tată, spuse Louisa desprinzându-se din îmbrățișare. Trebuie să implicăm poliția, dar ei trebuie să înțeleagă că e bine să acționeze cât mai discret.

După ce Jonathan îl sună pe inspectorul-șef Roberts, se așeză seră pe canapea bând whisky și așteptând să vină poliția. Jonathan îl sfătuisă să se strecoare în casă pe ușa din spate, prin grădină, în cazul în care cineva ar fi pus sub observație intrarea principală, cu vedere la stradă.

Atunci când Roberts sosi, era deja târziu.

Mai întâi, el îl chemară pe Ashan și-l întrebă cine adusese biletul.

- Era un băiețel, răspuse Ashan, cu ochii întunecați de panică. L-am întrebat cine îl trimisese, dar mi-a spus doar că un bărbat îi dăduse o rupie în schimbul livrării mesajului.

- Știa cine era bărbatul?

Ashan clătină din cap.

- Nu mi-a dat impresia că l-ar fi cunoscut. Îmi pare rău că nu vă pot spune mai multe.

- Mulțumesc, Ashan, spuse Roberts, trecându-și mâna prin claia de păr țepos. Poți pleca.

- Și acum ce facem? întrebă Leo.

- Ei bine, nu avem indicii cu privire la locul unde se află copilul, dar știm cine trebuie să fie în spatele acestei răpiri.

- De Vos sau Cooper. Sau amândoi, răspuse Louisa și inima i se frânse.

- Pare cel mai plauzibil. Nu credeau că vor obține altfel banii, așa că unul dintre ei a recurs la acest gest.

Roberts, care-și ținuse până acum pălăria în mâini, și-o așeză pe cap.

- Mai bine plec. Sunați-mă acasă, dacă mai aflați ceva în seara asta. Altfel vorbim mâine, dar n-o să vă vizitez în timpul zilei. Nu vrem ca răpitorii să știe că sunt implicat.

- Deci ce facem?

- Încercați să dormiți! Asta-i tot ce vă pot sugera.

Și Jonathan interveni.

- Ieșiți prin spate, inspectore! Eu voi ieși pe ușa din față. Are dreptate, Louisa, încearcă să dormi puțin.

După ce inspectorul Roberts și Jonathan plecaseră, Louisa îl privi pe Leo.

Între ei se lăsase o tăcere ciudată.

- Louisa, spuse el. Îmi pare atât de rău. M-am înșelat în legătură cu Irene.

- Vorbești serios?

- Nu știu ce-a fost în mintea mea. Eram îngrijorat că nu voi fi capabil să-i ofer lui Conor ce are nevoie și Irene părea cea mai bună soluție. Dar, acum, cu toate astea...

Își deschise brațele larg.

- Ei bine, acum trebuie să-l recuperăm pe Conor și-ți promit că după nu-i voi mai da drumul niciodată.

Louisa înghiți rapid, agitată.

- Oare o să reușim?

Leo se apropie de ea.

- Bineînțeles.

Și apoi o luă în brațe.

Când se desprinseră din îmbrățișare, Leo îi spuse că va dormi într-una din camerele de oaspeți.

- Nu, spuse ea. Am nevoie să fii lângă mine.

Urcară în dormitorul ei și se întinseră pe pat, complet îmbrăcați.

- Te rog, ia-mă în brațe! Oricum n-o să pot să dorm, îi zise Louisa în timp ce liniștea nopții îi învăluia.

După aceea rămase privind în gol, în întuneric, ascultând foșnetul oceanului și valurile care se spărgeau pe țărm, temându-se din ce în ce mai mult. Chiar și avându-l pe Leo lângă ea, simțindu-i căldura trupului, și tot i se păru o noapte tristă și pustie.

Louisa privi pe fereastră și văzu răsăritul palid transformându-se într-o dimineață strălucitoare, cu un cer albastru, superb și oceanul scânteind în nuanțe de turcoaz și argint. Se simți ușurată. Era mai ușor să-l caute pe Conor dacă nu ploua.

Ea și Leo coborâră împreună la micul dejun, deși nu putu înghiți pâinea prăjită și simți un gol în stomac. După ce-și bău cafeaua, discută cu toți angajații. Oare văzuseră ceva suspect? Oare auziseră ceva? Doar Camille, tânăra franțuzoaică, se îmbujoră în timpul acestui interogatoriu.

Puțin mai târziu, Louisa o găsi pe Camille plângând în grădină.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

Camille clătină din cap și își plecă privirea în pământ, învinsă.

- Haide! Orice ar fi, nu poate fi așa de rău.

Fata își ridică ochii spre ea.

- Îmi pare foarte rău. Chiar îmi pare rău.

- Pentru ce?

Camille își lăsă din nou capul în piept.

- Pentru ce anume îți pare rău? repetă Louisa.

- Mi-au dat bani.

- Cine ți-a dat bani?

- Aveam nevoie să-i economisesc ca să mă pot întoarce acasă.

Louisa se cutremură.

- Ce ai făcut?

- O dată sau de două ori i-am spus unui bărbat când plecați de acasă și unde vă duceați.

Louisa suspină.

- Dar tu de unde știai?

- Am auzit vorbindu-se în jurul meu. O servitoare aude totul, doamnă. Nu este așa greu.

- Și când s-a întâmplat asta?

- Și recent, și acum ceva timp. Nu știam că cineva îl va răpi pe Conor.

- De unde știi că sunt aceiași oameni?

- Același bărbat m-a întrebat săptămâna trecută dacă copilul are voie să se joace singur pe afară. Nu m-am gândit c-o să-l răpească. Pur și simplu, el îmi vorbea despre copii în general, ca într-un conversație obișnuită.

- Ce bărbat?

Louisa o apucă pe fată de umeri, zgâlțâind-o.

- *Ce bărbat?!*

- Un australian. Nu-i cunosc numele. Vă rog să nu mă reclamați la poliție. Nu mi-am dat seama că situația e atât de gravă. Nu i-am spus nimic important. Doar i-am zis că băiețelul are voie uneori să se joace și singur pe afară, dar nu știam exact când.

- Nu te-ai gândit ce putea însemna asta?

Camille clătină din cap.

Louisei îi venea s-o sugrume.

- Doamne, Dumnezeu! Deci *tu* le-ai dezvăluit mișcările mele. De luni întregi? De când ne-a fost spartă casa?

Camille ezită.

- Ce aveți de gând să faceți?

Louisa clătină din cap.

- Un lucru este sigur: poliția va dori să vorbească cu tine. Proasto! Dacă se întâmplă ceva cu copilul, va fi vina ta!

După aceea, Louisa și Leo se duseră la fiecare casă și fiecare magazin din Galle, întrebând dacă cineva văzuse ce se întâmplase atunci când Conor fusese răpit. Lăsară poliția să facă cercetări la dig. A fost trimis un ofițer să verifice discret dacă copilul nu cumva fusese ascuns undeva în apropierea oceanului. Doar un singur vânzător le mărturisi că văzuse o mașină verde cu doi bărbați și un copil îndreptându-se spre Poarta Veche.

- Deci, dacă au fost ei, l-au ascuns undeva în afara orașului, spuse Leo.

- Dar asta ar putea fi oriunde! Nici măcar nu știm dacă s-au îndreptat spre Colombo luând-o spre est sau spre vest.

Leo oftă adânc.

- Hai acasă! Nu mai avem ce face aici.

În aproximativ o oră ajunseseră acasă, învârtindu-se unul pe lângă altul într-o tăcere șocantă, răsfoind reviste, dar fără să știe ce anume citeau, întrerupându-și lectura, cerând ceai, dar fără să-l bea, și apoi țârâitul ascuțit al telefonului le întrerupse gândurile. L-au auzit pe Ashan răspunzând. Când Louisa se uită la Leo, acesta îi zâmbi pe jumătate și schimbară o privire de speranță. Ea aprecie acest moment de legătură dintre ei, cu valoarea lui binecuvântată. Dar apoi Ashan o chemă pe Louisa în hol.

Ea era palidă când ridică receptorul și ascultă vocea.

- Îți spun o singură dată.

Era o voce gravă, bine camuflată.

- Mâine la prânz vino la Bastionul Soarelui cu cele treizeci de mii de rupii. Pune banii într-o cutie de pantofi și împachetează-o în hârtie maro, ca pe un pachet obișnuit. Există un depozit în apropiere și ușa va fi deschisă. Lăsa pachetul acolo! Ai înțeles?

Louisa șopti că da.

- Dacă faci așa cum îți spun, vei primi înapoi copilul. Nu implica poliția!

Apoi răpitorul închise telefonul cu un clic.

Leo veni lângă ea, iar Louisa rămase pe hol, ținând receptorul în mână și tremurând toată. Simți un val de căldură și apoi i se făcu rău, genul acela de greață pe care-l ai înaintea să leșini. Leo îi desprinse receptorul din mână, îl puse la loc în furcă și o conduse blând în salon.

- Haide! îi spuse el. Trebuie să stai jos.

Louisa îi povesti ce-i spusese bărbatul la telefon.

- Trebuie să-l anunț și pe tata.

- Așază-te doar o clipă, până te oprești din tremurat.

Louisa respiră adânc de câteva ori în timp ce Leo o mângâia pe spate, și apoi se ridică în picioare.

- Vin cu tine, spuse el.

- Nu, rămâi aici, dacă mai sună.

- Aș putea merge la Jonathan în locul tău.

- Prefer să mă duc eu însămi.

Louisa se uită pe fereastră la cerul întunecat. Vremea se schimbase, astfel încât ea luă o umbrelă și ieși pe ușa din față să meargă acasă la tatăl ei. Deși casa lui nu era prea departe, ea se simțea ca și cum avea de mers o sută de kilometri și, când în sfârșit ajunse la destinație, răsufli greu.

Jonathan o conduse în biroul său și-i aduse un pahar cu apă.

- Calmează-te! Bea încet! spuse el.

Louisa bău toată apa pe nerăsuflata și apoi îi povesti despre apelul primit.

- Trebuie să le dăm banii, spuse ea. Tată, dacă îi fac rău? E doar un băiețel.

Tatăl ei o mângâie pe mână.

- Și tu îl iubești... știi.

- N-am crezut niciodată că voi simți astfel pentru Conor, dar aş face orice ca să-l duc înapoi.

- Treizeci de mii de rupii sunt o grămadă de bani, dar sunt de acord cu tine. Încă mai ai banii găsiți de Himal și eu voi încerca să adaug restul. Va fi un efort financiar, dar pot apela la niște favoruri. În fond, e în joc viața unui copil!

Imediat după aceea, sosi și Leo, spunând că nu putea sta acasă să aștepte.

- O să iau legătura cu Roberts, spuse Jonathan, și-o să-i spun despre apelul primit.

- Îl vom recupera pe Connor, nu-i așa? îl întrebă Louisa.

- Așa sper. Dar trebuie să fii pregătită. Chiar dacă îi vom da banii răpitorului, tot e foarte posibil ca lucrurile să nu evolueze așa cum ne dorim, spuse Jonathan. Conor va fi singurul care poate depune mărturie despre răpitori.

- Hai să vedem ce ne sfătuiește inspectorul Roberts să facem în continuare, spuse Leo.

Așteptară amândoi, în timp ce Jonathan discută cu inspectorul, care spunea că încă de dimineață chemase tocmai din Colombo polițiști sub acoperire, care supravegheau străzile. Era puțin probabil să fie recunoscuți. Tot inspectorul Roberts hotărî că Leo era cea mai potrivită persoană să ducă pachetul cu bani la depozit.

- Eu ar trebui să mă duc, spuse Louisa.

Jonathan clătină din cap.

- Roberts spune că nu tu ar trebui să te duci să le dai răscum-părarea. El crede că vinovații vor rămâne în așteptare undeva prin oraș și consideră că poliția are o șansă să-i prindă. Dar dacă răpitorii vor vrea să fugă din oraș de îndată ce-și vor primi banii, ar putea fi periculos.

Restul zilei se scurse într-o stare de tensiune mare. Louisa tot nu putea mânca nimic, așa că Leo o convinse să bea puțin lapte. Louisa

își petrecu cea mai mare parte a zilei privind absentă pe fereastră și rugându-se pentru Conor, să fie și să rămână teafăr și nevătămat.

– Imediat ce-l recuperez, încep procesul de adopție, declară Leo.

– Nu știu cât de departe a ajuns Irene cu cererea de obținere a custodiei lui Conor.

– Sunt sigur că tribunalele ar prefera ca el să rămână în căminul lui, în grija unui tutore mai tânăr.

– Și cu școala cum rămâne?

– Strâng bani să-l dau la internat.

– Te-aș putea ajuta.

Louisa simți un nod în gât.

– Dar, Leo, dacă îi fac rău?

– Louisa, nu mai gândi așa! Trebuie să credem că totul va fi bine. Trebuie!

Leo continuă să-i vorbească și mai mult despre viitor, dar ea știa că era doar un mod de a-i distra atenția de la ce s-ar putea întâmpla dacă totul ar decurge prost. Trecuseră doar câțiva ani de la răpirea bebelușului lui Lindbergh și sfârșitul tragic continua să îngrozească lumea¹. Dacă nu-l vor mai revedea niciodată pe Conor viu și nevătămat?

¹ Charles Lindbergh, omul care a făcut primul zbor transatlantic fără escală pe ruta New York – Paris, a ajuns în atenția presei americane și dintr-un motiv nedorit. Răpirea fiului său – Charles Augustus Lindbergh jr. – și apoi descoperirea cadavrului acestuia pe 12 mai 1932 au fost numite de presa din SUA „Crima secolului“ (n. tr.).

Louisa dormise puțin, dar se trezi foarte devreme vineri dimineață și imediat se îngrijoră de ceea ce avea să-i aducă ziua. Încercă să-și domolească panica, dar gândurile ei continuau să o blocheze, menținând-o prizonieră într-o stare de neliniște permanentă. De îndată ce Leo adormi lângă ea, Louisa îi ascultă respirația calmă și-și dori să rămână împreună pentru totdeauna. Dar nu așa, nu cu această spaimă îngrozitoare care o măcina. Când Leo deschise ochii, îi zâmbi.

– Totul va fi bine, spuse el. Trebuie să credem asta.

În timp ce Louisa clătină din cap, își dădu seama cât de mult însemna Conor pentru ea.

– Am senzația de bolovan în stomac.

– E firesc. E din cauza tensiunii. Și mie mi-e destul de rău.

Se îmbrăcă repede și ieșiră la plimbare de-a lungul digului, de unde Louisa contemplă oceanul, atât de sumbru și de plin de secrete întunecate. Apoi aruncă o privire spre cerul plumburiu, apăsător. În curând avea să plouă din nou. Începu să bată vântul și totul părea atât de fragil, ca și cum ar fi fost de ajuns un val uriaș ca să spulbere întreaga lume.

Louisa se întoarse spre Leo și el o luă în brațe. Nu existau cuvinte pentru așa ceva, doar frica animalică și alinare instinctivă. Leo

îi dădu la o parte bucelele care-i acopereau ochii și ea încuviință dând din cap, ca răspuns la întrebarea lui tăcută. Dar nu făcea față situației și Leo știa asta. O luă de mână și merseă împreună spre casă.

Până la ora zece deveni atât de încordată, încât nici nu mai putea respira. Își simți lacrimile arzându-i pleoapele, dar se forță să nu plângă. Așteptară nerăbdători în salon, învârtindu-se impacientați în jurul obiectelor de mobilier, așezându-se puțin, apoi sărind iar în picioare neliniștiți și mărșăluind agitați, verificându-și ceasul odată la câteva minute. Louisa îl ținu de mână pe Leo, strângându-l din când în când.

Roberts le spusese că polițiștii sub acoperire vor supraveghea toate spațiile posibile, dar Louisa era îngrijorată că s-ar putea întâmpla ceva rău. De la minut la minut, inima îi bătea din ce în ce mai tare, gata să-i sară din piept și îl vedea pe Leo devenind și el din ce în ce mai încordat. Jonathan sosi aducând restul banilor necesari pentru răscumpărare, iar la ora unsprezece Leo se pregătea să meargă cu pachetul.

După plecarea lui, Louisa începu să aștepte simțindu-se atât de tensionată, încât aproape își pierdu controlul, gândindu-se nu doar la Conor, dar acum și la Leo. Prin minte îi treceau tot felul de amintiri despre copil și își amintea ziua în care îl văzuse pentru prima dată și cât de îngrozită fusese asemănarea lui cu Elliot. Treptat, o legătură delicată se dezvoltase între ei, deși ea știa cât de dureros de vulnerabil era el și că încă suferea îngrozitor pentru că-și pierduse ambii părinți. Și Louisa continuă să-și amintească. Vru să-și amintească. Durerea. Conor deja trecuse prin prea multe și ar fi de neconceput dacă acum i s-ar întâmpla ceva îngrozitor.

Acum, că el era de negăsit, Louisa urcă în camera lui, îl luă în brațe pe ursul Albert, apoi respiră parfumul pe care părul lui Conor îl împrăștiase pe pernă și care încă persista acolo. Își duse ursul la nas și, ca și cum ar fi străbătut-o un fior de durere, îl legănă în brațele ei ca pe un copil. *Te rog, Doamne! Ocrotește-l! Te rog! Mai*

rămase puțin în tăcere, dorind să-l aducă înapoi pe Conor cu orice preț, apoi începu să-i facă ordine prin lucrurile împrăștiate la întâmplare. El și-ar fi dorit o cameră curată și aranjată, nu-i așa? Oare n-o să-l deranjeze că Louisa îi făcuse ordine prin cameră, atunci când se va întoarce? Respiră adânc, dureros. *Când, nu dacă...*

Se aplecă să se uite sub patul lui Conor și descoperi câteva desene pe care le ascundea acolo. Se uită la imaginile copilărești ale oamenilor din viața lui. Era Zinnia, cu pletele ei lungi, roșii și un bărbat cu ochi verzi, brunet, cârlionțat, evident Elliot. Iată-l și pe Conor într-o barcă, lângă un bărbat cu păr castaniu-roșcat – Leo, desigur. Dar copilul îl mai desenase și pe Oliver, noul său cățeluș, și chiar și pe Louisa, plimbându-se împreună cu bicicleta. Pentru ea înseamnă mult să știe că băiețelul o acceptase în lumea lui și-i dădură lacrimile.

Deschise coșul lui de rufe plin pe jumătate, luă câteva haine dinăuntru și le duse la spălătorie. Nu era treaba ei să-i spele hainele, dar trebuia să rămână ocupată, altfel anxietatea ar fi măcinat-o complet. Puse o pijama, câteva perechi de pantaloni scurți și două cămăși în noua lor mașină de spălat Wringer Washer, prima mașină de spălat electrică. Hainele grele încă le trimitea spălătoresei, dar în prezent tot mai mulți oameni aveau aceste mașini noi de spălat instalate acasă și lor le era extrem de utilă, avându-l prin preajmă pe Conor. Odată ce mașina începu să funcționeze, Louisa ieși din spălătorie și se duse în grădină, unde Jonathan stătea pe o bancă și privea preocupat în zare.

– Te superi dacă îți țin companie? îl întrebă ea.

Jonathan îi făcu semn să se așeze lângă el pe bancă.

– O, Doamne! Nu cred că pot suporta asta.

– Știu.

Oliver se așeză pe spate la picioarele ei și Louisa se aplecă să-l mângâie pe burtică.

– Conor îl iubește pe Oliver, spuse ea cu vocea sugrumată de emoție.

– Fii puternică! îi spuse tatăl ei.

Louisa își privi tatăl și-i observă îngrijorarea vizibilă, avea sprâncenele încruntate. Apoi se aplecă, îl luă pe Oliver în brațe să-l liniștească și începu să-i mângâie urechile moi. Așteptarea devenise insuportabilă, iar în mintea ei îngrozită își imagina cele mai negre scenarii. Simțea cum întreaga ei viață se prăbușește și devine doar o cârpă uzată de bucătărie. Se tot uita la ceas, din minut în minut, din ce în ce mai neliniștită și, după o oră, respiră profund înainte de a vorbi.

– Cu siguranță până acum ar fi trebuit să primim vești despre el?

– Nu neapărat.

– Ar fi trebuit să merg eu însămi. Crezi că Leo e în siguranță?

– E un om care-și poate purta singur de grijă. Nu te mai îngrijora!

– Nu mă pot abține!

Împărtășiră o lungă tăcere, în timpul căreia Louisa închise ochii și se rugă. Jonathan o luă de mână și o strânse ușor, iar atunci ea știu că tatăl ei era la fel de îngrijorat ca ea, dar făcea tot posibilul să nu-i arate.

Când auzi zgomotul de pe stradă, Oliver sări și se repezi la poarta grădinii. Louisa rămase să vadă ce se întâmplă și observă cum poarta se deschide. I se uscă gura de emoție atunci când îl văzu pe Conor alergând în grădină, urmat de Leo. Totul rămase suspendat undeva în aer, chiar și vântul păru să se oprească, dar, simțindu-și inima în gât de emoție, Louisa își păstră cumpătul și-i întinse copilului brațele tremurânde. Se priviră reciproc un moment și Louisa nu fu sigură ce va face Conor. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-l protejeze de tot răul, să nu-i mai dea drumul niciodată, dar el trebuia să facă primul pas. Așteptarea păru să continue, dar apoi Conor făcu un pas înainte și în momentul următor deja alerga spre ea cu lacrimi în ochii și i se arunca în

brațe. Inima Louisei tresări de bucurie, simțindu-se ușurată în timp ce-l ducea pe banca unde-l așteptase, copleșindu-l cu îmbrățișări, acoperindu-l cu toată dragostea de care era în stare. Jonathan se ridică de pe bancă și se îndreptă spre Leo să-i strângă mâna.

- Bravo, tinere! spuse el.

Între timp Louisa îi șoptea la ureche lui Conor.

- Iubitule, acum ești în siguranță. Nu ți se va mai întâmpla nimic rău, niciodată!

Louisa își șterse lacrimile.

- Gata, s-a terminat! Și uite-l și pe Oliver care vrea să te pupel!
Câinele sări pe bancă și-i linse fața lui Conor.

- Vezi, Oliver va avea grijă de tine!

- Și Leo, spuse copilul privind-o cu ochii verzi încă în lacrimi.

- Și Leo, îi promise ea.

- Și tu?

- Desigur!

Cinnamon Hills, două luni mai târziu

De acum, ploile încetaseră complet și, într-o zi superbă de la începutul lui decembrie, Louisa și Conor se plimbau departe pe plantația de scoarță. Conor era încântat să o conducă la unul dintre locurile lui speciale și, când ajunseră într-o poieniță înconjurată de tufe de rododendron, își întinse brațele și se învârti.

- Este locul meu preferat, îi mărturisi copilul.

Louisa ascultă păsările care-și înfoiau penele și zburau de pe o creangă pe alta, apoi adulmecă profund aroma de scoarță și aproape simți gustul sărat al oceanului.

- Îți place? o întrebă Conor.

- La nebunie. Mulțumesc că mi l-ai arătat.

- Acum trebuie să aruncăm o pietricică departe și să mergem în cerc. Vino, îți arăt!

Conor alese o pietricică și, încruntându-și sprâncenele, o aruncă să vadă cât de departe va ajunge. După aceea, el se plimbă prin poienița din apropiere, târându-și sandalele și călcând frunzele în picioare.

- Acum e rândul tău.

Louisa îl imită pe Conor și amândoi râseră de seriozitatea ei. Apoi îi întinse mâna și Conor o luă de mână.

– Ești gata să-ți bei ceaiul la petrecerea de ziua ta?

El încuviință și-i zâmbi.

Își croiră drum de-a lungul potecilor care acum îi deveniseră familiare Louisei. În timp ce ea încă se mai ocupa de căminul ei din Galle, iar *The Sapphire* era pe cale să se deschidă în sfârșit, după o întârziere prelungită mai mult decât se așteptase, în ultimele două luni Louisa își petrecuse mult timp pe plantație, alături de Conor și Leo.

Leo îi explicase că, după ce lăsase la depozit banii pentru răpitori, poliția le urmărise mașina verde și reușise să-i prindă pe De Vos și pe Cooper într-o casă goală, aproape de plajă, la câțiva kilometri distanță de Galle, acolo unde-l ascunseseră pe Conor.

Singurul nor întunecat de la orizont era acum lupta care-i aștepta pentru custodia copilului. Pe măsură ce se apropia data procesului, fruntea lui Leo devenea din ce în ce mai brăzdată de griji.

Era prea devreme pentru a anticipa ce se va întâmpla, dar amândoi erau îngrijorați din cauza rezultatului. Între timp, Leo îi dovedise Louisei dragostea sa, în nenumărate rânduri și ea anticipa posibilitatea de a-și petrece restul vieții alături de el. Vorbeau despre căsătorie ca despre o modalitate de a le întări cazul în fața justiției și a avea astfel mai multe șanse în obținerea custodiei lui Conor, dar hotărâseră să nu se grăbească să-și unească destinele. Căsătoria lor ar trebui să fie specială și să nu depindă de nimic altceva. Și totuși, Leo îi oferise Louisei un inel de logodnă cu diamante, care îi aparținuse cândva bunicii lui.

Ajunseră în vârful dealului, iar Conor aplaudă încântat când văzu în fața casei masa plină cu farfurii și pahare. Și cu opt baloane, câte două legate în fiecare colț al mesei.

– Unde este jeleul? întrebă copilul când Leo veni să li se alăture.

- Nu putem aduce mâncarea până nu vin toți invitații.

- Dar când vin? Când?

Louisa îl privi pe Leo. Se aranjase - își răsese barba și purta o cămașă albă care-i evidenția bronzul frumos. Simți un fior de plăcere.

Auziră motorul unei mașini care urca pe cărare.

- Au venit! Au venit! exclamă Conor fericit.

Mașina se opri și Jonathan, Margo și Irene coborâră dinăuntru. Louisa și Leo schimbă între ei o privire, amândoi fiind evident surprinși de prezența Irenei.

Margo se întoarse la mașină, deschise portbagajul și de acolo scoase o grămadă de cadouri.

- Întâi cadourile și apoi tortul, spuse Leo.

- Da! Da!

Conor aplaudă din nou entuziasmat.

- La mulți ani! Îi ură Jonathan și-i dădu o cutie mare, pătrată.

Conor rupse ambalajul.

- E un tren, strigă el. Un tren adevărat!

- Este un tren din colecția Lionel Blue Comet, spuse Jonathan.

E o imitație după un tren american adevărat, denumit Cometa Albastră, care circula prin New Jersey. A fost pictat în albastru pentru a se sorta cu țărmlul din Jersey. Scoate-i acoperișul și uită-te înăuntru în vagoane!

Conor ridică acoperișul și toți priviră înăuntru, admirând detaliile complexe. Totul de la banchete până la luminile electrice părea atât de real.

- Tată, trebuie să te fi costat o avere! îi șopti Louisa.

- Da, dar expresia lui face toți bani! Și, la urma urmei, am recuperat toată suma!

Apoi urmară și mai multe cadouri, puzzle-uri, cărți și o trusă de pictură. În cele din urmă, Irene scoase un pachet mic și-l dezveli - era un caiet de schițe frumos, legat în piele.

- Pentru tine, ca să-ți desenezi aici toate insectele, îi spuse ea nepoțelului, toată numai zâmbete. Și mai târziu, mai am multe cadouri pentru tine!

Louisa era îngrijorată de venirea lui Irene, dar după aceea mâncară pe săturate jeleu și tort. În timp ce Margo și Jonathan îl ajutau pe Conor să monteze trenul, Irene ceru să discute în liniște cu Leo și Louisa. Urcară în salon și, când se așezară pe canapea, Irene începu.

- Drept să vă spun, m-am mai gândit la adopție.

Louisa îl privi îngrijorată pe Leo, întrebându-se ce ar putea însemna asta.

- După o lungă discuție cu Harold... Apropo, el vă cere scuze pentru că nu este aici, știți, stresul de la muncă. Urmează să se pensioneze de la o zi pe alta, dar o ține tot așa. Oricum, am discutat și cu Margo și am ajuns la o înțelegere.

- Deci?! exclamă Louisa.

- Acum înțeleg că, încercând să obțin custodia lui Conor, voiam de fapt să-l aduc pe Elliot înapoi. Margo m-a convins să-mi dau seama că ar fi nedrept față de copil să mă aștept să-l înlocuiască pe Elliot.

Louisa încuviință.

- De asemenea, Margo mi-a explicat foarte clar că, din cauza ilegalității lui Conor, niciunul dintre prietenii mei nu l-ar fi putut accepta și asta ar fi fost destul de greu de suportat.

- Continuă, o îndemnă Louisa.

- Nu-mi pot aduce înapoi fiul mort și nici nu mă pot folosi de nepotul meu încercând să fac asta, ar fi o povară îngrozitoare pentru el. Nu-mi voi putea aduce nicicând înapoi fiii morți, așa cum nici tu, Louisa, nu-ți vei putea aduce înapoi fetița moartă.

- Nu, spuse Louisa.

- Nu a fost o decizie ușoară. Inima mă îndemna să-mi cresc nepotul. Era greu să-l las să plece. M-am simțit ca și cum l-aș lăsa

pe Elliot să plece din nou și m-a durut. Dar Conor nu este Elliot – și locul lui e cu tine, Leo. Acum sunt prea bătrână ca să mai am grijă de copil.

– Este o decizie curajoasă, îi răspunse Leo. Și îți sunt cu adevărat recunoscător.

– Ei bine, din moment ce mi-am retras cererea de obținere a custodiei, bănuiesc că ție ți se va acorda legal custodia deplină și, după aceea, în curând îl vei putea adopta.

Louisa se simți în culmea fericirii. Nimic nu-i pregătise pentru această răsturnare de situație.

– Singura condiție este să mi-l aduci în vizită din când în când.

– Se înțelege, răspunse Leo cu vocea încărcată de emoție. Ne vom asigura că-și va întâlni bunica în mod regulat. Ai cuvântul meu: vei fi o prezență importantă în viața lui Conor. Îți mulțumesc, Irene!

Irene își tamponă cu batista ochii înlăcrimați.

– Am făcut multe greșeli cu Elliot. Acum îmi dau seama. Și, deși acum le regret, există un singur fel de a merge mai departe. Trebuie să facem ceea ce este bine pentru copil, nu-i așa?

Louisa îl privi pe Leo, care zâmbea larg. Se ridică și se apropie de Irene. Apoi îi întinse mâna.

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult!

Puțin mai târziu, Louisa și Margo discutau despre ceea ce tocmai se întâmplase.

– Mă bucur că a funcționat, spuse Margo. A fost extrem de greu pentru mama să renunțe. Știi cum e. Dar, în cele din urmă, a înțeles adevărul.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru că ai convins-o.

– Acum, spune-mi ce se întâmplă cu De Vos și cu bărbatul ăla îngrozitor, Cooper.

- Amândoi se află încă în arestul poliției și în curând va avea loc și procesul. Nu există nicio îndoială că vor fi condamnați la închisoare pentru mult timp. Răpirea unui copil este o infracțiune foarte gravă.

- Slavă Domnului! Sunt atât de bucuroasă pentru tine și Leo, după câte încercări ați avut amândoi. Chiar îmi place de el.

- Ce s-a întâmplat ne-a apropiat. Agonia pe care am simțit-o crezând că nu-l vom mai revedea niciodată pe Conor ne-a convins că nu aveam timp de pierdut.

- Am și eu vești. Divorțul nu se va finaliza prea curând, dar luna viitoare, William va veni aici.

- I-ai spus Irenei?

- Nu. În timp ce încercam să o conving să-și schimbe mentalitatea în privința lui Conor, n-am vrut să mai las să intervină altceva.

- Presupun că asta înseamnă că te vei întoarce în Anglia?

Margo încuviință.

- Acolo lucrează el și mie îmi va fi ușor să-mi recapăt vechiul post de asistentă medicală.

- Dar te vei căsători aici?

Margo zâmbi.

- Doar dacă divorțul se va finaliza la timp.

În seara aceea, după ce toți pleacă și Conor fusese băgat în pat, la culcare, Louisa și Leo stăteau alături pe verandă, acoperiți cu spray antițânțari.

- Fericită?

- Mai mult decât credeam vreodată c-ar fi posibil.

Amândoi contemplau bolta indigo. Noaptea era senină și caldă, cerul era plin de stele și aerul mirosea a pământ ud și a lemne arse.

- Ascultă oceanul! spuse Louisa, dorindu-și să-i vadă strălucirea argintie în întuneric. Este nesfârșit, nu-i așa?

- Da, spre deosebire de noi.

- Spre deosebire de noi...

Leo se aplecă și, deși o sărută foarte ușor, Louisa simți în tot corpul legătura profundă dintre ei.

- Trebuie să profităm din plin de orice moment, șopti ea în timp ce Leo îi mângâia scobitura gâtului.

- Nu mai privi înapoi! spuse el. Dar nici nu va trebui să te prefaci vreodată cu mine. Și voi înțelege dacă nu va fi întotdeauna ușor.

Louisa privi stelele. Își aminti de Elliot, dar apoi clătină din cap și imaginea lui dispăru. De acum încolo nu mai trebuia să se teamă că amintirea lui mută o va mai bântui.

- Fără Elliot! spuse ea. Fără suferințe. Fără vise. Doar acum. Doar aici. Doar tu și eu.

- Și Conor.

- Și Conor.

Apoi se ținură de mână și priviră spre plantația de scorțișoară sufocată de zăpușeala din timpul nopții, cu licuricii care străluceau în tufișuri și cântecul insistent al greierilor.

- E așa de frumos! recunosc ea.

- Ca și tine.

Louisa știu că pe viitor era posibil să se mai abată nenorociri peste ei, în timp ce încercau să se adapteze la noua lor viață, ca familie, dar era fericită, mai fericită decât crezuse că va fi vreodată. Împreună își vor găsi calea. Magazinul îi ocupa o mare parte din timp, dar acum era puternică, mai puternică decât fusese vreodată.

Două zile mai târziu, Louisa supraveghea magazinul și soarele strălucea. În zona centrală a centrului comercial scânteiau vitrine care expuneau bijuterii cu safire și până și tejghelele de abanos

luceau: în contrast minunat cu sclipirea pereților albi, așa cum își imaginase ea. În galeria de la etaj, tablourile lui Savi Ravasinghe erau etalate la loc de cinste și în primul salon de la parter licăreau mătăsuri minunate, reflectând lumina candelabrelor. Vanzătorii erau pregătiți să-și întâmpine clienții, mai aveau de adăugat doar ultimele retușuri la vitrinele lor luxoase și o masă mare, elegantă, era plină de sticle de șampanie și platouri cu aperitive.

Atunci când sosiră primii invitați, Louisa îi salută călduros. Se hotărâse să poarte o rochie de seară aurie, peste care drapase un șal de mătase argintie. La urma urmei, deschiderea oficială a magazinului *The Sapphire* reprezenta punctul culminant al multor luni de muncă asiduă și ea voia să facă senzație. Încă de la început, își imaginase cum va arăta magazinul și acum că acesta dădea roade, Louisa strălucea de încântare. Leo îi zâmbi din celălalt colț al salonului principal, în timp ce Conor oferea platouri rotunde, cu aperitive oaspeților impresionați și Jonathan dădea mâna cu toți prietenii lui.

Toți prietenii și cunoscuții ei veniseră la marea lansare a magazinului și Louisa era mulțumită să vadă câțiva proprietari ai plantațiilor de cauciuc, însoțiți de soțiile lor. Toate spațiile erau arhipline și, când Louisa sună clopoțelul, se așternu liniștea.

- Vă mulțumesc tuturor că ați venit, spuse ea. Am plăcerea să declar magazinul *The Sapphire* deschis oficial. Distracție plăcută!

Mulțimea adunată o aplaudă cu entuziasm și după acest scurt discurs, ea se retrase să savureze spectacolul.

Gwen se îndreptă spre ea, cu Alice în brațe.

- Nu-mi vine să cred ce mare s-a făcut acum! zise Louisa.

- Are peste un an.

- Merge de-a bușilea?

- O, Doamne, da! Ba chiar mult mai mult. Acum încearcă să meargă și chiar stă în funduleț și se împinge cu ambele piciorușe

În același timp, deplasându-se foarte repede. N-o mai pot scăpa din ochi!

Gwen o gădilă pe Alice, care o răsplăti gângurind încântată.

- E plină de veselie.

- Și Hugh?

Gwen se uită după soțul ei prin mulțimea de invitați.

- Cred că îl ajută pe Conor cu aperitivele.

Louisa zâmbi.

- N-ar fi minunat dacă s-ar împrieteni?

Gwen încuviință, apoi o sărută pe Louisa pe obraz înainte de a pleca în căutarea lui Laurence.

După ce Louisa auzi zumzetul sertarelor de la casele de marcat, se simți ușurată că, în ciuda tuturor încercărilor din primele câteva luni, luase decizia corectă de a continua proiectul. *The Sapphire* va fi un succes. De asemenea, fu extrem de recunoscătoare pentru tot sprijinul primit de la Jonathan, Margo, Gwen și Leo. Fără ei, ar fi fost o cu totul altă poveste; prietenii buni erau totul pentru ea, erau sensul vieții ei. Leo continuă să-i zâmbească din punctul său de observație strategic, apoi veni lângă ea și, în timp ce-l ținea de mână, inima ei era plină de fericire.

Ce an trăise! Oare îl iertase pe Elliot? Ca să fie sinceră, nu prea. Ochii i se umeziră de lacrimi numai la acest gând. Vremurile de altădată, petrecute în compania lui, erau de mult apuse și, având în vedere ce urmasă, îi era imposibil să prețuiască ce au avuseseră împreună cândva. Louisa voia să-și amintească de trecut cu drag, fără a fi orbită de furie și știa că a-l ierta pe Eliot era singura cale de a fi complet împăcată. Așa va face. Era sigură de asta și, deși își amintea cât de mult îl iubise odată, acum el nu o mai putea răni ca înainte, pentru că alesese să-l uite. Avea putere și avea curaj, dar, mai presus de toate, acum avea toate motivele pentru care merita să trăiască. Prăbușirea ei dăduse naștere unei Louise mai mature, mai înțelepte și, după ce experimentase cea mai întunecată

durere, acum soarele vieții ei era din ce în ce mai strălucitor. Și în final, în ciuda tuturor tragediilor, în ciuda pierderii Juliei, a lui Elliot și a Zinniei, viața îi oferise un copil drag de care să aibă grijă. Louisa își înclină capul contemplând cupola de sticlă a magazinului și-și promise că, orice le va rezerva viața, nu-l va dezamăgi niciodată pe Conor.

Mulțumiri

Îi sunt recunoscătoare agentei mele literare, Caroline Hardman de la Hardman & Swainson, pentru sprijinul acordat, efortul depus și inteligența ei scilicet. Ea a fost ajutorul meu de nădejde încă din prima zi și sunt extrem de norocoasă să o am alături de mine. Aș dori să mulțumesc, de asemenea, în special redactorului și directorului editorial al Editurii Viking/Penguin, Veneția Butterfield, care a avut inspirația de a-mi citi primele schițe și de a înțelege în ce direcție ar trebui să mă îndrept cu manuscrisul. Primul *feedback* este atât de valoros și atât Caroline, cât și Veneția sunt colaboratori minunați, cu o gândire clară, în care am toată încrederea.

Îi mulțumesc întregii echipe a Editurii Penguin: Isabel Wall, care mi-a citit prima încercare literară, agentei mele de presă Anna Ridley, care este cea mai minunată persoană și, bineînțeles, trioului de la marketing – Rose Poole, Elke Desanghere și Josie Murdoch. De asemenea, trebuie să-i mulțumesc redactorul meu Elisabeth Merriman, responsabilă cu departamentul de artă, drepturi de autor, producție, vânzare și distribuție de carte. Sunt foarte conștientă că toată lumea a jucat un rol important în publicarea acestei cărți, dar și a celorlalte patru pe care le-am scris.

Le sunt extrem de recunoscătoare inclusiv bloggerilor care mi-au citit și mi-au comentat cu amabilitate cartea. Ei sunt eroii anonimi. În plus, Janine Vanigasooriya din Sri Lanka m-a ajutat foarte mult trimițându-mi informații despre păsările din sud. Și, în cele din urmă, vreau să-i mulțumesc lui Richard Jefferies pentru studiul său impecabil, în timp ce continua să mă inspire.

Această odisee literară n-a fost ceva ce-aș fi crezut că se va întâmpla vreodată, dar sunt atât de recunoscătoare și sper că voi continua să scriu atâta timp cât oamenii vor dori să-mi citească cărțile. Așadar, probabil cele mai calde mulțumiri ar trebui să vi le adresez vouă, cititorilor mei. Vă mulțumesc din suflet!

DINAH JEFFERIES

FIICA NEGUSTORULUI DE MĂTASE

traducere din limba engleză de Adriana Buciu Cimponeriu, Radu Cimponeriu

Indochina, 1952. Nicole, o tânără pe jumătate franțuzoaică și pe jumătate vietnameză, primește un magazin de mătase din Hanoi și trebuie să se ocupe de el. Dar sora ei mai mare, frumoasa Sylvie, este cea care pune mâna pe afacerea cu mătase a tatălui lor.

Pas cu pas, Nicole descoperă cruzimea francezilor aflați la putere în țara ei și, odată cu ea, amestecul propriei familii. Sfâșiată între frica de sora ei și teama de un război de care se simt amenințați cu toții, își caută liniștea în brațele lui Mark, un american fermecător, și apoi alături de vietnamezul Tran. Desigur, în curând va trebuie să aleagă.

Roman de atmosferă. *Fiica negustorului de mătase* spune povestea spectaculoasă a unei supraviețuiri, a unei moșteniri și a unei iubiri.

DINAH JEFFERIES

ÎNAINTE DE PLOI

traducere din limba engleză de Monica Șerban

1930, Rajputana, India. De la moartea soțului ei, tânăra ziaristă Eliza s-a refugiat în pasiunea pentru fotografie. Când guvernul britanic o trimite să fotografieze familia regală la palatul de pe marginea unui lac, îl cunoaște pe Jay, fratele extrem de atrăgător al prințului.

Deși ea îi reproșează sărăcia în care trăiește poporul indian, iar el îi amintește de nedreptățile comise de britanici, cei doi descoperă că au surprinzător de multe în comun. Dar familiile și societatea dezaproabă relația care se înfiripă. Așa că trebuie să ia o hotărâre: își ascultă inima sau fac ce așteaptă ceilalți de la ei?

Un roman fascinant, care îi poartă pe cititori în vremea când Imperiul Britanic încă influența puternic India, cu amestecul ei de tradiții, obiceiuri, locuri seducătoare și festivaluri pline de culoare.

„Jefferies descrie emoții complexe cu o sensibilitate deosebită, combinată cu peisaje fierbinți și o eroină de forță.”

Culturefly.co.uk

De același autor la Editura Nemira:

Soția plantatorului de ceai

Fiica negustorului de mătase

Înainte de ploii

DINAH JEFFERIES s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult și a rămas foarte atașată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation*. *Soția plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat, urmat de *Fiica negustorului de mătase*. Cel mai recent roman al autoarei se numește *The Missing Sister* (2019). În prezent locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul.

Dinah Jefferies

Văduva de safir

Ceylon, 1935. Louisa Reeve, fiica unui negustor de bijuterii britanic, și soțul ei, Elliot, un afacerist șarmant și aventuros, par să fie cuplul perfect. Doar că le lipsește ceea ce își doresc, de fapt, cel mai mult: un copil.

Louisa e din ce în ce mai deprimată, Elliot devine tot mai absent, petrecând tot mai mult timp pe plantația de scorțișoară din apropiere. Apoi el moare în mod misterios, iar ea e singura preocupată de aflarea adevărului. Așa că merge la plantație și este fermecată peste puterea ei de înțelegere de dealurile nesfârșite și parfumate.

Însă nimic nu e ceea ce pare, iar pe Louisa o așteaptă vești care-i vor schimba viața.

„Totul, de la peisaje la mirosuri și atmosferă, este minunat redat. Dinah Jefferies este desăvârșită aici.“

LUCINDA RILEY

Ilustrația copertei:

© Iliana Simeonova / Trevillion Images

